NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MIA SHERIDAN

Stinger

PUKKA

Bazen hayatına biri girip seni değiştirene ve daha fazlasını istemene neden olana kadar, neyin yanlış olduğunu fark etmezsin.

Grace Hamilton planları olan bir kızdı. Hayatının gidişatı belliydi ve hedeflerine ulaşmaktan gurur duyardı. Kendisi için çizdiği sınırların dışına asla çıkmamış, kalbinin gerçekten ne istediğini asla düşünmemişti. Ancak bu, *onunla* tanışmadan öncesi için geçerliydi.

Carson Stinger'ın kendi kuralları vardı. Yetişkin eğlence sektöründe çalıştığı süre boyunca başkalarının hakkında ne düşündüğünü umursamaz ve anı yaşardı. Ulaşılacak bir hedef, uyulacak bir plan yoktu. Kadınların ondan ne istediğini bilirdi ve onlara sunabileceği tek şeyin bu olduğunun da farkındaydı. Ancak bu, *onunla* tanışmadan öncesi için geçerliydi.

Grace ve Carson, beklenmedik olayların onları bir ara getirmesiyle aralarındaki kimyaya kapıldılar. Böylece, tek bir hafta sonunu birlikte geçirip bu kimyaya teslim olmaya karar verdiler. Bambaşka dünyalarda yaşadıklarını ve zamanlarının kısıtlı olduğunu ikisi de biliyordu.

Ta ki kalpleri onların izni olmadan işin içine girene kadar...

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!
/pukkayayinlari
Çeviren: Dila Oz
PUKKA YAYINLARI
9 786259 499581

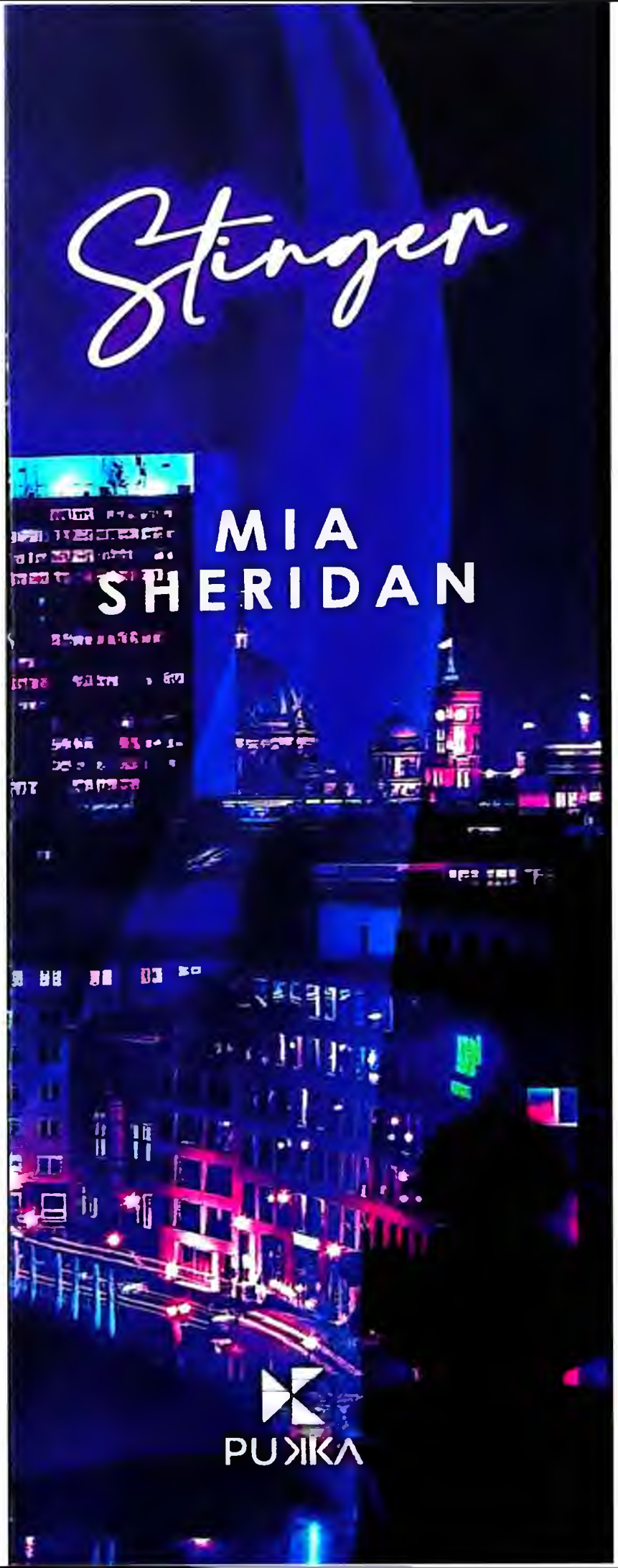
Stinger
MIA
SHERIDAN
PUKKA

"Bana hissettirdiklerin
gerçekten ama gerçekten
çok hoşuma gidiyor.
Eğer bana her gün bu şekilde
bakmaya devam edersen,
senin için her şeyi yapabilir,
her şey olabilirim,
daha fazlası olabilirim."

PUKKA
Nirvana

Stinger

MIA SHERIDAN

Stinger

Orijinal Adı: Stinger
Mia Sheridan

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Dila Öz
Editör: Derya Sevim
Son Okuma: Gülsena Karaca
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

zm

1. Basım: Ekim 2024
ISBN: 978-625-94995-8-1
Sertifika No: 73186

Duzenleme
Ny.Ozlem

Copyright © 2013. STINGER by Mia Sheridan
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No: 49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
EUROMAT BASIM YAYIN AMBALAJ SANAYİ
VE TİCARET ANONİM ŞİRKETİ
İkitelli Osb Mah. Giyim Sanatkarları 5A-6A BLOK NO:315 K:3
Başakşehir / İstanbul
Sertifika No: 51036

Bu kitap kızım Lila Anne için. Daima kalbinin sesini dinle, annede bir kuvvetli çığlık ve sevildiğini unutma. Hayat vakit bir yer, bebeğim. Tıpkı olması gerektiği gibi.

BİRİNCİ KISIM

BÖLÜM 1

GRACE

Las Vegas, Nevada

Uçuştan dolayı yorgun ve tükenmiştim. Bellagio Resort ve Casino'ya yürüdüğüm sırada karşıma bu hafta sonu düzenlenen konferanslar için konukları yönlendiren iki tabela çıktı. Burada bulunma sebebim olan Uluslararası Hukuk Öğrencileri Birliği Konferansı tabelasının yanında bir tane daha duruyordu: Yetişkin Eğlence Fuarı. Pekâlâ. *Sanırım Vegas tam olarak böyle bir yerdi*, diye düşündüm. *Hukuk fakültesi öğrencilerinden turistlere, turisterlerden porno yıldızlarına, hatta belki de uzak gezegenlerden gelen uzaylılara kadar her şey ile karşılaşabilirdiniz.* Söz konusu Günah Şehri* olduğunda, hiçbir şeye şaşırmamam gerektiğini fark etmem çok zamanımı almamıştı. Dürüst olmak gerekirse, havaalanında yürürken bunu kabullenmiştim.

Polislerin havaalanında pantolonsuz bir adamı kovalamasına şahit olduğumda bunu idrak edemediysem bile, otelin önünde servis aracımdan inerken *g-string* giymiş patenli Elvis taklitçisini görmenin kesinlikle yardımı olmuştu.

Şoför yarı çıplak Elvis'in kayarak uzaklaşmasını izlemek için başımı çevirdiğimi görünce, "Artık Kansas'ta değilsin, tatlım," demişti.

* Las Vegas için kullanılan takma isim.

Ninova

Görünüşe göre gerçekten de değildim.

Lobiye ilerlerken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Başımı yukarı kaldırırken olduğum yerde duraksadım. Tavan hayal edilebilecek her çeşit renkte, en dikkat çekici camdan çiçeklerle doluydu. Nefesim kesilmiş bir halde kendi etrafımda döndüm. Başımın üstündeki muhteşem sanat eseri dışında hiçbir yere bakamıyordum. *Vay canına.*

Sonunda gözlerimi tavandan ayırıp etrafıma baktığımda burada her şeyin güzel olduğunu fark ettim. Taştan sütunlar, taze çiçeklerle dolu koridor ve resepsiyonun arkasındaki sıcak hava balonları beni o kadar çok etkilemişti ki, görevlinin bana seslendiğini neredeyse duyamayacaktım. Küçük valizimi resepsiyona taşıyıp tezgâhın arkasındaki kadına gülümsedim. "Grace Hamilton. Rezervasyonum vardı."

Gülümsememe karşılık verdi. "Tamam, kontrol edeyim... Evet, işte burada. Yarın başlayacak hukuk öğrencileri konferansı için buradasınız, öyle değil mi?"

"Evet."

Kredi kartımı alıp hızlıca cihazdan geçirirken, "Hangi okula gidiyorsunuz?" diye sordu.

İşini bitirdikten sonra kartımı cüzdanıma geri koydum. "Georgetown."

"Harika bir okul! Pekâlâ, umarım iyi vakit geçirirsiniz. Odanız yirmi altıncı katta, pazartesiye kadar size ait olacak. Öğle saatlerinde çıkmış olmanız gerekiyor. Burada konferansa katılacak hukuk öğrencileri için bir dosya var. Programı, yaka kartınızı ve hafta sonu için işinize yarayabilecek başka bilgileri burada bulabilirsiniz."

Valizimin sapını tutarken, "Teşekkürler," dedim ve dosyayı alarak asansöre doğru yürümeye başladım.

Köşeyi döndüğüm anda başım sert bir erkek göğsüne çarptı. "Ah, Tanrım! Çok özür dilerim!" diye bağırdım.

O da benimle aynı anda konuştu. "Hayır, ben özür..."

Ninova

Gözlerimiz buluştuğunda ikimizin de sesi kesildi. O, iki eliyle kollarımın üstünü kavrayarak düşmemi engellerken ben de sadece gözlerimi kırpıştırıyordum.

Benim yaşlarımda görünüyordu, yirmi üç ya da o civarda olmalıydı. Kum rengindeki saçları birazcık uzundu ve ensesinde kıvrılmışlardı. Aynı anda erkeksi ve çocuksu görünmeyi başaran yakışıklı bir yüzü vardı. Hem sert hem de güzeldi. *Çifte bir vay canınayı hak ediyordu.* Ela gözleri sık, koyu kirpiklerle çevriliydi ve dolgun dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Boğazımı temizleyerek kendimi toparladığım sırada hızlıca vücudunu süzdüm. Zayıf olmasına rağmen kaslıydı. Üzerinde koyu renk bir kot ile kolları kıvrılmış beyaz, düğmeli bir gömlek vardı.

Birkaç saniye boyunca gözleri üzerimden ayrılmadı fakat bakışlarım tekrar onunkilerle buluştuğunda, ifadesi yumuşak bir hal aldı. Gülümsemesi büyüdüğünde altdudağının sol tarafında küçük bir gamze belirdi ve çarpışmamız sırasında düşürdüğüm oda kartını almak için eğildi.

Kartımı alışını izlerken göğsümde garip bir duygu belirdi, sanki önceden tanışıyormuşuz gibi gelen bir dejavuydu. Kaşlarımı çattım, bu tuhaf his kafamı karıştırmıştı. Daha önce okulda karşılaştığım bir hukuk öğrencisi olabilir miydi? Belki de aynı konferans için buraya gelmişti. Evet, kesinlikle böyle olmalıydı.

Tekrar doğrulduğunda kartımı bana uzattı. Bakışlarım gömleğinin kenarına taktığı isimliğe kaydı. "Ah, konferans için buradasınız," dedim yüksek bir sesle. "Düşündüm ki..." Ve sonra yazının devamını okudum. *Carson Stinger, Heteroseksüel Erkek Oyuncu, Yetişkin Eğlence Fuarı.*

Birkaç dakika boyunca gözlerimi kelimelerden ayıramadım, zihnimde onları tekrar sıralayıp sindirmeye çalışıyordum. Gözlerim yeniden onunkilerle birleştiğinde sırıtmaya başladı. Bir dakika önce bakışlarında beliren yumuşaklık ortadan kaybolmuştu.

Omuzlarımı geriye doğru çektim. "Eh, o halde... nerede olduğuma dikkat etmediğim için tekrar özür dilerim..." Dudaklarımdan rahatsız bir kahkaha kaçtı. "Pekâlâ, iyi günler... şey, yani güzel zaman geçirmenizi umuyorum. Tadını çıkarın..." Yakasındaki isim etiketini işaret ettim. "Yani gösterinin. Demek istediğim, aslında gösterinin değil ama... şey, hafta sonunun tadını çıkarın."

Benim sorunum neydi böyle? Asla bu şekilde heyecanlanmazdım. Hukuk okumayı tercih etmemin sebebi baskı altındayken doğru kelimeler bulmakta iyi olmamdı. Şimdi de yakışıklı, *heteroseksüel bir erkek* -ayrıca porno yıldızı- beni rahatsız hissettirdiği için kekeliyordum, öyle mi?

Göğsünden büyük bir kahkaha yükseldiğinde gamzesi belirginleşti. "Çıkaracağım, Buttercup*. Sen de hafta sonunun keyfini çıkar. Dur, tahmin edeyim; hukuk öğrencileri konferansı için geldin, değil mi?"

Yanından gitmek üzereydim fakat alaycı lakabı ve ses tonundaki eğlence yüzünden durdum. "Aslında evet. Bir sorun mu var?"

"Hiç de bile. Görünüşe göre ikimiz de insanları *rahatlatmak*** konusundaki becerilerimizi geliştirmek için buradayız."

Kaşlarım çatıldı. *Ah, kelime oyunu. Ne kadar da zekice.* "Pekâlâ... bu iğrenç bir ifade oldu."

Ben geri adım atmak zorunda kalana kadar üstüme geldi. "Neden? İnsanları rahatlatmak oldukça tatmin edici bir şey, Buttercup. Bu konuda iyi olmak istemen utanılacak bir şey değil."

Gözlerimi kısarak öksürdüm. *İğrenç.*

İşaretparmağımla yaka kartına dokundum ve olgunluktan tamamen uzak olan cinsel imalardan rahatsız olmadığımı anlaması

* *Buttercup*'ın İngilizcede hem "düğünçiçeği" hem de "sarının canlı bir tonu" olarak birden fazla anlamı bulunmaktadır. *Butter* kelimesinin İngilizcesi ise "tereyağı" anlamına gelmektedir. Bu sebeple erkek karakterimiz kitap boyunca bunlara imada bulunmaktadır.

** Orijinal metinde kullanılan "*getting off*" terimi cinsel anlamda "orgazm olmak" anlamına gelirken aynı zamanda hukuki dilde "suçsuz çıkarmak" anlamında da kullanılır. Karakter burada kelime oyunu yapmıştır.

Ninova

için ona doğru eğildim. "İyi yaptığım pek çok şey var, *Carson* ve hiçbirinden utanmıyorum."

Bir süre daha olduğu yerde durarak beni izledi, gözlerinde hâlâ o eğlenceli parıltı vardı. Bakışları göğüs dekolteme kaydığında, dudakları seksi bir sırıtışla kıvrıldı. "Eminim öyledir." Altdudağını dişlerinin arasına alıp gözlerini tekrar benimkilere çevirdi.

Kısa bir an için sersem bir ifadeyle ona baktım, beyaz bluzumun altındaki meme uçlarımın sertleştiğini hissedebiliyordum ve bu hiç ama hiç hoşuma gitmiyordu. Daha sonra vücudumla bir konuşma yapacak ve onu azarlayacaktım. Hiçbir neden yokken beni bilerek korkutup şaşırtmaya çalışan porno yıldızlarından kesinlikle tahrik olamazdım. Hah, porno yıldızları! Kamera önünde her türlü cinsel aktiviteyi yapan insanlar! Bu uygunsuz bir şeydi. Karşımdaki adamın en ufak bir parçasının bile beni tahrik ediyor olmasına çok öfkelenmiştim. Bakışları tekrar aşağıya kaydı ve bluzumun ince kumaşının altından kolaylıkla görünen sert meme uçlarıma odaklandı. Yüzündeki sırıtış büyüdüğünde, hem öfkeli hem de aşağılanmış hissetmekten dolayı yanaklarım kızarmıştı.

Boğazımdan öfkeli bir ses çıkarıp Heteroseksüel Erkek Oyuncu Carson Stinger'ın yanından ayrıldım.

Soğuk bir duş almak, lobide yaşadıklarımın ardından sakinleşmeme yardımcı olmuştu. Tekrar mantıklı düşünmeye başladığımı hissederek havluyla kurulandım ve havuza gitmeden önce yeni aldığım siyah bikiniyle beyaz, dantel işlemeli elbisemi giydim. Resmi olarak konferans yarın sabaha kadar başlamayacaktı, ben de birkaç saatimi güneşin altında uzanarak geçirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Okuyacak ve dinlenecektim.

Hukuk öğrencilerinin hayatlarında dinlenmeye pek fırsatları olmuyordu, bu yüzden şansım varken bunu değerlendirecektim.

Havuzun bulunduğu alanda yürüyüp nereye oturacağıma karar vermek yaklaşık yirmi dakikamı almıştı. Havuzun etrafında

Ninova

beş ayrı bölme vardı. Etrafa lüks kabinler, yumuşak koltukların üzerindeki şemsiyeler ve hepsi tek tip Akdeniz tasarımına sahip şezlonglar yerleştirilmişti. İnanılmaz bir yerdi, tüm bu zenginlik karşısında ağzım açık bir şekilde yürümemek için elimden geleni yapıyordum.

Babam polis memuruydu. Annemle boşandıktan sonra beni ve iki kız kardeşimi tek başına yetiştirmişti. Ondan bir şey istemezdik ama zaten tatil yapacak paramız da hiç olmamıştı. Aslında üniversiteye gidene kadar büyüdüğüm yer olan Dayton, Ohio'nun dışına çıkmamıştım.

Büyük boy *virgin daquiri** alabilmek için barda durduktan sonra biraz gölgeli olan bir şezlongda karar kıldım ve solgun cildimi güneş kremiyle kaplamaya başladım. Aylardır kütüphane ve sınıf dışına çıkmamıştım, çöl güneşine dikkat etmem gerekiyordu.

Telefonum çaldığında kitabımdan sadece birkaç sayfa okuyabilmiştim. Parlak ekranda *Abby*'nin adı yazıyordu.

Telefonu, "Şu anda nerede olduğumu görebilseydin çok kıskanırdın," diyerek açtım.

Güldü. "Pekâlâ, merhaba. *Sen* benim nerede olduğumu görseydin, *kıskanmazdın*. Tahmin etmene gerek yok, hâlâ kaşıntısı olan kalaminle** kaplı bir tanrıçayım ve kanepeye yayılmış durumdayım." Onun adına ben inledim, zavallı Abby erkek arkadaşı Brian ile yürüyüş yaptığı sırada zehirli sarmaşıklara değmişti. "Ama senin durumuna dönersek..." diye devam etti. "...bir düşünelim. Hindistan cevizi kokusu aldığıma ve suyun yumuşak sesini duyduğuma yemin edebilirim. Havuz kenarındasın ve bir elinde içki var, öyle değil mi?"

Güldüm. "Kesinlikle."

* Meyve suyu, limon, buz ve çeşitli meyvelerle hazırlanan alkolsüz bir kokteyl.

** Böcek ısırığı, sinek ısırığı, arı sokması gibi basit deri tahrişlerinin kaşıntı, ağrı ve rahatsızlıklarını gidermek için kullanılan losyon.

Ninova

"Bekle, bu gördüğüm şey de ne? Elinde ateşli bir aşk romanı yerine bir ders kitabı mı tutuyorsun? Korkunç. Lütfen bana yanıldığımı söyle."

Kucağımdaki büyük ders kitabına baktım. *Kavramlar & Görüşler Serisi: İdare Hukuku.* "Ah, kes şunu. Eğer bu kursta başarılı olmak istiyorsam hafta sonunu çalışarak geçirmem gerektiğini biliyorsun. Her neyse, burası acayip bir yer, Abs. Gerçekten öyle. Buraya tekrar gelmeli ve hafta sonundan daha uzun bir süre kalmalıyız. Söz veriyorum ders kitabı getirmeyeceğim, tamam mı?"

"Hımm. Ders kitaplarının dahil olmadığı bir hafta sonunda seninle tatile kaçma ihtimalimiz mi? Biraz şüpheli duruyor. Ama hayal kurmak serbest, değil mi? Ayrıca Vegas'ta olan Vegas'ta kalır. Yani ahlaksızlığın sınırı yok, bu yüzden ben varım."

Tekrar güldüm. Abby ile Washington'a ilk taşındığımda oda arkadaşı ilanlarının olduğu bir internet sitesinde tanışmıştık. Sadece oda arkadaşı olmakla kalmamış, aynı zamanda en iyi arkadaşlar da olmuştuk. Komik, tatlı ve dilediğinde biraz da acımasız biriydi. Bana uygun bir arkadaştı, onu üçüncü kız kardeşim gibi görüyordum.

"Eminim öylesindir," dedim. "Konusu açılmışken, bu otelde bir konferans daha var. Ne için olduğunu tahmin etmen mümkün değil."

"Ne? Hemen anlat."

Konuşmamı kimsenin dinlemediğinden emin olmak için hızlıca etrafa bakındıktan sonra zihinsel olarak kendi kendime başımı salladım. Vegas'taydım, porno kelimesini söylemem kimsenin umurunda olmazdı. Yine de, "Porno kongresi," derken fısıldadım.

Abby yüksek sesle kahkaha attı. "Aman Tanrım, Grace bana birkaç imza alman gerekiyor. Lütfen!"

"Ne? Tam olarak kimin imzasını istiyorsun?"

"Spesifik birinin değil. Sadece herhangi bir porno yıldızının bana not yazdığını söyleyebilmek istiyorum."

Ninova

Hafifçe güldüm. "Aslında otelin lobisinde bir tanesine rastladım. Demek istediğim çarpıştık. Pisliğin tekiydi."

"Neden? Sana ne söyledi."

"Ahh. Bazı iğrenç ve müstehcen yorumlar yaptı. Ardından bana öyle bir bakış attı ki duş almak istedim." *Soğuk bir duş.* Gerçi Abby'nin bu kısmı bilmesine gerek yoktu çünkü benim de unutmaya çalıştığım bir şeydi.

Gülmeye devam ederken, "Pis görünümlü bir Ron Jeremy tüplemesi miydi?" diye sordu.

Duraksadım. "Aslında, hayır. Tam bir şerefsizdi ama... şey..." Tekrar konuştuğumda sesim fısıldar gibi çıkmıştı. "Çok ateşliydi. Porno yıldızlarının seksi olduklarını bilmiyordum. Demek istediğim, eğer öyle bir işi yapıyorlarsa... tam olarak ne düşündüğümü bilmiyorum. Yine de zihnimdeki porno yıldızı imajına uyan bir görüntüsü yoktu."

"Tanrım, Grace. Yüzünün kızardığına eminim."

"Ah, kapa çeneni. Beni göremiyorsun bile."

"Seni tanıyorum, kızım. Kızardığına oldukça eminim. Şimdi telefonu bırak ve gidip kendine ateşli bir porno yıldızı bul. Bu gece otel odanda sana yeni numaralar öğretebileceği üzerine bahse girerim."

İnledim. "Hayır, Abby. *Tanrım.* Bir porno yıldızına dokunmaya tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Özellikle de onun kadar ukala olanına."

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Konu porno yıldızları olduğunda değilim." Devam etmeden önce güldüm. "Ciddiyim, gerçekten iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Birazdan Brian buraya gelecek, böylece özel uzuvlarımız ve ayaklarımız -isilik olmadığım tek yer orası- dışında hiçbir şey kullanmadan ne kadar seksi olabileceğimizi test edeceğiz."

Bunun düşüncesi bile yüksek sesle kahkaha atmama neden oldu. "Tanrım, bu görüntüye gerçekten ihtiyacım var mıydı? Her neyse, size iyi eğlenceler. Pazar günü görüşürüz, olur mu?"

"Tamam, bebeğim. Yarın konuşuruz." Ses tonundan sırıttığını anlayabiliyordum.

"Görüşürüz, Abs." Telefonu kapattığımda dudaklarımda hâlâ bir gülümsemenin izi vardı.

Havuz başındaki birkaç saatimi ders çalışarak ve eve dönüş yolunda tekrar inceleyeceğim notlar alarak değerlendirmiştim. Ödev yapıyor olmama rağmen bu muhteşem yerde oturup buzlu kokteyl içmek, fazla şımarık bir hareket gibi gelmişti. Asla bu tür şeyler yapan biri değildim. Son beş yılımı sınırlarımı zorlayarak geçirmiştim ve öğleden sonra havuz kenarında oturmak bir kenara, nefes almaya bile zaman bulamıyordum. En başta üniversitenin dört yılı boyunca kendimi derslerime vermiştim. Yüksek onur derecesiyle mezun olup listemdeki en iyi hukuk fakültelerinden birinin bana burs vermesini amaçlamıştım. Bunu gerçekleştirip Georgetown'a başladığımda tekrar sınırlarımı zorlamaya dönmüştüm. Bu defa hedefim iki yıl içinde mezun olmak, ilk denemede baro sınavını geçmek ve Washington DC'deki üst düzey bir hukuk firmasında işe girebilmekti. Daima bir planım vardı ve hiçbir zaman amaçlarımdan sapmamıştım. *Asla.* Her zaman hedeflerimden birine ulaştıktan sonra diğerine geçmiştim.

Şezlongumda uzanmaya devam ederken kahrolası aklım birkaç kez Heteroseksüel Erkek Oyuncu Carson Stinger'a kaymıştı. Zihnimi bu kadar meşgul etmesi hem kafamı karıştırıyor hem de canımı sıkıyordu. Üstelik bunu sadece iki dakika içinde başarmıştı! Ayrıca, neden bunu düşünüyordum? Beni kimse yıpratamazdı. Bu tarz şeylere karşı bir koruma kalkanım vardı. Sakinliğim ve soğukkanlılığımla gurur duyardım. Birdenbire, şehvetli bakışları

Ninova

olan bir porno yıldızı kekelememe neden olup kendi iyiliğim için beni kaçmaya mı zorlamıştı? Hissettiklerimi ifade etmek için rahatsız edici demek yeterli değildi. Bunların yanı sıra beni tahrik etmiş olması da tamamen deliceydi. *Cidden, Grace. Bu kadar çaresiz misin? Seksi porno yıldızının sana birkaç imalı cümle fısıldaması iç çamaşırını mı ıslattı? Tanrım!*

Şezlongda geriye doğru uzanıp kollarımı göğsümde birleştirdim ve kaşlarımı çatıp gözlerimi Nevada'nın gökyüzüne diktim. Güneş gözlüklerimi yüzüme indirip gözlerimi kapatmam sadece bir saniye sürdü. Çalıştığım konuyu tekrar etmek için zihnimi zorladım.

Bir süre sonra kalkıp eşyalarımı topladım ve mayomun üstüne elbisemi geçirdim. Omuzlarım pembenin belirgin bir tonunu almıştı, ayrıca içeri girip akşam yemeğinde ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Lobi girişi önüne geldiğimde, serinlik ve sessizlik beni davet eder gibiydi. Tereddütle duraksadım, hazırladığım programda bara uğramak olmasa da klimanın varlığı harika hissettirmişti. Ders çalışmayı bitirdiğime göre, içinde bir parça gerçek tekila bulunan margarita içebilirdim.

Şık dizaynlı bara oturup etrafa bir bakış attım. Günlerden cuma ve öğleden sonra olmasına rağmen pek kalabalık değildi. Muhtemelen insanlar vakitlerini ya havuz başında ya da akşam yemeğine hazırlık yaparak geçiriyorlardı.

Barmen gülümseyerek, "Ne alırdınız?" diye sorduğu sırada önüme bir peçete bıraktı.

"Buzlu margarita, tuz olmayacak."

Başını sallayıp arkasını dönmesiyle derin bir nefes aldım ve ellerimi önümde birleştirdim. Dudaklarımda keyifli bir gülümseme belirdi. Burası, ilerideki kumarhanenin vızıldayan ve baş ağrıtan havasına kıyasla bana daha uygundu.

O sırada solumdan, "Tuz olmayacak mı?" diye soran bir ses yükseldi. "Kim margaritasını tuzsuz sipariş eder ki?"

Dudaklarımdaki gülümseme kaybolurken başımı çevirdim ve birkaç tabure uzakta oturan beyefendinin arkasına doğru eğildim. *Cidden mi?*

"Neden olmasın, Heteroseksüel Erkek Oyuncu Carson Stinger?" İçimden kendi kendime homurdandım. *Hayır, Grace; bu iyi bir şey. Yaralanmış gururunu iyileştirmen için sana bir şans verildi. Aslında tam olarak üste çıkman için bir şansın var... Tanrım, şu anda her şey bana pornoyu anımsatıyor.*

Bana bir şey söylememi bekliyormuş gibi tuhaf bir şekilde bakıyordu. Yüzünde hem eğlenceli hem de odaklanmış bir ifade vardı. Tek kaşımı kaldırdım. "Eğer benim için güzel ve tuzlu bir şeyin olduğunu söyleyeceksen, lütfen bunu kendine sakla. Tahmin edilebilir şeylerden çabuk sıkılıyorum."

Barmen içkimi önüme bıraktığında dönerek uzun bir yudum aldım.

Carson kısık sesle güldü. "Bundan şüpheliyim."

Şüpheli miydi? Tam olarak neyden şüpheli olabilirdi ki? Tahmin edilebilir şeylerin beni sıktığından mı? Bir şey söylemek için dudaklarımı aralasam da hızla tekrar kapattım. Yanılmıyordu, tahmin edilebilir şeyleri severdim. Demek istediğim, bütün hayatım bunun üstüne kuruluydu. Carson ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan elinde birasıyla yerinden kalkıp yanımdaki tabureye oturdu. Başımı ona çevirip gözlerimi üstüne diktim.

"Aslında tuzsuz margarita sipariş ederek çok şey kaçırdığını söylemek üzereydim. Margaritanın olayı kenarındaki tuzu yalayıp pipetteki tatlı sıvıyı emmek. Tatlı ve tuzlunun dilinde bıraktığı zıtlık oldukça güzel." Sesini alçaltarak bana doğru eğildi. "Sadece bir kez olsun dene, o zaman canın hep bunu çekecek."

Pekâlâ, şimdi de beni tahrik etmeye çalışıyordu. Ama sebebi neydi? Ona tam olarak ne yapmıştım? Söylediklerinin beni tekrar

tahrik ettiği gerçeğini kabul etmek, öfkemi daha da alevlendirdi. Hain bedenim onun kahrolası derin, tatlı ve kasıtlı olarak kullandığı azdırıcı sesini duymaktan zevk alıyordu. Ayrıca kokusu da çok güzeldi. *Bedenim aptalın tekiydi.*

"Sana bir tane almama izin ver." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Ciddiyim, sadece benim önerdiğim bir içki. Tadım testi yapıp kimin haklı olduğuna karar verirsin. Bu şekilde birbirimizi biraz daha iyi tanıyabiliriz."

Vücudumu ona döndürüp yüzlerimizi aynı hizaya getirdim, ardından tatlı bir şekilde gülümsemeden önce derin bir nefes aldım. Ona saf gerçek dışında bir şey vermeyecektim ve bunun işe yarayacağına emindim. "Seninle açık konuşacağım, Carson. Bunu seni yeterince korkutabileceğime inandığım için yapacağım, böylece huzur içinde bitirip hiçbir ortak noktası olmayan tanıdıklar olarak buradan ayrılabiliriz."

Ellerimi kucağımda birleştirerek başımı öne eğdim, bana bakarken gözlerinde şüpheli bir ifade belirmişti. "Ben kabarık, beyaz bir elbisenin içinde büyükannesinin incilerini takarak evlenmek isteyen türden bir kızım. Her gece evine dönen, beni sadakatle seven bir koca istiyorum. Sekreterini masanın üzerine yatırıp yatırmadığı konusunda endişelenmek istemiyorum çünkü kocamın bu tür bir sadakatsizliği kaldıramayacak kadar onurlu bir adam olması gerekiyor. Evliliğimizin birinci yılının ardından biri kız, diğeri ise erkek olacak iki çocuğumuz için denemelere başlamak istiyorum. O çocuklar doğduktan sonra bir gün küçük yüzlerine bakıp babalarının internette üniversiteli kızlardan tut, para yüzünden kafayı yemiş orta yaşlı kadınlara kadar herkesle *ilişkisi* olduğunu açıklamak gibi bir dileğim yok. Çocuğum altı yaşına geldiğinde, doğum gününü ona ticari amaçlarla çekilen pornografik filmleri açıklayarak değil, şişme bir oyun evinde çizgi film temalı bir doğum günü partisi düzenleyerek kutlamak istiyorum. Bu noktada hayattaki amacının benimkinden biraz farklı olduğunu

hissediyorum. Aslında 'biraz' derken kastettiğim tamamen farklı olması. Tüm bunlar, birlikte zaman geçirmenin neden ikimiz için de zaman kaybı olacağını açıklıyor mu?"

Yüzünde beliren düşünceli ifadesi sabit kalarak bir dakika boyunca beni izledikten sonra birasından bir yudum aldı. "O iki çocuğu nasıl yaptık?"

Geriye çekildim. "Şey, eğer çocukların nasıl yapıldığını bilmiyorsan kariyer seçimini tekrar gözden geçirmen..."

"Demek istediğim, çocuklarımızı hangi *pozisyonda* yaptık? Seni arkadan mı becerdim? Yoksa üstümde miydin? Bedenini cama bastırıp eğilmeni mi sağlamıştım? Ya da seni uçuş pozisyonunda tutup mu siktim? İçine girdiğim sırada bacaklarını omzuma mı attın? Yoksa sen masada oturup bacaklarını açmışken ben de seni becermekle mi meşguldüm? Belki de diz çökmüştüm ve sen bir bacağını benimkinin üstüne atmışken-"

"Kes şunu!" Elimi kaldırmamla aynı hızda indirip zihinsel olarak kendimi uyarmam bir oldu. "Pekâlâ, öncelikle bu bahsettiğin pozisyonların bazıları hakkında hiçbir fikrim yok, bilmek de istemiyorum. Ayrıca, bunun anlattığım şeylerle ne gibi bir ilgisi var?"

"Ah, inan bana bilmek istersin. Bu önemli çünkü bir gün prensesimiz sabahın üçünde dolu bir bezle çığlık attığında ya da prensimiz arkadaşını yumrukladığı için anaokulundan atıldığında, onları nasıl dünyaya getirdiğimizi düşünmek istiyorum. Gülümsemek, bunun neden hayatımın en iyi düzüşmesi olduğunu ve daha sonra uğraşmak zorunda kalacağım gerçek ya da mecazi bok her ne ise, buna değeceğini hatırlamak istiyorum."

İstemsizce dudaklarım aralandı. "Midemi bulandırıyorsun."

"Bebeğimi doğuran sensin. Hem de iki defa."

"Senin bebeğini doğurmadım ve doğurmayacağım. Demek istediğim tam olarak buydu."

"Yani prensesimizi ve prensimizi öylece terk mi edeceksin? Ne kadar da iyi bir annesin."

Ninova

Ayağa kalkıp barın üzerine yirmi dolar fırlattım. "Burada işim bitti. İçkinin keyfini çıkar, Carson Stinger. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Şey, aslında bir daha asla görmek istemiyorum demek daha doğru olur."

Carson, "Ayrıca günün sonunda eve döndüğümde beni seksi sekreter kılığında karşılarsan, gerçek sekreterimi becermek zorunda kalmam," diye seslendiği sırada çantamı alarak hızla oradan uzaklaştım. Sesini duyduğumda ortaparmağımı kaldırınca gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. O kahkaha kapıdan dışarı çıkana kadar peşimi bırakmadı.

CARSON

Parmak arası terliklerinin çıkardığı ses gitgide uzaklaşırken biramdan bir yudum daha aldım. Gergin, küçük şımarık şeyin tekiydi. *Ateşli*, gergin ama yine de şımarıktı. Onun gibileri iyi bilirdim. Öfkelenebilir, kibirli çenesini havaya dikebilir, benden daha iyi olduğunu kanıtlayan sebepler sunarak gidebilirdi ama vücudunun verdiği tepkiyi görmüştüm. Beni arzuluyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu çoğu kadının verdiği bir tepkiydi. Ne şekilde olursa olsun herkese bir hediye verilmişti, benimki de kadınların iç çamaşırlarını ıslatan türden bir gülümseme ve buna uygun bir vücuttu. Neden alçakgönüllülük yapacaktım ki? Bunda bir payım yoktu, sadece Tanrı'nın bana armağan ettiği varlığımı nasıl kullanacağımı biliyordum. Grace Hamilton ise -adını bavulunun etiketinde görmüştüm- ne iş yaptığımı bilmediği için kendine bir an olsun zevk alma izni vermezdi. Yine de vücudunun tepki vermesi bile benim için yeterli olmalıydı. O halde bu düşünce beni neden mutlu etmiyordu? Genelde bu durum hoşuma giderdi. Peçetemi ikiye katladım, ardından o parçayı da ikiye katladım. Şu anda farklı olan neydi? Biramın son yudumunu da içtikten sonra kaşlarımı çatarak bir bilmeceyi çözmek ister gibi barın arkasındaki şişelere baktım.

Ninova

Onunla tanışmak başıma gelen en garip şeydi. Ertesi gün Los Angeles'tan gelecek menajerime mesaj bırakmak için resepsiyona doğru yürürken birine çarpmıştım. Sarı bir kafa göğsüme çarparak çenemin hemen altına isabet etmişti. O karmaşık yığının arasında toplanmış temiz, çiçeksi kokuyu tamamen alabilmiştim.

Bana baktığında nefes nefeseydi, yüzünde telaşlı bir ifade belirmişti. O bakışların altında, kalp şeklindeki yüzünün güzelliği karşısında boğazım düğümlenmişti. Hayatımda gördüğüm en iri mavi gözlere, küçük, sevimli bir burna ve en güzel ağıza sahipti. Açık pembe dudakları tepesi kıvrımlı bir fiyonku andırıyordu. Demek istediğim... hoş biriydi, hatta güzeldi. Fakat benim bütün günüm güzel kadınlar görerek geçiyordu. Neden onu gördüğüm anda bakışlarımı üzerine kilitleyip, âşık bir liseli gibi yüzünü ezberlemeye çalışmıştım ki? Hiçbir fikrim yoktu. Birbirimizden uzaklaşmadan önce bir süre beklemiştik. Dar, siyah eteği ve ipeksi beyaz bluzunun içindeki narin vücudunu incelemiştim. Bu görünüş hoşuma gitmişti. *Ateşli bir öğretmene* benziyordu. Bakışlarım yüzüyle buluştuğunda kristal kadar berrak olan gözleri şaşkınlığın sıcaklığıyla parlıyordu. O bakış sayesinde bir anlığına kim olduğumu unutmuştum. *Neredeyse.* Ve bu daha önce hiç başıma gelmemişti.

Fakat sonra gözleri o aptal isim etiketine kaymıştı ve yüz ifadesi hayal kırıklığıyla dolmuştu. Onu rahatsız hissettirmemin sebebi de buydu, güzel yüzünü dolduran tiksintinin ve ardından da öfkesinin tadını çıkarmıştım. Tatlı, küçük kıçını sallayarak benden uzaklaşması hoşuma gitmişti. Az önce barda onu rahatsız etme sebebim de aynıydı. Bu, kazandığım anlamına geliyordu. Öyleyse neden kazanmış gibi hissetmiyordum? Neden hâlâ burada oturmuş, durmaksızın düşünmeye devam ediyordum? Düşündüğüm o muydu? Bu durum beni öfkeden deliye çeviriyordu. Muhtemelen gidip bir veya iki saatliğine benimle odama gelmeye hevesli bir kadın bulmalıydım, böylece bu his her ne ise ondan kurtulabilirdim. Evet, kulağa iyi bir plan gibi geliyordu.

Hesabı öderken telefonum çaldığında ekrana baktım. Dışarı çıktığım sırada aramaya cevap verip menajerimi, "Merhaba, Courtney," diye selamladım.

"Selam, Carson. Pazartesi sabahı için hazır mısın, tatlım? Çekimin adresini ve bazı detayları aldım. Onları sana e-posta olarak ileteceğim. Telefonundan incelemen mümkün mü?"

"Evet, hallederim. E-posta elime ulaşınca sana haber vereceğim."

"Pekâlâ, güzel. Beverly Hills'te Four Seasons otelinde olacak. Bir balkon çekimi, sonra da duş sahnesi."

İnledim. "Lanet olsun, Courtney. Henüz beşinci filmimi çekiyorum ve şimdiden ikinci bir duş sahnesi mi? Sana ilkinden nefret ettiğimi söylemiştim."

"Ah, hadi ama. Bambi Bennett'i duşta becerdiğin için senin adına üzülmem mi gerekiyor? Seni zavallı şey." Sesindeki alaycı tonun farkındaydım.

"Lanet olsun, küçücük bir alanda iki kameraman ve bir mikrofonla bunu yapmak çok garip. Benim açımdan bakıldığında, kulağa hiç de ateşli gelmiyor. Ayrıca *Bambi* Bennett mi? Tanrım. Bir geyiği mi beceriyorum?"

"Saçma bir isim olduğunu biliyorum ama sitede henüz çok yeni. Onu biraz araştırırsan, her açıdan muhteşem biri olduğunu görürsün. Çok şanslısın. Öpüyorum! Bilgileri aldığında bana mesaj at." Bunu söyledikten sonra telefonu yüzüme kapatmıştı.

Courtney, kısa bir süre önce sözleşme imzaladığım site olan ArtLove.com'un sahibiydi. Porno demografisinde en çok büyüyen kitle kadınlar olduğu için, çoğunlukla onlara hitap eden şeylere yönelikti. Çekimlerin çoğu egzotik ortamlardaydı ve birbirimizden gerçekten hoşlanıyor gibi görünmemizi istiyorlardı. Yani, genellikle erkeklerin tercih ettiği şekilde *hızlı bir giriş çıkış* istenmiyordu. İlk çekimim Belize'de, açık havada ve duşta gerçekleşmişti. İzleyiciye nasıl göründüğünden emin değildim ama tek dileğim çekim

* İngilizcede aynı zamanda *geyik* anlamına gelmektedir.

Ninova

boyunca sert kalabilmekti. Karşınızdaki kadın ne kadar güzel olursa olsun, terli adamlardan oluşan çekim ekibinin işinize karışması ıslak bir rüyanın gerçeğe dönüşmesini engelliyordu.

Birkaç porno filminin ardından kendime ait bir hayran kitlem oluşmuştu. Menajerim de bu yüzden hafta sonu bir gösteri yapmam için ısrar etmişti. Meet&Greet* saçmalığına dayanabildiğim kadar katlanmış, ardından da gizlice oradan çıkıp Bayan Kendini Beğenmiş'in yanına koşmuştum. Hayranlarıma minnettar olmadığımı söyleyemezdim... Ancak onları çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bana ellerini sıkmamanın daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüren sebeplerden dolayı hayranlardı.

Odama çıkan asansöre ilerlerken aklımda havuz için hazırlanmak vardı. Kim olduğumu ya da ne yaptığımı umursamayan -bu duygu karşılıklı olacaktı- herhangi bir kızı tavlamak için oldukça kolay bir yerdi.

Yukarı çıkan asansörü gördüğümde kapılar kapanmak üzereydi. Kameriyedeki güvenlik görevlisine oda kartımı gösterirken, "Bekle, asansörü tut," diye seslendim.

Yaşlı bir kadın çantasını uzatıp kapıların geri açılmasını sağladığında içeri girdim. "Çok teşekkür ederim."

Kadın gülümsedi. "Rica ederim, tatlım." Asansör yükselmeye başladığı sırada ikimizin gözleri de kapalı kapının üzerindeydi.

Kısık bir sesin, "Tanrı beni sınıyor," dediğini duyunca sözlerin sahibini görmek için yan tarafıma döndüm. Solumda duran iki kişinin yanında, Grace 'Geleneksel Düğün' Hamilton duruyordu. *Şu işe de bakın.* Yüzündeki gergin ifadeyi gördüğümde kısık sesle güldüm.

* Katılımcıların sponsorluk yapan kişi veya bir grupla resmi olmayan bir ortamda tanışma ve zaman geçirme fırsatı yakaladıkları etkinlik.

Ninova

Öne doğru eğilerek ona sırıttım. Sırtının dikleşmesinden beni fark ettiğini anlayabiliyordum ama bakışlarını önümüzdeki kapıdan ayırmadı. *Şımarığın tekiydi.*

Grace'in yanındaki yaşlı kadın onun arkasından eğilerek bana flörtöz bir şekilde el salladı. O kadar şirindi ki ben de gülerek karşılık verdim. Grace'in kafası bana döndü ve ben hâlâ gülümserken bakışlarımız buluşunca gözleri büyüdü. Aynı hızla dönüp tekrar kapıya baktığında, gerginliği elle tutulabilecek kadar yoğundu.

Asansör birkaç katta durduğu için içerisi yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı. Çok geçmeden kabinde sadece Grace, ben ve yaşlı kadın kalmıştık. Hepimiz sessizliğe gömülmüş bir halde önümüze bakıyorduk.

Bir sonraki katta yaşlı kadın öne doğru ilerleyince Grace ile içgüdüsel bir şekilde geri adım atarak onun geçmesine izin verdik. Yaşlı kadın kapıdan çıkarken önce bana, ardından da Grace'e dönüp göz kırptı. Bakışlarımı Grace'e çevirdim, başını öne eğmişti. Hem güzel hem de pembe dudakları ufak bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı.

Kapılar kapandığında ve bakışları bana döndüğünde yüzündeki gülümseme silindi. Artık kaşlarını çatıyordu.

"Görünüşe göre bir araya..." Asansörün ışıkları yanıp sönmeye başladığı anda duraksadım ve kabinin sarsılmasıyla bir adım öne çıktım. Grace'in dudaklarından yüksek sesli bir inleme kaçtığında, "Kahretsin!" diye bağırdım.

Küçük kabin gürültüyle gıcırdayarak durdu ve ışıkları titreşti. Karanlıktan görünen iri, dehşet dolu gözlere baktım. Asansörde kalmıştık.

Ninova

BÖLÜM 2

GRACE

Asansör gıcırdayarak dururken ışıklar tekrar titreşti. Korku, bir asit gibi içimi yakıyordu. Dar alanları sevmezdim. Aslında onlardan nefret ederdim. *Karanlık. Sıkışık. Havasız.* Derin bir nefes alarak parmaklarımı telefon kutucuğuna uzattım. Küçük metal kapağı açıp telefon kolunu çektim. Sıfırı tuşladım ve çaldığında gözlerimi duvara yaslanmış, dikkatle beni izleyen Carson'a çevirdim.

Sert bir ses, "Destek bölümü," diyerek telefonu açtı.

"Merhaba, selam! Şey, ben Grace Hamilton. Bu hafta sonu burada misafirim." Derin bir nefes aldım. Hava *azalmaya* başlamıştı. "Asansörde mahsur kaldık. Bir anda durdu ve..." Telefon cızırdadıktan hemen sonra kapandı. *Hayır, hayır, hayır!* "Orada mısınız? Alo?" Boğazımdan panik dolu bir ses yükseldiğinde telefonu bıraktım ve üç büyük adımda köşedeki büyük çantama uzandım. Telefonumu çıkararak ekranın üst kısmındaki çubuklara baktım. Çekmiyordu. *Lanet olsun!*

Nefes al. Nefes al.

Çok sıkışık. Hava yok. Birazdan her şey karanlığa gömülecek. Her şey.

Ninova

Carson'ın bakışları hâlâ üzerimdeydi. Kıpırdamadan, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyordu. Hiçbir işe yaramıyordu!

"Orada öylece durmayı kes! Burada sıkışıp kaldık! Bir şeyler yap!"

Nefesim boğazıma takıldı, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Parmaklarımı boğazıma götürerek hızla atan nabzıma dokundum, adeta tenimi delecek gibiydi. Derin bir nefes almayı denesem de ciğerim sanki şişmiş ve sıkışmış gibiydi. *Nefes alamıyorum. Aman Tanrım. Nefes alamıyorum. Hava yok. Nefes alacak hava yok.*

Tökezleyerek duvara yaslandığımda bakışlarım kaşlarını çatmış bir halde bana doğru ilerleyen Carson'a kaydı. Arkamdaki demiri kavradım, boğulmak üzere olduğumun farkındaydım. Burada -bu asansörde- son gördüğüm şey Heteroseksüel Erkek Oyuncu Carson Stinger'ın gözleri olacaktı. *Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu şekilde değil.*

Carson yumuşak bir sesle, "Hey, sakin ol, Buttercup," derken tıpkı lobide çarpıştığımızda yaptığı gibi elleriyle kollarımın üstünü kavradı. "Derin bir nefes al. İyisin. Bizi buradan çıkaracaklar, tamam mı? Sadece derin nefesler al. Gözlerini benimkilerden ayırma."

Yüzü gözümün önünden geçerken hızla kirpiklerimi kırpıştırdım. Oksijen alabilmek için verdiğim savaş, nefesimin hırıltılı bir şekilde çıkmasına sebep oluyordu. Duvarlar üzerime kapanıyor gibi hissediyordum. Ağlamak istedim fakat ciğerlerimde bunun için yeteri kadar oksijen yoktu.

"Siktir, Buttercup. Bu asansörde kollarımda bayılmana izin veremem. Derin bir nefes al."

Birkaç dakika boyunca birbirimizin gözlerinin içine baktık. Nasıl çırpındığımı gördükçe gözlerindeki endişe daha da artıyordu.

Ah, Tanrım. Aman Tanrım! Hava, hava!

Sırtım asansör duvarıyla buluştu ve Carson geriye doğru bir adım atarak etrafına bakmaya başladı. Gözleri irileşmişti, paniğini

Ninova

fark edebiliyordum ve ne olduğunu bilmediğim bir şeyi arıyordu. Hızla telefon bölmesine atılıp cihazı kulağına yasladı. Bir saniyeliğine hattı dinledikten sonra telefonu küçük kutusuna geri yerleştirip kapağını tekmeleyerek kapattı. "Siktir!"

Ölüyorum. Aman Tanrım, lütfen nefes almama izin ver.

Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde artık boğazımdaki küçük geçidin oksijen almak için verdiği mücadeleden dolayı gözlerim yaşarmıştı. Yüzümün morarmaya başladığından emindim.

Carson aniden bağırdı. "Rahibe Christian, zamanı geldi!"*

Panikatak geçiriyor olmama rağmen irkildim. *Ne halt...*

"Ve onay verecek olanın bir tek sen olduğunu biliyorsun!"

Bakışlarım onu takip ederken bir adım geri çekildi. Nefes almaya çalışıyordum ama oksijen hâlâ boğazımda sıkışıyordu.

Parmağıyla beni işaret etti. "Nereye gidiyorsun? Aradığın ne?"

Ne yapıyordu? Ne HALT ediyordu? Ah! Az da olsa nefes alabiliyorum. Bu iyi. Bu çok iyi, Grace.

"O çocukların artık seninle oynamak istemediğini biliyorsun. Bu doğru." Şarkının son iki kelimesinde çenesini indirip gözlerime baktı.

Çok daha iyiyim. Daha fazla, evet bu güzel. Tamam, tamam. İyiyim. Burada ölmek üzereyken neden şarkı söylüyor? Aslında gerçekten güzel bir sesi var. Derin ve biraz boğuk. Evet, sesinin güzel olduğunun farkına varabiliyorum. Sesinin SEKSİ olduğunun farkındayım. Ah, hava. Tamam, iyiyim.

Kollarım aşağı indiğinde ellerim boğazımı kavramayı bıraktı. Nefes alış verişlerim biraz yavaşlayınca ses sisteminden Sister Christian'ın müziğinin çaldığını fark edebildim. Carson asansörde yankılanan şarkıya eşlik ediyordu. Üstelik bu konuda çok başarılıydı. *Beni panikatağımdan uzaklaştırmaya çalışıyordu.* Ve işe yarıyordu.

* Night Ranger grubuna ait Sister Christian şarkısının bir sözüdür.

Ninova

Derin bir nefes aldım, artık görüşüm daha berraktı. Bu sırada Carson'ın asansörün ortasında durduğunu fark ettim. Davul solosu başladığı anda gözlerini kapattı ve altdudağını dişleyerek başını ritme göre salladı. Aynı anda öfkeli bir şekilde davulu çalıyormuş gibi ellerini hareket ettiriyordu. Bu gerçek olamazdı. Bayılmıştım ve şimdi garip, ruhani bir deneyim yaşıyordum.

"Direksiyondaki sensin! Mutluluğu bulmanın bedeli ne? Bu gece iyi olacaksın."

Kendimi tutamayarak ufak bir kahkaha attım. Sesimi duyduğunda gözlerini açıp bakışlarını benimkilerle buluşturdu ve dudakları kıvrılmadan önce yüz ifadesi gevşedi. Bu, yaşlı kadına gönderdiği ve beni neredeyse kıçımın üstüne düşüren sırıtışın aynısıydı. Tamamen gerçekti. Belki de zihnime hâlâ oksijen gitmiyordu. Buna rağmen içimden bir ses, ne kadar gülümserse gülümsesin Carson Stinger'ın dudaklarında gerçek bir gülümseme yakalamanın nadir olduğunu söylüyordu.

Yüz ifadesi ciddi bir hal alırken şarkıyı söylemeye devam etti. Adımlarını bana doğru çevirmişti. "Bebeğim, çok hızlı büyüdüğünün farkındasın. Ve annen artık 'hadi oynayalım' demeyeceğinden endişe ediyor."

Son kelimeleri de bitirdiğinde yumruğunu dudaklarına yasladı ve mikrofonmuş gibi kullandıktan sonra benim dudaklarıma doğru uzattı.

Bir anlığına gözlerimi kırpıştırdım fakat artık ciğerlerime rahatça hava girebiliyordu ve oksijenin verdiği tatlı rahatlamayla vücudumdaki adrenalin miktarı artmıştı. Bu yüzden ben de normal şartlarda asla yapmayacağım bir şey yaptım. Yumruğunu kavrayarak şarkıya eşlik ettim. "Rahibe Christian, yaşanacak çok şey var. Vaktin dolmadan pes etmeyi düşünme, doğru olan bu." Bana doğru eğildiğinde bir sonraki kısmı aynı anda söyledik. "Doğru olan bu, evet!" Carson geriye sıçradı ve tekrar öne atlayıp yumruğunu dudaklarına yaslamadan önce havada biraz daha davul

Ninova

çaldı. "Uçuyoruz! Mutluluğu bulmanın bedeli ne? Onu yakaladın ve gözünün önünde tutuyorsun. Gece boyunca direksiyonu kavrıyorsun."

Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı, benimle birlikte şarkıyı söylerken naneli nefesinin kokusunu alabiliyordum. "Uçuyoruz! Mutluluğu bulmanın bedeli ne? Bu gece iyi olacaksın."

Tekrar uzaklaştığında bu defa elektro gitar solosunu taklit etmeye başladı. Her ritimde kalçalarını öne doğru hareket ettiriyor, beni izlerken akortlara göre hareket ediyordu. Şu anda Vegas'ta, lüks bir otelin katları arasında bir asansörde sıkışmış haldeydik. Bu sırada yaptığı gülünç hareketlere ve bu işte gerçekten iyi olduğu gerçeğine yüksek sesle gülüyor, bağırarak şarkıya eşlik ediyordum.

Nakaratı birkaç kez daha tekrarlarken sırıtarak bana baktı. Ardından şarkının yavaşlamasıyla sakince bana doğru yürümeye başladı. "Rahibe Christian, zamanı geldi. Ve onay verecek olanın bir tek sen olduğunu biliyorsun. Ama direksiyondaki sensin. Evet, sen sürüyorsun." Birbirimize bakmaya devam ettik. Nefes alış verişleri benimkilerden daha sertti. Onun göğsü hızla inip kalkarken benim nefeslerim sabit bir ritimdeydi. Durumun tuhaflığının tekrar farkına vararak bir kahkaha attım ve Carson da bana eşlik etti. Kahkahalarımız yavaşlarken başını eğdi. "Şarkı söylediğimi duymak istediysen sorman yeterliydi, Buttercup."

Ufak bir kahkaha daha attım ancak bu seferki kısa sürdü. Birkaç dakikalığına ciddi bir ifadeyle onu izledim. "Bunun için teşekkür ederim. Night Ranger'ın panikatağa iyi geldiğini kim bilebilirdi ki? Yine de işe yaradı. Teşekkür ederim." Büyük, derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim, Carson."

Gülümseyerek izleyicilerini selamlar gibi eğildi ama telefonun çalmasıyla hareketi bölündü.

"Merhaba!" Carson telefonu kutudan çıkardığı anda tekrar konuştu. "Alo!" Dua eder gibi ellerimi birleştirerek ona baktım. Bir

Ninova

dakikalığına karşıyı dinledikten sonra inledi. "O kadar uzun mu sürecek?" Ellerim hızla düştü. *Lanet olsun.* "O parçayı buraya daha çabuk getirmek için yapabileceğiniz bir şey yok mu?" Bir dakika daha dinledi. "Peki, tamam. Bizi haberdar edin, olur mu?"

Telefonu kapattığında, "Ne dediler?" diye sordum.

"Eh, iyi haber burada olduğumuzu biliyorlar. Asansördeki sıkıntıyı çözmüşler ve düzeltecek parça da yoldaymış. Kötü haber ise, iki saat sürecek olması."

"İki saat mi?" diye bağırıp derin bir nefes aldım. "Az önce iki saat mi dedin?" Bu defa ses tonum daha sakindi. "İki saat boyunca burada birlikte oturmak zorunda mıyız?"

"Korkarım ki evet." Duvar tarafına yürüyüp sırtını aşağı kaydırarak yere oturdu ve kollarını dizlerine doladı.

Bir süre sadece ona bakmakla yetindim, ardından kendi tarafıma yürüyüp yere oturdum. Onun aksine dizlerimi yana doğru büktüm ve elbisemi ayak bileklerime kadar indirdim. Başımı kaldırıp Carson'a baktığımda, bacaklarımdaki bakışları gözlerime kaydı. İfadesi kararmadan ve kaşlarını kaldırıp imalı bir şekilde sırıtmadan önce kaşlarını çattığını fark etmiştim. "İki saatte yapılabilecek çok şey var, Buttercup. Herhangi bir fikrin var mı?"

İşte geri dönmüştü. Carson Stinger, Heteroseksüel Erkek Oyuncu.

Başımı yana eğip gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Dişleriyle altdudağını çekiştirirken yüzünde sıkılmış gibi bir ifade vardı. "Tam olarak neyi?"

"Neden yüzüne 'seks' *maskesi* takıyorsun?"

Düşünceli bir şekilde bir süre beni izledi. "Maske mi? Maske, altında bir şey sakladığım anlamına gelebilir. Tam olarak neyi saklıyor olabilirim?"

Ninova

Bakışlarımı kaçırarak omuz silktim. "Bunu az önce panikatağımla başa çıkmama yardımcı olmak için 'Sister Christian' şarkısını söyleyip kendini aptal gibi gösteren adam mı söylüyor?"

Kısık sesle güldü. "Ben sadece kollarımda ölmemen için gerekeni yaptım. Eğer bir asansörde sıkışıp kalacaksam, yanımda bir ceset olmasını istemem. Yaptığım pek çok delice şey var ama nekrofili* bunlardan biri değil."

Öğürmeye benzer bir ses çıkardım. "Tanrım, sen gerçekten..." Devam etmeden önce dudağımı ısırdım. "Hayır, ne diyeceğim biliyor musun? Buna inanmayacağım. Blöf yaptığını görüyorum, Carson Stinger. Sahtekâr herifin tekisin."

Keyifli bir kahkaha attı. "Eh, tam olarak kim olduğunu sanıyorsun, Buttercup? Birlikte geçirdiğimiz..." Kolundaki saate baktı. "On beş dakikadan sonra beni çok iyi tanıdığına mı karar verdin?"

İç çektim. "Haklısın. Hakkında bildiğim hiçbir şey yok. Emin olduğum tek şey, sahtekâr herifin teki olduğun. Hepsi bu. Buna altıncı his diyebilirsin."

Elini yüzünün altına yerleştirip çenesini sıvazladı. Ardından gözlerini benimkilerden ayırmadan uzun ve kaslı bacaklarını uzatıp ayak bileklerini birleştirdi. "Bence benden hoşlanıyorsun ve beni *olmadığım*, hassas ve iyi kalpli bir adam gibi göstermeye çalışıyorsun. Böylece yanıma gelip kucağıma tırmandığında kendini suçlamayacaksın."

Öyle bir kahkaha attım ki neredeyse boğulacaktım. Dizlerimin üzerinde doğrularak ona ters bir bakış attım. "Seni kibirli pislik! Hayatım buna bağlı olmadığı sürece *hiçbir şekilde* kucağına çıkmam." Öfkeli bakışlarım bir dakika boyunca yüzünde dolandıktan sonra tekrar kalçalarımın üstüne oturdum. Parmağımı ona doğrultarak, "Bekle," dedim. "Yine aynı şeyi yaptın. İşte, masken

* Ölü olan veya ölümü simüle edilmiş kişilere karşı cinsel çekim veya cinsel arzu duyma eğilimi.

Ninova

bu. Beni sinirlendirerek amacımı unutmamı sağladın. Yani... sahtekârın tekisin."

Carson gülmeye başladı. "Hâlâ bunu mu tartışıyoruz, Doktor Phil*? Pekâlâ. O halde biraz da seninle ilgili konuşalım mı, Bayan Mükemmeliyet Prensesi? Boğulmanı sağlayacak kadar sıkıca bir şekilde toplanmış saçlarının ve kendini beğenmiş tavrının arkasında ne saklıyorsun?"

Alayla, "Kendini beğenmiş mi?" diye tekrar ettim. "Pek de öyle biri sayılmam. Ayrıca mükemmel de değilim."

"Ah, bilmiyorum. Bence tam olarak mükemmelin kelime anlamısın. Peki ya neden? Neden kahrolası şekilde mükemmel olmak zorunda gibi davranıyorsun? Kontrolünü kaybettiğinde nefes almanı bile engelleyecek kadar seni endişelendiren şey ne? *Senin* maskenin altında ne var?"

Ona ne kadar gülünç olduğunu göstermek için abartılı bir kahkaha attım. "Benim maskem mi? Lütfen ama. Şimdi de sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıp bir şeyler uyduruyorsun. Gördüğünden fazlası yok, Carson. Maskelerle pek uğraşmam. Sana gelirsek..." Elimi kaldırarak tırnaklarıma baktım.

Bir süre sonra, "Pekâlâ, Buttercup," dediğini duydum. "Sana bir teklifim var. Küçük bir oyuna ne dersin? İsmi, *Hedefi tuttur ve sırrı al.* Görünüşe göre yapacak başka bir şeyimiz yok. Özellikle de kucağıma çıkman artık söz konusu değilse."

"Hiçbir zaman *söz konusu* değildi. Bu *hedefi tuttur ve sırrı al* tam olarak neleri içeriyor?"

Oturuşunu düzeltti. "Çantanda bardak ya da kâseye benzer bir şey var mı?"

Ona garip bir bakış attım. "Hayır, genelde çantamda öyle şeyler taşımam." Büyük çantamı açıp içine baktım. "Bekle... Saç

* Klinik psikoloji alanında doktorası olan, profesyonel olarak Doktor Phil adıyla tanınan Amerikalı bir televizyon kişiliği ve yazar.

Ninova

spreyimin kapağına ne dersin?" Spreyi çıkardım, plastik ve ortalama olarak bir bardak büyüklüğündeydi. Carson'a uzattım.

Kapağı elimden alırken, "Bu iş görür," dedi. Elini arka cebine atarak bir madeni para çıkardı ve bana uzattı. Ardından saç spreyinin kapağını asansörün bir köşesine yerleştirip karşı tarafına geçti. "Kurallar şu şekilde: Eğer oyuncu parayı kapağa sokmayı başarırsa, diğer oyuncu kendisiyle ilgili bir sırrı açıklamak zorunda kalır. Yalan söylemek, bir şeyler uydurmak yasak. Daha önce hiç kimseye söylemedikleri, gerçek bir sır olmalı."

Kollarımı birleştirip önce şişe kapağına, sonra da Carson'a baktım. "Bu atışı yapabilmek imkânsız. Mesafe ve kapağın büyüklüğüne bakarsak, başarmak mümkün değil."

Tek kaşını kaldırdı. "Oynuyor musun, oynamıyor musun?"

İç çektim. "İyi. Her neyse. Başla bakalım."

Bir anda durdu. "Bekle, kuralları kabul ediyor musun?"

"Evet, bir atış karşılığı bir sır. Varım." Bunu başarmanın imkânsız olduğunu biliyordum, o halde neden teklifini reddedecektim ki? Onun bu aptalca oyununu oynayabilirdim.

Parayı havaya kaldırıp atışını hizaladı. Sağ tarafa doğru hareket edip parayı avucunun tersiyle fırlatırken yüzünde tamamen odaklanmış bir ifade vardı. Para, sert bir hareketle kapağın içine düştü. *Siktir, ne?*

Soluğum kesildi. "Hile yaptın! Bu imkânsız bir şey!"

"*Hile* mi? Nasıl lanet olası bir hile yapmış olabilirim? Hayır, bunu yapamazsın. Kaçışın yok. Bana bir sır borçlusun, Buttercup. Hadi, söyle." Omzunu asansör duvarına yaslayıp kollarını kavuşturdu ve çenesini aşağı eğip beklenti dolu bir ifadeyle beni izlemeye başladı.

Sertçe ona baktım. "Demek istediğim, bu o kadar kolay değil! Benim hiç sırrım yok." İki kolumu da yukarı kaldırıp sanki sakladığım bir şey yokmuş gibi yanlarıma düşmesine izin verdim.

Ninova

Bir şey söylemeden beni izlemeye devam etti, yüzünde anlaşılmaz bir bakış vardı. "Neden bu kadar mükemmel olduğunu söyle, Buttercup."

Boğazımın derinliklerinden tiksinti dolu bir hırıltı kaçtı ve kollarımı tekrar birleştirip ondan başka bir yöne baktım. Gerçekten böyle mi görünüyordum? Mükemmel mi? Kendimi bundan çok uzak hissediyordum. Her zaman durumu daha da kötüleştirmekten kaçınmaya çalışır, *yeterli* olmak için elimden geleni yapardım. Telafi etmeye çalışırdım...

Bir anda kendimi, "Babam bu zamana kadar yeterince hayal kırıklığı yaşadı. Sadece onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmamaya çalışıyorum," derken buldum.

Carson başını yana eğdiğinde gözlerinde *farklı bir şey* belirdi.

Bakışlarımı kaçırdım. "Her neyse, bu kadar. Babam zor zamanlar geçirdi. O hem harika bir adam hem de harika bir baba. Sadece onu gururlandırmaya çalışıyorum. Bu çok mu garip?"

"Baban ne tür bir hayal kırıklığı yaşadı?" diye sorarken sesi kısıktı.

Gözlerimi bir dakika boyunca karşımdaki duvardan ayırmadım. Aniden *açıklanmaz* bir şekilde ona bunu anlatmak için derin bir istek duydum. "Ben on bir yaşındayken küçük kardeşim Non-Hodgkin Lenfoma yüzünden hayatını kaybetti. Ailemizdeki tek erkek çocuktu, onun dışında iki kız kardeşim var." Ayakkabılarıma baktım. "Babam polis ve... bir erkekte bulunabilecek her özelliğe sahiptir. Sanırım ben ve kız kardeşlerim onun için her zaman..."

"Gözden çıkarılabilirdiniz çünkü daima bir *yedek* mi vardı? Demek istediğin bu muydu?"

Bakışlarım onunkilerle buluştu ve birkaç saniye boyunca ona bakmak dışında bir şey yapamadım. Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama... "Belki. Evet."

Gözlerimin içine bakmaya devam ederken başını salladı. Ardından köşede duran kapağa doğru ilerleyip madeni parayı aldı ve bana uzattı. "Senin sıran."

CARSON

Grace'in erkek kardeşi ve babasından bahsedişi, boğazımın kuruyup derimin altında garip bir kaşıntının belirmesine neden olmuştu. Durup bu duygu hakkında düşünmedim. Büyükannem dışında kimseyle *hislerim* hakkında konuşmazdım. Fakat ben on yedi yaşındayken vefat ettiğinden beri bu konulara pek dahil olmamıştım. En başta bu oyunu önerme sebebim Grace'in dengesini altüst etmekti. Bu asansörden çok daha uzakta olan bir noktadan bile bu kabın içine atış yapabilirdim. Pratik yaparak saatlerimi harcamıştım. Annemin setten çıkmasını beklerken zihnimi dağıtmak için bunu yapardım.

Ancak sonra Grace benimle gerçek bir sırrını paylaşmıştı ve bir anda dengesi bozulan *ben* olmuştum.

Parayı ona uzattım. Bana baktı ve küçük kapağın karşısındaki köşeye geçip atış yapmak için kendini hazırladı.

Odaklanmış ifadesine baktım. Kahretsin, çok güzeldi. Seksi ama klasik bir güzelliği vardı. İçimden hatlarının mükemmelliğine bakmak geliyordu. Zayıftı ama olması gereken noktaları kıvrımlıydı. Buna bayılırdım. Sabahları duştan çıktığında makyaj yapmasa bile aynı şekilde güzel olduğuna emindim. Bu görüntü karşısında aletim seğirdi. *Siktir, buna ihtiyacım yoktu.* Grace'in duştan çıkarkenki görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmak için dilimi ısırdım. Başımı çevirdim ve paranın kapağa çarpıp içine düşmesini izledim.

Bağırıp kollarını zafer kazanmış gibi kaldırışını izlerken kahkaha attım. Bir dakika, lanet olsun. Bu hiç de komik *değildi.*

Ninova

Yüzündeki saf heyecanı görmek, onu kucağıma alıp sarılmak istememe neden oldu. Ta ki daha önce hiç sarılmadığımı hatırlayana kadar. Kimseye. Hiçbir zaman.

İç çekerek olabildiğince sıkılmış görünmeye çalıştım. "Pekâlâ, benim hakkımda ne bilmek istiyorsun?"

Başını eğip gözlerini kıstı ve dilimi bir kez daha ısırmama neden olacak şekilde altdudağını dişledi.

Asansörde kendi tarafına yürüyüp daha önce yaptığı gibi bacaklarını yukarı çekti ve elbisesini çekiştirerek zemine yerleşti. Cevabını bekledim.

"Başka hiç kimseye söylemediğin bir sır olacak, öyle değil mi?"

Başımı salladım.

"Tamam o zaman. Porno filmi çekmenin sebebi ne, Carson?"

Ona imalı bir şekilde sırıttım. "Bu sorunun cevabı tam olarak sır sayılmaz. Eğlenceli ve iyi para kazandırıyor."

Zarif kaşlarını çatıp bir dakika boyunca beni izledi. "*Gerçekten* porno filmi çekmenin sebebi ne, Carson?"

Kısık sesle güldüm ama aniden çok daha rahatsız hissetmeye başlamıştım. "Porno çeken herkesin boktan bir çocukluğu ya da karanlık bir geçmişi olmak zorunda değil. Sektör eskisinden daha farklı. Her türlü güvenlik önlemi alınıyor..." Bana bakmaya devam etti, söylediklerim doğru olsa bile inanmıyormuş gibi görünüyordu. Yine de her açıdan doğru sayılmazdı. Birkaç dakika sonra iç çekip yere oturdum. Gerçekten yabancı biriyle bu konuyu konuşacak mıydım? Bir prensesle? Birkaç dakika boyunca duvarı izledikten sonra, neredeyse kendi isteğim dışında konuşmaya başladım. "Annem doksanların porno yıldızıydı. Bildiğim kadarıyla pek sık rastlanmıyor -rastlandığında ise hızla çözülüyor- ama annem hamile kalmış. Ve bu sorunu çözmemeyi tercih ettiği için yüzlerce satın alınan sikten birinin piçiyim. Bu peri masalı hoşuna gitti mi, Buttercup?"

Gözleri büyürken dudakları aralandı. İkimiz de bir süre sessizce birbirimizi izledik. "Bu durum neden şu anda porno filmi çektiğini açıklamıyor."

"Basitçe ifade etmek gerekirse; bunu yapmak için doğmuşum, bebeğim. Şehvet ve günah için yaratıldım. Kaderimde aynısını yapmak var."

"Böyle olmak senin suçun değil..." Lanet olsun, o iri mavi gözlerinde acıma dışında başka bir şey olduğuna kimse beni ikna edemezdi. Göğsüm, hoşlanmadığım sikik bir şekilde sıkıştı.

"Hayır, değil. Ayrıca küçük ve güzel bir ağzın olması da senin suçun değil. Yine de eğer kucağıma gelirsen, ikimiz de Tanrı'nın bize hediye ettiği varlıklarımızı kullanarak önümüzdeki birkaç saatin daha hızlı geçmesini sağlayabiliriz."

Bakışlarımın altında yanakları kızardı. "İşte, sebebi bu. Olduğun kişiden utandığın gerçeğini gizlemek için şehvetli ve adi bir seks maskesi takıyorsun."

Sözleri yumruk yemişim gibi hissettirdi. Saklanmak istedim ama yapamazdım. *Asla* saklanan biri olmamıştım ve şimdi de olmayacaktım. Ne Grace'ten ne de bir başkasından. "Benim küçük Doktor Phil'im tekrar aramıza döndü. Söylesene, klinik psikoloji lisansını nereden aldın? Ah, doğru. Saçmalıklar Üniversitesi olmalı. Kendine teşhis koyma konusunda da bu kadar iyi misin, Buttercup? Şu mükemmel prenses tavırlarının kardeşin yerine senin ölmen gerektiğine inandığın gerçeğini telafi etmen için bir çaba olduğunun farkında mısın? Ama bil bakalım, ne oldu? Kardeşin öldü ve dünyadaki hiçbir mükemmel prenses saçmalığı bunu değiştirmeyecek."

Sesli bir soluk aldı, gözleri acıyla dolmuştu. Aniden kendimi şerefsizin teki gibi hissettim. "Seni *piç!*" diye tıslarken dizlerinin üzerinde kalkıp bana doğru *yürüdü*. Gözlerindeki anlık acı, yerini öfkeye bırakmıştı.

Ninova

Ben de dizlerimin üzerinde doğruldum, söylediği piç kelimesi göğsümü sıkıştırmıştı. Kendi söylediğim şeyi bana karşı kullanmıştı ve hissettirdikleri hiç hoşuma gitmemişti. "Ahlak prensesi," diye hırladım.

"Erkek orospusu!"

"Ne kadar da yaratıcı, buzlar kraliçesi."

Sıkışık alandaki hava aniden kırmızıya büründü. Asansörün ortasında buluştuk. İkimiz de dizlerimizin üzerindeydik, başımızı eğmiş birbirimize bakıyorduk. Grace'in yüz hatları öfkeyle sıkışmıştı ve benim de bir farkım olduğunu düşünmüyordum.

"Göt herif!"

"Bunu kendi isteklerini görmezden gelen kadın mı söylüyor?"

Bacaklarının yanında duran elleri yumruk oldu ve boğazından hem öfkeli hem de hırıltılı bir ses yükseldi. Hafifçe eğilip bana vurması için onu cesaretlendirdim. *Yap şunu.* Bana vurmasını *istiyordum.* Nedenini bilmiyordum ama istiyordum.

Ancak bir anda dudaklarımız birleşti. Öpücüğümüz sert ve öfkeliydi. Ellerimiz her yerdeydi, kavrayacak bir şey arar gibi birbirimize dokunuyorduk. Kahretsin, tadı hem gün ışığı hem de dünyanın sunduğu tatlı ve taze her şey gibiydi.

Ninova

BÖLÜM 3

GRACE

Birbirimizin vücutlarını kavrayıp inlerken neredeyse öfkeden ve şehvetten kendimizi kaybedecek gibiydik. Yoksa sadece öfke miydi? Hayır, olamazdı. Öfke bu kadar iyi hissettirmiyordu. Vücudum yanıyor, bedenimdeki her bir sinir ucu Carson tarafından dokunulma ihtiyacıyla zonkluyordu. *Aman Tanrım. Heteroseksüel Erkek Oyuncu Carson Stinger bana dokunuyordu. Hayır! Evet! Evet! Evet!* Bir hayır karşısında üç evet vardı. Çoğunluk kazanırdı. Tanrım, tadı çok güzeldi. Naneli ve sadece ona özgü bir şeye benziyordu. Küçük bir tadın ardından daha fazlasını arzulamaya başlamıştım. Dilimi ağzının içinde gezdirirken ondan alabildiğim her şeyi almaya çalışıyordum. Açlıktan adeta ölüyor gibiydim. *Onun* için. Dili benimkiyle buluştuğunda tadımı almak için aynı derecede çaresiz gibiydi. Elleri kıçımı kavrayıp beni sert bir hareketle ereksiyonuna doğru çekti. Yüce İsa, çok büyüktü. *Gerçekten* çok büyüktü. Ve ben de kızışmış çılgın bir kedi gibi ona sürtünüyordum. Çıldırmış kedi, kendine bir uyuşturucu bulmuştu. Ya da kedinanesi... Bir kedinin kızgınlığını artıran şey her ne ise, ondan bahsediyordum. O kedi bendim.

Miyav!

Ninova

Stinger

Carson beni aniden ayağa kaldırınca zihnimin kendini kaybedişi karşısında neredeyse gülecektim. İstekle hareketlerini takip ettim, bu sırada dudaklarımız bir an olsun ayrılmadı. Bizi duvara doğru çekti ve sırtım sert yüzeyle buluştuğunda kendini bana bastırdı. Boğazından hırıltılı bir ses yükseldi. Beni bırakıp ellerini gürültüyle duvara, başımın iki yanına çarptı. Ağzı benimkinin üzerinde dans etmeye devam ediyordu. Dilimi yalayıp emerken inleyerek aletini bana doğru itti. Çıkardığı sesler ve başımın iki yanındaki elleri içinde bulunduğum şehvet sisini biraz olsun dağıtmıştı. Aman Tanrım, bu delilikti. Şu anda ne yapıyordum? Birkaç dakika önce ikimiz de duygusal olarak birbirimize saldırıyorduk. Nasıl bu hale gelmiştik? Ağzı ve vücuduyla yaptığı şeyin harika olduğunu kabul ediyordum ama bunun tek nedeni profesyonel olmasıydı! *Yüce İsa! O bir profesyonel! Bu işte iyi çünkü bunu hep yapıyor. Her zaman. Daima.* Gerçekten, ben ne *halt* ediyordum?

Gözlerimi açtığımda yüzünün benimkinden milimetrelerce uzakta olduğunu gördüm. Gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri elmacıkkemiklerinin üzerine düşmüştü. Ona bakmak, beni gerçekliğe geri döndürmüştü. Boğazımdan boğuk bir ses yükselirken dudaklarımı onunkilerden ayırarak başımı çevirdim. İki elimi göğsüne koyarak onu kendimden uzaklaştırdım ve sendeleyerek geri çekilmesine sebep oldum. Yüzünde sersemlemiş bir ifade vardı, ikimiz de şaşkınlıkla nefes nefese birbirimize bakıyorduk.

Sonunda başını iki yana salladı. "Kahretsin, üzgünüm."

"Neden?" diye sordum öfkeyle. "Hakaretlerin için mi, yoksa öpüştüğümüz için mi?"

"Hakaretler için. Öpüşmemizden pişman değilim."

Ah.

Derin bir nefes alıp elini dağınık saçlarında gezdirdi. O saçları ben mi bu hale getirmiştim?

Ninova

İç çektim. Kahretsin, ne kadar öfkeli olursam olayım -çoğunlukla kendime- bir tarafım hâlâ onu öpmeye devam etmek istiyordu.

Başımı sallayıp içinde bulunduğum sisi dağıttım. *Asansördeydik. O bir porno yıldızıydı. Az önce birbirimizle sırlarımızı paylaşmıştık ve sonra onları birbirimize karşı kullanmıştık.*

Neşeden uzak bir şekilde gülüp tavana baktım, ardından derin nefesler alıp vermeye başladım.

Bakışlarım tekrar Carson'ı bulduğunda beni izlediğini fark ettim. Kafası karışmış görünüyordu. "Komik olan ne?"

Geriye doğru ilerleyip başımın arkasını hafifçe duvara vurarak yere çöktüm. Yanıma gelip tam sağıma oturdu. Dizlerini yukarı çekerken yine kollarını bacaklarına dolamıştı.

İnledim. "Biziz. Berbat insanlar olmamız. Az önce sırlarımızı paylaştık ve beş dakika içinde bunu birbirimize karşı kullandık." Başımı sallayıp ona baktım. "Ben de üzgünüm."

Derin bir nefes aldı ve o güzel ela gözleri tekrar beni bulmadan önce kabin zemininde dolaştı. "Hayır, tamamen benim suçumdu. Kuralları ben koydum ve sonra nazikçe onlara uymak yerine sana saldırdım. Oyunbozanın tekiyim."

Söyledikleri karşısında şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "O oyunun büyük riskleri vardı." Duraksadım. "Biraz konuşmaya ne dersin?"

Yüzüne bir sırıtış yayıldığında küçük gamzeleri kendini göstermişti. Gerçek güzelliği karşısında şaşkına döndüm.

Devam etmeden önce bir süre sadece onu izledim. "Neden model ya da aktör olmadın? Görünüşün buna uygun."

Kısık sesle güldü. "Biliyorum."

"Ayrıca alçakgönüllüsün, değil mi?"

"Alçakgönüllü olmama gerek yok. Bu yüze sahip olmak için hiçbir şey yapmadım. Her şey ortada."

Ninova

Homurdanmaya benzer bir ses çıkardım. "Tam da senden tekrar hoşlanmaya başladığımı düşünüyordum."

"Benden hoşlanman, daha fazla öpüşeceğimiz anlamına mı geliyor?" Tekrar sırıtarak bana o yakıcı gülümsemelerinden birini yolladı.

"Hayır. Şimdi bana şu anda yaptığın şey yerine neden modellik yapmadığını anlat."

"İnsanların beni hazırlamalarına ve saatlerce makyaj yapmalarına izin vereceğim, sonra da önlerinde poz mu vereceğim? Tanrım, bu kulağa pornodan bin kat daha kötü geliyor. Siktir."

"Pornodan daha mı kötü? Bu... porno yıldızı olmaktan *hoşlanmadığın* anlamına mı geliyor?"

Gözlerini bir süre üzerimde gezdirdi, zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. En sonunda, "Açık konuşmak gerekirse hayır," dedi. "Porno çekmeyi sevmiyorum."

Sessizce, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü kendi isteğime göre düzüşmeyi tercih ederim. Yatakta ne yapacağımın söylenmesinden ya da bir piyon gibi hareket ettirilmekten hoşlanmıyorum. Bir erkek için seksin en zevkli kısmı, kovalama aşamasıdır. Pornoda böyle bir şey yok. Ve sen kızmadan önce, bunları seni sinir etmek için söylemiyorum. Sadece dürüstüm. Bunu keyifli bulmuyorum. Demek istediğim-"

"Haklısın," diyerek onu böldüm. "Seks, pizza kadar çeşitli şeyleri içerir." Bunu söylerken gözlerimi üzerinden ayırmamıştım. Ardından, "Bu işe nasıl başladın?" diye sordum.

İç çekti. "Eh, söylediğim gibi bu işin içinde büyüdüm. Annem beni sete götürürdü. İzlemezdim ama soyunma odasında beklerdim ve orada ne yaptığını bilmek berbat hissettirirdi. İki anlamda da söylüyorum*." Sırıttı ama karşılık vermedim, kendimi üzgün hissediyordum.

* Karakterin kullandığı 'berbat' kelimesinin İngilizce karşılığı aynı zamanda 'emmek' anlamında da kullanıldığı için bu şekilde bir kelime oyunu yapılmıştır.

Ninova

Beni izlerken gözleri kısa bir süreliğine kısıldı ve tekrar konuşana kadar devam etmeyeceğini düşündüm. "Her neyse, annem kendimi bildim bileli uyuşturucu ile ilgili sorunlar yaşıyor. Ben on dört yaşındayken durum daha da kötüleşti. O bağımlılığını yenene kadar Massachusetts'ta büyükannemin yanında yaşadım. Sonra da Los Angeles'a döndüm."

"Oralı mısın?"

"Evet. Melekler Şehri.*" Tekrar konuşmadan önce bir süre farklı bir yöne baktı. "On sekizime bastığımda, tanıdığım yapımcıların çoğu benden bir çekim yapmamı istemeye başladı. Büyük ilgi göreceğini söylüyorlardı. Porno dünyasının ünlü yıldızlarından birinin oğlunun kendi filmini çekmesi izleyicilerin hoşuna giderdi. Bir süre cevabım hayır oldu. İlgilenmiyordum. Büyükannem öldüğünde bana biraz para bırakmıştı. Çok değildi ama birkaç yıl boyunca Avrupa'da dolaşmama yetti. Geri döndüğümde bir süre bazı aşağılık işlerde çalıştım. Hiçbir şey yapmadım, sadece partiledim. Sonunda -altı ay önce- şu anda biraz daha edepli olan bir yapım şirketinde çalışan yapımcılardan biri benimle temasa geçti. Ben de düşündüm, neden olmasındı ki? Hafta sonlarımı tanımadığım bir kadınla geçirmekten ne kadar farklı olabilirdi?"

Yüzümü buruşturdum. Söyledikleri kulağa o kadar boş geliyordu ki... Ona tekrar baktığımda, başını asansörün duvarına yaslamış bir halde beni izlediğini fark ettim. "Bakire misin, Buttercup?"

Güldüm. Bunun onu ilgilendirmediğini söyleyecekken az önce bana hayatının özel ayrıntılarından bahsettiğini fark ettim. Şu anda böyle bir cevap vermek ona tokat atmamla eşdeğer olurdu. Doğruyu söylemek gerekirse, bu onu hiç *ilgilendirmiyordu* ama az önce beni ilgilendirmeyen şeylerden bahsederken tereddüt etmemişti.

* Los Angeles için kullanılan takma isim.

Ninova

"Hayır. Bu zamana kadar sadece üniversitedeki erkek arkadaşımla birlikte oldum. Evlenmeden önce biriyle daha birlikte olmayı planlıyorum."

"Evlenmeden önce biriyle daha birlikte olmayı... bekle, *ne?*"

"Eh, anlatmama izin verirsen kulağa mantıklı gelecek. Hâlâ bitirmem gereken bir hukuk fakültesi var. Ardından en iyi hukuk firmalarından birinin beni işe alması ve orada en az bir yıl çalışmam gerekiyor. Yirmi sekiz yaşına gelene kadar evlenmeyi düşünmüyorum. Kimse yirmi sekiz yaşında bir bakire ile evlenmek istemez ve muhtemelen sorunumun ne olduğunu merak ederdi. Ben de kocamla tanışmadan önce iki erkekle birlikte olmam gerektiğine karar verdim. Bir tanesi bekâretimi alacaktı ki bu *halledildi*, diğeri de yatakta iyi olmam için pratik yapmamı sağlayacak." Mantığım karşısında etkilenerek gülümsedim.

Birkaç saniye boyunca bana baktı ve ardından büyük bir kahkaha attı. "Siktir, bu *benim* hikâyemden bile daha az *romantik*. Bu... büyük bir başarı."

Kaşlarımı çattım. "Hangi kısmı romantik değil? Hayatımın sonuna kadar birlikte olacağım adam için her şeyin mükemmel olmasını sağlıyorum. Şimdiden onu düşünüyorum ve henüz tanışmadık bile."

"Peki ya seçtiğin iki numaralı zavallı herif? Henüz onunla tanışmamış olmana rağmen kıçına tekmenin basılmasına mahkûm."

Alaycı bir ses çıkardım. "Lütfen ama. Erkekler bir sonraki partnerine geçme fırsatı bulmadan önce birkaç ay seks yapma fırsatını kabul etmiyormuş gibi konuşuyorsun."

Carson'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Haklısın. Yine de ona âşık olursan ne yapacaksın? O zaman planın ne olacak?"

"Ona âşık olmak mı? *Hayır.* Böyle bir şey olmayacak çünkü bu planımın bir *parçası* değil. Aramızda kesinlikle bir çekim olmalı ama..."

"Bunun için mükemmel bir aday gibi görünüyorum, Buttercup." Tek kaşını kaldırıp bana yakıcı bir gülümsemeyle baktı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Sen mi?" Başımı iki yana salladım. "Bu imkânsız, Carson. İlk olarak, aynı şehirde bile yaşamıyoruz. Ayrıca gelecekteki kocama daha önce bir porno yıldızıyla birlikte olduğumu nasıl açıklayacağım? Alınma ama gerçekten..."

"Neden ona ayrıntı vermek zorundasın ki? Erkekler kadınlarının eski cinsel hayatları hakkında bilgi sahibi olmaktan hoşlanmazlar."

"Evet, sanırım hoşlanmazlar. Ama yine de... Bir saniye, bunu cidden tartışıyor muyuz? *Bu* adamın hayatıma girmesi için hâlâ birkaç yılım var. Evlenene kadar öğrendiğim şeyleri unutmayı göze alamam. Üzgünüm. Zamanlama pek uygun değil." Omuz silktim. Benimle dalga geçtiğini düşünüyordum ama yine de söylediklerimde haklıydım.

"O halde önümüzdeki yıllarda seks yapmayacaksın, öyle mi? Yaklaşık dört yıl boyunca? Şu anda kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç. Ayrıca evet, planıma göre onunla tanışmama daha dört yıl var."

"Aptalca bir plan yüzünden tekrar seks yapmak için dört yıl mı bekleyeceksin?"

"Aptalca değil! Her zaman bir planım olur, bu şekilde odaklanabiliyorum." Yüzüm asıldı, planımı sesli bir şekilde dile getirmek zihnimde hayal ettiğim kadar mantıklı olmadığını düşünmeme neden oluyordu. "Her neyse," diyerek devam ettim. "Bu hayallerime ulaşmama yardım edecek."

"*Senin* hayallerine mi? Emin misin?"

Homurdanır gibi bir ses çıkardım. "Şu anda Doktor Phil gibi davranan kim?"

Yüzümü inceledi. "Pekâlâ, haklısın. Seks konusuna geri dönelim. *Kasıtlı* olarak dört yıllık bir kuraklık dönemine giriyorsun, değil mi? İlk seferin hoşuna gitmemiş miydi?"

Ninova

Gözlerimi yere çevirdim, yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. "Tabii ki gittl, iyiydi."

"*İyi* miydi? Eyvah. Herhangi bir konuda bir kadından *iyi* yorumunu alan her adamın başı belada demektir."

Derin bir nefes aldım. "*İyiydi*, tamam mı? Muhteşem ya da korkunç değildi. Yeterince iyiydi."

Bir dakika boyunca ikimiz de sessiz kaldık. "Yani boşalmanı sağlamadı mı, Buttercup?"

"Tanrım! Bunu tartıştığımıza bile inanamıyorum. Hayır, boşalmamı sağlamadı, tamam mı? Bilmek istiyorsan diye söylüyorum, odada bir başkası varken boşalamıyorum. Mutlu musun? Neden bana e-posta adresini vermiyorsun? Böylece dört yıl içinde işler değişirse seni haberdar ederim! Sevgili Carson, boşalabiliyorum! Sevgiler, Grace. Beni hatırlarsın, değil mi? Benim adıma kutlama da yapar mısın?" Başımı arkamdaki asansörün duvarına vurdum. Bu konuşmanın gidişatından utanmıştım, özellikle de kiminle konuştuğumu hesaba katarsak. Kendimi çıplak gibi hissediyordum. Ayrıca beni daha önce *hiç* düşünmediğim şeyleri düşünmeye zorluyordu. Bu tam olarak nasıl gerçekleşmişti? Üstelik onunla? Başımı iki yana sallarken gülmeye başladım.

"Ne?"

İnleyerek, "Bilmiyorum," dedim. "Tüm bu durum... son derece *komik*."

Ne demek istediğimi anlamış gibi başını salladı. "Evet, sanırım öyle. Yine de teklifim hâlâ geçerli. En azından birlikte bir hafta sonu geçirebiliriz. Müstakbel kocanın bana evet dediğin için çok mutlu olacağını düşünüyorum." Oyunbaz bir tavırla göz kırptı.

"Ciddisin, değil mi? Neden peki? Bu sana tam olarak ne kazandıracak?"

Bir şey söylemeden sadece kaşlarını kaldırdı.

Başımı sallayıp bıkkın bir nefes verdim. "Demek istediğim, zaten rasgele insanlarla yeterince seks yapmıyor musun?"

"Bunu benim için bir meydan okuma olarak kabul et, tamam mı? Sana daha önce hiç kimsenin veremediği bir şeyi verebileceğimi düşünüyorum. Bu inanılmaz derecede tahrik edici bir şey. Gördün mü, ikimiz de bir şey kazanıyoruz. Ardından Buttercup ve İki Numaralı Sik olarak yollarımızı ayırıyoruz."

Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda asansörün telefonu konuşmama engel oldu. Bir kez daha, asansörden yükselen bir ses tarafından kurtarılmıştım.

CARSON

Telefon zili ikinci kez çaldığında nefesimi tutarak vereceği cevabı beklediğimi fark ettim. İki Numaralı Sik olmayı isteme sebebim hakkında yalan söylüyordum. Elbette onu boşaltabileceğimi düşündüğüm kısım doğruydu. O konuda başarılı olacağımdan emindim. Ve bu çok azdırıcıydı. Güzel yüzünün aldığı hazdan kasıldığını görme düşüncesi, aletimin seğirmesine neden oluyordu. Yine de cevabını beklerken nefesimi tutma sebebim, uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar çok arzulamamamdan kaynaklanıyordu. Hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir, hiçbir şeyi onun kadar *istememiştim.* Sadece bedenini değil, *onu* da istiyordum. Dokunuşum altında verdiği tepkiyi görmek, güzel dudaklarından çıkan saçma esprileri duymak ve boktan planını savunuşunu biraz daha dinlemek istiyordum. *Ondan hoşlanmıştım.* Sikeyim, uzun süredir bir kadından hoşlandığım olmamıştı. Bir şeyi arzuladığını hissetmek iyi hissettiriyordu. Ayrıca oldukça şaşırtıcıydı da. Ona gerçek anlamda sahip olamazdım, bunu istediğimden de değildi. Fakat Grace Hamilton ile otel odasında geçireceğim birkaç gün? Evet, bunu isterdim. Hem de çok.

Ayağa kalkıp aramayı yanıtladım. "Merhaba?"

"Selam, ben destek bölümünden Rich. Sizi bilgilendirmek ve iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Beklediğimiz parça elimize

Ninova

ulaştı, sadece takılması gerekiyor. Bir saatten uzun sürmeyeceğini düşünüyoruz."

"Tamamdır, dostum. Evet, iyiyiz. Bilgilendirdiğin için teşekkürler." Telefonu kapatıp Grace'e döndüm.

"Görünüşe göre en az bir saat daha bana mahkûmsun."

"En az mı?"

"Evet, en az. Eğer birlikte hafta sonunu geçirmeyi kabul edersen süre biraz daha uzayabilir." Bunun benim için bir anlam ifade ettiğini anlamamasını umuyordum. Eğer beni geri çevirirse, bu durum canımı acıtacaktı.

Gözleri hafifçe büyürken dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama kafası karışmış gibi görünüyordu. Midem guruldamak için tam o anı seçti. *Yüksek sesle.*

Grace başını eğerek gülümsedi. "Acıktın mı?"

Henüz cevap verme fırsatım olmadan çantasına uzanıp birkaç saniye içini kurcaladı ve bir granola bar çıkardı. "Akşam yemeğine ne dersiniz, efendim? Sanırım burada yanında tüketebileceğiniz bir şey var." Birkaç saniye daha çantasını karıştırdıktan sonra bir şişe su uzattı.

Yanına oturdum. "Sen bir tanrıçasın. Onu bana ver." Akşam yemeği saatine yaklaşmıştık ve öğle yemeği yemediğimi şu anda fark ediyordum. Açlıktan ölmek üzereydim. Granolayı bana uzattığında onu dişlerimle ikiye böldüm ve bir parçasını ona uzattım. Başını iki yana salladı. "Sen yiyebilirsin. Ben pek aç değilim. Ayrıca sen büyüme çağındaki bir çocuk sayılırsın." Birkaç dakika önceki abartılı göz kırpışımı taklit etti.

Sırıttım. "Sadece sana baktığımda, bebeğim."

Gülerek omzuma hafifçe vurunca uzattığım parçayı geri aldım. Bu sırada Grace sudan birkaç yudum alıp içmem için bana uzatmıştı.

"Bu şişeyi bitirsek iyi olur. Eğer tuvaletimiz gelirse, bunu kullanmak zorunda kalacağız."

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım bir saat daha idare edebilirim. Bardan ayrıldıktan sonra lavaboya uğramıştım."

"Sanırım ben de dayanabilirim."

Bir dakika geçtikten sonra, "Pekâlâ," dedim. "Başka bir oyun oynayalım. Bunun ismi *Hızlı ve Favori.* Bir soru soracağım ve sen de aklına gelen ilk şeyi söyleyeceksin. Ardından aynı şeyi benim için yapacağız."

Şüpheci bir tavırla bana baktı. "Asansörün ortasında tekrar öpüşmemizi sağlayacak başka bir oyun mu uydurdun?"

"Tanrım, umarım." Güldüm. "Yine de hayır, sadece zamanımızı eğlenerek geçirmemiz için teklif ediyorum. Var mısın?"

Grace başını salladı. "Pekâlâ."

"Tamam. En sevdiğin film?"

"*Titanik.*"

"Hayır, tekrar seç."

Dudaklarından boğuk bir kahkaha kaçtı. "Hayır mı? Şey, bunun *benim* cevabım olduğunu sanıyordum."

"Öyle ama cevabına müdahale etmeden *Titanik* kadar saçma bir film seçmene engel olamam."

Bedenini tamamen bana doğru çevirdi. "Saçma mı? Destansı bir aşk hikâyesinden bahsediyoruz. Tüm zamanların en iyisi! *Titanik* ile ne gibi bir sorunun var?"

İç çektim. "Grace, filmin sonunda o yüzen kapıda bolca yer vardı. Hayatta kalmak uğruna onca şey yaşadıktan sonra, Jack'in o tahta parçasının üzerine çıkabilmesi için bir santim kaymamış olmasına sinirlenmediğini mi söyleyeceksin? O tahta parçası ikisi için de yeterince büyüktü. Ölmesine izin verdi, Grace. Bunun romantik olduğunu düşünmene üzüldüm."

Gülmeye başladı. "Bekle, bu harika. *Titanik*'i sevmiyorsun çünkü sana yeterince romantik gelmiyor. Ne kadar da tatlı."

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, söylediğim bu değil. Filmlerin biraz gerçekçi olmasını sevdiğimi anlatmak istedim. Bu bir kaçıştı çünkü yazar, Jack Dawson'ın okyanusun dibine batması gerektiğini düşündü."

Tekrar gülmeye başladı.

"Artık devam edebilir miyiz?"

Yüzündeki sırıtışı yok etmeye çalışsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Tamam, sonraki soru."

"En sevdiğin renk?"

"Azur mavisi."

Yüzümü buruşturup yan tarafıma baktıktan sonra bakışlarımı tekrar Grace'e çevirdim. "Bunu kabul edeceğim. En sevdiğin mevsim?"

"Sonbahar."

"En sevdiğin tatlı?"

"Crème brûlée."

"En sevdiğin seks pozisyonu?"

Duraksadığında yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı. "Şey, misyoner?"

Yüzünü inceledim. "Üniversitedeki erkek arkadaşının seni boşaltamamasının yanı sıra başka bir pozisyon denemediğini mi söylüyorsun? Ne tür bir pislikle takıldın?"

"Kes şunu! İyi biriydi. Çok, şey... tatlı ve... nazikti."

"Eminim öyledir. Pekâlâ, beni üzmeye başladın. Senin sıran."

"Pisliğin tekisin." Bunu söylerken yüzünde ufak bir gülümseme vardı. "En sevdiğin film?"

"*Dövüş Kulübü*."

"Hiç izlemedim."

"*Dövüş Kulübü*'nü hiç izlemedin mi? Bu büyük bir suç."

Hafifçe güldü. "En sevdiğin renk?"

"Mavi."

Ninova

"Mavinin hangi tonu?"

"Sadece kahrolası mavi işte."

"Bu bir ton değil."

"Evet, öyle."

Tekrar gülümsedi. "Tamam. Sanırım aynı rengi seviyor *olabiliriz.*"

"Eğer azurun ne olduğunu bilseydim, belki olabilirdi."

Yeniden güldü. "En sevdiğin mevsim?"

"Sonbahar."

"Gerçekten ortak noktalarımız var! Bu bir mucize!"

"Bunu kim tahmin edebilirdi ki?"

"Benim edemediğim kesin. En sevdiğin tatlı?"

"Bananas Foster*. Büyükannem benim için yapardı."

Bakışlarını karşıya çevirirken dudaklarının kıvrıldığını görebiliyordum. "Eh, bu eğlenceliydi."

"Bekle, son soruyu sormadın."

"Evet, sormadım çünkü bilmek istemiyorum. Gerçekten. Daha önce hiç duymadığım bir şey söyleyeceğine eminim. Cevabını kendine saklayabilirsin."

"Korkak."

Bana sırıttığımda gülümsemesinin güzelliği karşısında dengem şaştı. Dişlerine bayılmıştım. Aslında ağzına dair her şeye bayılıyordum. Tekrar tadına bakmak istiyordum. Bacaklarımı esnettim, birden pantolonum dar gelmeye başlamıştı.

İkimiz de sessizce durduk. Grace ile aramızda olanların nasıl değiştiğini düşünmeden edemedim. Yan yana oturmuş sessiz asansör müziğini dinlerken ve bir şişe suyu paylaşırken neredeyse... rahat hissediyordum. Bir yandan da ona, geçmişimle ilgili kimseye anlatmadığım şeyleri nasıl anlattığımı düşünüyordum. Geçmişimi, sadece hayatımın bir parçası oldukları için bilen insanlar vardı ama yetiştirilme tarzımı daha önce herhangi bir nedenle, kimseyle

* Tereyağı, esmer şeker, tarçın, rom ve muz likörüyle yapılan bir tatlı.

Ninova

paylaştığım olmamıştı. Yine de gerçek şuydu ki, daha önce hiçbir kadın benden onunla konuşmamı istememişti. Ve belki de... sebep buydu. Büyüleyici konuşma becerilerim yüzünden benimle vakit geçirmek isteyen başka bir kadınla tanıştığımı hatırlayamıyordum. Bunu hiç yaşamadığım için olabilirdi. Belki de sebebi hiç kimsenin daha önce hayatım hakkında bir şeyler merak etmemiş olmasıydı.

İkimiz de burada, birlikte otururken rahat ve huzurluyduk ama kesinlikle başlangıçta böyle değildik.

Gözlerimi üzerinden ayırmadan, "Bana asansörde kaldığımızı fark ettiğinde neden panikatak geçirdiğini anlat, Grace," dedim yumuşak bir sesle.

Gözleri benimkilere kaydı. Sudan bir yudum daha alırken oyalanıyor gibiydi, sanki bana cevap verip vermeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. "Kardeşime sekiz yaşındayken teşhis kondu. Ondan bir yaş büyüktüm. İki yıl boyunca hastalıkla savaştı ama doktorlar sonunda hastalığın ölümcül olduğunu söylediğinde annem neredeyse aklını kaçıracaktı. Böylece babam cenazeyi onsuz planlama yükünü üstlenen kişi oldu. Annem, kelimenin tam anlamıyla duygusal olarak yetersiz bir noktadaydı."

Devam etmeden önce uzunca bir süre sessiz kaldı, öyle ki bir an için konuşmayacağını düşündüm. "Babam, kardeşlerimle beni birkaç kez cenaze evine* götürmek zorunda kaldı çünkü annem bizimle ilgilenemiyordu. Bir defasında babam cenaze evindeki müdürle konuşurken kardeşlerimle ortadan kaybolduk. Kardeşlerim başka bir şeyle uğraşırken ben de tabutlardan birine tırmandım. Biliyor musun, sanırım bir süreliğine kaçmak istemiştim. Ama kapağı kapattığımda kilitlendi ve tekrar açamadım. Panikledim, bir anda normalden daha hızlı nefes alıp vermeye başladım. Sürekli bacağıma bir şeyin dokunduğunu düşünüp durdum. Sanki bir

* *Cenaze evi, ölüler ve aileleri için defin ve cenaze hizmetleri sağlanmasını amaçlar. Bu hizmetler, cenaze töreni ve cenaze için bir şapel sağlanmasını içerebilir.*

Ninova

zombi ya da ceset hırsızı gelmiş gibi hissediyordum." Kısık sesle gülüp başını salladı ama gülümsemesi çok çabuk soldu. "Ancak cenaze evi o kadar sessizdi ki, çığlık atmaktan ve birinin tabutu açması için gereken gürültüyü çıkarmaktan korkuyordum. Babamı utandırmak istemedim. Kötü bir dönemden geçiyordu... Böylece biri beni arayıp tabutu açmayı akıl edene kadar orada kaldım."

"Tanrım, Grace. Bu korkunç olmalı," dedim sessizce.

"Dürüst olmak gerekirse, uzun süredir bunu düşünmedim. Ama bilmiyorum, küçük bir alanda tekrar sıkışıp kalmak... sanırım bazı şeyleri tetikledi."

"Kulağa mantıklı geliyor." Devam etmeden önce zamanımı güzel ve ciddi yüzünü inceleyerek geçirdikten sonra gülümsedim. "Ayrıca bu defa şeytani bir zombi tarafından tuzağa düşürüldüğünden emin olmanın dehşetini de yaşadın." Gözlerimi büyüterek elimden gelen en iyi şekilde çılgın bir katil suratı yapmaya çalıştım.

Sesli bir şekilde güldüğünde sırıttım. Uzaklara dalmış, acı dolu ifadenin yüzünden uzaklaştığını görmek hoşuma gitmişti.

Tek kaşını kaldırdı. "Şu anda kapağa atış yapmadan benden bir sır çaldığına inanıyorum."

Gülümsedim. "Haklısın. Pekâlâ, adil oynayalım. Sen de karşılıksız bir sır alacaksın."

"Neden bana Buttercup diye hitap ediyorsun?" diye sordu.

Başımı ona doğru çevirdim ve o da kendininkini çevirdiğinde yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim kaldı. Gözlerinin içine baktım. Ona kendimle ilgili birçok kişisel şey anlatmıştım ama içimden bir ses şu anda kendime engel olmam gerektiğini söylüyordu. Sarı saçlarına bakarak, "Belki saçın yüzündendir," dedim. "Benim için saçını açabilir misin?"

"Saçım mı?" diye fısıldadı. "Senin için saçımı açmamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım. "Evet."

Ninova

Bir anlığına tereddüt etse de en sonunda elini başının arkasına kaydırarak ben farkına varamadan ipeksi, güneş ışığını andıran tutamların omuzlarından aşağı dökülmesine izin verdi.

"Tanrım, Buttercup. Sen bir meleksin." Parmaklarımı saçlarının aralarında dolaştırdım, göründükleri kadar yumuşaklardı.

Grace sakince gülümsedi. "Ben..." Ona doğru eğildiğimde sesi kısıldı. Gözleri irileşse de uzaklaşmak için herhangi bir hamlede bulunmamıştı. Tam dudaklarımız birbirlerine değmek üzereyken asansör sarsılarak yükselmeye başladı. Nefesi şaşkınlıkla kesildiği sırada birbirimizden uzaklaştık. Asansör yapılmıştı. Özgür kalmak üzereydik. Fakat hissedebildiğim tek şey hayal kırıklığıydı.

BÖLÜM 4

GRACE

Asansörün sarsıntısıyla gerçeğe döndüm ve buradan çıkmak üzere olduğumuzu anladım. "Ah, Tanrı'ya şükür!" Ayağa kalkıp çantamı kaptım, açıldığı anda kendimi dışarı atmak üzere kapının önündeki yerimi aldım. Yumuşak bir inişe geçtiğimizde bakışlarım Carson'a kaydı, hâlâ yerde oturuyordu. Kaşları hafifçe çatılmış bir şekilde kıpırdamadan beni izliyordu.

"Şey," diye başladım. "Burada yeterince zaman geçirmedin mi? Kalmayı mı planlıyorsun?" Başımı eğerek gülümsedim.

İç çekti ve ayağa kalkmaya hazırlandığı sırada kapılar açıldı. Derin bir nefes alarak kendimi dışarı attım. "Ah, temiz hava! Özgürlük!"

Koyu lacivert takım elbiseli bir adam bana yaklaştı. "İyi misiniz, hanımefendi? Ben buranın müdürü Bay Savard. Asansör arızamızın size yaşattığı rahatsızlıktan dolayı özür dilemek istiyoruz. Benimle resepsiyona gelirseniz hafta sonu için odanızı yükseltmek istiyoruz."

Adam dirseğimi tutup beni nazikçe yönlendirmeden önce, "Ah, şey... Ben iyiyim," dedim. "Ama odamı yükseltmenize hayır diyemem..." Arkama baktığımda başka bir takım elbiseli adamın Carson'la konuştuğunu gördüm. Muhtemelen ondan da özür

Ninova

dileyip odasını yükseltmeyi teklif ediyordu. Resepsiyonda karşıla-şacağımızı düşünüyordum.

Bay Savard beni resepsiyona götürdü ve birkaç dakika içinde rezervasyon bilgilerime ulaştı. Ayrıca bana otelin içindeki Picas-so restoranında kullanmam için bir hediye kartı vermişti. Birkaç defa daha özür dilediğinde ona iyi olduğumuzu, durumun o ka-dar da kötü olmadığını söyledim. *Biz.* Peki bu bizim diğer yarısı neredeydi? Durup etrafıma baktım. Resepsiyonun yakınlarında görünmüyordu. Odasını yükseltmeyi red mi etmişti? Eğer öyleyse bile, neden veda etmeden gitmişti? Kalbim hızlandı. Hafta sonu-nu onunla geçirmemi istediğinde ona cevap vermemiştim çünkü ne demem gerektiğini bilmiyordum. Demek istediğim... bu çıl-gınca bir fikirdi.

Diğer yandan, kulağa ne kadar inanılmaz gelirse gelsin ondan *hoşlanmaya* başlamıştım. Omuzlarım düştü ve orada dikilirken Carson Stinger ile geçirdiğim zamanı düşündüm. Ona önyargı ile yaklaşmıştım ama sonunda hoş bir sürprizle karşılamıştım. Zihnimde son birkaç saati değerlendirdim ve en sonunda bir ki-tabı neden kapağına göre yargılamamam gerektiğine dair iyi bir ders aldığıma karar verdim. Derin bir nefes alarak asansörlere geri yürüdüm.

Asansör kapıları kapanırken tırnağımı kemirerek kendi kat-mın düğmesine bastım. Aniden hem sıkıntılı hem de huysuz his-setmeye başlamıştım. Gerçi elbette böyle hissedecektim. *Az önce bir asansörde mahsur kalmıştım. Eşlikçimi sevmeye başlasam da kor-kunç bir deneyimdi.*

Odama girdiğimde kendimi yatağa atıp bakışlarımı tavana diktim. Hafta sonunu Carson'la geçirmeyi düşünmek bile delilik-ti, öyle değil mi? Düzenli ve planlı hayatıma o kadar uzaktı ki... Düşüncesi bile saçmaydı. Yoksa değil miydi? Dudaklarımda zoraki bir gülümseme belirdi, kulağa hiç de inandırıcı gelmiyordu.

Ninova

Carson'la bir hafta sonu geçirmeyi mi düşünüyordum? Bu fikri gerçekten değerlendirmeye mi başlamıştım? Peki ya bunu ister miydim? Birkaç dakika boyunca gülümseyen yüzünü ve biçimli vücudunu hayal ettim. Pekâlâ, evet bunu istiyordum. *İşte, söylemiştim.* Ondan hoşlanıyordum. Sonunda itiraf edebilmiştim. *Heteroseksüel Erkek Oyuncu Carson Stinger'dan hoşlanıyordum.* Çılgıncaydı. Deliceydi. Akılalmazdı. Fakat ona olan ilgimi itiraf etmekle peşinden gitmek tamamen farklı şeylerdi. Bir şeyi arzuluyor olmam onu yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Yine de sadece tek bir hafta sonuydu. Yirmi üç yaşındaki kaç kız sevimli bir adamla tanışıp hafta sonunu onunla geçirdikten sonra hayatına devam etme fırsatı yakalayabilirdi? Bu sektörde olması kötü bir şey olmamalıydı. Aslında, durumu çok daha mükemmel bir hale getirebilirdi. Sonuçta Vegas'ta geçirdiğimiz bir hafta sonu dışında daha ileri gidemezdik. Bunu ikimiz de çok iyi biliyorduk. Belki de söylediğinde haklıydı, bunu yaparak planıma sadık kalmaya devam edecektim. Carson neden İki Numaralı Adam olmasındı ki? Herhangi bir engel var mıydı? Hayatımda sadece bir kez olsun çılgın ve edepsiz olma hakkım yok muydu? *Sadece bir kez?*

Orada uzanmış kendimle tartışırken o meşhur meleklerin omzumun iki yanından kulağıma fısıldadığını hayal ettim. Bu tam olarak nasıl olmuştu? Hiçbir zaman günaha teslim olan bir kadın olmamıştım. Ancak burada, Carson Stinger ile Vegas'ta bir otel odasında birkaç gün geçirmeye ve bana bir şeyler öğretmesine izin verme fikrine teslim olmak üzereydim. Bir elimi dudaklarıma götürerek şaşkın gülüşümü bastırdım. *Aman Tanrım. Ben kimdim böyle?* Bir adamla asansörde geçirdiğim iki saatin ardından kendimi tanıyamaz hale gelmiştim. Ve bu fikir neden beni dehşete düşürmüyordu? Neden bir nevi... bu fikirden hoşlanmış gibi hissediyordum? Yattığım yerden hızla doğrularak başımın dönmesine sebep oldum. Baş dönmem, vücudumun her yerinin karıncalanmasını sağlarken, aynı zamanda heyecanımla da birleşmişti. Boğazımdan yarı iniltiyi yarı da kıkırdamayı andıran bir ses kaçtı.

Ninova

Ardından aklımda başka bir düşünce belirdi. Belki fikrini değiştirmişti. Belki de ortadan bu kadar çabuk kaybolmasının sebebi buydu. İç çekip kendimi tekrar yatağa attım. Bunlar sadece kendi içimde tartıştığım şeylerdi. Hangi odada kaldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve resepsiyonun da bu bilgiyi paylaşmadığına emindim. Derin bir nefes alıp tekrar doğruldum. Bu defa başım o kadar dönmemişti. Belki de sonuç ne olursa olsun denemeliydim. Eğer onu bulamazsam, hafta sonumu tam da planladığım gibi geçirecek ve kendimi hukuk sunumlarının içine gömecektim.

CARSON

Odamın kapısını kapatıp yatağa uzandım ve arkama yaslanarak yüzümü ovuşturdum. *Siktir.* Gidişini izlemek bok gibi hissettirmişti. Fakat benimle birkaç gün geçirmeyi kabul etmemişti ve asansörden çıkacağı için o kadar heyecanlıydı ki, sorumu tekrarladığımda cevabının hayır olacağını biliyordum. Veda etmek için bile arkasına bakmamıştı. Bu yüzden onu daha fazla rahatsız etmeyecek, söylediğimi tekrar düşünmesi için yalvarmayacaktım. Ben kadınlara değil, kadınlar bana yalvarırdı. *İşte bu kadar.*

Yine de daha önce hiçbir kadınla kurmadığım türden bir bağ kurduğumuzu düşünmüştüm. Özellikle de çekici bulduğum kadınlarla. Tanrım, aptalın tekiydim. *O bağı sen hissettin, Carson. O değil.* Sikeyim, asıl ölümcül darbe ise en iyi özelliklerimin tadını çıkarmayı düşünmemiş olmasıydı. Grace'e rağmen bunun tadını çıkaran pek çok insan vardı. Aşk acısı çeken bir liseli gibi yatağıma gömülüp bütün bir gece boyunca pembe simli kalemimle günlüğüme bir şeyler yazmayacaktım.

Ayağa kalkıp üstümdekileri çıkardım, ardından duşa girmeden önce bir süre daha yatakta uzandım. Duştan çıktığım sırada odanın kapısına birinin vurduğunu duyduğumu sandım. Tekrar duymayı bekleyerek dinledim ama başka bir ses gelmemişti.

Ninova

Havluyu kalçalarıma sararak kıyafet almak için odaya geçtiğimde, dışarıdan garip sesler yükselmeye başladı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken hızla kapıya doğru yürüyüp açtım.

Grace Hamilton arkasını dönüp gitmek üzereydi.

Kapı duvara çarptığında geriye zıplayarak ufak bir çığlık attı. Dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hissettim ama gülümsememi bastırarak havluya sarılı kalçamı kapıya yasladım. Tek kaşımı kaldırarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Bana açık bir şekilde ne istediğini söylemek zorunda kalacaktı.

Derin bir nefes aldı, kendisiyle savaştığını görebiliyordum. Sessize bekledim. Umut ediyordum. Yaklaşık bir milyon yıl sonra, "Hafta sonunu seninle geçirip geçirmeyeceğimi sormuştun," diye soludu.

Başımı salladım. "Evet, sordum." Gözlerimdeki umutla ona bakmaya devam ettim.

Bakışları etrafta gezindi. "Hâlâ... Demek istediğim... istiyor musun?"

"Evet, Grace. İstiyorum."

Bir nefes daha verip dudağını ısırdı ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. En sonunda, "Ben de," dedi. "Ben de istiyorum."

Mutlulukla sırıttım, göğsümde bir şeylerin hareketlendiğini hissedebiliyordum. Kapıyı biraz daha açarak içeri geçmesine izin verdim. "Duymam gereken tek şey buydu, Buttercup."

GRACE

Kapıyı açarak benimkine oldukça benzeyen odasına girmemi işaret ettiğinde kalbim duracak gibi oldu. Odasının kapısını çalarken titriyordum ama kapıyı açmayınca içimi dolduran hayal kırıklığı öfkemin önüne geçmişti. Kapının dışında bırakılmıştım ve çantamı kurcalayarak kâğıt kalem bulmaya çalışıyordum.

Ninova

Ne yazacağıma karar verememişken kalçalarını saran ufak bir havluyla kapıyı açmıştı. Koridor halısının üzerine salyalarımı akıtmamak için zorla yutkunmuştum. Zayıf olmasına rağmen kasları belirgindi. Cildi pürüzsüz ve altın rengindeydi. Orada öylece dururken çok rahat görünüyordu. Neden olmasındı ki? Başkalarının zevki uğruna soyunmaya alışıktı. Yine de bu düşünceyi bir kenara iterek ona neden geldiğimi söyledim. Yüzünde beliren mutluluk beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Tamamen olmasa da biraz.

İçeri girip yatağa oturdum. O anda yaptığım şeyin farkındalığıyla tüm hücrelerim vızıldamaya başlamış gibiydi. Etrafıma bakarken dizimi salladığımı fark ettim. Bir bacağımı diğerinin üzerine atıp ne yapacağımı bilemeyerek Carson'a baktım. Bunun usulü neydi? Carson keyifli bir ifadeyle beni izliyordu. "Gidip bir şeyler giyeceğim. Hemen dönerim."

Kafam karışmış bir halde, "Ah, tamam," dedim. Buradaki amacımız kıyafetlerinin *çıkması* değil miydi? *Tanrım, ben ne halt ediyordum?* Güçlükle yutkunup kaçmayı düşündüm. *Belki de bu konu hakkında yeteri kadar kafa yormamıştım.*

Odadayken kulağa iyi bir fikir gibi gelmişti. Hatta heyecan verici bile diyebilirdim ama şu anda gerçeklik hem gergin hem de hassas hissettiriyordu. Carson banyodan yıpranmış bir kot ve Boston Red Sox* tişörtüyle çıktı. Boston mı? Ah, doğru! Tişörtünü işaret ederek, "Büyükannenin takımı mı?" diye sordum.

Şaşırmış görünüyordu. "Evet. Hatırlıyorsun."

"Sadece bir saat önce büyükannenin Massachusetts'ta yaşadığını söyledin, Carson."

Çoraplarını giyerken kısık sesle güldü. "Sadece bir saat mi oldu?"

* Boston Red Sox, ABD'nin Boston, Massachusetts şehrinde bulunan ve Major League Baseball liginin American League Doğu Grubu'nda oynayan beyzbol takımıdır.

Ninova

Bir saat bile olmamıştı. Fakat ne demek istediğini anlıyordum. Geçen zaman bir anda gülünç gelmişti. Hızlanan kalp atışları ve sinirlerin gerilmesi kadar garip bir şekilde esnekti. Ayakkabılarını giyerken ikimiz de bir şey söylemedik.

"Oda numaramı nasıl buldun?"

Boynumu kaşıdım. "Eh, resepsiyona geri dönerek Bay Savard'a asansörde başlayan romantik bir aşk hikâyesi anlattım. Bir anda yaşanan kargaşa yüzünden seni kaybettiğimi fakat sensiz yaşayamayacağımı söyledim. Görünüşe göre, kuralları esnetmeye istekli bir romantik."

Sırıttı. "Bay Savard'a sonsuza dek borçlu kalacağım." Ayağa kalkıp elini uzattı. "Hazır mısın?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Üstünü değiştirmen için odana uğrayacağız, ardından seni yemeğe götüreceğim."

Akşam yemeği. "Ah. Şey, tamam."

"Açsın, değil mi?"

Bir anlığına düşündüm. *Hayır, kusacakmış gibi hissediyorum.* "Evet, açım."

"Pekâlâ, hadi gidelim."

Elini tutup ayağa kalktım ve hâlâ jöle gibi hissettiren bacaklarımla onu odanın dışına kadar takip ettim.

Birlikte asansöre bindik ve harekete geçtiği anda birbirimize bakarak güldük. "Yıldırım çarpmış gibi hissettirirdi, öyle değil mi?" Sesimin titremesine engel olamamıştım.

Asansör benim katımda durduğunda gülümsedi. "Kesinlikle. Fakat hiç kimseye iki defa yıldırım çarpmaz."

Koridora çıkıp odama vardığımızda kartımı çıkardım. Carson hemen arkamda dururken ellerini başımın iki yanından geçirerek kapıya yasladı. Kartım yuvasından birkaç santim uzaktayken hareketsizce bekledim. Kokusu etrafımı sararken nefesim boğazımda

Ninova

sıkışıp kalmıştı. Kendi kokusuyla karışmış temiz sabun kokusu tanımlayamayacağım kadar lezizdi. Tekrar kızışmış bir kedi gibi ona sürtünmek istiyordum. Kalbim hızla atarken gözlerimi kapattım ve nefesini kulağımın hemen yanında hissettim. Bir süre burnunu ve dudaklarını tenimde gezdirerek bütün hücrelerimin alev almasını sağladı. "Evet dediğine sevindim."

Ah. Tanrım. O kadar tahrik olmuştum ki titriyordum. Kadınlığımda başlayıp uzuvlarıma yayılan ritmik bir zonklama vardı.

Başımı titrekçe sallarken kartı yuvaya güçlükle sokabilmiştim. Eğer akşam yemeğini atlatmak istiyorsam, soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. Daha önce de erkeklerden etkilenmiştim ama tamamen akademik hayatıma odaklanmak için bunu kolaylıkla görmezden gelmiştim. Ancak bunu görmezden gelemezdim. Şehveti daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyordum. Kendimi kontrolden çıkmış, odaksız ve çaresiz hissetmeme neden oluyordu. Bu duygu korkutucuydu, alışılmış değildi. Bunu önceden yaptığım gibi bir kenara itemeyecektim. En azından o kadar kolay olmayacaktı.

Birkaç parça kıyafet alıp banyoya girerken bakışlarım Carson'a kaydı; soğukkanlı, sakin ve kontrollü görünüyordu. Yatağa uzanmış, televizyon kanalları arasında geziniyordu. Ben ise fısıldadığı birkaç kelime ve cinsellikten uzak birkaç dokunuşun ardından alev almak üzereydim. *Tanrım.* İşler benim açımdan kötüleşmeden önce bunu durdurmalı mıydım? Aklım düşüncelerle doluyken girdiğim kadar hızlı bir şekilde banyodan çıktım. Carson sorgulayan bakışlarını üzerime çevirdiğinde boğazımı temizledim. Zihnim bir yarışın içindeydi, omzumdaki melekler birbirleriyle tartışıyordu. Ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım. Sonunda, "Birkaç dakikaya çıkarım," dedim.

Dudaklarının köşesi titredi, gülümsemesini bastırmaya çalıştığı ortadaydı. "Acele etme."

Ninova

Arkamdan kapıyı kapattım. Saat çoktan sekiz buçuk olmuştu ve derin, sakinleştirici nefesler alırken aslında gerçekten aç olduğumu fark ettim. Bu yüzden hızlıca duş alıp ardından saçlarımı kurutmaya başladım. Carson'ın asansörde saçlarımı açık bırakmamı istediğini hatırladığımda, her zamanki gibi toplamak yerine biraz köpükle şekillendirdim. Şimdi tutamlar uzun dalgalar halinde sırtımdan aşağıya dökülüyorlardı.

Biraz makyaj yapıp biraz da parfüm sıktım. Carson'ın giydiklerini düşünerek koyu gri bir şortla, bol siyah bir askılı giydim. Sıradan olmasına rağmen bir randevu için yeterince güzel göründüğümü hissediyordum. Aniden duraksadım. Bu bir randevu muydu? Yoksa daha yeni tanışmış yabancıları sekse alıştırmak için yenen bir akşam yemeği miydi? Hormonlarım duşun serinliği altında yatışmıştı ama şimdi tekrar gergin hissediyordum. Belki de bir şeyleri anlamaya çalışmayı bırakıp kendimi akışa bırakmam gerekiyordu. Tanrım, bunda çok kötüydüm. Netliği, anlamlandırmayı ve kontrolü arzuluyordum. Şu anda ise hepsini bir kenara bırakmıştım. Seks için. Hem de bir porno yıldızıyla.

Önümdeki aynaya bakıp iri, mavi gözlerimle karşılaştığımda histerik bir kıkırdayışı bastırmak için ellerimi ağzımın üzerine yerleştirdim. Bütün bunların ardından kendimi nasıl hissedecektim? Gerçekten bunu bir hafta sonu eğlencesi olarak görüp kolayca arkamda bırakabilecek miydim? Demek istediğim, teknik olarak planım buydu. Ancak bu, karşılaşacağımı hayal ettiğim şeyin yakınından bile geçmiyordu. Bunu yapabilecek gücüm var mıydı? Odamda tek başımayken kararımı pek düşünmemiştim. Artılar ve eksiler listesi hazırlamak için zamana ihtiyacım vardı. Birkaç dakikaya ihtiyacım...

Banyo kapısı çalındı. "Orada durmuş kendini bundan vazgeçirmeye mi çalışıyorsun, Buttercup?" diye sordu Carson.

Kapıyı açtığımda Carson'ın güzel yüzüyle karşılaştım. Dudaklarında imalı bir gülümseme vardı. Farkına bile varamadan

yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni banyodaki tüm düşüncelerimden uzaklaştıracak şekilde öpmeye başladı. Hızlıydı ama ihtiyacım olan da zaten buydu. Bunun için buradaydım, değil mi? Ve bu hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Bunun karmaşık olması gerekmiyordu. Omuzlarım gevşerken gergin kaslarım rahatladı.

Carson geriye yaslanıp tek kaşını kaldırdı. Küçük bir kahkaha attım ve bana bir soru sorduğunu hatırlayarak başımı salladım. "Hayır, vazgeçmeye çalışmıyorum. Hadi gidelim."

Ninova

BÖLÜM 5

CARSON

Otelden çıktığımız sırada Grace'in elini tuttum. Yüzünde şaşkın bir ifade belirse de geri çekilmedi. O şort ve topuklularla gözlerimi bacaklarına kaydırmamak için kendimi zor tutuyordum. Görünüşe göre Grace'in vücudunun her bir noktası olağanüstüydü ama bacakları... Tanrım, onunkileri görene kadar bacaklara bayılan bir adam olduğumu hiç düşünmezdim.

Yüzünde hâlâ gergin bir ifade vardı. Ben de gergindim ama benimkinin temelinde endişe değil, sadece beklenti yatıyordu. Yüzünde açık bir panikten daha fazlası vardı, düpedüz dehşete düşmüş gibiydi. Hiç durmadan bunun üzerinde kafa yormaya devam ediyordu. İçerideki sesin kesilmesinden ve kapının diğer tarafında süren sessizlikten dolayı banyoda da aynı şeyi yaptığını anlamıştım. Zihnimde orada durup bu hafta sonundan kurtulmak için kendisiyle bir konuşma yaptığını hayal edebiliyordum ve omurgamdan aşağıya bir korku dalgasının indiğini hissetmiştim. Tam olarak olmasını istediğim yerdeydi, eğer gitmesine izin vermem gerekirse kahrolurdum. Henüz olmazdı.

Gözleri endişeyle etrafta gezinirken adımları yavaşladı. "Carson, ben..." Fakat bu düşüncenin devamını getirmesine izin vermeyecektim. Tekrar vazgeçmeye çalıştığını biliyordum.

Ninova

Elini çekip onu gittiğimiz kapılara değil, lobinin duvarına doğ-
ru yönlendirdim.

Durup tamamen yüzüne bakabilmek için, "Bir dakika bura-
ya gel," dedim. Beklenti dolu bakışları üzerimdeyken ellerini tut-
tum. "Grace, bu benim için de farklı." Söylediklerimi anlamasını
umarak gözlerinin içine baktım. "Hâlâ kararsız olduğunun far-
kındayım ve bunun için kendini sorgulamanı istemiyorum. Eğer
vazgeçmek istersen elbette seni durdurmayacağım. Ama gerçekten
kalmanı ve birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkarmak için
kendine izin vermeni umuyorum. Çünkü gerçek şu ki, benim için
geçirdiğimiz iki saat yeterli değildi. Lütfen bana senin için de ye-
terli olmadığını söyle."

Birkaç dakika boyunca yüzüme baktı ve sonunda içini rahat-
latan bir şey buldu. Hemen ardından ellerimi sıkıp gülümsedi.
"Benim için de yeterli değildi," dedi sessizce.

Rahatlamış bir nefes verdim. "Tamam, güzel. O halde buna
odaklanabilir miyiz?"

Bakışlarını üzerimden çekmeden başını salladı. "Sadece... ara-
mızdaki şeyler çok hızlı ilerliyor gibi geliyor. Senden nefret ettiği-
mi düşünüyordum ve şimdi hafta sonunu seninle geçiriyorum."
Sessizce güldü. "Düşüncelerime yetişmekte zorluk çekiyorum."

Ne demek istediğini anlıyordum. Ben de aynı şeyleri hissedi-
yordum. Yine de bu benim için sorun değildi. Planlarımı altüst
ediyor değildim. Her zamanki gibi başımı belaya sokacak şeyler
yapıyordum. Beklenmedikti ama keyif almadığımı söyleyemez-
dim. Anı yaşıyordum ve gerçekten istediğim bir şeyin tadını çı-
karmaya hazırdım. Birden Grace'in de bunu yapmak istediğini
fark ettim. Nasıl olacağını bilmiyordu. Daha önce de söylediğim
gibi, ona fiziksel haz ile ilgili birkaç şey öğretebilirdim. Bu alanda
kendime güveniyordum. Yine de o anda Grace'e hayattan olma-
sı gerektiği gibi keyif almayı, arada sırada kuralları çiğnemeyi de

Ninova

öğretebileceğimi fark etmiştim. "Evet, hayatta her şey saniyeler içinde değişebilir." Sırıttım. "Vahşice, öyle değil mi?"

Bunu söyledikten sonra kulağına doğru eğildim. "Kontrolü bırak, bebeğim. Sadece bir hafta sonu için. Kontrolün bende olmasına izin ver. Sana çok iyi bakacağıma söz veriyorum."

Titredi, omuzlarının gözle görülür şekilde gevşediğini gördüm. Dudaklarımı alnına bastırıp ona baktım. Başını salladı, yüzündeki ifade artık sakindi.

"Teşekkür ederim. Artık erkeğin dişisini saçından sürükleyecek enerjiye sahip olması için karnını doyurması gerekiyor."

Güldü. "Pekâlâ, o halde erkeğin karnını doyuralım."

Parmaklarımı tekrar onunkilere geçirdim ve bu defa ikimiz de kapıdan gülümseyerek çıktık.

GRACE

Carson beni kapıdan çıkararak Strip'e yönlendirdi. Artık kendimi rahatlamış hissediyordum, bir şekilde gergin olduğumu biliyordu ve zihnimdeki sesleri susturmak için duymam gerekenleri söylemişti. Nasıl anladığından emin değildim ama hoşuma gitmişti. Onunla birlikte olmak, sadece bunun tadını çıkarabilmek istedim. Benden kontrolü ona vermemi isteyene kadar nasıl akışa bırakacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak ihtiyacım olan şeye kavuşmuştum. *Birinin kontrolü üstlenmeyi teklif etmesi ve böylece onu geçici olarak bırakabilmem.* Daha önce kontrolü elimden bıraktığımı hiç hatırlamıyordum. Bunu gerçekten düşündüğümde, tüm hayatımın kontrole dayalı olduğunu fark etmiştim. Başka türlüsünü denememiştim bile. Peki neden iki gün boyunca hiç tanımadığım bu adama teslim olmaya böylesine istek duyuyordum? Sorunun cevabını bildiğim söylenemezdi. Yine de kararım değişmemişti, bunu yapıyordum. Bu kadardı.

Carson'a sırıttığımda onun da dudakları kıvrıldı. "Ne?"

"Hiç. Boyun kaç?"

"Bir metre seksen beş santim. Seninki kaç, ufaklık?"

"Bir metre altmış santim. Sayılardan bahsetmişken, kaç yaşında olduğunu hiç sormadım. Bu hafta sonu için kendime genç bir sevgili mi buldum?" Benim yaşımda görünüyordu ama görünüş yanıltıcı olabilirdi.

"Yirmi üç yaşındayım."

"Hangi ayda doğdun?"

"Kasım."

"Ah, benimki eylül. Görünüşe göre kendime genç bir sevgili buldum. Senden iki ay büyüğüm."

Güldü. "Güzel, benden büyük kadınlardan hoşlanırım."

"Ha-ha."

El ele tutuşarak Strip'e indiğimizde bakışlarım her yerde gezinmeye başladı. "İnanılmaz," diye soludum. "Işıklar..." Etrafımızdaki otellerin, yanından geçtiğimiz kumarhanelerin isimlerine baktım.

"Vegas'a ilk gelişin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Dönüş yolunda çeşmenin önünde durabiliriz. Her on beş dakikada bir gösteri yapıyorlar. Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

"Gösteri mi? Ne tür bir gösteriden bahsediyorsun?"

"Bekle ve gör."

Bekle ve gör. "Peki."

Etrafımızda olanları şaşkınlıkla izlerken sessizce yürümeye devam ettik. Yanından geçtiğimiz kadınlardan bazılarının gözlerini Carson'ın üzerine diktiğini istemeden de olsa fark etmiştim. İnsan kalabalığının arasından geçerken elini biraz daha sıkı tuttum.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Ninova

"Söylemeyeceğim. Oraya gidip deneyene kadar herhangi bir yargıya varmanı istemiyorum. Bugünkü zorlu sınavdan sonra biraz yağlı şeyler yemeyi hak ettiğimizi düşünüyorum." Adımları yavaşladı. "Siktir, bir saniye. Et yiyorsun, değil mi? Yoksa vejetaryen misin?"

"Hayır, değilim ama şu anda beni korkutmaya başladın." Aniden açlıktan ölmek üzere olduğumu ve seçici olmayacağımı fark ettim.

Gülerek tekrar yürümeye başladı. "Korkma. Buna bayılacaksın. Yarın gece biraz daha lüks bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm."

"Otel bana Picasso'da kullanabileceğim bir hediye kartı verdi. Oraya gidebiliriz."

"O halde bunu planladık sayıyorum."

Sırıttım. "Güzel. Planları ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Ah, elbette biliyorum." Elimi bırakıp kolunu omzuma doladı ve yürürken beni kendine çekti. Hem hoş hem şaşırtıcı hem de doğal hissettirmişti. Bunu yapabilirdim. *Keyif* almak için kendime izin verebilirdim.

"Hediye kartımdan bahsetmişken, sana odanı yükseltmeyi teklif etmediler mi?"

"Ettiler ama asansörden neredeyse kaçarak çıktığın için beni başından savacağını düşündüm. Bu yüzden resepsiyonda işleri daha da zorlaştırmamak adına odama çıktım."

Kaşlarım çatıldı. "Seni orada göreceğimi düşündüm. Başımdan savmak gibi bir düşüncem yoktu."

Gülümsedi. "Eh, odamın kapısında belirip hafta sonunu benimle geçirmek için yalvarmaya başladığında onu anladım."

Dirseğimi karnına geçirdim. "Dikkat et, Stinger. Hâlâ fikrimi değiştirmek için zamanım var."

Sırıtarak beni bir restoranın kapısına yönlendirdi ve alaycı bir tavırla omzumu sıktı. Bakışlarımı tabelaya çevirdim. "Sosisli sandviç mi?"

"Evet, dünyaca ünlü sosisli sandviçler. Zevkten kendini kaybedeceksin. Söz veriyorum."

"Bunun sözünü verirken sosisli sandviçlerden bahsettiğini düşünmemiştim."

Gözlerinde yakıcı bir parıltı belirdi. "Sana her türlü zevkin sözünü verebilirim, Buttercup. Bu planımızın sadece ilk basamağı."

Homurdanır gibi bir ses çıkardım. "Göreceğiz." Aslında ona sadece eğlenmek için sataşıyordum ama zevkle ilgili söylediği şeyler gerginliğimi artırmış, bu hafta sonu gerçekleşmesi gereken amacımızı hatırlamamı sağlamıştı. Fakat Carson önce akşam yemeği, ardından da Bellagio lobisindeki güven verici sözleriyle sınırları çoktan bulanıklaştırmıştı. *Uyum sağla, Grace. Derin nefesler al.*

Garson oturmamız için bize eşlik ettikten sonra, birkaç dakika içinde ikimiz de bira ve sosisli sandviç sipariş etmiştik. Carson pastırma, sosis ve *nacho* peynirinin yanı sıra soğan halkalarından oluşan berbat bir karışım da istemişti. Ben de biberli ve peynirli bir sosisli sandviç istemiştim. Uzun zamandır buna benzer bir şey yememiştim. Kulağa bu kadar hoş gelmesi şaşırtıcıydı.

Garson siparişimizi alırken Carson'ın ilgisini çekmeye çalıştığını fark etmiştim. Ancak o sipariş verdikten sonra bana gülümseyerek kadını nazikçe görmezden gelmişti.

Kısa bir süre sonra biralarımız önümüze bırakıldı. Carson birasını benimkine doğru kaldırdıktan sonra sırıtarak, "Arızalı asansörlere," dedi.

Söylediğine gülüp bardaklarımızı tokuşturdum. Bunu kutladığıma inanamıyordum. Eğer dört saat önce biri bana bunu kutlayacağımı söyleseydi, deli olduğunu düşünürdüm. "Arızalı asansörlere," diye tekrarladım. *Tanrım, umarım bu haftanın sonunda*

Ninova

arızalı asansörlere minnettar olmaya devam edebilirim. Biramdan büyük bir yudum aldım.

Garson sandviçlerimizi getirdi. Nazik ısırıklar alıp bir hanımefendi gibi yemeye çalıştığımda Carson'ın bana güldüğünü görüp yüzümü buruşturdum. Sonunda pes ederek onun gibi sandviçime gömüldüm.

Aldığı büyük lokmayı çiğnerken gözlerinde bir parıltı vardı. "Eğer işin sonunda yeterince kirlenmemişsen doğru yapmamışsın demektir, bebeğim."

Gözlerimi devirdim. "Ah. Giderek daha da kötüleşiyorsun, değil mi?" Fakat dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Onu seks maskesi takmakla suçlamıştım ama bu farklıydı. İlk birkaç seferde *bana karşı* cinsel imalarda bulunmuştu. Bunları sadece beni rahatsız etmek için yapmış, ardından da tepkime öfkelenmişti. Sahip olduğu gücün oldukça farkındaydı. Bunu hem iyi *hem de* kötü anlamda kullandığını düşünmüştüm. Ancak şu anda amacı bu değildi. Ya da en azından artık öyle düşünmüyordum. Sadece beni güldürmeye ve gardımı indirmeme yardımcı olmaya çalışıyordu. İtiraf etmeliydim ki... işe yarıyordu.

Ayrıca o sosisli sandviçin muhtemelen şimdiye kadar yediğim en lezzetli şey olduğunu da saklayamazdım.

Peçeteyle dudaklarımın kenarındaki sosu sildi ve bakışları orada oyalandığında, aynı zonklamanın yeniden başladığını hissettim. Yakıcı bakışlarını gözlerime çevirdi. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Evet. Hayır. Sanırım. Belki. Sadece başımı salladım.

Hesabı ödemesinin ardından el ele Strip'e geri döndük. Buna rağmen akşam yemeğine giderken olduğu kadar rahat değildik.

Caddenin karşısına geçip sessizce Bellagio çeşmesine doğru yürüdük. Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum. Bu işin nereye varacağını biliyordum ve bunu ne kadar istesem de her şeyin değişeceğinin farkındaydım.

Durgun suyun önünde küçük bir grup insan bekliyordu. Carson beni öndeki taş korkuluğa doğru sürükledi. Sessizce gösterinin başlamasını beklerken kollarını belime dolayıp bana sarıldı. Başımı vücuduna yaslayarak büyük bedeninin beni sarmasının tadını çıkardım.

Birkaç dakika sonra bir müzik sesi yükseldi ve su havaya fışkırdı. Suyun müzikle *dans ettiğini* fark ettiğimde derin bir nefes aldım. "Aman Tanrım!" diye soludum. "Bu büyüleyici bir şey!"

Carson'ın gülüşünün titreşimini hissedebiliyordum. "Güzel, değil mi?"

"Harika. Nasıl yapıyorlar?" Gözlerimi başka bir yere çeviremiyordum.

"Bir fikrim yok. Yine de birçok şarkıyla bunu yapıyorlar. Hepsinin bir koreografisi var."

"Vay canına." Aniden çalan şarkıyı işittiğimde kıkırdadım. "Hangi şarkının çaldığını dinle." Dönüp Carson'ın yüzüne baktım ve *Titanik*'in tema şarkısı olan *My Heart Will Go On* duyulduğunda sırıttım.

Bana doğru eğilerek alaycı bir tavırla fısıldadı. "Jack, Jack, asla bırakma... Demek istediğim, seni *bir kez olsun* bu iki kişilik tahta parçası üzerine çekmeye çalışmadığım ve bunu başaramadığım sürece bırakma. Donarak ölmede iyi şanslar. Şimdiye kadar her şey çok keyifliydi."

Güldüm. "Bu konuya gerçekten çok kızgınsın, değil mi? Düşünmeyi bırakmayı denemelisin. Sana yardımcı olabilecek profesyonel insanlar var."

"Bunu biraz düşünebilirim." Alaycı bir şekilde sırıtıp beni sert bir tutuşla kendine çekti. Birkaç dakika daha gösteriyi sessizce izledik. Daha sonra önde duran ellerimi kavrayarak eğildi ve burnunu saçlarımda gezdirdi. Sarhoş edici kokusu tarafından tekrar ele geçirilmiştim. Başımı omzuna yaslayarak ona hareket edebileceği bir alan tanıdım. Bu alanı değerlendirerek dudaklarını boynumun

hassas derisinde gezdirdi, sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyordu. Artık alıştığım o zonklama tekrar başlamış, beni yeniden öpmesini istememe sebep olmuştu. Onu vücudumun her noktasında istiyordum.

"Hadi içeride devam edelim, Buttercup," diye fısıldarken sesi gergin geliyordu.

"Neden bana Buttercup diyorsun?"

"Hımm... çiçek gibi koktuğun için olabilir." Bununla birlikte elimi kavradı ve kalbimin durmasına neden olan o gülüşüyle otele yürümeye başladık.

BÖLÜM 6

CARSON

Onu mümkün olabilecek en hızlı şekilde otele götürdüm. Lobide ilerlerken bacaklarının kısalığından dolayı bana yetişmek için hızlı hızlı yürüyordu. Bir centilmene yakışır gibi davranmadığımı biliyordum ama şu anda çaresizdim. Hiç bu kadar kötü bir durumda olduğumu hatırlamıyordum... Gerçekten hiç bu kadar kötü durumda olmamıştım. Çeşmenin başında durup su gösterisinde gözlerinin heyecanla parlamasını izlemiştim. Ardından onu kollarımın arasına almıştım, onu hissetmiştim, kokusunu içime çekmiştim. Grace'e duyduğum ihtiyaçtan dolayı kanım sıcak ve hızlı bir şekilde pompalanıyordu. Üstelik bu sadece genel bir ihtiyaç değildi; *ona* olan ihtiyacım, vücudumu tırmalayan ve tatmin edilmeyi talep eden türdendi. Onu pek tanımıyordum. Buna rağmen Grace Hamilton'la ilgili her şey sert bir viski gibi doğrudan aklıma giriyor, beynimi döndürüyordu.

Fakat onunla ilgileneceğime, kontrolü elime alacağıma söz vermiştim. Onu rahatlatmak ve kendini bana tamamen teslim edecek kadar güvende hissetmesini sağlamak için kontrolümü elimde tutmam gerekiyordu. İçten içe bunun farkındaydım.

Kendisini tamamen bana teslim mi edecekti? Zihnimdeki frene bastım. Hayır, tamamen değildi. Sadece hafta sonu güzel vakit

Ninova

geçirmeyi ve seks yapmayı amaçlamıştık. Teklif edebileceğim tek şey buydu. Ayrıca onun da almak istediği tek şey buydu. Yine de bunun ikimiz için de mümkün olduğunca tatmin edici bir deneyim olmasını istiyordum.

Kumarhaneden asansörlere yürürken, fuar için burada olan bir grup iş arkadaşımın kenarda durup yüksek sesle konuşup güldüğünü gördüm. Kolumu Grace'in beline dolayıp burnumu saçlarına sürttüm. Kimsenin beni tanımadığından ve adımı seslenmediğinden emin olmaya çalışıyordum. Genelde hiçbiriyle pek vakit geçirmezdim ama muhtemelen kim olduğumu biliyorlardı. İstediğim son şey, Grace'e nasıl para kazandığımı hatırlatmak ya da varış noktamdan -yani otel odamın mahremiyetinden- bir dakikalığına bile uzaklaşmaktı.

Asansöre bindiğimizde, "Odandan bir şey alman gerekiyor mu?" diye sordum.

Sessizce, "Sorun olmazsa, evet," dedi Grace. Gözleri dudaklarıma inmeden önce birkaç dakikalığına benimkilerde oyalandı. Kot pantolonumun içindeki aletim zonkluyordu. Havadaki cinsel gerilim, bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu. Asansör düğmelerinin olduğu panele dönüp sanki hızlanmasını sağlayacakmış gibi başparmağımla kat numarasına tekrar tekrar bastım.

Sessizce yukarı çıkıp odasına doğru ilerledik. Ardından kapıyı açıp içeri geçmemizi sağladı, o aceleyle birkaç eşyasını toplarken ben de kapının yanında bekledim. İşini bitirdiğinde tekrar asansöre bindik ve birkaç kat yukarıdaki odama çıktık. Ona ne düşündüğünü sorma gereği duymadım. Yüz ifadesi bana ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor, gözleri hissettiğim arzuyu yansıtıyordu.

Kapının kilidini açmak için üç kere deneme yapmam gerekmişti. İçeri girdiğimiz anda cüzdanımı ve kartımı masaya atıp Grace'e döndüm.

Valizim arkamda, yerde duruyordu. Ondan birkaç santim uzaklaşacak şekilde geriye doğru birkaç adım attım. Aramızda bir gerilim vardı, ikimiz de ne olacağını biliyorduk. Sessizce durup

Ninova

birbirimize baktık. Boynundaki nabzın nasıl attığını görebiliyordum. Yanaklarında hafif bir pembelik vardı. Ona dokunmamak için kendimi zorlarken ruhum tenimi yırtacak gibi hissediyordum.

"Bunu sen de istiyorsun, Grace." Tekrar söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

Gözlerindeki arzuyla -*bana duyduğu arzuyla*- başını salladı. "Evet."

Evet. İngilizcedeki en iyi kelime olmalıydı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzünü ellerimin arasına aldım. Beni dikkatle inceliyordu. Dudaklarımı onun dolgun dudaklarına yaklaştırıp tadına baktım. İlk öpücüğümüz öfkeli, sert, şehvetli ve beklenmedikti. İkincisi neredeyse bir saniye sürmüştü, edepli bir öpücük demek daha doğru olurdu. Bu öpücük ise... yavaş ve derindi. Dillerimiz birbiriyle dans ediyor, birbirine dolanıyor ve birbirlerini tadıyorlardı. Dili ne zaman benimkine dokunsa, aletime doğrudan bir elektrik akımı gönderiyordu. Tadı cennet gibiydi. *Diyapazon** gibi titriyordum. Fakat ağırdan alacaktım. Artık burada olduğumuza ve ikimiz de birbirimizi istediğimizi açıkça belirttiğimize göre acele etmemize gerek yoktu. Önümüzde sadece ikimizin olduğu uzun bir gece vardı. Bu düşünceyle boğazımdan derin bir inilti yükseldi ve aletim seğirdi.

Kollarını bana dolayıp vücudunu biraz daha yaklaştırdı. Boğazından küçük bir inleme sesi çıktığında bedenimin her hücresinde hissettim.

Birkaç dakika sonra -ya da haftalar da olabilirdi, emin değildim- dudaklarımı onunkilerden çektim. İkimiz de hızlı soluklar alırken gözlerimiz tekrar buluştu. Grace'in gözleri ağırlaşmıştı ve arzuyla parlıyordu, benimkilerin de öyle olduğundan emindim.

Dudaklarımı boynuna yaklaştırıp dişlerimi kulağının ucunda gezdirdim. "İlk orgazmını nasıl yaşamak istersin, Grace?" diye

* Uçları *U* şeklinde bir elastik metal çubuktan oluşan iki uçlu çatal biçimindeki bir akustik rezonatördür. Bir yüzeye veya bir nesneye vurarak titreştirildiğinde, belirli bir sabit perdede rezonansa girer ve yüksek tonlar kaybolduğunda saf bir müzik tonu yayar.

sordum sessizce. Konuşmaya devam etmeden önce nefesinin kesildiğini duydum. "Amın ağzımdayken mi? Sikimin etrafında mı? Nasıl olmasını istersin, Buttercup? Tabii ki bir taneyle sınırlı kalmayacak, sadece ilkini nasıl istediğini bilmek istiyorum."

"Ağzınla," diye solurken yanakları biraz daha ısındı. Vücudunun hafifçe titrediğini görebiliyordum. Tişörtünün eteğinden tutup yukarı kaldırırken neredeyse hırladım, o da kollarını kaldırarak tamamen çıkmasını sağladı. Tişörtü başından çıkardıktan sonra hızlıca bir kenara fırlattım. Tekrar ona döndüğümde karşımda şortu ve siyah dantelli sutyeniyle duruyordu. Kremayı andıran memelerinin sutyeninden nasıl taştığına bakarken bu görüntüyü içime çektim. Hâlâ biraz kararsız görünüyordu. Beni dikkatle izliyor, bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için bekliyordu. Tüm hayatını adım adım planlamış olan bu kadın, talimat almak için bana bakıyordu. Bu düşünce o anda tanımlayamadığım bir şekilde başımı döndürdü. Belki hissettiğim gururdu ama bu sıradan bir hafta sonu eğlencesi için çok ciddi bir kelime gibi görünüyordu. Belki de değildi. Bilmiyordum.

Doğru düzgün düşünemiyordum.

Emin olduğum tek şey, ona ilk kez dokunduğumda verdiği tepkileri izlemek istediğimdi. Fakat ellerimin tenindeki görüntüsüyle büyülenmiştim. Bir parmağım sutyeninin kenarlarında dolanırken başka tarafa bakamadım. Göğsü aldığı ufak ve hızlı nefeslerle yükselip alçalıyordu.

Derin bir nefes alıp göğsünü öne doğru itti ve bana kendisini biraz daha açtı. Sutyeninin ön kopçasını serbest bırakıp gözlerine baktım, ardından bakışlarımı aşağı çevirdim. Mükemmel memelerinin serbest kalışını seyrettim, uçları çoktan sertleşmişti. Ağzımın üstünde olması için yalvaran pembe, inci tanelerine dönüşmüşlerdi. Parmağımı oraya doğru indirip ikiz tomurcukların daha da büzülmesini izledim. "Çok güzelsin." Bana olan bakışları cinsel olarak ihtiyaç doluydu ama aynı zamanda içlerinde güven

de vardı. Hiç kimse bana o şekilde bakmamıştı. Sadece yatakta değil, genel olarak. Bunun farkındalığıyla kalp atışlarım hızlandı. Birdenbire sebebini tarif edemeyeceğim bir şekilde kendimi pek de emin hissetmedim. *Güvenilir misin?*

Kendini topla. Kontrolü elinde tutacağın konusunda sana güveniyor.

Başımı eğdim ve göğüs uçlarından birini hafifçe yalayıp tadına bakmak için dilimle yavaşça vurdum. Grace'in dudaklarından uzun bir inilti kaçarken başının geriye düşmesine izin verdi. Memelerini sırayla avuçlayıp mükemmel ağırlıklarını ellerimde hissettim. Grace ellerini kaldırıp saçlarımın arasından geçirirken ağzımı diğer meme ucuna götürdüm. "Ah!" diye bağırdı. "Carson."

Adımın dudaklarından çıkışı... Aman Tanrım, bu çok hoşuma gitmişti.

Başımı kaldırdım. "Ne oldu, Buttercup?"

"HAYIR! Durma. Lütfen. Bu çok iyi. Sadece bununla bile boşalabileceğimi hissediyorum. Tanrım."

Hafifçe geri çekildim ve şortunun düğmesini çözüp yere düşmesine izin verdim.

Topuklularını tekmeleyip şortunun yanına fırlattı. Derin bir nefes çektim. "Tanrım, külot giymiyor muydun?"

Omuz silkti. "İz yaptığı için..."

Gözlerim vücudundan aşağıya doğru ilerleyip düz karnını ve bacaklarının arasındaki çıplaklığı inceledi. Nefes kesiciydi, cildi yumuşak ve pürüzsüzdü. Ona tam olarak ne kaçırdığını göstermek için sabırsızlanıyordum.

Başımı tekrar memelerine doğru eğdim. Tadı beni deliye çeviriyor, aletimin seğirmesine neden oluyordu.

"Tadın çok güzel," diye soluduktan sonra ağzımı boynuna götürüp oranın da tadına baktım. Grace tekrar inleyip kendini bana doğru sürterken, "Carson," diye mırıldandı. "Ben de seni görmek istiyorum."

Hafifçe geriye çekildim ve tişörtümü boynumdan çekip çıkardım. "Sen nasıl istersen, Buttercup." Aynı hızda ayakkabılarımı tekmeledim ve kot pantolonumla *boxer*ımı bacaklarımdan aşağı çekebilmek için çoraplarımı çıkarmak üzere eğildim.

Birkaç saniye boyunca bakışları vücudumda gezindi. Ereksiyonumu fark ettiğinde gözleri hafifçe büyüdü. Bakışlarımız tekrar buluştuğunda, "Mükemmelsin, Carson," diye fısıldadı.

Kadınları nasıl etkilediğimi biliyordum. Yaptığım şey, olduğum adam buydu. Kadınların vücudumu nasıl sevdiklerini sayamayacağım kadar çok kez duymuştum. Kadınlar benden bunu isterdi. Yine de bir nedenden ötürü Grace gördüklerinden hoşlandığını söylediğinde içimde bir şeyler mutlulukla uçuştu. Belki de içten içe Grace gibi bir kadının, kendine ne söylerse söylesin sırf bedenim yüzünden burada olmayacağını bildiğim içindi. Onun övgüsünün çok daha farklı bir tarafı vardı. Bu gerçekten tuhaf bir düşünceydi ve aklımdan geçmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Fakat işte oradaydı. Hoşuma gitmiş olsa da hafifçe ürpermeme neden olmuştu. O düşünceyi bir kenara ittim.

İltifatına teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. Tekrar üzerine eğildiğimde çıplak vücutlarımız birbirine bakıyor, zonklayan ereksiyonum karnının pürüzsüz derisine değiyordu. Sadece bu küçük temas bile hafifçe hırlamama neden oldu. Kollarımı etrafına dolayıp onu kavradım. Vücudumu daha fazla baskıyla onunkine bastırdım ve teninin her santimini hissettim. Birlikte geriye doğru ilerlerken onu yeniden öpmeye başladım. Dizlerinin arkası yatağa çarptığında yorganın üzerine düştü ve ben de onu takip ettim.

GRACE

Sırtım hızla yatağa çarptı ve henüz nefes bile alamamışken Carson üstüme çıktı. Sert ve çıplak vücudu bedenimin tüm noktalarına

Ninova

çarparken, iri aletinin karnıma yaptığı baskı heyecanlanmama sebep olmuştu. Büyüktü fakat bu konuda endişelenmeme gerek olduğunu düşünmüyordum. Kadınlığım arzuyla ıslanmıştı; kaslarım geriliyor, onu içime almam için yalvarıyordu. Dudakları tekrar benimkini bulup derinlere daldığında ona tamamen teslim oldum, artık tamamen çaresizdim. Beni o kadar tahrik etmişti ki, dağılmam için tek bir dokunuş yeterli olacaktı. Buna ihtiyacım vardı. Yalvarmaya hazırdım. İçimdeki gerginlik, bir adım ötemde olduğunu bildiğim kurtuluşa dair şiddetli çaresizlik cehenneminde küle dönüştü. Carson dudaklarımızı ayırıp vücudumdan aşağı ilerledi ve karnımı öpmeden önce dilini meme uçlarımda tek tek gezdirdi. Ne yapacağını fark ettiğimde nefesim kesildi. Bunu yapmasını ben istemiştim ama birden o kadar da emin olmadığımı hissettim. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Hoşuma gitmezse ne olacaktı? Bu şekilde boşalamazsam nasıl ilerleyecektik? Ya oradaki tadımdan hoşlanmazsa ne yapacaktık? "Carson, ben bilmiyor..."

Yatakta aşağı doğru kayarken başını kaldırdı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Şşt, güven bana." Ellerime uzandı ve beni yukarı, yatağın kenarına doğru çekti. Şimdi kasıklarım tam yüzüne gelecek şekilde duruyordum. "Dirseklerinin üzerinde doğrul ve beni izle," diye emretti. Dudaklarımı ısırsam da söylediğini yaptım.

Bacaklarım açıktı ve onun yüzüne yaklaşana kadar dizlerimi iyice ayırdı. Bakışları çıplak ıslaklığıma kaydıktan sonra eğilip derin bir iç çekti. Başını bacaklarımın arasına indirmeden hemen önce, "Mükemmel," diye mırıldandı. Kalp atışlarım hızlandı, daha fazla ıslak sıcaklığın aşağıya aktığını hissettim.

Sıcak dilinin kıvrımlarımdan içeri girip şişmiş yumrunun etrafında gezindiğini hissettiğimde zevkle haykırdım. *Tanrım, bu inanılmaz bir histi.* Ona daha fazla erişim sağlamak amacıyla bacaklarımı biraz daha açtım, başım bilinçsizce bir iniltiyle geriye

Ninova

düşmüştü. Carson'ın başı bacaklarımın arasından uzaklaşırken, "Gözler, Grace. Beni izle," diye homurdandı.

"Evet, gözler, doğru," diye soludum. Eğer dilini tekrar kadınlığıma yerleştirmesini sağlayacaksa her şeyi yapabilirdim. Bir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini asla hayal etmemiştim. Ağırlaşan gözkapaklarım yarıya kadar açıldı ve ona baktım. Başını tekrar eğdi, dili hassas tenimi okşarken dudaklarımdan bir inilti daha kaçtı. Tenimin altında havai fişekler patlıyor, damarlarımda parıltılı bir şey dolanıyordu. Öfkeli bir zevk titreşimi tam da dilinin beni yaladığı yerde kabarıp geri çekiliyordu.

Durma. Durma. Durma.

Dili pembe yumruyu emerken gözleri benimkilerle buluştu. Oda etrafımda dönüyor, nabzım çılgın bir şekilde atıyordu. Bir parmağını içime soktu ama ağzıyla yaptığı şeye son vermedi. Yüksek sesli bir nefes aldım. Parmağını içime sokup çıkarıyordu, bu hareketi birkaç dakika boyunca devam etti. Önce tek parmağını, sonra da iki parmağını kullanırken uyarılmamın kaygan seslerini duyabiliyordum.

Dilinin ritmik bir şekilde amımı yalaması leziz bir kutsama, parmaklarının içime girip çıkması da büyüleyici bir histi. Ancak beni asıl mahveden şey başının bacaklarımın arasındaki görüntüsüydü. Kafası bacaklarımın arasında ileri geri hareket ederken benimle ilgileniyordu. Kalçalarımın ipeksi saçlarının etrafında gerilmiş görüntüsü o kadar erotikti ki, bir dakikadan kısa bir süre içinde merkezimde hararetli bir titreşimin varlığını hissettim.

Etrafında dağılırken çığlık attım, bedenim saf mutlulukla sarsılıyordu.

Gözlerimi açtığım sırada sırtım yatağa düştü ve Carson anında üzerimde belirdi. Hâlâ nefesimi kontrol altına almaya çalışırken vücudumdaki zevkli zonklama yavaşça soluyordu. "İyi misin, bebeğim?"

Ninova

Ağzımdan çıkan kahkahaya engel olamadım. Beni boşaltabileceğini söylemişti ve başarmıştı. *Tanrım.* Bunu atlatabileceğimi sanmıyordum. Tek söyleyebildiğim, "Tanrım, evet," olmuştu.

Eğilip beni öptüğünde dilinden kendi tadımı aldım. Bu öpücüğün diğerlerine göre daha kişisel hissettiren bir tarafı vardı, ayrıca az önce dudaklarının nerede olduğunun da bir anımsatıcısı gibiydi. O görüntünün anısıyla omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve titredim. Bedenim onun az önce verdiği şeyin ardından çoktan daha fazlası için hazırdı.

Carson dilini ağzıma sokup göğsünü meme uçlarıma sürttüğünde inledim. Geriye çekildi. "Beni içinde istiyorsun. Öyle değil mi, Buttercup?" Sesi derinden ve boğuk geliyordu.

"Evet, evet, lütfen." Az önce bana hayatımın en akılalmaz orgazmını yaşatmasının üzerinden beş dakikadan az bir süre geçmişti ve daha fazlası için ona yalvarıyordum. Bu inanılmazdı. Kadınlığımda hâlâ ritmik bir zonklama vardı, bu sızı ancak aletinin içimi doldurmasıyla geçecekti, bunu çok iyi biliyordum.

Ayağa kalkıp cüzdanını bıraktığı masaya yürüdü ve içinden bir prezervatif çıkardı. Tekrar üzerimdeki yerini alırken, "Geriye kay, Grace," diye emretti. Artık ikimiz de gülümsemiyorduk. Üzerimden kalkıp tekrar eski yerine dönüşünü izlerken büyülenmiş gibiydim. Güzel, çıplak vücudunun hareketlerine odaklanmıştım. Oldukça güçlü ve kusursuz görünüyordu. Prezervatif paketini dişleriyle yırtıp açarken ve aletine geçirirken gözlerimi üzerinden ayırmadım. Ereksiyonu neredeyse acı verici bir şekilde kalınlaşmıştı, kırmızı ve sert duruyordu. *Bu şey bir dakika içinde içimde olacak,* diye düşündüm. Kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda, aramızda bir şeyler alevlendi. Yüzünde tanımlayamadığım bir ifade belirdi. Bu bakışı onu bir anlığına daha genç ve savunmasız göstermişti. Ya da beynim bunu yanlış yorumluyordu.

Yatağa iyice yerleşirken yanıma gelmesini bekledim. "Çarşafları üzerine çek, Buttercup. Üşümeni istemiyorum." Kendimi hâlâ

Ninova

yanıyormuş gibi hissettiğimi hesaba katarsak, bunu söylemesi komikti. Gerçi klima açıkmış gibi görünüyordu. Belki de benimle işi hemen bitmeyecekti. İçimden bir heyecan dalgası geçerken göğsüm sıkıştı. Ne yapacağını merak ederek arkama yaslandım. Uzun zamandır ilk defa zihnimin bu kadar boş olduğunun yeni farkına varmıştım. Carson'ın bana yaşattığı hisler dışında hiçbir şey düşünmüyordum. Bu hoşuma gidiyordu. Kararları bir başkasının vermesine izin vermek, geçici olarak da olsa kontrolü bir başkasına devretmek mutluluktan ağlamak istememe neden oluyordu. Bunun üzerinde fazla düşünmemeyi seçtim, sadece hoşuma gidiyordu.

Çarşafı geri çekip üzerime örttüğümde Carson da altına girdi ve yanıma doğru eğildi. Bakışları alev alev yanıyordu. "Seni çok sert bir şekilde becereceğim, Grace. Dayanamayacağın kadar fazla gelirse söyle, tamam mı?"

"Hayır, bunu istiyorum," diye inledim. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığın arttığını hissedebiliyordum. *Sert* olmasını, kendini içime tamamen gömmesini istiyordum. Daha önce hiç böyle olmamıştı. İç kaslarım lezzetli bir beklentiyle kasıldı ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. O gergin nabız tekrar güçlenerek hız kazandı.

Carson bacaklarımın arasına girdiğinde dizlerimi yukarı kaldırdım ve bacaklarımı yana açarak kendimi ona sundum.

Bileklerimi kavrayarak yukarı doğru kaldırdı ve yastıkta birleştirdi. Üzerime tırmanıp dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırdı, bacaklarımın arasına saldırmadan birkaç saniye önce dilini ağzıma daldırdı. Zevkle inlediğimde dudaklarını benimkilerden ayırdı. "Ah, kahretsin. Grace, bebeğim, çok iyi hissettiriyorsun."

"Lütfen," diye soludum. Ne için yalvardığımdan emin değildim ama Carson biliyor gibiydi.

Hızlı bir nefes verip içime girip çıkmaya başladı. İlk başta yavaştı ve kendini tamamen derinlerime sokarken hareketleri

Ninova

kontrollüydü. İçimde varlığından bile haberdar olmadığım bir noktaya çarpıyordu. Sesli bir şekilde inledim. "Aman Tanrım. Yüce İsa. İşte tam orası, evet." Gözleri üzerimdeydi, tepkimi ölçüyordu. Çıkardığım seslere yanıt olarak vücudunu hareket ettirdi. Nefes nefese kendimi ona doğru itmeye başladığımda, hareketleri hem sertleşti hem de hızlandı. Acımasızca içime girip çıkıyordu. Gözleri ağırlaşmış, dudakları aralanmıştı. Tanrım o kadar güzeldi ki, kalbimin sıkışmasına neden oluyordu.

Kendini içime ittikçe aldığım haz, uçurumdan başka gidecek yer kalmayana kadar yükseldi. Orgazm vücudumda patlarken ürperdim ve altında çığlık attım. Bu da ilki kadar yoğundu ama farklıydı. Derinlerden başlıyor, iç kaslarımın lezzetli bir şekilde dalgalanıp kasılmasına neden oluyordu. *Yüce İsa.*

Tekrar kendime geldiğimde yüzündeki gerginliği fark ettim, boşalmak üzereydi. "Aman Tanrım." Orgazm olurken hareketlerinin sertleştiğine ve tüylerinin ürperdiğine tanık oldum.

Dudaklarını benimkine yaklaştırdı ve boşalmaya devam ederken ağzımın içine doğru inledi. Yavaş ve yoğun öpücüklerin arasından hafifçe içime girip çıkmaya devam ediyordu. Kalçaları orgazmı kovalarken kendini ellerime bıraktı. Şakacı bir tavırla başını omzuma doğru eğip, "Olağanüstüsün," diye soludu ve tenimi dişledi.

Üzerimden çekilip yana yuvarlandıktan sonra ayağa kalkıp banyoya gitti. Sanırım prezervatiften kurtulmayı planlıyordu. Birkaç saniye sonra geri dönüp çarşafın altına girdi ve beni kollarının arasına aldı.

"Çok sessizsin," dedi birkaç dakika geçtikten sonra. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"*Demek seks böyle bir şeymiş*, diye düşünüyordum," dedim iç çekerek. Zihnimdeki şaşkınlık, huşu ve orgazm sisi hâlâ dağılmamıştı.

Beni kendine çekerken derin bir nefes verdi.

"Müstakbel kocam senin heykelini yaptıracak."

Bir anlığına bir şey söylemedi. "Hımm. Ayrılmadan önce sana imzalı bir fotoğrafımı vermem gerektiğini hatırlat, heykel konusunda yardımcı olur."

Göğsüne doğru gülümseyip dudaklarımı yumuşak tenine bastırdım. İşaretparmağımla meme ucunu çekiştirip parmaklarımın ucunda sertleşmesini izledim. Bacağımı onunkinin üzerine attığımda aleti tenime karşı seğirdi. "Grace..." diye inledi.

Başımı yukarı kaldırdım. "Gerçekten mi? Bu kadar kısa sürede tekrar boşalabilir misin?"

"Sanırım sana hâlâ doyamadım."

Güldüm. "Eh, iyi haber bütün hafta sonu boyunca bana sahipsin. Yine de iyileşmem için en az birkaç saat gerekiyor. Kemiklerim pelteleşmiş gibi."

"Gecenin bir yarısı uyandırılmaya ses çıkarmadığın sürece sorun yok."

"Hı-hı. Bunu bana bir kere daha yaşatırsan sorun olmaz."

Eğilip beni öpmeden önce alnıma karşı sırıttığını hissettim. "Uyu, Buttercup."

"Neden bana Buttercup diyorsun?" diye fısıldadım uykulu bir sesle. Gerçek cevabını duyana dek devam edecektim. Nasıl olsa bir süre sonra elindeki tüm saçma gerekçeler tükenmiş olacaktı.

"Belki de tenin tereyağı kadar yumuşak olduğu içindir," derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Hımm." Gözlerimi kapattım ve dakikalar içinde uykuya daldım.

Carson gecenin bir yarısı beni uyandırma sözünü yerine getirmişti. İçime girip ikimizi de uçurumun kenarına itene kadar yavaşça hareket etti. Aldığımız zevk karşısında birbirimizin dudaklarına doğru inledik.

Stinger

Sabahın erken saatlerinde etrafımı saran nefis kokusuyla uyandığımda, sıcak ve sert bir şeyin kıçımı dürttüğünü hissetmiştim. Ardından elimi kalın ve sert uzunluğuna dolamıştım. Teninin ürperdiğinden ve serbest bırakıldığında inlediğinden emin olana kadar elimi üzerinden çekmemiştim.

"Beni öldüreceksin, Buttercup," diye hırladı, sesi uykudan dolayı boğuklaşmıştı. "Ama hepimiz bir ara ölümü tatmak zorundayız."

Tenine karşı sırıttım.

Karartma perdelerinin kenarında küçük bir güneş ışığı şeridi kendini gösterdiğinde tekrar uykuya daldık. Karnım açlıktan guruldayana ve konferansımın başlangıcını kaçırana kadar da uyanmadık.

BÖLÜM 7

CARSON

Yataktan fırlayıp hızla kıyafetlerimi giydim. Kot pantolonumun fermuarını çekip düğmesini iliklerken bakışlarım Grace'in üzerindeydi. Yüzüstü yatıyor, çarşaf kıçını zar zor örtüyordu. Sarı saçlarının dalgaları dört bir yana dağılmıştı. Dün gece ve bu sabah onu iki kez becermiş, üç orgazm yaşatmıştım. Yine de onu sırtüstü çevirip tekrar kendimi içine gömmek istiyordum. Ona doyamamıştım. Bu düşünce beni biraz endişelendiriyordu çünkü daha önce böyle bir şey tecrübe etmemiştim. Genellikle takıldığım kadınlar gittiğimi fark edene kadar kapıyı yarılamış oluyordum. Yaşadığım ilişkilerin başında beklentiler konusunda açık olurdum, seçtiğim kadınlar da bana bunun onlar için iyi olduğunu gösteren türden olurlardı. Yalan söyleyip söylemedikleri beni ilgilendirmiyordu. Zaten istesem de normal bir ilişki yaşayamazdım. İşin içinde olmayan kızlar porno film çeken bir erkekle ilişki yaşamayı sorun ederlerdi. Onları suçlayamazdım. Benim de bu iş dünyasından bir kadınla çıkmam mümkün değildi. Sette çalışırken seksin sadece iş gereği gerçekleştiğini herkesten iyi biliyordum. Fakat başka erkeklerle yatan bir kadına karşı herhangi bir his besleme ihtimalim neydi? *Hayır, teşekkürler.* Bu yüzden eğer

Ninova

sektörün içinde çalışmasaydım, dünyasındaki insanlardan tamamen uzak dururdum.

Ancak bu güzel kadın yatağımdaydı, az önce altında defalarca düzüştüğümüz çarşaflara dolanmış haldeydi ve gitmemesi için onu neredeyse bağlamak istiyordum. Diğer yandan pazartesi sabahı gideceğini biliyordum. Bu yüzden onu doyuma ulaştıracaktım, ardından diğerlerinden biraz daha fazla zaman geçirip kendi yoluna gideceğini unutmayarak akıllıca davranacaktım. En sonunda, diğerlerinden bir farkı kalmayacaktı.

Peki neden aynı *hissettirmiyordu?* Bu düşünce canımı neden böylesine sıkıyordu? Neden bu hafta sonu şimdiden çok hızlı geçiyormuş gibi hissediyordum? Omuz silktim. Hoşuma gitse de gitmese de Grace'le vaktimizin sınırlı olduğu bir gerçekti.

Alt kattaki restorana gidip iki kahve ve birkaç hamurişi sipariş ettim. Tekrar asansöre binip *şimdilik* bana ait olan uyku tanrıçamı beslemek için odama döndüm. Yüzüme bir gülümseme yayılmasına engel olamıyordum. Oda servisi isteyebilirdim ama kimsenin odaya bir araba getirmesini ve Grace'i çıplak, çarşafa sarılmış bir halde görmesini istemiyordum. Gülümsemem yüzümde donup kaldı. Ahlakla ilgili pek bir sorunum olmadığını düşünürsek bu ilginç bir düşünceydi. Ya da daha doğrusu, ahlaksızlıkla. Ben sadece... Grace'in bunu dert edeceğini biliyordum ve bu yüzden onu olası bir utançtan kurtarmıştım. Evet, işte buydu.

Bir elimle kahveleri dengede tutup, diğer elime de hamurişi paketini aldım ve kapıyı açtım. Kapıyı kapatmadan önce, rahatsız etmeyin etiketinin hâlâ kapı kolunda olduğundan da emin oldum.

Kapıyı sessizce kapatıp yiyecekleri komodine bırakırken bakışlarım Grace'e kaydı, hâlâ bıraktığım pozisyonda yatıyordu. Bu hali dudaklarımda bir gülümseme belirmesine sebep olurken yanına yaklaştım ve saçlarını kenara çektim. "Selam, Uykucu Buttercup."

Uykulu bir gülümsemeyle bakıp kıpırdandı ve tek gözünü açarak bana baktı. "Hey, sen," derken doğrulup çarşafı memelerinin üzerine çekti. Bakışları saate kaydığında olduğu yerde

zıplayarak bana döndü. "Aman Tanrım. Konferansımın başlangıcını kaçırdım."

"Evet. Sanırım bu konuda pek konuşmadık, değil mi? Konferansı kaçırman başının belaya girmesine sebep olur mu?"

Başını iki yana sallasa da gözleri tekrar saate kaydı. "Zorunlu sayılmazdı. Orada olup olmadığımı kimse bilmeyecek. Sadece daha önce hiçbir şeyi kaçırmamıştım..." Bir süreliğine duraksadı, sanki kendine gelmiş gibiydi. "Ne var biliyor musun? Sorun değil. Ama yarın öğleden sonra gitmek istediğim bir sunum var, buraya gelmemin asıl sebebi oydu. Diğerlerini atlamamda sorun yok." Yüzünü bana çevirip daha büyük bir gülümseme vermeden önce neredeyse şaşırmış görünüyordu. "Kahve kokusu mu alıyorum?"

"Evet." Bardağı alıp ona uzattım. "Eğer istersen hamurişi de var."

"Çok isterim, bana yiyecek bir şeyler getirmen oldukça nazik bir davranış."

"Bebeğim, karnın o kadar gürültülü gurulduyordu ki yukarıdan uçak geçiyor sandım. O seste pek uyuyamadım."

Kahkaha attı ve az önce bir yudum aldığı kahveyi püskürtmemek için eliyle ağzını kapattı. "O kadar da gürültülü değildi!" Kahkahası soldu. "Öyle miydi?"

"Tamam, belki o kadar yüksek değildi ama Buttercup'ımın bir şeyler yemeye ihtiyacı olduğu belliydi."

Kahve bardağının üzerinden gülümsedi ve bir yudum daha aldı. "Peki ya sen? Gösterine gitmediğin için başın belaya girecek mi? Demek istediğim... gitmiyorsun, öyle değil mi?" Bir anda o kadar da emin görünmemeye başladı. Hafta sonunun tamamını birlikte geçirip geçirmeyeceğimizle ilgili bir plan yapmamıştım.

"Gitmeyeceğim." Onunla mümkün olduğunca fazla zaman geçirmek istiyordum. Gece *ve* gündüz. Görünüşe göre o da böyle düşünüyordu ve bu beni mutluluktan deliye çevirmişti. "Bunun sorun olup olmayacağı konusuna gelirsek... muhtemelen olacak.

Bilmiyorum. Sen kapıma geldiğinden beri telefonumu açmadım. Menajerim muhtemelen beni durmadan arıyordur."

Birkaç dakika boyunca sessizce bana baktı. "Carson... eğer bu hafta sonu senin... kariyerini kötü etkileyecekse... başına dert açılmasına sebep olmak istemiyorum."

"Grace, porno hayranları yerine güzel ve seksi çiçeğimle vakit geçireceğim için pek de üzgün değilim." Neden Grace'e yaptığım işi hatırlatan herhangi bir şey hakkında konuşmaktan nefret ediyordum? Onun burada olmasının bir sebebi de buydu; deneyimim. Yine de kendimi mümkün olduğunca bu konudan uzak tutmaya çalışıyordum.

Biraz rahatsız bir şekilde güldükten sonra yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Dün gece... sabaha karşı... sen..." Bakışları etrafta gezindi ve gözleri komodinin üzerindeki boş prezervatif paketine takıldı. Rahat bir nefes aldı. "Ah, tamam."

Duraksadım. Açıkça -haklı olarak- endişelendiği şey hakkında konuşmadan önce göğsümde yine o batma hissi belirmişti. "Her ay test yaptırmak zorundayız," diye açıkladım. "Henüz bir hafta önce temiz olduğuma dair bir rapor aldım. Muhtemelen benimle, havuzda rasgele bir adamla birlikte olduğundan daha güvenlisin."

Kahvesini tutmayan eliyle çarşafı göğsünün üzerine kaydırdı. "Eh, bu... iyi. Yine de doğum kontrol hapı kullanmıyorum. Sanırım bunu konuşmamız gerekirdi." Çarşafı biraz daha çekti. "Ben genelde daha..."

"Sorumluluk sahibi misin?"

Gözleri benimkilerle buluştu, tam olarak ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Evet."

"Çok dikkatli davranacağız, tamam mı?"

Başını sallayıp kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Peki, bugün ne yapmak istiyorsun? Şehirde yapabileceğimiz çok fazla şey var."

"İlk olarak duş almak istiyorum. Mahvolmuş durumdayım." Kabarmış saçlarını düzeltmek için tek elini kullandı.

"Çok güzelsin. Ama sen kahvaltını bitirirken ben beş dakikada duş alsam, nasıl olur? Benden sonra da sen girersin."

"Peki, kulağa güzel geliyor."

"Tamam." Gülümseyip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Beş dakikaya buradayım."

GRACE

Carson'ın bana uzattığı hamurişi paketi ve peçeteleri alıp yatağımda kahvemi içtim. Hamurişini ısırırken bir yandan da durum değerlendirmesi yapıyordum. Bir çeşit şaşkınlık ve mutluluk balonu içinde gibiydim. Boğazımdan yükselen kıkırdamaları bastırdım. Bu kıkırdamaların neşeden mi, yoksa histeriden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Ya da her ikisi birdendi. Muhteşem bir porno yıldızının gece boyunca bana defalarca orgazm yaşatmasına izin verdikten sonra yatağında *tatlı* bir şeyler yiyordum ki bunu hiç yapmamıştım. Şimdi de onunla daha fazla vakit geçirebilmek için konferansımı iptal etmiştim. Ayrıca bana daha fazla akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşatmasını diliyordum. Kimdim ben? Ve tam olarak neden bir yere kaçmıyordum? *Çünkü ondan hoşlanıyorsun*, dedi içimdeki küçük bir ses.

Düşüncelere dalmışken hamurişinden bir ısırık daha aldım. Evet, ondan hoşlanmıştım. Fakat bu iyiydi, değil mi? İki Numaralı Adam'dan hoşlanmak hep planımın bir parçası olmuştu. Yaptığım şeyin birkaç açıdan yanlış olduğu söylenebilirdi ki büyük ihtimalle öyleydi. Diğer yandan adamdan hoşlanmasaydım, planımdan bu kadar büyük ölçüde sapmam mantıklı olmazdı. Hoşlanmadığınız biriyle eğlenemezdiniz. Deneyimlediğim kadarıyla Carson oldukça sevilebilir biriydi. Komikti, ağzından tam olarak ne çıkacağını

asla tahmin edemiyordum. Çok fazla insana göstermediğini düşündüğüm tatlı bir yanı vardı. Aşırı seksiydi ve ağzıyla yapabildiği şeyler...

Carson, "Neyin hayalini kuruyorsun?" diye sorarken banyo kapısının önünde, üzerinde havludan başka bir şey olmadan duruyordu. Onu gördüğümde irkilerek gözlerimi kırpıştırdım.

Hımm. Aslında senin hayalini. "Ah, bilirsin işte, öylesine şeyler..." Ayağa kalkıp gerindim. Carson beni izlerken yüzünde tembel bir gülümseme belirdi. Bu gülümseme *çok* hoşuma gitmişti. Ama *bu* gülümsemeyi değerlendirmek için daha sonra zamanım olacaktı, ayrıca gerçekten de bir duşa ihtiyacım vardı. Yanından geçip banyo kapısını kapattım ve bir süre hareketsiz durdum. Tanrım, gerçekten kendimde değildim ve bu farkındalık gittikçe artıyordu. *Topla kendini, Grace. Kontrolün onda olduğunu söyledi. Sadece rahatla ve ona izin ver. Bu kadar çok düşünmeyi bırak. Dün gece işe yaramış gibi görünüyordu.* Gecemize dair görüntüler zihnimde kayıp giderken içime bir sıcaklık doldu. Nefes alış verişim sakinleşti ve sinirlerim uçup gitti. En azından şimdilik. Böylece dişlerimi fırçalama ve duş alma işlerimi yerine getirmeye başladım.

Banyodan üzerimde bir havluyla ve saçlarım hâlâ nemli bir şekilde çıktığımda Carson yatak başlığına yaslanmış, üzerinde havludan başka bir şey olmadan telefonuna bakıyordu.

Gözlerini telefondan çektiğinde, bakışları vücudumda gezinmeye başladı. "Buraya gel." Tenim heyecanla kızardı. Daha sonra seks yapmak için zamanımız olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre, *daha sonraya* ulaşmıştık. Öyle değil mi? Kesinlikle öyleydi.

Yavaşça ona yaklaşıp sırtım göğsüne dönük olacak şekilde kucağına oturdum. Ardından bacaklarımı onunkilerin üzerinden öne uzattım. Carson kollarını bana dolayıp saçlarımı kenara çekti ve eğilip boynuma sokularak burnunu kulağımın arkasında gezdirdi.

İç çektim, meme uçlarım sertleşmişti. Karnımda bir sıcaklık oluşması için sadece basit bir dokunuş yeterli olmuştu.

Altımda sertleştiğini hissettim, bu onun da benden etkilendiğinin baş döndürücü bir hatırlatıcısıydı. Bu beni iyice cesaretlendirdi ve kıçımı yavaşça büyüyen ereksiyonunun üzerinde döndürdüm. İnledi. "Tanrım, Grace, bu çok iyi hissettiriyor."

Havlumu açıp memelerimi avuçladı. Onları nazikçe sıkıp, ardından başparmaklarını sertleşmiş meme uçlarıma sürttü. Bana sadece nereye dokunacağını değil, hangi kombinasyonla dokunacağını da biliyor gibiydi... Hangi basıncı kullanacağının, ne kadar hızlı ilerleyeceğinin farkındaydı. *Beni bir keman gibi çaldı* sözünü daha önce duymuştum ve şimdi tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum. Bu beni gülümsetti.

"Komik olan ne?" Görünüşe göre dudaklarımın kıpırdadığını duymuş ya da hissetmişti.

"Bu," dedim. "Tabii komik değil, *iyi*." Başparmaklarıyla meme uçlarımı tekrar okşayınca inledim ve altımda seğiren uzunluğunu hissederek ödüllendirildim. Ağzımdan çıkan inlemeler onu tahrik ediyordu. Buna bayılmıştım. Bununla ilgili her şeyi seviyordum; bana dokunuşunu, zevkime verdiği tepkiyi, kokusunu, seksi sesini, vücudunun altımdaki hissini... Meme uçlarımı hafifçe çimdiklediğinde ve aletini kıçıma doğru bastırdığında tekrar inledim.

Dudakları boynumda gezinirken birkaç dakika daha memelerimle oynadı. Bu sırada kıçımı aletine sürtmeye devam ediyordum. Artık ikimiz de güçlükle nefes alıyorduk. Odayı sadece klimanın uğultusu, nefes alış verişlerimiz ve inlemelerimiz dolduruyordu. Sanki damarlarımda bir elektrik akımı geziyor, bacaklarımın arasında yakıcı şimşekler çakıyordu.

Elini aşağıya uzatıp bir parmağını kıvrımlarımın arasında gezdirdi. "Tanrım. Islanmışsın, bebeğim. Bu benim için mi? İçine girebileyim diye mi? Söyle bana, Grace." Sesi sert ve hırıltılıydı.

Ninova

Bir parmağını merkezimde gezdirip orada yavaşça daireler çizmeye başladı. "Evet," diye soludum. "Senin için. *Ah.* Sakın durma."

"Kimin için, Buttercup?"

"Senin için, Carson. Senin için." Ona muhtaçtım ve utançtan nefes nefese kalmıştım.

"Güzel." Sertleşmiş aletini kıçıma bastırdı. "Bunu mu istiyorsun, Grace?"

Nefes nefese, "Evet," diyerek karşılık verdim ve ona daha yakın olabilmek için havlumu çekiştirdim.

Kısık sesle güldü. "Alacaksın. Onu sana vereceğim, bebeğim. Ancak bundan önce benim için bir şey yapmanı isteyeceğim."

Bir eliyle klitorisimi ovalamaya devam ederken diğer eliyle de meme ucumu çekiştirdi.

"Evet. Yapacağım. Ne yapmamı istiyorsun?" Beni rahatlatması, içimdeki o korkunç boşluğu doldurmasını sağlayacaksa her şeyi yapardım.

Parmağı hızlanırken omzumdaki dudaklarının kıvrıldığını hissettim. "Boşalırken adımı söyleyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Çığlığını duymak istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, tamam, evet." İhtiyaçtan deliye dönmüştüm, istediği her şeyi haykırabilirdim. Bunu neden istediğini bilmiyordum ama o an umurumda bile değildi.

"Pekâlâ, güzel." Elini üzerimden çektiğinde yarattığı boşlukla inler gibi bir ses çıkardım. "Şşt. Sana iyi bakacağım, Grace."

İçine prezervatif attığı anlaşılan komodin çekmecesine uzandı ve bir tane çıkardı. Sonra dişleriyle yırtıp nazikçe, "Arkanı dön," dedi. Söylediğini yaptığımda prezervatifi aletinden aşağı kaydırdığını anlayabildim.

Oldukça sertleşmiş aletine bakıp beklentiyle dudaklarımı yaladım. Yatak başlığının önündeki yastıklara doğru kayıp oturuşunu dikleştirdi. "Üstüme çık." Sesi gergin, gözleri odağını

Ninova

yitirmiş gibiydi. "Eğer bu şekilde hoşuna gitmezse, başka bir şekilde deneyebiliriz."

Nefesim kesildi ama sebebi korku değildi. O kadar tahrik olmuştum ki, her şeyi denemeye hazırdım. Dizlerimin üzerinde doğrulup üstüne çıktıktan sonra sadece ucunu içime alacak şekilde oturdum. İkimiz de zevkle keskin bir nefes aldık. Gözlerimiz buluştu; bir anlığına sadece birbirimize baktık, aramızda sıcak ve ağır bir şey hareket ediyordu. Belki sebebi ikimizin de tahrik olmasıydı ama bundan daha fazlası var gibiydi. Bunu tanımlayamayacak kadar ihtiyaçtan çılgına dönmüştüm. Başını geriye attı. "Tanrım. İşte bu, bebeğim. Daha fazla, lütfen."

Tamamını alacak şekilde kendimi biraz daha aşağı kaydırdım. *Ah.* Birkaç saniye boyunca sadece nefes alıp odağımı bulmaya çalıştım. Tamamen yeni bir şey deneyimliyordum.

"İyi misin?" diye sordu. Sesi acı çekiyor gibi çıkmıştı ama durmak istediğimi söylersem bunu yapacağından hiç şüphem yoktu.

Ama durmak istemiyordum. "Evet," diye karşılık verdim. "İyiden de öteyim."

Rahat bir nefes verdi. Ben yavaşça üzerinde aşağı yukarı hareket ederken kalçalarımı kavradı. Bedenimi hareket ettirirken her santimini hissetmemi sağlıyordu. "Yüzün, Grace. Şu anda yüzüne bayılıyorum. Çok güzelsin."

Gözlerine baktığımda, az önce söylediği şeyin içtenliğini orada görebiliyordum. Bana bir tanrıçaymışım gibi bakıyordu. Gülümseyip öne doğru eğildim ve geri çekilmeden önce bir dakika boyunca onu öptüm. Kalçalarımı tekrar hareket ettirip aleti üzerinde hızlandım ve daire çizer gibi döndürdüm. Bana ayak uydurup içimdeki o noktaya tekrar vurduğunda nefesim kesildi. "Ah, Tanrım," diye inledim. "Tam orası, lütfen hareket etme." Ve sonra onu ciddi bir şekilde becermeye başladım. Rahat bir tavırla arkasına yaslanıp ağırlaşmış gözlerle beni izledi. Dudakları aralanmış,

Ninova

elmacıkkemikleri kızarmıştı. Çok güzeldi. Ardından gözlerimi kapattım, böylece onun hissine odaklanabilecektim. *Bunun hissine.*

İç kaslarım gerilmeye ve o karıncalanma hissi aşağıya doğru yayılmaya başladığında gözlerimi açtım. Bakışlarım doğrudan Carson'a kaydı. "Boşalacağım!" Başımı geriye atıp adını tekrar tekrar haykırdığımda gözleri kararda ve kalçaları yukarı doğru kalktı. *Carson, Carson, Carson.* Zevk azalmaya başladıktan çok sonra bile kafamın içinde ismi yankılanmaya devam etti.

CARSON

Grace tekrar tekrar adımı söylediğinde zirveye ulaştım ve menimi içine akıtırken kalçalarımı kıpırdattım. Aldığım zevkten dolayı aletim mutlu bir şekilde seğiriyordu. Boşalışını izledim, içindeki son zevk damlasını sağmak için bana sürtünüyor, bilmeden benim için de aynısını yapıyordu. *Kahrolası şekilde güzeldi.*

Yavaşça üzerime oturduğunda yüzündeki ifadeyi düşündüm. Merak. Şaşkınlık. *Saf zevk.* Hayatımda hiç kimsenin yüzünde böyle bir duygu karışımı görmemiştim, özellikle de konu ben olduğumda. Tanrım, bu beni *sarsmıştı.*

Daha önce seks sırasında sarsıldığımı hatırlamıyordum. Hiçbir zaman. Bu çok tuhaf değil miydi? Demek istediğim, seks... *seksti.* Dünyanın dönmesi kadar normal bir şey olmalıydı. Yaptığım onca sekse rağmen, hiçbiri böyle hissettirmemişti.

Grace başını kaldırdığında dudaklarında ufak ve keyifli bir gülümseme belirmişti. Öne doğru eğilip beni tatlı bir şekilde öptükten sonra alnını benimkine yasladı. Bir anlığına birbirimizin gözlerinin içine bakarak birlikte derin bir nefes aldık. "Ya planımız geri teper ve beni başkaları için mahvedersen?" Alaycı bir şekilde dudaklarını büktü ve geriye yaslanırken alnıma düşen saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

Ninova

Ya öyle olursa?

"Ya sen *beni* başkaları için mahvetmişsen ne olacak?" Kendime şaka yaptığımı söylüyordum.

Gülerek göğsüme uzandı. Hâlâ içinde yarı sert bir haldeydim, sadece tenini üzerimde hissetmenin tadını çıkarıyor, ellerimi ipeksi teninde aşağı yukarı gezdiriyordum. Onu kollarımda hissetmek çok hoşuma gidiyordu.

Yapmam gereken şey ortamı neşelendirmek ve bunu "*eğlenceli bir hafta sonu*" kategorisine geri koymaktı. "Birinci adam için çok üzülüyorum," dedim. "Onun adını haykırdığını hiç duyamadı. Bunu kaçırdı. Üzgünüm, pislik herif."

Vücudu benimkinin üzerinde hafif kahkahalarla sarsıldı. "Çığlık atmayı sevdiğimi kim bilebilirdi ki? Sence müdür yakında bizi dışarı atmaya gelir mi?" Göğsüme doğru sırıtıp dişlerini tenime geçirdi.

"Muhtemelen. Bu gece senin odanda kalmalıyız, bu kattaki insanlar biraz dinlense iyi olur." Saçlarına doğru sırıtırken onun da tekrar güldüğünü işittim. *İşte olmuştu. Her şey eskiye dönmüştü.*

Birkaç dakika sonra onu nazikçe dürttüm. "Pekâlâ, artık kalkıyoruz. Her ne kadar kışkırtıcı bir fikir gibi dursa da tüm gün seni burada tutmayacağım. Biraz etrafta gezineceğiz ve Vegas'ı keşfedeceğiz."

"Tamam." Esnedi. "Sonra da uyuyacak mıyız?"

"Plan bu şekilde, Buttercup."

Göz kırptı. "Anlaştık, güzel. O zaman gelip benimle duş al."

Bu kulağa tehlikeli geliyordu ama ben risk almaktan korkmayan bir adamdım.

Bir saatin ardından -bir şişe duş jelini bitirip bir orgazm daha yaşadıktan sonra- giyinmiş ve gitmeye hazır bir hale gelmiştik.

Aklımda belirli bir varış noktası yoktu. Strip'te yürüyüp insanları izliyor, bazen kumarhanelerin önünde duruyorduk. Paris'teki kumarhaneyi çok sevdiğini söylemişti ki buna şaşırmamıştım.

Ninova

Ona kumar makinelerinde yaşlı bir kadın gibi olduğunu söyleyerek takıldım. Birkaç dolar çıkarıp makineye attı ve yirmi yedi dolar kazanınca nefesini tuttu. Biletini ödeme noktasına götürdüğümüzde yüzünde beliren heyecanla sırıttım. Sanki hayatı boyunca bir kayanın altında yaşamış ve sonunda biri ona gökyüzünü göstermek için kayayı kaldırmış gibi görünüyordu. Daha önce hiçbir kızla, sıradan bir şey sayesinde eğlenmediğimi fark ettim. İlk başta edepli, küçük bir prenses olduğunu düşündüğüm kızın bunu bana verecek kişi olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Bunu Grace'e de söylemiştim ve doğruydu. *Hayat çılgıncaydı.*

Ona Vegas'tayken bir açık büfe deneyimi yaşaması gerektiğini söyledim ve böylece Caesars Palace'da yer alan Bacchanal Açık Büfe'sine gittik. Neredeyse iki tabak yemek aldıktan sonra yüzünde tıka basa doymuş bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Sanırım ödediğin paranın hakkını veremedim, değil mi?"

Güldüm. "Eh, ilk tabağının tatlı olduğunu düşününce pek şaşırtıcı olmadı."

"Sadece karnımı yemekle doldurup bu kekleri kaçırmak istemedim!" Gülümsedikten sonra yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Sekiz taneyi bırak, en son ne zaman pasta yediğimi bile hatırlamıyorum!"

"O halde her kuruşuna değdi."

Eliyle öğle yemeğimi işaret etti, tabak dört farklı yemek bölümünden on farklı ürünle doluydu. "Bu fiziği korumak için spor yapıyor olmalısın. Çünkü diyet yapmadığın kesin."

Ağzımdaki lokmaya rağmen güldüm. "Spor salonunda vakit geçirmiyorum ama iş için seyahat etmediğim zamanlarda sörf ve kayak yapıyorum. Bir sporun ilgimi çekmesi için sadece ekstrem sıfatına sahip olması yeterli."

Kaşlarını çattı. "Kayak mı? Kaliforniya'da mı?"

"Evet! Mammoth Dağı Los Angeles'a beş saatten az, Tahoe ise yaklaşık yedi saat uzaklıkta. Kayak harika bir şey. Arkadaşlarımla her zaman giderim."

"Gerçekten mi? Hımm. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Sen nerede doğdun, Grace?"

"Ohio," diye cevap verdi.

"Hiç sörf yapmadığını varsayıyorum. Peki ya kayak?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ikisini de hiç yapmadım. Annemle babam boşandıktan sonra maddi durumumuz pek iyiye gitmedi. Hiç seyahat etmezdik."

"Annenle baban ne zaman boşandı?"

"Kardeşim Andrew öldükten birkaç yıl sonra. Annem girdiği derin depresyondan bir türlü çıkamadı," dedi sessizce. "Babam iyileşmesine yardımcı olmak için her şeyi denedi ama hiçbir şey işe yaramadı. Sonunda babamdan boşanmak istedi. Sanırım sadece onun etrafında olmak ve hepimizin hayata geri dönmeye çalıştığını görmek annem için zorlayıcıydı. Bize kırıldı ve kendini iyi hissedememesinin sebebinin biz olduğumuzu düşündü." Omuz silkti ama gözlerindeki hüznü yakalamıştım. Ailesinin başına gelenleri düşünmek onu hâlâ incitiyordu.

"O halde seni baban büyüttü. Annen nereye gitti?"

"Şehrin diğer ucuna taşındı. Bir süre hafta sonları yanına gittik ama sonunda bu ziyaretler kesildi. Orada olmak bizi sadece mutsuz ediyordu. Ayrıca kafa karıştırıcıydı. Akşam yemeğinin ortasında ağlamaya başlıyordu ve birimiz herhangi bir nedenle sesimizi yükseltirsek, bununla başa çıkamıyordu. Ben on dört yaşındayken depresyon tedavisi görmek için bir hastaneye yattı ve biraz düzelir gibi oldu. Yine de asla tamamen eskisi gibi olamadı. Kız kardeşlerimle birlikte onu yılda bir kez, genellikle tatillerde görüyoruz. Şu anda oldukça iyi bir erkek arkadaşı var ve onunla yaşıyor. Durumu iyi gibi görünüyor. En azından eskisinden daha iyi." Peçetesiyle oynadı.

Ninova

Tanrım, bu kadar kontrol manyağı olması şaşırtıcı değildi. Henüz çocukken tüm dünyası başına yıkılmıştı.

Masanın diğer ucundan elimi uzatırken, "Hey," diye seslendim. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Bu gülümsemesini sağladı ama yüzünde az önce söylediği şeylerin hüznü vardı. "Üstelik bunun için atış yapmanı bile istemedim."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Zaten bu oyun için fazla iyiyiz. Şu andan itibaren kuralları atlayalım ve doğrudan sırra geçelim." Bir parmağımı kaldırdım. "Ama adil olmalıyız. Sana bir borcum var."

Sırıtıp parmağını çenesine vurdu. "Hımm. Pekâlâ, bana neden Avrupa'yı dolaştığını söyle ve gittiğin yerleri anlat." Gözleri parlıyordu. Hayatı boyunca Ohio'dan dışarı çıkmamış birine bunları duymak havalı geliyor olmalıydı.

"Söylediğim gibi büyükannem öldükten sonra elime biraz para geçti. O parayla kısa bir süre Massachusetts'ta yaşadım ama bunun haricinde Kaliforniya dışında hiç yaşamamıştım. Bu yüzden bir süreliğine Avrupa'da dolaşmaya karar verdim. Sadece dilediğim yere gidip rüzgârın beni nereye sürükleyeceğini görmek istedim."

Gözleri irileşti. "Kulağa korkunç geliyor."

Güldüm. "Hayır, harikaydı. Seyahat etmeyi seviyordum. Sadece ben ve sırt çantam vardık. Ne bir rota ne de belirli bir hedef mevcuttu. Roma'ya, Barselona'ya, Floransa'ya, Venedik'e, Paris'e... Dünyanın en büyüleyici yerlerine gittim. Ancak en sonunda param bitti ve eve döndüm."

Birkaç dakika boyunca söylediklerimi düşündü. "Sen gerçekten cesur bir adamsın, Carson."

Bir sıcaklığın yanaklarıma hücum ettiğini hissederek başımı çevirdim. "Hayır, cesur değilim. Sadece yeni fikirlere açığım."

"Kendini hafife alma," dedi yumuşak bir sesle.

Bakışlarımı tekrar Grace'e çevirdim ve kısa bir süre birbirimize baktıktan sonra gülümseyerek yemeğime geri döndüm.

Otele döndüğümüzde saat üçe geliyordu, bu yüzden biraz havuzun tadını çıkarmaya karar verdik. Odasının olduğu katta yollarımızı ayırdık ve yirmi dakika içinde lobide buluşmayı planladık.

Kendimi odama attığımda temizlenmiş olduğunu hemen fark ettim. Grace'le bu gece tekrar kirletmemiz için yeni çarşaflar serilmişti. Şortumu kaptığım gibi ıslık çaldım ve üzerimi değiştirmeye başladım.

Grace'in yanma gitmeden önce menajerim Tim'i aramam gerekiyordu. Kahretsin, bu hiç hoş olmayacaktı. Bugün için üç hayran buluşması planlamıştım ve hepsini de iptal etmiştim. Tim de bu sabah onları idare etmek için gelmişti. Kararımdan pişman değildim, Grace'le vakit geçirmek beni çok mutlu ederken, bu tür buluşmalardan hiç keyif almıyordum. Yine de hasar kontrolü yapmam gerekiyordu.

Telefonu açtığında yatağın ucuna oturmuştum.

"Şu anda ölmüş ve beni öbür taraftan arıyor olsan iyi edersin."

"Bu başımın belaya girmesine engel olur mu?"

"Hayır ama benden uzakta, güvende olursun. Aksi takdirde, Vegas'ın bütün sokaklarında kıçını tekmeleyeceğim. Hangi cehennemdesin, Carson?"

"Şey, hâlâ Vegas'tayım. Çok çok kötü bir virüse yakalandım." Zoraki bir şekilde öksürdüm. "Ciddiyim, yataktan bile kalkamıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü Chastity Aurora bugün seni Caesars Palace'ta küçük bir sarışınla pasta yerken gördüğünü söyledi."

Ah. Yüzümü buruşturdum. *Kahrolası Chastity Aurora. Küçük gammaz.*

İç çektim. "Dinle Tim, sana karşı dürüst olacağım. Şu buluşmalar var ya? O boktan şeylerden nefret ettiğimi biliyorsun. Profesyonelce değildi ama onları ektim. Seni kötü bir duruma soktuğum için üzgünüm ama artık bunları yapamam. Eğer bana daha fazlasını ayarlarsan, yeni bir menajer bulmak zorunda kalacağım."

"Carson, beni kovmakla tehdit etmenin sırası değil. Kıçına tekmeyi bastıktan *sonra* seni kovması gereken ben olmalıyım." Duraksadı. "Dinle, çoktan senin adına hayranlarından özür dileyen bir basın açıklaması yaptım. Ailenle alakalı acil bir durum olduğunu söyledim, eğer sorulursa bunu kabul et. Detay vermek zorunda değilsin. Ve bir daha beni toplum içinde kötü gösterme, anladın mı?"

"Evet, anladım." Haklıydı. En azından ona haber vermem gerekirdi.

"Pekâlâ, *virüsüne* geri dön. Bu hafta sonu planlanmış başka bir etkinliğin yok. Odanın parası ödendi ve iptaller için yirmi dört saat önceden haber vermen gerekiyor, yoksa seni bu gece Los Angeles'a geri gönderirim. Ayrıca Carson, pazartesi günü çekimde görüşeceğiz. Sabah onda orada ol."

"Olacağım, Tim. Teşekkürler. Ve... özür dilerim."

Telefonu yatağın üzerine fırlattım ve kafamı toplamayı umarak birkaç dakika boyunca başım ellerimin arasında dururken öylece oturdum. Tim'in bana bu kadar hoşgörülü davranmasının tek nedeni, sadece birkaç filmle ona iyi paralar kazandırmış olmamdı. Ayrıca ona daha fazlasını kazandırma potansiyelim çok yüksekti. Bunu biliyordum. O da biliyordu.

Grace. Tek istediğim Grace'i görmekti. Bu saçmalıkların hiçbirine kafa yormak istemiyordum. Pazartesi günü dönmek zorunda olduğum şeyi düşünmek istemiyordum.

BÖLÜM 8

GRACE

Mayomu ve havuz elbisemi giymeden önce kendime toparlanmak için birkaç dakika verdim. Telefonumu kontrol ettiğimde kız kardeşim Julia'dan bir mesaj olduğunu gördüm, sadece sohbet etmek için arıyordu. Ona hızlıca mesaj atarak hukuk konferansım için Vegas'ta olduğumu ve pazartesi döndüğümde onu arayacağımı söyledim. Birkaç saniye içinde cevap vermişti.

Bu hafta sonu olduğunu tamamen unutmuşum! Eğleniyor musun? Haha. Pazartesi konuşuruz. xxoo

Ah, eğleniyordum. Nasıl eğlendiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Küçük kız kardeşim benden daha özgür bir ruha sahipti ve bana sürekli gevşemem gerektiğini söyler, dürtülerimle dalga geçmekten zevk alırdı. Bu hafta sonu yaptığım şey onu mutlu mu ederdi, yoksa dehşete mi düşürürdü emin değildim. Muhtemelen ikisi bir arada olurdu. Tabii ki ona söylemeyecektim, Julia henüz on dokuz yaşındaki küçük kız kardeşimdi, ona iyi bir örnek olmak istiyordum. Bu hafta sonu yaptığım şeyin tam olarak buna uyduğunu düşünmüyordum.

Ayrıca Abby'den mutfağımızı *elma yeşiline* boyaması için ona izin vermemi söyleyen bir mesaj gelmişti.

Ninova

Yatağın kenarına oturup onu aradım. Açar açmaz, "Selam bebeğim, elma yeşiline boyamama izin veriyor musun?" diye sordu.

"Kendini kaşımadan yatıyor olman gerekmiyor mu?"

"Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Kendimi kaşımak şu anda seksten daha iyi bir fikir gibi geliyor. Eğer bir şey yapmazsam, kaşıma mastürbasyonuna başlayacağım. Kendimi kaşıyarak tatmin etmek? Şiddetli, onarılmayan kaşıma ataklarıyla kendini tatmin etmek için kullanılan uygun terim bu olabilir mi?"

Güldüm. "Elma yeşiline izin veriyorum. Lütfen gidip kafanı dağıt. Hazır başlamışken odamı da boyayabilirsin."

"Tamam, belki yaparım. Ultra kışkırtıcı hukuk konferansı nasıl gidiyor?"

Duraksadım. "Şey, ultra kışkırtıcı tabiri çok şey anlatıyor, Abs. Hiçbir fikrin yok." Dudaklarımdan gergin bir kahkaha kaçtı.

Abby bir süre sessiz kaldı. "Hemen anlat, Grace. Neler oluyor?"

"Benim için endişelenebilirsin, Abby. Çünkü ben kendim için endişeleniyorum."

"Pekâlâ, şu anda endişelendim bile. *Ne oldu*, Grace?"

Hızlıca anlatmaya başladım. "Ateşli porno yıldızını odama çağırıp bana birkaç numara öğretmesini söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Eh, dediğini yaptım. Tek fark onun odasındaydık. Ve yaptı. Yani bana bir şeyler öğretti. Bazı harika, muhteşem şeyler. Hayatım boyunca asla-"

"NE?" Abby o kadar yüksek sesle bağırdı ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Sen kimsin ve Grace'e ne yaptın?"

"Abby! Biliyorum, biliyorum, tamam, sessiz ol. Dinle, bu biraz uzun bir hikâye. Seninle konuştuktan sonra bir asansörde mahsur kaldık ve o... Şey, zamanla ondan hoşlanmaya başladım, sanırım? Tarif etmesi çok zor. Gerçekten yumuşak bir tarafı var ve evet, ne iş yaptığını *biliyorum*. Ama *mümkün olduğunu* bile düşünmediğim

bir şekilde seksi. Ayrıca, bir hafta sonunun hiçbir zararı olmayacağını düşündüm."

"Ah... şey, pekâlâ. Beni konuşamayacak kadar çok şaşırttın. Benim küçük A tipi* Gracie Hamilton'ım, daima bir planı olan kızım? Bunun iyi bir karar olduğuna emin misin? Demek istediğim, prezervatif kullanıyor musunuz? Tanrım, bu konuşmayı yaptığımıza bile inanamıyorum."

"Sadece eğleniyorum, Abby. Ve hayatım boyunca *hiç* gerçekten eğlendiğimi hatırlamıyorum. Beni yargılama."

"Tatlım, seni yargılamıyorum. Sana güveniyorum, tamam mı? Eğer bu adam kendi kurallarını esnetmeni ve sesinin bu kadar heyecanlı çıkmasını sağladıysa, o zaman onda özel bir şeyler olmalı. Sadece... lütfen onun ne iş yaptığını unutma ve kendine bunun sadece bir hafta sonu olduğunu hatırlat, olur mu? Geri döndüğünde de porno yıldızlarının seks numaralarını yaymaya devam et."

Güldüm. "Anlaştık. Seni seviyorum, Abby."

"Ben de seni seviyorum, Gracie. Ah! Kaçırılma ihtimaline karşı adı ne?"

"Abby! Kaçırılmayacağım! Adı Carson Stinger. Los Angeles'tan."

"Tamam, kendine dikkat et. Yarın sabah beni ara. Ciddiyim."

"Anlaştık, arayacağım. Hoşça kal, Abs."

"Görüşürüz, Çılgın Şey."

Telefonu gülümseyerek kapattıktan sonra adımlarımı lobiye doğru çevirdim.

Asansörden indiğimde Carson bir kalçasını köşedeki duvara yaslamış şekilde duruyordu. Kafası telefonuna doğru eğikti. Ekranda bir noktaya basıp telefonunu cebine soktuktan sonra başını kaldırdı ve ona yaklaştığımı gördü. Tanrım, dudaklarının kenarındaki o küçük gamze her gülümsediğinde beni adeta uçuruma sürüklüyordu. O küçük gamzeye âşıktım. Başımı hafifçe sallayarak

* A ve B Tipi kişilik hipotezi, birbiriyle çelişen iki karakter tiplemesini ifade eder. Bu hipotezde, daha rekabetçi, planlı, hırslı, sabırsız ve zaman yönetimi konusunda bilinçli olan kişilik A tipi olarak adlandırılır.

Ninova

ona gülümsedim. Yan yana geldiğimizde birlikte havuza doğru yürümeye başladık. Bir süre sonra, "Ne?" diye sordu.

"Hiç. Sadece tam durduğun yerin birbirimize rastladığımız yer olduğunu düşünüyordum. O karşılaşmanın üzerinden altı saat bile geçmeden senin otel odana taşınacağımı kim tahmin edebilirdi ki?"

"Ben pek şaşırmadım. Bunu tahmin etmiştim. Sadece senin farkına varman biraz zaman aldı." Kolunu belime doladı.

Kamına dirsek attım. "Muhtemelen etmişsindir, seni egomanyak."

Güldü ama sonra bedenimi gittiğimiz çıkıştan başka bir yere yönlendirirken yüzü ciddileşti. "Üzgünüm. Etrafta beni tanıyabilecek bazı insanlar gördüm ve onlarla uğraşmak istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. Onunla aynı sektörde bulunan insanların fuar için burada olduklarını tahmin edebiliyordum. Göğsüm sıkıştı. Yine de bu hissi kendimden uzaklaştırdım. Carson'ın *iş arkadaşları* hakkında bu kadar çok düşünmek iyi bir şey olamazdı. Birlikte film çektiği bir kadın mı görmüştü? Bunu sormaya cesaret edemedim.

Yüzünde beliren pişmanlıkla bana baktı. "Üzgünüm, Grace. Girişten biraz daha uzakta olan havuzlardan birine gitmemizin bir sakıncası var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bu muhtemelen benim için de daha iyi bir fikir," dedim sessizce. Burada okuldan tanıdığım insanlar vardı. Genelde erkeklerle, özel olarak da porno yıldızlarıyla takılmak için sunumları atlamamın fakülteye yansıması muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Havuz alanından geçerek daha az kalabalık olan arka tarafa yakın bir bölüme gittik, ardından havlularımızı ve çantamı gölge olan iki şezlonga koyduk.

"Sana güneş kremi sürmemi ister misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Sırtıma sürersen iyi olur." Elbisemi çıkardım.

Ninova

Ona uzattığım şişeyi alıp sırtımı sıvazlamaya başladı. İşi bittikten sonra boynumun yan tarafını öptü ve güneş kremini bana geri verdi. "Teşekkür ederim." Gülümsedim ve vücudumun geri kalanına da güneş kremi sürdüm. Burada kendimi daha rahat hissediyordum. Giriş bölümünden, gerçek hayatlarımızdan uzaktaydık. Şu anda birlikte zaman geçirsek de özgürlüğümüzün bu hafta sonu ile sınırlı olduğunu düşünmemize gerek yoktu.

Ben şezlonguma uzandım ama Carson arkasını dönüp birkaç şezlong aşağıda oturan bir ailenin yanına ilerledi ve onlara bir soru sordu. Başlarını salladılar ve yanlarında duran şişme, turuncu bir salı işaret ettiler. Carson salı alıp arkasından seslenerek bana doğru yürümeye başladı. "Teşekkürler! Geri getireceğim."

Bunun ardından elimi tutup beni yukarı çekti. "Bekle! Suya girmeden önce biraz güneşleneceğimizi sanıyordum."

"Bunu kim söyledi? Herhangi bir planımız yoktu. Yapmak istediğimiz şeyi istediğimiz zaman yaparız, unuttun mu? Ve şu anda seninle yüzmek istiyorum."

"Tamam," derken son heceyi uzattım. "Peki ya şu anda yüzmek istemiyorsam?"

"O zaman ben yaparım." Bununla birlikte salı bıraktı ve beni kucaklayıp suya attı.

Aklımı kaçırmış gibi çırpınarak öfkeyle su yüzüne çıktım. Su, beni attığı yerde omuzlarıma kadar geliyordu. Ayağa kalktım, Carson havuzun kenarından bana sırıtırken ona ters bir bakış attım. "Beni havuza attığına inanamıyorum!"

"Eh, inan çünkü attım." Salı suyun içine attıktan sonra, mükemmel vücuduyla daha derin olan tarafa yürüdü. Birkaç saniye içinde o güne kadar gördüğüm en mükemmel dalışı gerçekleştirdi ve suyu düz bir dalışla kesti.

Ah. Bu çok seksiydi. Neden her şeyde bu kadar iyi olmak zorundaydı?

Ben daha gözümü bile kırpamadan suyun altında yüzerek yanıma geldi ve beni bacaklarımdan tutup aşağı çekti. Suyun altında gözlerimi açtım, yüzüme bakıp sırıttığında en kızgın yüz ifademi takındım. Kahrolası adam burnundan çıkan hava kabarcıklarına rağmen suyun altında bile güzeldi.

Geriye çekildiğinde saçlarımı düzelterek yüzeye çıktım. Bir saniye sonra gülerek ve ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru iterek o da suyun altından çıktı. "Kızma, Buttercup. Sadece vücutlarımızın tekrar kayganlaşması için sabırsızlanıyordum, o kadar."

Ona bir saniye daha ters ters baktım ama bana masum bakışlarıyla ve su damlacıkları inanılmaz uzunluktaki kirpiklerine yapışmış bir halde baktığında öfkem uçup gitti.

Başımı salladım, dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Sen gerçekten bir pisliksin. Beni havuza attığına inanamıyorum. Daha önce kimse beni havuza atmamıştı."

Beni kendine çekti ve bizi suyun içinde döndürdü. "Çok yazık. Sırılsıklam olduğunda çok güzelsin." Eğildi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Ardından gözlerimi ve son olarak da burnumu öptü. Pekâlâ... affedilmişti.

"Gerçekten iyi bir yüzücüsün," dedim.

"Havuzlu otellerde ve ucuz apartman dairelerinde büyüyünce, yüzme becerilerini mükemmelleştirmek için çok zamanın oluyor." Duraksadı. "Yapacak başka pek bir şeyim yoktu. Bazı çocuklar basketbol oynardı. Ben ise yüzdüm."

Yüzünü yakından inceledim. Gülümsemediği zamanlarda o gamzeden en ufak bir iz bile yoktu. Küçük bir sır gibiydi. Derisinin altındaki bir mutluluk tanesi. "Sanırım annen... ünlü olduğu için... paranızın olduğu izlenimine kapıldım."

"Sahip olduğumuz paranın neredeyse hepsini *reçetesiz* ilaçlara harcadığında para biriktirmek pek kolay olmuyor. Daha önce *ünlü* kelimesini kullandığımı biliyorum ama muhtemelen *tanınmış* demek daha doğru olur. Yine de bu, sektörde daima iyi paralar

döndüğü anlamına gelmiyor. Sadece onun başkalarının yapmadığı şeyleri yapmaya istekli olduğu anlamına gelir."

Göğsümde hissettiğim sızıyla ona baktım. Annesinin bu tür bir işe gittiğini ve orada ne yaptığını bilmek küçük bir çocuğa nasıl hissettirirdi? Kendi annem hayatımın büyük bölümünde duygusal olarak ulaşılmaz olmuştu ve bundan dolayı acı çekmiştim. Bazen hâlâ canımın acıdığını hissedebiliyordum. Yine de onu affetmiştim, acısı kendisinin sebep olmadığı korkunç bir trajediden kaynaklanıyordu. Carson'ın kendi annesinin seçimleri hakkında ne gibi karmaşık duygular hissettiğini merak ettim. *Kes şunu, Grace. Onu sadece birkaç gün daha tanıyacaksın.* Onun hakkında ne kadar çok şey merak edersem, ona o kadar çok bağlanırdım.

Konuyu değiştirdim. "O şeyi neden ödünç aldın?" Başımla salın yakınlarda yüzdüğü yeri işaret ettim.

Carson sala doğru yürüyüp onu kendine çekmeden önce, "Çünkü kanıtlamak istediğim bir şey var," dedi ve beni bıraktı.

"Aman Tanrım, bu *Titanik* terapisinin bir parçası mı?" diye sordum. "Dinle, ben profesyonel falan değilim. Ve bence bu şey gerçekten sertifikası olan birinin kullanabileceği türden bir şey."

Göz kırptı. "Asla bırakma, bebeğim. Hadi, benimle birlikte bunun üzerinde çalış. Sana ihtiyacım var, Grace."

Güldüm. Carson sonraki yarım saati ikimizi de suya düşmeden o salın üzerine çıkarmaya çalışarak geçirdi. Ne zaman yuvarlansa, bir elini havaya kaldırıp donmuş taklidi yaparak batıyordu. O kadar çok gülmüştüm ki artık yüzüm acımaya başlamıştı.

Sonunda beni üzerine çekebilecek kadar sabit kalmayı başardığında, gözlerimiz kocaman olmuş bir halde mümkün olduğunca az hareket ederek orada yattık. Dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken bana baktı. "Biliyordum," dedi fısıldayarak.

"Asla bırakma, bebeğim," diye fısıldadım.

Güldü ve suya devrilmemiz için tek gerekenin bu olduğunu anladık.

Ninova

CARSON

Sudan çıkıp kurulandıktan sonra tekrar şezlonglara döndük. Grace gözlerini kapatıp uykuya daldığında, gözlerim onun bikinili vücuduna kaydı.

Bara doğru yürüyüp ikimiz için de birkaç bira söyledim. On beş dakika sonra gerinip gözlerini açtığında ona içkisini uzattım. "Teşekkürler. Üzgünüm, çok mu uyudum?"

"Öyle olduğuna sevindim. Bu gece için iyice dinlenmiş olmanı istiyorum."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Neden? Daha duygusal sinematik sorunlar üzerinde mi çalışacağız?"

"Kesinlikle. Sadece bu sefer sal olarak kullanacağımız şey yatak olacak."

"Gerçekten oldukça detaylı bir yardıma ihtiyacın var, değil mi? Belki de ücret almaya başlasam iyi olur."

Birayı elinden alıp onu üstüme çektim. "Düşündüğün fiyatı söyle ve hemen ödeyeyim," derken kıçını sıkıp kaburgalarını gıdıklamaya başladım.

"Ahhh! Carson, üzerine işememe neden olacaksın," diye cıyakladı.

"Müstehcen. Ama havuzda olmaz, bebeğim. Herkes bu tür fantezilerden hoşlanmaz. Bazılarını şok eders..."

Erkeksi bir ses araya girerek, "Grace? Sen misin?" diye sordu. Başımı kaldırdığımda Grace'in başı da o tarafa döndü. Ayağa kalktı ve o kadar hızlı bir şekilde kendi şezlonguna geçti ki, ellerim hâlâ milisaniyeler önce kıçının olduğu yerde duruyordu.

Şezlonglarımızın ucunda uzun boylu, kahverengi saçlı, deniz şortu giymiş bir adam duruyordu ve yüzünde endişeli bir ifadeyle Grace'e bakıyordu.

Ninova

"Parker! Selam. Aman Tanrım. Bu hafta sonu burada olacağını bile bilmiyordum! Merhaba!"

"Merhaba." Bakışları üzerimdeydi, bariz bir şekilde tanıştırılmayı bekliyordu.

Grace bunu görmezden geldi ve başını eğip ona gülümseyerek, "Eee, konferanstan şu ana kadar keyif aldın mı?" diye sordu.

Cevap vermeden önce adamın gözlerinin neredeyse çıplak vücuduna kaydığını gördüm ve ellerimin yumruk haline geldiğini hissettim. "Şey, iyiydi. Profesör Fulton'ın bu öğleden sonraki konuşmasını gerçekten beğendim. Sen ne düşündün? Seni etrafta göremedim."

"Çoğunlukla arka taraftaydım. Evet, konuşma iyiydi. Çok bilgilendiriciydi." Başını oldukça hızlı bir şekilde salladı. Bu inek herifin Grace'in ne kadar saçmaladığını görüp göremediğini merak ediyordum. Eğer göremiyorsa, onu çok iyi tanımıyor demekti. Kaslarım gevşedi.

Sonunda bana elini uzattı. "Parker Gray. Grace'le aynı okuldayız."

Başımı salladım ve konuşmak için ağzımı açtığımda Grace araya girdi. "Bu Rick... Ryder. Stanford'da hukuk okuyor."

Siktir, ne? Şaka mı yapıyordu? Hızla ona baktım ama yüzündeki sıkıntılı ifadeden şaka yapmadığı belliydi. Göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum.

Parker şüpheli bir tavırla bana baktı. "Stanford, ha? Harika bir okul. Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Rick'in ailesi, aile dostumuz. Bilirsin, oldukça uzun bir süredir tanışıyoruz. Öyle değil mi, Rick?"

"Elbette, Grace. Çok uzun bir süredir."

"Ah, o halde birbirinize burada rastlamış olmanız çok güzel. Hukukla ilgili planın neler, Rick?" diye sordu Parker.

Ninova

Parker'a zayıf bir gülümsemeyle baktıktan sonra Grace'e döndüm. Paniği hâlâ geçmemiş gibiydi. Bakışlarım göğüs dekoltesine indi.

"Parker, benim planlarımın... parça denetimiyle ilgili olduğunu söyleyebilirim."

Parker'ın yüzünde şaşırmış bir ifade belirdi. "Endüstriyel iş kanunlarının dahil olduğu bir alandan mı bahsediyorsun?"

"Kesinlikle, Parker."

Grace gergince güldü. "Seni görmek çok güzeldi, Parker. Döndüğümüzde kahve içmemiz gerekiyor."

Parker şaşkın bakışlarını benden Grace'e çevirip sırıttı. Bakışları tekrar vücudunda geziniyordu. "Kulağa harika geliyor, seni ararım."

"Anlaştık." Başını eğerek ona hafifçe el salladı. Bu adamın ortaya çıkışının ardından neden sanki birkaç santim küçülmüş gibi hissediyordum?

Cılız bedeniyle yanımızdan uzaklaşmasını izledim. Görünüş olarak ondan katbekat üstündüm, öyleyse Parker Gray'den nefret etme sebebim neydi?

Grace'e dönerek, "Rick Ryder mı?" diye sordum. "Ne yaptığımı bilmesini istemiyorsan, durumu iyi kurtardın."

"Bunu anlamayacak kadar dar görüşlü biri. Tanrım, dün olsaydı *ben* bile anlamazdım." Şezlongunda arkasına yaslanıp derin bir nefes verdi.

Göğsüm sıkıştı, aniden bir şeyleri yumruklama isteğiyle doldum. Eşyalarımızı toplayarak, "Hazır mısın?" diye sordum.

"Ah, şey... sen hazırsan, tabii." Bana endişeyle baktı. "Carson, özür dilerim. Eğer bir porno yıldızıyla yiyiştiğim ortaya çıkarsa, bu kariyerimi çok kötü etkiler."

"Yiyişmek mi? Tanrım, bunun ne sikim olduğunu bile bilmiyorum."

Dudağını ısırdı. "Öfkelisin."

"Hayır, değilim. Sadece gitmeye hazırım."

Başını salladı ve eşyalarını toplayıp çantasına tıkıştırmaya başladı. O sırada benimle aynı şirkette çalışan Tawny Anderson'ın burada olduğunu fark ettim. Kızıl saçlı, güzel bir kadındı ve harika bir vücudu vardı. Onunla hiç film çekmemiştik ama birçok kez bana çekim dışında birlikte zaman geçirmeyi teklif etmişti. Kabul ettiğim hiç olmamıştı.

Birkaç metre ilerideki barda, tanımadığım bir kızla oturuyordu. "Hey, Tawny," diye seslendiğimde arkasına döndü. Beni gördüğünde gözleri parlamıştı.

Bana doğru yürüdü ve Grace'in şezlongunun hemen önünde benimle buluştu. "Carson!" diye bağırırken yanağımı öpüp iri memelerini göğsüme bastırdı.

Cazibeli bir gülümsemeyle, "Nasılsın, bebeğim?" diye sordum ve onu kendime çekip kıçını kavradım.

"Harikayım, yakışıklı şey. Ailenle ilgili acil bir durum olduğunu duydum. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bir parmağını göğsümde gezdirdi.

"Belki. Aklında ne var?"

"Eminim bir şeyler düşünebilirim." Kıkırdadı. "Ama işle eğlenceyi karıştırmadığını sanıyordum."

Kaşlarımı kaldırıp kıçını biraz daha sıktım. "Senin için bir istisna yapabilirim."

Tam o sırada Grace boğazını temizledi ve Tawny ile başımızı çevirip ona baktık. Terlikleriyle elbisesini giymiş, çantasını omzuna atmış ve yanımızdan geçebilmek için hareket etmemizi bekler şekilde orada duruyordu.

Tawny, "Bu kim, Carson?" diye sordu.

"Hiç kimse, bebeğim," dediğimde Grace'in yüzündeki ifade neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olacaktı. Bana, az önce suratına tokat atmışım ve yere düştüğünde onu tekmelemişim

Ninova

gibi bakıyordu. Yüzüme bakışı karnıma inen bir yumrukla eşdeğerdi. *Siktir.*

Grace hareket etmemizi beklemeden yanımızdan geçerek Tawny'ye çarptı ve dengesinin sarsılmasına neden oldu. Tawny, "Dikkat etsene, kızım!" dedi öfkeyle.

Grace arkasına bile bakmadı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Tawny bana dönerek elimi tuttu ve kıçına yerleştirdi. "Her neyse," diye devam etti. "Nerede kalmıştık?"

Boktan bir hata yapmıştım. Yüce Tanrım. Ne halt etmiştim böyle? Arkadaşının önünde benden utanıyormuş gibi davranması, bana bir hiç gibi hissettirmesi kalbimi kırmıştı. İçgüdüsel olarak tepki vermiş, onun da aynı şekilde hissetmesini sağlamaya çalışmıştım. Ve bunu başarmıştım da. Sonra da kendimi bok gibi hissetmiştim. Tawny'yi omuzlarından tutup yolumdan çekilmesini sağladım. "Üzgünüm, Tawny. Acilen gitmem gerek."

"Bekle, ne? Takılacağımızı sanıyordum!"

"Haklıydın," dedim omzumun üzerinden. "İşle eğlenceyi birbirine karıştırmam. Neredeyse bir anlığına bunu unutuyordum."

Grace'in gittiği yöne doğru koşup bakışlarımı etrafta gezdirdim ve en sonunda otelin kapısında olduğunu fark ederek peşinden koşmaya başladım.

İçeri girdiğimde onu asansörlerden birinde beklerken bulmayı umarak o tarafa koştum. Her şeyi berbat etmiştim. Tanrım, sıçıp batırmıştım. Kalbim göğüskafesimi zorluyordu ve içeride klima çalışıyor olmasına rağmen ter içinde kalmıştım. Oda kartımı görevliye gösterip belirsiz bir küfür savurdum ve öfkeyle düğmeye bastım. Asansör nihayet geldiğinde içine atladım ve birkaç kişi beni takip etmeye çalıştığında elimi kaldırıp onları durdurdum. "Üzgünüm! Acil bir durum! Bu asansöre başka kimse binmeyecek!" Ben Grace'in odasının olduğu kata doğru çıkmadan önce şaşkınlıkla geri çekildiler. Hiç kimse ben ona ulaşmaya çalışırken

Ninova

beni yavaşlatamazdı. Paniğin göğsüme yayıldığını hissettim. *Sikeyim, bunu ben yapmıştım. Kahrolası her şey benim suçumdu.*

Asansör kapıları açıldığı anda kabinden fırladım ve hızla koridorda ilerlemeye başladım. Köşeyi döndüğümde bakışlarım hemen onu buldu. Kapısının önündeydi, anahtar kartını çıkarıyordu. Arkasında olduğumu fark edince bana döndü. Bakışlarımız buluşunca dudakları hafifçe aralandı ve gözleri büyüdü. İri, mavi gözlerindeki acı hâlâ çok belirgindi.

Tekrar kapısına döndü.

"Özür dilerim, Grace," dedim çaresizce.

Durdu, sırtı hâlâ bana dönüktü. "Özür dilenecek bir şey yok. Bir hayatın olduğu ortada ve bir an için yoluna çıktım. Lütfen, *Tawny* ile olan planlarınızı aksatmama izin vermeyin."

"Tawny ile herhangi bir planım yok. Bunu yaptım çünkü Parker ile olanlar hoşuma gitmedi. Bana kendimi bir hiç gibi hissettirdi ve aynısını sana yapmak istedim. Sana da bir hiçmişsin gibi hissettirmek istedim. Bu adil değildi ve her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Özür dilerim."

Bir dakika boyunca söylediklerimi düşündü. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de özür dilerim. Ama bu..." Eliyle ikimizi işaret etti. "Yürümeyecek. Bir hafta sonu için bile olsa. Güzel vakit geçirdim. Ama ikimiz de gerçek hayatımıza dönmeliyiz. Birbirimiz için hiçbir anlam ifade etmiyoruz ve buna devam etmek sadece felaketi çağırmak olur."

Anahtarı kapı yuvasına soktu ve tık sesini duyduğumda içeri girmek üzere olduğunu anladım. Kalbim şiddetle atmaya başlarken ona doğru bir adım attım. "Hayatımdaki hiç kimse bana senin hissettirdiklerini hissettirmedi," diye ağzımdan kaçırdım. Aniden durdu, ardından yavaşça bana dönüp elini kapıdan çekti. "Yakınından bile geçmedi," diye devam ettim. "Kahretsin, bunu nasıl adlandıracağımı bile bilmiyorum çünkü tanıdık bir duygu değil. Ve havuzda olanlar beni korkuttu, Grace. Bu yüzden de

Ninova

tepki verdim çünkü benim için gözümde hiçlik kelimesinin yanından bile geçmiyorsun." Bir adım daha attım. "Benim için ifade ettiklerinin hiçlikle bir alakası yok."

Birkaç saniye daha ifadesiz bir şekilde bana baktı ve kalbimin duracağını sandım. Gözlerini yere çevirip birkaç dakika boyunca orayı inceledikten sonra bakışlarımızı buluşturdu. Beni ele geçirmişti, tamamen Grace'in merhametine kalmıştım. *Lütfen beni affet.* "İçeri gelmek ister misin, Rick?" diye sordu.

Bir kahkaha attım. "Evet, Buttercup, isterim."

Başını salladı ve beni içeri almak için kapıyı açtı.

BÖLÜM 9

GRACE

Carson arkamdan içeri girerken kapıyı açık tuttum. Havuzdan odama yürüdüğüm süre boyunca boğazıma oturan yumru hafiflemeye başlamıştı ama Carson'ı o kadınla görmenin, ona benim hakkımda söylediklerinin acısı hâlâ hissedilebilirdi. Odama giden tüm yol boyunca kendime bunun neden bu kadar acı verdiğini sormuştum, bir top gibi kıvrılarak ağlamak istemiştim. Fakat benim de onu incittiğimi biliyordum, sadece bunu o an fark edememiştim. Sınıf arkadaşlarımın yanında yetişkin bir film yıldızıyla vakit geçirdiğimi neden belli etmek istemediğimi anlar diye düşünmüştüm. Bu daha sonra ortaya çıkabilecek ve hukuki kariyerimi mahvedebilecek türden bir şeydi. Özellikle de siyasetin her zaman devreye girdiği DC'de. Parker yanımızdan ayrıldıktan sonra Carson'ın bunu görmezden geleceğini ve gülüp geçeceğini düşünmüştüm. Bu yüzden o anda aptal bir isim bulmuş, Carson'a özel bir şaka yapmak istemiştim. Yaşadığımız garip anda dahi bizi birleştiren bir şey olsun istemiştim. Ona kendini bir hiçmiş gibi hissettirmek aklımın ucundan bile geçmemişti, onun hakkında düşündüğüm şey bu değildi.

Hayatlarımız birbirlerine uyum sağlamıyordu. Havuzdaki o karşılaşmalar da bunu açık bir şekilde göstermişti. Bunun eğlenceli

Ninova

bir hafta sonu olması lazımdı. Geçici olarak kontrolümü bırakmam ve sonra Vegas'a gelmeden önce yaptığım şeye geri dönmem gerekiyordu. Carson'la aramızdaki bu *şey* ikimiz için de tehlikeli bir hal almaya mı başlıyordu?

Bunu nasıl adlandıracağımı bilmiyordum çünkü tamamen yabancı bir histi.

Evet, ilişki kurabilirdim. Temel düzeyde bile olsa duygular işin içine girerse, her şey olup bittikten sonra hangi noktada olurduk?

Ne yapacağımı bilemiyordum. Mantıklı tarafım ondan hoşlanmama ve aramızdaki çekime rağmen bu ilişkiyi bitirmemi, çekip gitmemi söylüyordu. Duygusal yanım ise tutunmamı söylüyordu. Fakat neye tutunmam gerektiğini bilmiyordum ve kulağa da mantıklı gelmiyordu.

Carson benim için tam bir bilinmezlikti. Bir an beni incitiyordu. Bir sonraki an ise kelimeleriyle, dokunuşlarıyla ve gülümsemesiyle yumuşamamı sağlıyordu.

Tanrım. Bu iş karmaşık bir hal almıştı ve sadece bir buçuk gün geçirmiştik.

Yatağa uzandım. Bakışlarım kalçasını duvarın köşesine dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve temkinli bir ifadeyle inceleyen Carson'a kaydı. Neden bu kadar muhteşem olmak zorundaydı ki? Bu onun zehriydi ve bana da enjekte etmişti, tamamen enfekte olmuştum. Neşeden uzak bir şekilde güldüm ve sonunda iç çektim.

Başını yana eğdi. "Ne?"

"Biz." İki kolumu da kaldırıp indirdim. "Tam olarak ne yapıyoruz, Carson?"

Aşağıya baktı, dişlerini altdudağının üzerinde gezdirip kaşlarını çattı. "Ne yapmak istiyorsun, Grace?"

İç çektim. Onunla vakit geçirmek istiyordum ama bunun bir mantığının olmasını da istiyordum. En azından benim adıma "İki Numaralı Adam" bahanesi artık geçerli değildi. Hafta sonunu

Ninova

onunla geçirmeyi kabul etmemin nedeninin bu olduğuna kendimi ikna etmek için iyi bir iş çıkarmıştım ama durum gerçekten böyle miydi? Belki de değildi. Onunla ilgili bir şey beni kendine çekmişti. Yanında kalmak, tüm kurallarımı yok saymak, tüm iyi yapılmış planlarımı kapı dışarı etmek istememe neden olmuştu. Kendimi asla izin vermediğim şeyleri deneyimlemek ve dilemek isterken bulmuştum.

Peki ya gerçek neydi? Carson kendimi inandırdığım gibi planımın bir parçası değildi, o planımın *antiteziydi.* Ve artık bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğundan emin değildim. Diğer yandan, bunun bir önemi var mıydı? Bir hafta sonundan daha fazlası olamazdık, sayılamayacak kadar çok nedenden dolayı bu mümkün değildi. Ayrıca, pazartesi sabahı gerçeğin bu olduğunu bilerek çekip gitmenin zor olacağından emindim. *Yüzde yüz.* Onunla bir gün daha geçirerek bunu iyice zorlaştırmaya değer miydi?

Carson duvardan uzaklaşıp yanıma geldi ve önümde çömelip kollarını dizlerime dayadı. Gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Beni dinle, Grace. Görünüşe göre bu hafta sonu planı hiç beklemediğimiz bir şeye dönüştü. Biz arkadaşız." Gülümsedi ama biraz sarsak bir gülümsemeydi. "Kim böyle olacağını tahmin edebilirdi ki? Kendi adıma konuşmam gerekirse, hafta sonunun geri kalanını arkadaşımla geçirmek istiyorum. Sen de istiyor musun?"

Gözlerinin içine baktım. Olduğumuz şey bu muydu? Arkadaş mıydık? Hafta sonu seks yapan arkadaşlar mıydık? Galiba bu, hafta sonu seks yapan yabancılardan daha iyiydi. Gerçekten otuz altı saat sonra çekip gitmek şu ankinden ne kadar daha zor olacaktı ki? Pazartesi sabahına kadar işlerin pek değişeceğini sanmıyordum. Hayatta kalabilirdim. Ondan hoşlandığım için baş etmesi berbat olacaktı ama bunu yapacaktım, her şey yoluna girecekti. DC'ye indiğimde, odağım tekrar gerçeklik olacaktı. Hayatıma devam edecektim.

"Evet, ben de istiyorum."

Ninova

O kalp eriten gülümsemesi bütün yüzüne yayıldığında gamzesi ortaya çıktı. Ayağa kalkarken, "Güzel," dedi. "Odama çıkıp akşam yemeği için giyineceğim, sonra da seni güzel bir yere götüreceğim. Yarım saat içinde hazır olabilir misin, Buttercup?"

Başımı yana eğdim. "Neden bana Buttercup diyorsun?"

Gülümsemesi yumuşadı. "Çok küçük olduğun için olabilir."

"*O kadar* da küçük değilim."

"Unutmuşum. Buraya gel."

Bir kahkaha atıp ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Kollarını açıp birkaç dakikalığına beni göğsüne yasladı ve dudaklarını alnıma bastırdı. *Güzel bir yer.* Bu kelimeleri akşam yemeği için kullanmıştı ama burası da güzel bir yerdi. Onun kolları. *Lanet olsun.*

Geri çekildiğimde, "Unutma, hediye çeki bende," dedim.

"Evet ama seni başka bir yere götürmek istiyorum, bu yüzden hediye çekini kullanmayacağım."

"Neden? İkimiz de o asansörde sıkıştığımız için bu çeki kazandık."

"Çünkü seni şımartmak benim için önemli, hepsi bu. Hikâyenin sonu."

"Tamam." Duraksayıp bir anlığına yan tarafa baktım Her şeyi geride bırakmadan önce havuzda olanlarla ilgili son bir şey söylemem gerekiyordu. "Ona dokunduğunu görmekten nefret ettim, Carson. Bu... beni de korkuttu."

Gözlerini kapatıp başını eğdi. Tekrar gözlerimin içine baktığında, bakışları pişmanlıkla doluydu. "Senden intikam almak için onu kullandım. Bu pek çok açıdan yanlıştı." Hafifçe başını salladı. "Bu hisle ne yapacağımı bilemedim. Daha önce hiç... kıskanç bir adam olmamıştım. Bana yabancı olan bir noktadaydım."

"Kıskandın mı?" diye sordum. "Parker'ı mı?"

"Evet, onu havuzda boğmak istedim."

Ninova

Güldüm ama hemen ağzımı kapatıp başımı salladım. "Bu pek hoş değil."

Gülümsedi. "Hayır, değil. Aynı zamanda da yasadışı. Bu yüzden kendimi tutup onu boğmak yerine bir pislik gibi davranmayı seçtim." İfadesi ciddileşti. "Gerçekten özür dilerim."

Gülümsedim ve yumuşak bir sesle, "Ben de," diye karşılık verdim. Derin bir nefes aldım. "O halde yarım saat sonra görüşürüz?"

"Evet. Yarım saat." Dudaklarını benimkilere sürttü. "Yakında görüşürüz."

Kapı arkasından kapandığında yatağa uzandım. Kendime, "Hayat vahşi bir yer," diye sessizce hatırlattım.

Birkaç dakikanın ardından kalkıp duşa girdim. Çıktığımda kendimi iyi hissediyordum, her şeyin yoluna gireceğine dair daha iyimserdim. Biraz parfüm sıktım, -çok az- saçlarımı kuruttum ve yumuşak bukleler halinde sırtımdan aşağı dökülene kadar maşa yaptım. Normalde yaptığımdan biraz daha fazla makyaj yaptım, açık kahverengi kirpiklerimi koyulaştırmak için iki kat maskara sürdüm. Carson'ınkiler kadar gür olmayacaklardı ama evren bu konuda acımasızdı; değerini bilmeyen çocuklara uzun, koyu kirpikler veriyordu. Hazırlanırken aklım sıradan konularda gezindi, radyoyu açtım ve giyinirken birkaç şarkıya eşlik ettim.

Konferanstayken güzel bir akşam yemeğine çıkıp çıkmayacağımı bilmediğim için yanıma sadece bir kokteyl elbisesi almıştım, Abby'den ödünç aldığım ve dolapta asılı duran küçük siyah bir elbiseydi. Kısa ve straplezdi, beli kuşgözü dantellerle süslenmişti ve eteği belden aşağıya doğru genişliyordu. Ölçülü bir seksiliği vardı. Çok sevmiştim ve Carson'ın da seveceğini umuyordum. Tam siyah topuklu ayakkabılarımı giydiğim sırada kapım çalındı.

Kapıyı açtığımda Carson'ın siyah bir pantolonla ela gözlerinin rengini oldukça ortaya çıkaran adaçayı renginde bir gömlek giydiğini gördüm. Saçlarına çekidüzen verdiği belliydi, hafifçe geriye

taramıştı. Başını salladı, bakışları üzerimde gezinirken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Bu hiç hoş değil, Buttercup."

Güldüm. "Bu da ne demek?"

"Düşünebildiğim tek şey seni odama geri götürüp aklını kaybetmene neden olacak şekilde becermekken, bütün bir yemek boyunca nasıl karşında oturacağım? Bu elbise bana çılgınca şeyler yapıyor."

Seks. Evet, seks. Sekse odaklanalım. Gülüp başımı salladım ve yanıma küçük bir el çantası aldım. Carson koluma girip beni odadan dışarı çıkardı.

Asansöre adım atarken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Olives'de rezervasyon yaptırdım. Senin için de uygun mu?"

"Evet. Yani, buradaki restoranların hiçbirine gitmedim."

Asansör inişe geçerken beni kendine çekti ve hormonlarımı ateşleyen o eşsiz kokusuyla kollarını etrafıma doladı. Ona doğru eğilmekten ve burnumu boynuna dayayıp kokusunu derince içime çekmekten kendimi alamadım.

Kısık sesle güldü. "Kokumu mu beğendin, Buttercup?"

"Hımm," diye soludum, hava almak için bile geri çekilmiyordum.

"Ben de senin kokunu seviyorum," diye fısıldadı. "Sertleşmeme neden oluyor."

Gerçekten de öyle olduğunu hissedebiliyordum. Geriye çekilip ona baktığımda, aramızda bir kıvılcımın alevlendiğini fark ettim.

"Koşu ayakkabın var mı?" diye sordu.

Beklenmedik konu değişikliği karşısında kafam karışmış bir halde kaşlarımı kaldırdım. "Hesabı ödemeden kaçmayı mı planlıyorsun?"

Güldü. "Hayır, eğer sen de istersen yarın sabah yürüyüşe çıkabiliriz diye düşünmüştüm. Red Rock Kanyonu'nda çok güzel parkurlar var. Tabii erken gitmemiz gerekecek. Yaz aylarında, öğleden sonra hava oldukça sıcak oluyor."

Asansörden inerken, "Çok isterim," diye karşılık verdim. "Koşu ayakkabılarımı getirdim ama unutma, saat ikideki konferans sunumu için geri dönmem gerekiyor. Güz döneminde almak istediğim bir hukuk dersi var ve dersi veren profesör yarın sunum yapacak."

Carson, "Bunun için bolca vaktimiz olacak," dedi bana bakarak. "Pazartesi günü uçağın kaçta kalkıyor?"

"Sabah altıda." Sesim bir fısıltıyı andırıyordu. "Seninki?"

"Yedide. Havaalanına birlikte gidebiliriz."

Başımı salladım ama bunu düşünmek istemediğime karar verdim.

Şu anda anı yaşıyorduk ve birlikte geçirdiğimiz son zamanın tadını çıkaracaktım.

Olives'e vardığımızda etrafa bakındım. Çok güzeldi, Bellagio'nun geri kalanıyla aynı Akdeniz tarzına sahipti. Carson eğilip garsonla konuşurken biraz geride bekledim. Kadın kıkırdayıp başını salladı, Carson da bana gülümseyerek kolunu uzattı ve garsonu takip ettik. Fıskiye gösterisini izlediğimiz Bellagio'nun önündeki insan yapımı göle bakan balkona çıkınca nefesim kesildi. "Çok güzel."

Carson gülümseyerek sandalyemi çekti. "Yediğimiz sosisli sandviçler kadar güzel değil ama bir şeyler yememiz gerektiğini düşündüm."

Garson masamıza yaklaşınca ikimiz de birer kadeh şarap sipariş ettik. Arkama yaslanıp merakla her şeyi inceledim. Etrafım adeta ışıldıyordu. Uzaktaki şeritten lambalar parlıyor, su ışıldıyor ve balkonu süsleyen pırıltılı ışıklar dans ediyordu. Başka bir dünyadaymışız gibi büyülü hissettiriyordu. Başımı çevirdiğimde Carson'ın gözleriyle karşılaştım ve beni izlediğini fark ettim. "Yüzündeki o ifadeyi seviyorum," dedi sessizce.

Aynı şeyi yataktayken de söylemişti. O anı düşünürken ellerimi yanaklarıma götürdüm ve yeni şeylerden zevk almamı izlemekten

hoşlandığını söylediğini hatırladım. Bu kalbimi az da olsa sıkıştırmıştı.

Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Ne düşünüyorsun?"

Gülümsedim, an itibariyle sadece bu gece için yaşayabileceğim her şeyi yaşamaya ve her dakikasının tadını çıkarmaya karar vermiştim. Carson haklıydı, *hayat vahşi bir yerdi.* Ya da izin verdiğiniz takdirde öyle olabilirdi. Ben de bunu yapacaktım. Zihnimi boşaltacak ve etrafımdaki her şeyin güzelliğini içime çekecektim; mekânın, yemeğin, karşımda oturan adamın... Dikkatim başka şeyler üzerinde olmasaydı kendiliğinden gelişebilecek ilişkileri reddettiğim ve *beni* neyin mutlu edeceğini hiç düşünmeden başkalarını mutlu edecek seçimler yaptığım onca yıl için yaşayacaktım. Halihazırda çok şey kaybetmiş olan babam ve kız kardeşlerim adına hem güvenilir hem de sorumluluk sahibi olmak için yorulmadan çalışmıştım. Hiçbir zaman kendi kayıplarımı düşünmemiştim. Carson'ın yavaşça canlandırdığı parçalarımı feda ettiğimi asla kendime itiraf edememiştim.

Carson beni etkilemişti, bu doğruydu ama zehrinin tek parçası görüntüsünden oluşmuyordu. Zehrinin bir parçası da ruhundan geliyordu. Cesaretinden. Belki de söz konusu Carson olduğunda, tıpkı bir tür aşı gibi zehir de tedavi edici olabiliyordu.

Geçirdiğimiz hafta sonunun sonuçları olacaktı. Artık bunu çok net bir şekilde biliyor, kendime yalan söylemiyordum. Diğer yandan, belki de hepsi olumsuz olmayacaktı. *Belki de* bu adamla karşılaşmam sayesinde daha iyi bir insan olarak buradan ayrılacaktım.

"Bu gece seninle birlikte olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum, Carson."

Bakışları ısındı ve dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Garson şarabımızı koyup gittikten sonra kadehimi kaldırdım. "Hayatın vahşi oluşuna."

O da kadehini kaldırıp benimkiyle tokuşturdu ve gülümseyerek, "İyi yapılmış planlara," dedi.

CARSON

Grace'in etrafta gezinen gözleri parlıyordu. Buna bayılmıştım. Ona daha fazlasını göstermek istedim. Elimden gelen her şeyi yapıp ona birçok deneyim yaşatmak istiyordum. Sadece bedeniyle yapabileceğim şeylerden bahsetmiyordum. Uzun zamandır kendini mahrum bıraktığı tüm deneyimlere karşı iri, mavi gözlerinin hayranlıkla genişlemesini izlemek istiyordum. Ona daha önce hiç görmediği şeyleri göstermek istiyordum. Onu alacakaranlıkta bir dağda kayak yapmaya götürmek, egzotik bir yerin plajında; parlak gün ışığının altında vücuduna tapmak istiyordum. Hayatımda ilk kez, cinsellik dışında bir şeyler sunabileceğimi hissediyordum. Öte yandan, istemek iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde canlı hissetmemi sağlıyor ama bu kızla hiçbir şey yaşayamayacağımı bilmek de kalbimi pişmanlıkla dolduruyordu.

Belki sadece bunu istemek iyi bir şeydi. Belki de Grace gözlerimi daha fazlası olabileceğim, hayatın daha fazlası olabileceği ihtimaline karşı açmıştı. Bununla ilgili bir şey beni o anda tanımlayamadığım bir duyguyla doldurdu. O duyguya daha sonra kafa yoracaktım.

Yemeğimizi sipariş ettikten sonra masanın karşısından gülümsedi. "Eee, Carson," diye başladı. "Beni çölde tek başıma yürüyüşe çıkarman konusunda sana güvenmeli miyim? Yarın sabah gizemli bir şekilde ortadan kaybolmayacağım, değil mi?"

Alçak sesle güldüm. "Seni sığ bir mezara gömmeyi planlamıyorum ama karşı konulmaz olduğun için bir çöl sırtlanı gibi üzerine atlama ihtimalim olduğu kesin."

Güldü. "Sanırım yetkililer yırtılmış ve atılmış kıyafetlerin izini takip ederek beni bulabilirler, ha?"

Şarabımdan bir yudum aldım. Hiç şarap içmezdim fakat bu gece bunu gerektiriyor gibiydi. "Kanyonlarda çığlık çığlığa adımı haykırman da onlara yardımcı olur." *Tanrım.* Adımı haykırışını duymaya bayılıyordum, tamamen eşsiz bir deneyimdi.

Boğazını temizledi. "Konusu açılmışken, bu gece benim odamda kalalım mı? Orayı hiç kullanmadım."

"Hayır, odamda kalmanın hoşuma gittiğine karar verdim."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım, *inimde* olmanla ilgili."

Gözlerini devirdi. "Daha çok seks ininde olmak gibi, seni çöl sırtlanı."

Güldüm. "Bunu daha çok sevdim."

Bir süre sonra yemeklerimiz geldi. Ben antrikot, Grace de somon sipariş etmişti.

Yemekle geçen sessiz birkaç dakikanın ardından, "Mmmm, bu harika," diye inledi Grace.

"Çok sık dışarıda yemek yer misin?" diye sordum.

"Hayır, nadiren. Harcamalarımı karşılayan bir bursum olmasına rağmen ay sonunda geriye pek bir şey kalmıyor." Omuz silkti. "Ayrıca ders çalışmak dışında bir şey yapmaya pek vaktim olmuyor. Bir gün bunun karşılığını alacağım." Şarabından bir yudum alırken kadehinin kenarından bana baktı.

"Alacağından eminim," dedim. "Bu arada, hangi hukuk dalıyla ilgileniyorsun?" Bir parça eti kesip çatalıma taktıktan sonra ağzıma attım.

"Şirketler hukuku."

"Tanrım, bu kulağa Tupperware* kabının patentli tıslayışı kadar heyecan verici geliyor."

Güldü. "Ne?"

* Özellikle mutfak eşyaları ve saklama kapları üreten bir Amerikan şirketi.

Ninova

"Büyükannem böyle söylerdi. Birden ne demek istediğini anladım."

Az önce aldığı suyu içerken elini dudaklarına götürdü. "Aslında şirketler hukuku çok ilginç."

"Öyle mi? Neresi ilginç?"

Başını kaldırıp birkaç dakika boyunca düşündü. Ağzını açtı, sonra kapattı ve en sonunda küçük bir kahkaha attı. "Hiç. Hiç ilginç bir yanı yok."

"O zaman neden seçtin?"

İç çekti. "Babam ceza adaleti sisteminde çalışıyor. Her gün savcılarla ve savunma avukatlarıyla olan her şeyi görüyor... Uğraşmak zorunda kaldığı tüm saçmalıklar, duydukları tüm korkunç hikâyeler... Onun tavsiyesini istediğimde, şirketler hukukunun hem iyi hem güvenli hem de sağlam bir kariyer seçimi olacağını düşündü." Bir an için tabağındaki yemekle oynadı.

"O halde... kariyer seçimini baban yaptı, öyle mi?"

Çatalını tabağa bırakırken, "Carson," diye başladı. "Bu sadece benim babamı memnun etmemle ilgili bir şey değildi. Aynı zamanda bu alanda çok tecrübeli birinden bana rehberlik etmesini ve yönlendirmesini istemekle ilgiliydi, hepsi bu."

"Hımm... tamam. Peki ya baban sana *rehberlik edip seni yönlendirmeseydi*, neyi seçerdin?"

Omzumun arkasındaki uzak bir noktaya baktı, dudakları hafifçe büzülmüştü. Sessizce, "Savcı olmayı çok isterdim," diye karşılık verdi. Bakışları masaya inerken yanakları pembeleşti ve yüzü utançla doldu. Sanki az önce güzel bir Chianti* eşliğinde karaciğerimi yemek istediğini itiraf etmiş gibiydi.

Başımı salladığımda sessiz kaldı. Bu sorgulama tarzıyla onu rahatsız etmek istemedim ve konuyu değiştirdim. "Las Vegas gece kulüpleriyle ünlüdür. Yemekten sonra bir tanesine gitmek ister misin?"

* Toskana Chianti bölgesinde üretilen bir şarap çeşidi.

Ninova

Şarabından bir yudum aldı, bana baktığında gözlerine bir sıcaklık hâkimdi. "Aslında senin için de uygunsa otel odana geri dönmeyi tercih ederim, Carson."

Garsonumuzu arıyormuş gibi etrafa bakarak, "Hesap, lütfen," dedim.

Güldüğünde ortam tekrar neşelendi. Yemeğin geri kalanı boyunca sohbet ettik, ardından garson tabaklarımızı topladı ve ben de hesabı ödedim. Yukarı çıkarken Grace'in elini tuttum. Vücudum beklentiyle uğulduyordu ama bunun yanı sıra, bugün onunla ilişkimizde bir şeyler derinleşmişti. Grace'le istediğim her şeyi yaşayamazdım ama hâlâ birlikte geçirecek zamanımız vardı. Bunun bir saniyesini bile boşa harcamayacaktım.

Ninova

BÖLÜM 10

GRACE

Carson'ın odasına çıkmak için birkaç kişiyle birlikte asansöre bindik. Bir çift sonraki katta indi ve diğerleri de kendi katlarında inene dek sessiz bir yolculuk yaptık.

Kapılar kapanır kapanmaz kendimi bir metre uzunluğundaki asansör duvarına sertleşmiş ve *gerçekten inanılmaz kokan* bir adam tarafından bastırılmış buldum. Ağzı hızla benimkini buldu. Öpücüğün vahşi ve tutku dolu olmasını bekliyordum ama Carson kendini bana bastırırken aceleci değildi. Elleri vücudumun yan tarafında geziniyor, o sırada dillerimiz yavaş bir ritimle birbirine dolanıyordu. Asansörde -herkesin bizi yakalayabileceği bir yerde bulunduğumuzu göz önüne alırsak, öpüşmemiz fazla yavaştı. Neden olduğunu bilmiyordum ama bu gerçek, sinirlerimi düğümleyen bir heyecan yaratmıştı. Carson son bir buçuk gün içinde beni pek çok farklı şekilde öpmüştü. Ancak bu öpücük favorimdi. Sanki kişiselleştirilmiş bir tarafı vardı. Nedenini tam olarak anlayamasam da bu öpücükle ilgili bir şey, öncekilerden farklıydı. Vücudunu benimkiyle birlikte hareket ettirirken dillerimiz yavaşça tango yapıyordu. Görünüşe göre vücutlarımızın konuştuğu dili artık biliyorduk. Uzanıp kollarımı boynuna dolayarak kendimi olabildiğince yakınına çektim.

Ninova

Carson kapılar açıldığında yavaşça benden uzaklaştı. Nefessiz bir halde gözlerimi kırpıştırdım, asansörde öpüştüğümüzü gören biri olup olmadığını umursamıyor gibiydi. Jöle gibi hissettiren bacaklarımla koridorlardan onun odasına doğru yürüdüm.

Odanın kapısı arkamızdan kapandığı anda yeniden üzerimdeki yerini aldı. Beni kapıya yaslayarak sert ve derin bir şekilde öptü. Birkaç saniye sonra uzaklaşıp başparmağını altdudağımda gezdirdi. "Sana doyamıyorum," diye fısıldarken gözlerinde şimşekler çakıyordu, ifadesi gergin ve belki biraz rahatsızdı. Ardından ağzı yine benimkinin üzerine kapandı. Dilim onunkiyle buluştu, ellerim ipek kadar yumuşak saçlarının arasına kaydı ve düşüncelerim arzunun yarattığı alevler içinde eridi.

Aniden beni kucakladı ve yatağın hemen yanına bıraktı. Omuzlarımı tutup elbisemin fermuarını açarak bedenimi yavaşça döndürdü. Fermuar aşağı doğru kayıp tenimi biraz daha ortaya çıkardığında, sıcak ağzının sırtımda gezindiğini hissedebiliyordum. Zevk içinde titredim, dudaklarını beklemediğim bir yerde hissetmenin verdiği şehvet sayesinde meme uçlarım sertleşti.

Elbisem yere düşünce içinden çıkıp ayağımla kenara ittim. Yavaşça ona döndüm, küçük siyah tangam dışında önünde çırılçıplak duruyordum. Yüz ifadesi yoğun ve açtı. Gözleri vücudumda geziniyor, ardından tekrar yüzüme dönüyordu. "Büyüleyicisin," dedi. Onun bakışları altında kendimi gerçekten de öyle *hissediyordum.* Büyüleyici ve tamamen utanmazdım. Genelde iltifat almaktan rahatsız olurdum ama şu an öyle değildi. Bakışları benimkilerle buluştu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Ona doğru adım atmadan önce kısa bir süreliğine duraksadım. Neredeyse kontrolün *bende* olmasını istediğine dair garip bir fikre kapılacaktım.

Uzanıp avucumu yanağına koydum. Dokunuşuma doğru eğilip gözlerini kapattı ve iç çekti.

Yumuşak bir sesle, "Grace," dedikten sonra beni yatağa çevirip elimi yanağından çekti. Bir şekilde kontrolü ele almıştı. Belki de onu yanlış anlamıştım. Belki de tek bildiği şey buydu.

Sıcak bedeni benimkine yaklaştı. Ellerini memelerimi avuçlamak için göğsümün etrafında dolaştırdı, parmakları meme uçlarımın kenarlarında tembel daireler çiziyordu. Başımı omzuna yaslayıp dokunuşunun verdiği zevkle iç çektim. O meme uçlarımı nazikçe ovmaya devam ederken, "Carson," diye soludum. Göğsümde kelebekler uçuşuyor, bacaklarımın arasında kıvılcımlar çakıyordu. Dakikalar içinde ıslanmıştım, her zamanki gibi onun için hazırdım.

Kalçalarımı sertliğine doğru ittiğimde kesik bir soluk aldı. "Bana öyle şeyler yapıyorsun ki, Buttercup..." diye mırıldandı. "Bilmiyordum..." Fakat sözünü bitirmedi. Ne söylemek üzere olduğunu merak ediyordum ama ona olan ihtiyacım, her şeyin önüne geçmeyi başarıyordu. Eli memelerimin arasında dolaşıp aşağıya indiğinde tüm sorular yok oldu, tam da umutsuzca ihtiyaç duyduğum yere dokunmasının tatlı beklentisiyle nefesimi tuttum.

Eli tam göbek deliğime ulaştığında geri çekildi. Dokunuşunun eksikliğiyle dudaklarımdan bir inilti döküldü. "Şşt, Buttercup," diye fısıldadı. "Sadece tenini benimkinde hissedebilmek istiyorum."

Kıyafetlerini çıkardığını duyduğumda bakışlarımı kaçırmadım. Birkaç saniye sonra tekrar vücudunu benimkine yasladı. Sıcak teninin benimkiyle buluştuğunu, ereksiyonunun alev almış ve hazır bir şekilde belimi dürttüğünü hissedince inledim. O kadar erkeksiydi ki, kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kadınsı hissetmemi sağlıyordu. Bu yönümü ilk kez keşfediyor olmanın tadını çıkarıyordum. Burada kontrolün bende olması gerekmiyordu, zaten istediğim de bu değildi. Ona güveniyordum. Konuşma tarzını, yakınlaştığımızda söylediği şeyleri, kontrolü ele alıp bana ne yapacağımı söylemesini seviyordum. Kendimi güvende, ilgilenilmiş ve hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar ateşli hissediyordum.

Aynı zamanda Carson'ın da ihtiyaçları olduğunu fark etmeye başlamıştım. Kabul etmediği ya da fark etmediği ihtiyaçları.

Ninova

Elimden gelse bu ihtiyaçları giderebilirdim. Seks karşılıklı olmalıydı, öyle değil mi?

Neredeyse hayallere dalmama neden olacak düşünceler, meme uçlarıma dokunup bacaklarımın arasında bir şimşek çakmasını sağladığında yarıda kesildi. Boynumu öpüp dilini o noktada gezdirdiğinde inledim. "Yatağa doğru eğil, Grace," derken sesi gergin geliyordu. Kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.

Sözleriyle kasıklarıma bir sıcaklık yayıldı. Tangamı çıkarmak üzereyken eliyle beni durdurdu. "Üzerinde kalsın."

Yüzümü onunkine çevirdim. "Ama-"

"Kalsın," diye tekrarladı.

Pekâlâ.

"Bacaklarını aç," derken ses tonu nazikti.

Söylediğini yaparak yatağa doğru eğildim. Birkaç saniye boyunca arkamda hareketsizce durdu. Prezervatif ambalajının yırtılma sesi havada yankılanmadan hemen önce, "Muhteşem," diye fısıldadı. Arkamda tam olarak ne yaptığını ve ne zaman harekete geçeceğini bilmemek heyecanımı artırıyordu. Bedenimi ele geçiren çaresizlikten, içimde zonklayan derin sızıdan dolayı ağlamak istiyordum.

Carson tangamı kenara çekti, parmağı hassas tenimi sıyırdı ve sonra durdu. Bekleyerek biraz daha çıldırmamı sağladı. Tekrar hareket ettiğinde, aletinin ucunu içimde hissetmeyi bekledim fakat bunun yerine kıvrımlarımın arasında sıcak dili dolaşmaya başladı. Beklenmedik hissin etkisiyle irkilip çığlık attım; fiziksel haz ve arkamda o açıdan beni yalamasını hayal etmek, zihnimi eşit derecede şoka sokmuştu. *Aman Tanrım.*

Aşağı doğru uzandı. Dili yavaş hareketlerle içime girip çıkmaya devam ederken ortaparmağıyla klitorisimin üzerinde tembel daireler çiziyordu. Elimde olmadan kendimi yüzüne doğru ittim. Soluk soluğaydım, orgazmın yaklaşmakta olduğunu hissedebiliyordum. "Daha hızlı. *Lütfen*, Carson," diye soludum.

Nasıl oluyordu da her defasında beni yalvartmayı başarıyordu? Boşalmayı çok istiyor, buna *ihtiyaç* duyuyordum. Her ne kadar hareketleri leziz olsa da, zirveye ulaşmamı sağlayamayacak kadar yavaştı.

Yalvarışımı görmezden gelip dilini tekrar arka tarafa doğru gezdirdi. Aman Tanrım! Gerçekten *o noktayı* mı yalıyordu? Hafifçe gerildim ama yukarı doğru hareket etmeye devam etti. Dili, bel oyuntumu bulana dek kıçımın çizgisini yaladı ve sonra tenimi hafifçe öptü. Dudakları tekrar hareketsiz kaldığında neredeyse hayal kırıklığıyla çığlık atacaktım. Önümüzdeki üç saniye içinde içime girmezse, meseleyi kendi ellerimle halledecektim. O kadar tahrik olmuştum ki, bir an için alev alacağımı sanmıştım.

Ancak tangamı tekrar kenara itti ve *sonunda* sikinin ucunu girişime yasladı. İnleyerek ona yaslandım. Kendini yeniden geri çektiğinde boğazımdan öfkeli ve hayal kırıklığıyla dolu bir ses yükseldi. "Kıpırdama lütfen," dedi. *Lütfen* demesine rağmen kulağa rica değil, emir gibi gelmişti.

Başımı salladım, kelimelerimi bulamayacak kadar çaresizdim. Aletini tekrar girişimde hissetmeden önce, arkama dönüp üzerine atlamayı ve beni becermesi için zorlamayı düşündüm. Kıpırdamadan durmaya çalışırken titriyordum, Carson bunu fark ettiğinde aletini hafifçe içime doğru itti. Aynı anda inledik. "Bu açıdan çok daha sıkısın, Grace. Tanrım."

Başımı eğdiğimde kendini tamamen içime itip beni aletiyle doldurdu. *Tanrım, bu inanılmaz.*

Hareketleri yavaştı, elleriyle kalçalarımı sabit tutuyordu. Kıçımı ona doğru ittim, mümkün olduğunca derine girmesini istiyordum. Hızını artırırken, "Grace," diye inledi.

"Keşke bunu görebilseydin, bebeğim. Keşke içine nasıl girip çıktığımı görebilseydin. Bu çok güzel. Sen çok güzelsin." Ses tonu hareketleriyle birlikte titriyor, boğuk ve kesik çıkıyordu.

Gözlerimi kapatıp nasıl göründüğünü hayal ettim ve zihnimin yarattığı resim karşısında inledim. Uzanıp elini tangamın altına soktu, bir eli hâlâ kalçamdayken itişlerinin ritmiyle klitorisime tekrar masaj yapmaya başladı. Seks yaptığımız diğer zamanlarda hiç ses çıkardığını hatırlamıyordum ama bu sefer her itişinde dudaklarından küçük hırıltılar dökülüyordu. Bu küçük seslerle ilgili bir şey ve bunun az da olsa kontrolünü kaybettiğinin bir başka işareti olduğu fikri beni uçurumun kenarına gönderdi. Zirveye ulaştığımda adını söyleyerek çığlık attım. Orgazm sert ve hızlıydı, zevkin tüm vücudumu ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

"Ah, siktir." Carson arkamdan homurdanarak son bir kez daha kendini içime ittikten sonra inleyerek boşaldı.

Zevk dalgaları yavaşça vücudumu terk ederken titremeye devam ediyordum, bacaklarım vücudumun geri kalanını desteklemek için elinden geleni yapıyordu.

Carson içimden çıktığında arkama dönüp yatağa düştüm. Başımı kaldırıp ona bakınca yüz ifadesi nefesimin kesilmesine neden oldu. Bakışları... biraz hayranlık biraz da şaşkınlık doluydu. Üzerime çıkıp dudaklarımı ele geçirmeden önce gözlerimi kırpıştırdım. Öpüşü hem yavaş hem de yoğundu. Dudakları benimkilerden ayrıldığında yüzüme doğru eğilip gözlerimin içine baktı. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Tembelce gülümsedim. "Evet." Gülümsemem büyüdü. "Kahretsin."

Prezervatifi attıktan sonra birlikte yatağa tırmandık ve onun sıcak, sert göğsüne sokuldum.

CARSON

Kollarımı Grace'in etrafına dolayıp birkaç dakika boyunca hafifçe kolunu okşadım, zihnim az önce paylaştıklarımızdaydı.

Seksin temel pozisyonlarından biri olmasına rağmen daha önce birlikte olduğum hiç kimseyle bu türden bir bağ hissetmemiştim. *Duygusal olarak bağlanmıştım.* Ona bu şekilde hissetmenin mümkün olduğunu bilmediğimi söylemek üzereydim ama kelimeler dudaklarıma geldiğinde, bir kere daha düşündüm. Tehlikeli hissettirmişti. Bu sadece bir hafta sonu içindi, daha fazlası olmayacaktı. Kafam karışmıştı ve daha önce bunun yaşandığını hiç hatırlamıyordum. Benim için tamamen yeni bir duyguydu. Kafa karışıklığı olasılıklara ve *seçimlere* işaretti ama bu durumda ne gibi bir seçeneğim vardı ki? Hiç yoktu.

Bocalıyordum.

Ona baktım, gözlerini kapatmadan önce dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Gözkapaklarına dudaklarımı bastırdığımda bana bakmak için onları tekrar açtı. Ardından yanıma doğru eğildi, ellerini birleştirerek göğsüme yasladı ve çenesini ellerinin üzerine koydu.

"Selam," derken ses tonu kayıtsızdı. "Nasılsın?"

Güldüm. "Büyükannem, biri ona bu soruyu sorduğunda *kurbağa saçı kadar güzel!** diye cevap verirdi. Bunun ne anlama geldiğini asla anlamazdım. Birden aklıma geldi." Büyükannemin sözlerinin aklıma gelmesi çok hoşuma gitmişti. Grace'e ondan birkaç kez bahsetmiş olmam bile onu bir anlamda hayata döndürmüş gibiydi.

Elini hafifçe hareket ettirip göğsümü öptü. "Bana büyükannenden bahset."

"Çok tatlı bir kadındı. Çoğu yaz onunla kalırdım. Bahsettiğim gibi, annem rehabilitasyona gittiğinde tamamen onunla kalmaya başladım. Bana bir şeyler öğretti." Birkaç dakika boyunca sessiz kalıp onu hayal ettim, sesini kafamda duyabiliyordum.

"Ne tür şeyler?" diye sordu nazikçe.

* *Fine as frog hair* şeklinde olan deyim, aşırı iyi bir ruh halinde olmayı ifade eder.

Ninova

"Çimlerin nasıl biçileceğini, çim biçme makinesine nasıl gizlice yaklaşılacağını, markette kavunun nasıl seçileceğini..." Sırıttım. "Los Angeles'tan gelen bir çocuk için tamamen değersiz şeyler. Bana ne öğrettiğinden çok, bunu yapmayı önemsemesi kıymetliydi."

Ne demek istediğimi tamamen anlamış gibi başını salladı. Muhtemelen anlıyordu da. "Markette kavunu nasıl seçiyorsun?" diye sordu.

"Tam tepe noktasını kokluyorsun. Eğer kavun gibi kokuyorsa olgunlaşmış demektir."

"Kavun gibi." Gülümseyerek tekrarladı. "Bu doğru mu?"

"Muhtemelen. Büyükannem neredeyse her konuda haklıydı." Duraksadım. "Annemin başına gelenler yüzünden hüzünlü olduğunu biliyordum." Annemden bahsederken başını nasıl çevirdiğini hayal ettim, sanki gözlerimin içine bakmaya dayanamıyormuş gibi hissettirirdi. "Annem hakkında pek konuşmazdı ama içinde büyük bir pişmanlık olduğunu söyleyebilirim."

"Şu anda annen nerede yaşıyor?" diye sordu.

Duraksadım. Genellikle en yakın arkadaşım ve oda arkadaşım olan Dylan'la bile annem hakkında fazla konuşmazdım. Diğer yandan daha önce kimseyle paylaşmadığım şeyleri Grace'le paylaşmıştım. Artık sorduğu her soru rahat ve normal geliyordu, ona tamamen güveniyordum.

"Annem hâlâ Los Angeles'ta yaşıyor," diye cevap verdim. "Benden çok uzakta değil."

"Onunla konuşuyor musun?"

"Hem evet hem de hayır. Arada bir konuşuyoruz ama yakın değiliz. Hayatını ben çocukken olduğundan daha fazla toparladı ama değişen çok şey oldu. Birbirimizi gerçekten tanımıyoruz. Onun etrafında olmak çok garip."

Grace üzgün görünüyordu, gözleri birkaç saniyeliğine benimkilerden uzaklaştı. "O..."

"Artık film yapmıyor mu?" Sorusunu tamamladım. "Hayır. Bir adamla yaşıyor. Pisliğin teki. Yaklaşık sekiz ay önce onu görmeye gittiğimde bir kez tartıştık ve ondan sonra yanına gitmedim. Yine de artık reçeteli ilaç kullanmıyor, en azından bildiğim kadarıyla." Aslında birkaç porno film çektiğimi duyup duymadığını bile bilmiyordum. Bu konuda ne düşüneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre bu işin içinde olmak onu pek tatmin etmemişti ama bu noktada bana ne yapacağımı söylemeye çalışmaması gerektiğinin farkındaydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Grace. "Bir anneye sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. En azından güvenebileceğin bir anneye. Yine de hayatımın ilk on bir yılında yanımdaydı."

Söylediğini düşündüm. "Belki de bu işleri kolaylaştırmak yerine zorlaştırıyordur, Buttercup."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim... belki de iyi bir şeye sahip olmak ve sonra onu bırakmak zorunda kalmak, neyi kaçırdığını hiç bilmemekten daha acı vericidir."

"Evet, belki," diye mırıldandı.

İkimiz de birkaç dakika boyunca sessiz kaldık. Ardından ona baktım ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp, "Çok güzel," diye mırıldandım.

Boğazının arkasından küçük bir inilti çıktığında, "İltifatlarım seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum. Ona ne zaman iltifat etsem ya güvensiz görünüyor ya da söylediklerimi geçiştiriyordu. Ne kadar güzel olduğunu bildiğinden emindim.

"Genelde eder ama senden duymak hoşuma gidiyor," dedi sessizce. "Alışılmış erkek özelliklerine sahip bir babayla büyüdüm. Güçlü ve sessiz bir adamdı. Harika biriydi ama bize -yani kızlarına- güzel olduğumuzu hiç söylemezdi. Herhangi bir konuda iltifat edecek bir adam değildi." Duraksadı. "Eğer bizimle olmaktan mutluysa, bunu gözlerindeki sessiz ve gururlu bakıştan anlardık.

Ya da çenesini bize doğru kaldırdığında fark ederdik. Ben o bakışı ve çene hareketini başarılarımla elde etmeyi öğrendim, görünüşümle değil." Hafifçe omuz silkti.

Başımı salladım ve bu noktada birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu düşündüm. Ben sadece görünüşümle, nadiren de yaptığım veya yapmadığım şeylerle öne çıkardım. "Bilgin olsun diye söylüyorum, çok güzelsin. Küçük, güzel bir Buttercup'sın."

"Ve sen de güzel bir çöl sırtlanısın," dedi Grace.

Güldüm. "Daha önce pek çok iltifat aldım ama sanırım bu en iyisiydi."

İkimiz de birkaç dakika boyunca sessiz kaldıktan sonra ilk konuşan Grace oldu. "Bana ilk seferini anlat."

İki elimi başımın arkasına koydum ve tavana bakarak bir rüyayı anımsıyormuş gibi yaptım.

"Sandra Daniels. On beş yaşındaydık. Ondan *çok* hoşlanmıştım. Güzel bir öğleden sonrayı evimde birlikte geçirdik. Ertesi gün okulda, elinde en sevdiği kahvaltı simidiyle dolabına doğru yürürken arkadaşına artık bekâretinden kurtulduğunu söylediğini duydum. Artık sadece sekse değil, ilişkiye daha uygun ciddi birine geçebileceğini anlatıyordu. Mahvolmuştum."

Grace'e sırıttım ama daha çok o mahvolmuş gibi görünüyordu. "Carson-"

"Hayır, hayır, hayır. Bana öyle bakma. Sadece on beş yaşındaydım, Buttercup. Bunu aştım. İzci sözü." İki parmağımı kaldırıp izci selamı verdim.

Gülümsemek yerine gözlerini kırpıştırdı, ardından bakışları yere kaydı. En sonunda bakışları benimkilerle buluştuğunda gözleri pişmanlıkla doluydu. "Tıpkı benim aptal planım gibi, değil mi?" dedi. "Berbat bir şey. *Ben berbatım.*"

"Vay canına. Bekle. Bu hikâyeyi seni onunla kıyaslamak için anlatmadım. Yemin ederim. Sen istediğin için anlattım. Dediğim gibi, sadece on beş yaşındaydık. Bu çok farklı."

Ninova

Uzun süre hareketsiz ve sessiz kaldı, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Carson, bilmek istediğim bir şey var," dedi birkaç dakika sonra. "Bu hafta sonu yaptığımız küçük 'anlaşmanın' böyle başladığını biliyorum ama artık seni 'İki Numaralı Adam' olarak görmüyorum ve asla da görmeyeceğim. Sen benim için bundan çok daha fazlasısın. Benim için Carson'sın, benim özel çöl sırtlanım." Gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Kendine çok fazla yükleniyordu ama bunu birlikte planlamıştık. Kendini kötü hissetmesini gerektirecek bir şey yoktu, en azından benim açımdan.

Alnını öptüm. "Eh, bak sana ne diyeceğim," dedim. "Bu yatağın böylesine güzel ve büyük olmasına sevindim çünkü gecenin bir yarısı düşersen, seni tekrar yukarı çekmekte hiç zorlanmayacağım. Asla bırakma, bebeğim."

Küçük bir kahkaha attığında rahatladığını gördüm. Bir elini yan tarafımı gıdıklamak için aşağı indirdi.

Gülerek dönüp sırtını gıdıklamaya başladım. Gülerek cıyakladı, gözlerinin içine bakıp tekrar tahrik olduğunu görene kadar birkaç dakika boyunca boğuştuk. Ben de ondan çok farklı değildim... Kahretsin. Buttercup'ım gerçekten sonum olacaktı.

Eğilip dudaklarımızı birleştirdim ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu öptüm. Şehvet tekrar damarlarımda gezinerek aletimin sertleşmesine neden oldu. Saçlarını yüzünden çekip o berrak, mavi gözlerine baktım. Burnumu onunkinin üzerinde gezdirdim ve dudaklarımı ağzının üzerinde dolaştırdım.

Beni almaya hazır olduğundan emin olmak için elimi bacaklarının arasına uzattım, oradaki kaygan ıslaklığı hissedince dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Meme uçlarını yalamak için başımı eğdim. Birini ağzıma alıp bana sürtünene ve saçlarımı çekene kadar uzun bir süre ağzımda tuttum. Yatakta ne yaptığını bilen bir adamdım ama nasıl oluyordu da birlikte olduğu ilk ahmakla *bir* kez bile boşalamamıştı? O kadar duyarlı ve *mükemmeldi* ki... Adam gezegendeki en

Ninova

beceriksiz ezik olmalıydı. O adamı düşündüğüm anda hızlıca zihnimde uzaklaştırdım. Şu anda bu yatakta Grace ve ben dışında kimse olmayacaktı.

Dudaklarımı kaburgalarında gezdirdiğimde, hem kahkahayı hem de iç çekişi andıran bir ses çıkardı. Ürperdiğini görebiliyordum. Bu ürperti beni etkilemiş, nefesimin kesilmesine sebep olmuştu. Vücudu bir oyun alanıydı ve onun her santimini keşfetmek için daha fazla zaman istiyordum. Kimsenin bilmediği -belki Grace'in bile- gizli, şehvetli noktalarını keşfetmek istiyordum.

Bu düşünceleri hızla aklımdan uzaklaştırdım. Fikirler zihnimde dönüp duruyor, beni deneyimsiz ve güçsüz hissettiriyordu.

Komodine uzanıp bir prezervatif aldım ve gözleri üzerimdeyken onu taktım, ereksiyonumu gördüğünde gözleri hafifçe irileşmişti. Bakışlarımız buluştuğunda yoğun ama hassas bir şeyi paylaştığımızı hissettim. Bu şey her ne ise, dünyanın hafifçe eğilmesine neden oldu, böylece tüm odanın dengesi aniden bozuldu. Grace'in gözleri büyüdü, sanki bir dayanağa ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi kollarını bana doladı ve beni tekrar dudaklarına çekti.

Daha fazla dayanamayacağımı hissedene kadar öpüştük ve birbirimize dokunduk. Aletimi elime alıp açıklığına yönlendirdim ve gözlerimi onunkilerden hiç ayırmadan kendimi sıkı, ipeksi sıcaklığına ittim. İçinde hareket etmeye başladığımda, "Grace," diye soludum. Gözleri bir iniltiyle kapandı ve bacaklarını etrafıma sardı. *Başka bir çapa. Grace. Her yanımı kaplamış durumda.*

Onu yoğun bir şekilde öptüm, dilimle ve aletimle tamamına sahip oldum. Göğsümde güçlü bir şeyin yükseldiğini hissedebiliyordum. Dudaklarımı boynuna götürdüm ve nazikçe iç çekmesine neden olacak şekilde oradaki ipeksi, yumuşak teni yalayıp öptüm. "Mmmm... çok iyi hissettiriyor, Carson," dedi.

Ona iyi hissettirmiş olmayı, adımı söyleyişini, üzerinde hareket edişimi izlerken gözlerinde beliren şefkatli bakışı seviyordum.

Yavaş ve güçlü hareketlerle içine girip çıktım. Hızımı artırmıyor, bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum. "Carson, istiyorum..." diye inledi.

"Ne, Grace? Ne istiyorsun?"

"Her şeyi. Her şeyi istiyorum," diye soludu. "Vermek zorunda olduğun her şeyi."

Başım boynundan ayrıldı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda irileşti. O güzel gözler. Grace benim çapamdı ve onun içinde boğuluyordum.

Ritmimi hızlandırdığım anda hayalarım kasılmaya, zevk karnımda dolaşmaya başladı. Aramıza uzanıp parmağımı onun zevk noktasında dolaştırarak inlemesine neden oldum. Bu inilti vücuduma yayılıp omurgamın ucunda son buldu. Orgazmın yaklaştığını hissedebiliyordum. Grace düşünmek istemediğim bir şekilde felaketim olacaktı.

İç kaslarının etrafımda kasılmaya başladığını hissettiğimde, kendimi bırakıp zirveye ulaştım. Sıcak, yoğun ve mutluluk vericiydi. Ağzımı tekrar onunkine götürüp o etrafımda kasılıp nabız gibi atarken dudaklarını yoğun bir şekilde öptüm. Birkaç dakika boyunca -nefes alış verişlerimiz yavaşlayana ve tırnaklarını kollarımda gezdirdiğini fark edene dek- başım boynuna gömülü bir şekilde yattım. Mutlulukla iç çektim. Ardından eğilip tekrar dudaklarından öptüm ve yüzümde bir gülümsemeyle içinden çıktım.

Banyoda pezervatifi çıkarırken bunun sıradan bir seks olmadığını düşündüm. Bu aslında seks bile değildi. Az önce Grace ile sevişmiştim. Ayrıca nasıl sevişileceğini bildiğimi, duygusallık hakkında pek bir fikrim olmadığını ve Grace'in bana öğretecek daha çok şeyi olduğunu fark etmiştim. Lavabonun kenarını tuttum ve önümüzdeki birkaç dakika boyunca kalp atışlarımın normale döndüğünü hissedene kadar mermerin dayanağım olmasına izin verdim.

BÖLÜM 11

GRACE

Kötü ve zalim biri -Hades'in derinliklerinden gelen bir iblis- sabahın erken karanlığında omzumu dürttü. Carson'ın kokusunu yakınımda hissedince gülümseyerek derin derin içime çektim ve battaniyeye geri sokulmaya çalıştım. Bu kokuyu seviyordum. Bu sadece bir rüyaydı, ilk başta kâbus olduğunu düşündüğüm ama iyiye, çok iyiye dönüşen bir rüyaydı. Nane kokulu bir nefesin kulağıma, "Uyan, uykucu Buttercup," diye fısıldadığını duydum.

Zorla tek gözümü açıp, "Ben sana ne yaptım ki?" diye mırıldandım.

Carson kısık sesle güldü. "Bu sabah yürüyüşe çıkmak istiyorsan, gitmemiz gerek. Kalk!"

İnledim. Onda ne bulmuştum ki? Sadistin tekiydi. Banyoya girdiğini duyduğumda kendimi sıcak, mutlu yuvamızdan dışarı attım. O yuvayı seviyordum. Oraya dönmek ve sonsuza dek orada kalmak istiyordum. Hem sıcak hem de güzel kokuyordu. Carson gibi kokuyordu.

Banyoya girdiğimde onu lavabonun başında durmuş, ellerini ıslak saçlarında gezdirirken gördüm. Aynadan bana bakıp güldü.

Ninova

"Hey, Fraggle Rock*." Sırıtışı büyüdü. "Pek sabah insanı sayılmazsın, değil mi?"

Homurdansam da aynadaki yansımama baktığımda gözlerim büyüdü. Gerçekten de öyle görünüyordum. Takma isim konusunda iyiydi. Saçlarım farklı yönlere bakacak şekilde dağılmıştı ve bir yanağımda belirgin yastık izleri vardı. *Beni bu kadar erken uyandırmanın karşılığı bu, Carson.* Kaşlarımı çattım ve diş fırçamı alıp dişlerimi fırçalamaya başladım.

Carson arkamdan gelip kollarını belime doladı. "Sana hiç vahşi saçlı, çılgın görünümlü Muppet'lara** karşı bir ilgim olduğunu söylemiş miydim?"

Diş macunumun bir kısmını tükürdüm. "Tuhaf fetişlerinin eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum," dedim bir ağız dolusu suyun ardından. "Sana hiç sabahın köründe kalkmaktan zevk almanın bir avantaj olduğunu ve orduya katılman gerektiğini söyleyen oldu mu?"

Hafifçe gülüp kıçımı okşadı. "Acele et. Serin bir yer bulmak istiyorsak hemen gitmemiz gerek."

Aceleyle duşa girdim ve saçlarımı kurutup atkuyruğu yaptım. Banyodan çıktığımda kendimi biraz daha enerjik hissediyordum. Carson'ı yatağın üzerinde oturmuş spor ayakkabılarını giyerken buldum.

Ben de otelin spor salonunda kullanmak üzere yanımda getirdiğim egzersiz kıyafetlerini giydim. Şanslıydım ki, koşu bandında koşmaktan çok daha iyi egzersizlerle uğraşıyordum. Antrenman kıyafetine gerek yoktu. Spor ayakkabılarımı ve yırtık pırtık olan gri, fermuarlı bir kapüşonlu giydim.

Saate baktığımda gözlerim kocaman oldu. "Beş on beş mi?" diye bağırdım. "Beni beş on beşte mi kaldırdın?"

---

* Fraggle Rock adlı çocuk dizisinde yer alan Fraggles karakterleri genellikle dağınık saçları ve enerjik oluşuyla bilinir.

** Muppetlar, Jim Henson tarafından yaratılan, özellikle 1970'lerde popüler hale gelen kukla karakterlerdir ve bahsi geçen çocuk dizisinde yer alırlar.

Ninova

"Şşt," dedi Carson. "İnsanlar uyuyor."

"Doğru. Kesinlikle!"

"Hadi ama. Oraya gitmemiz en az yirmi dakika sürer. Eğer gerçekten güzel bir yürüyüş yapmak istiyorsak, yola çıkmalıyız."

"Sen delisin."

"Bunu daha önce de duymuştum."

Kapalı otoparka ilerlediğimizde beni kırmızı bir Chevy Trailblazer'a yönlendirdi. Kaşlarımı çattım. "Uçakla geldiğini sanıyordum."

"Zaten öyle yaptım. Bu araba kiralık. Dilediğim zaman Strip'ten daha uzak bir yere gitme seçeneğim olmasını seviyorum."

Yolcu koltuğuna geçtiğimde garajdan çıktık. Birkaç dakika sonra Carson arabasını McDonald's'a çekerek, "Kahve?" diye sordu.

"Tanrım, evet."

Sırıttı. "Dersler için erken kalkmıyor musun?"

"Sabah dokuzdan önce ders planlamam. Beynimin en erken çalışmaya başladığı saat sekiz."

"Ah. O halde bu senin için iyi bir şey. Çölde güneşin doğuşunu seyretmek herkesin hayatı boyunca en az bir kez deneyimlemesi gereken türden bir şey."

Siparişini verdikten sonra arabayı ileri sürüp ödemeyi yaptı ve penceredeki genç görevliden kahvelerimizi aldı. Kâğıt bardaktan minnetle bir yudum aldım.

Birkaç yudum kafeinin ardından, "Sabahın bu saatinde nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun?" diye sordum.

"Eh, ilk olarak harika bir gece geçirdim," derken göz kırptı. "Ve ikinci olarak, kayak yapmak için bu kadar erken kalkmaya alışkınım. Genelde sabah dört ya da beşte yola çıkarız."

İkimiz de kahvelerimizi yudumlayarak bir süre sessizlik içinde yol aldık. Radyonun sesini açtığında başımı arkaya yaslayıp memnuniyetle iç geçirdim. Hâlâ uykum vardı ama Carson'la arabada kahve eşliğinde yolculuk yapmak güzeldi, huzur vericiydi.

Kahvemi bitirmek üzereyken Red Rock Otel ve Kumarhanesi'ne girdik.

"Burada ne işimiz var?" diye sordum.

"Kısa bir durak," dedi. "Burası güneşin doğuşunu izlemek için mükemmel bir yer. Üst kattaki park yerinden doğuya doğru harika bir manzara var."

Arabadan indiğimizde hava hâlâ karanlıktı ve ben de geriniyordum. Carson yanıma gelip kollarını arkamdan dolayarak beni vücuduna yaklaştırdı. "Bak Grace," diye fısıldadı.

Loş ışıkta bakışlarını takip ettim. Gökyüzünde parlayan kırmızı güneşin yükselişini, her tarafa altın renginde ışık huzmeleri saçtığını görünce nefesim kesildi. "Ah, vay canına," diye soludum. "Daha önce hiç güneşin doğuşunu izlediğimi sanmıyorum, Carson."

"Hiç mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"O zaman belki... belki bundan sonra güneşin doğuşunu izlemek sana beni düşündürür," dedi yumuşak bir sesle.

Sözleri karşısında nefesim kesildi. Demek istediği şuydu, belki de ayrıldığımızda gün doğumu bana her zaman bu hafta sonunu hatırlatırdı. Onu hatırlamamı sağlardı. Göğsüm hüzünle doldu ama bu anı kaybetmek istemiyordum. Bu güzel an -*şu an*- yakında bir anıya dönüşecekti. Omzumun üzerinden gülümsemeyi başardım ve ona doğru yaklaştım.

Beni daha güçlü bir şekilde göğsüne çekip dudaklarını şakağıma bastırdı. Yirmi dakika boyunca doğanın dünyayı uyandırma çağrısının mucizevi görüntüsünü, gökyüzünde yükseldikçe dağların üzerinde dans eden güneşi, kanyonun canlı kırmızılarını ve beyazlarını seyrettik. Nefes kesiciydi. Güneşin tamamı ufukta göründüğünde ve manzara ışıkla aydınlandığında, Carson elimi çekerek beni arabaya yönlendirdi.

On dakika sonra, gişede ödeme yapıp Red Rock Kanyonu Ziyaretçi Merkezi'nin otoparkına girdik. Carson bagaja gitti ve

Bellagio otoparkında arabaya binerken içine koyduğunu bile fark etmediğim bir sırt çantası aldı.

Sırt çantasına alaycı bir şüpheyle bakarak, "Umarım içinde ip ve kürek yoktur," dedim.

Güldü. "Hayır, tatlım. Sadece birkaç şişe su."

"Vay canına."

Elimi tuttuktan sonra birlikte patikaya yürümeye başladık.

Manzara dağlık ve kayalıktı, renkler gün ilerledikçe daha da aydınlanarak etrafımda patlıyordu.

Uzaktaki kaya oluşumları paslı kırmızı, kaktüsler parlak yeşildi ve yolun kenarına çeşitli renklerde çöl kır çiçekleri serpiştirilmişti. Uzaktaki parlak güneşin turuncu-kırmızı ışıkları etrafımızdaki güzelliklerin arka planını oluşturuyordu. Her şeyin bu kadar *canlı* oluşu hayranlık uyandırıcıydı. Las Vegas oldukça gösterişli bir imaj çizmişti ama bu türden bir ışığı da vardı ve bu hipnoz ediciydi.

Bir süre sessizlik içinde yürüdük. Artık tamamen uyanıktım ve önümdeki patikada ilerleyen haki renk şortlu Carson'ın kaslı sırtının muhteşem görüntüsünü izliyordum. Etrafımdaki doğa harikası kadar hayranlık uyandırıcıydı ve kuru çöl havasından derin bir nefes çekerek kendi kendime gülümsedim.

Bir süre sonra sohbet etmeye başladık. Ona kız kardeşlerimden bahsettim. Julia ve Audrey. İkisi de benden küçüktü. Babamdan, hâlâ polislik yaptığından ama önümüzdeki birkaç yıl içinde emekli olmayı planladığından bahsettim. Orta Batı'da, hayatım boyunca aynı evde büyümenin nasıl bir şey olduğunu ve Ohio'dan ilk kez on sekiz yaşında ayrılmanın nasıl bir şey olduğunu anlattım.

Ona en iyi arkadaşım Abby'den ve erkek arkadaşı Brian'dan, Brian'ın benimle birlikte Georgetown'a nasıl gittiğinden bahsettim. Abby'yi sürüklediğim bir okul etkinliğinde onları tanıştırdığım geceyi anlattım.

Carson da Los Angeles'ta büyümenin, aynı şehirde kalmanın ama sürekli yer değiştirmenin nasıl bir şey olduğundan bahsetti.

Ninova

Bana en yakın arkadaşı ve oda arkadaşı Dylan'ı anlattı; Dylan onun kayaktaki suç ortağıydı ve bilgisayar programlamadaki son dönemini bitirmek üzereydi. Carson, Dylan'ın oldukça iyi bir bilgisayar dehâsı olduğunu, dersleri kendisinin de verebileceğini ama iyi maaşlı bir iş bulabilmek için diplomaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk, birbirimize hayatlarımız hakkında bilgi verdik. Yürürken birbirimize değil de patikaya bakarak konuşmamız, sanki her şeyi söyleyebilirmişiz gibi hissettiriyordu. Birinin gözlerinin içine bakarken ortaya çıkan alışılmış sınırlar ortadan kalkmıştı ve dürüst olmak daha kolay görünmeye başlamıştı. Kendimi dünyadan uzakta bize ait özel yerdeymişiz gibi hissetmiştim. Burada sadece ben ve o, kendi hikâyelerimiz, sevdiklerimiz ve hissettiklerimiz vardı. Kesinlikle başka hiçbir şey yoktu.

Yürüyüp sohbet ederken zamanın ne kadar çabuk geçtiğine şaşırmıştım. Belime bağladığım kapüşonlumun cebindeki telefonuma baktım, saat çoktan yedi buçuk olmuştu. Durduğumuzda sırt çantasından birkaç şişe su çıkardı ve onlardan büyük yudumlar aldık.

Bana bir granola bar uzattığında, "Bunları nereden buldun?" diye sordum.

"Bu sabah uyandığımda otomattan aldım," dedi. "Her zaman hazırlıklıyım, Buttercup."

Yüzüne bakarak, "Çok şanslıyım," dedim. "Neden bana Buttercup diye hitap ediyorsun?"

"Belki de tenin bir çiçek yaprağı gibi saten olduğu içindir." Parmaklarını kolumda gezdirerek beni hafifçe gıdıkladı. Gülüp başımı salladım.

Karnımızı doyurduğumuz anda patikaya geri döndük. Bir saatin ardından tekrar durduk ve biraz daha su içtikten sonra bir kayaya yaslandık. Beni kendine çekip boynumun kenarını öptü. "Mmmm... Terlediğinde daha da güzel kokmanı seviyorum. Karşı konulmaz bir koku."

Boynumda hafifçe gezinen dudaklarının verdiği gıdıklanma hissine güldüm. "Burası çöl sırtlanına dönüştüğün yer mi?"

"Muhtemelen. Onun çıktığını hissediyorum. O güçlü, bebeğim. Zapt etmesi zor. Ah!" Başını garip bir açıyla içeri büktü ve bir kolunu sertçe dışarı çıkardı. "Kaç, Grace! Koş!"

Belimden yakalayıp yüzüme doğru hırladı. Beni sertçe kendine doğru çektiğinde güldüm. "Çok geç, bebeğim. Şansın varken kaçmalıydın."

Ben gülüp kollarında kıvranırken boynumu ısırdı ve bana doğru yaklaştı.

Birkaç dakika sonra ciddileşti, yüzlerimiz birbirlerine yaklaşırken bakışları benimkilerle buluştu. Beni yavaşça ve yoğun bir şekilde öptü, dillerimiz birbirine dolanırken nefeslerimiz birbirine karıştı. Altdudağımı ağzına alıp nazikçe emdiğinde nefesim kesildi ve anında gözlerim açıldı. Onun da gözleri açık olduğu için bakışlarımız kilitlendi. Göğsümde sıcak bir düğüm çözülmüş gibiydi.

Sonunda atkuyruğumdan çözülen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırarak geriye çekildi. "Burada seninle olmak iyi hissettiriyor. Yürüyüş yaparken yanımda biri olsun ister miydim emin değildim. Doğru kişiyle daha da iyi olabileceğini kim bilebilirdi?" Dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi.

Gülümsemesine karşılık verip başımı yana eğdim. "Genellikle tek başına mı yürüyüşe çıkıyorsun?"

"Bulabildiğim her fırsatta, evet. Açık havada olmayı seviyorum."

"Buna eminim. Yürüyüş, kayak, sörf. Yapamadığın bir şey var mı?"

"Yapmayacağım hiçbir şey yok, Buttercup. Tabii sen bunu zaten biliyorsun." Abartılı bir tavırla göz kırptı.

Gözlerimi devirdim. "Cidden, tüm bunların hangi kısmı bu kadar çok hoşuna gidiyor?"

"Macera sporlarından mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Omzumun üzerinden bir noktaya bakıp birkaç dakikalığına sessiz kaldı. "Fiziksel mücadele hoşuma gidiyor. Bir şeyi yeterince yaparsan, o konuda harika olabileceğin gerçeğini seviyorum. Yeterince pratik yaparak, ilk başta imkânsız gibi görünen şeylerde ustalaşmak mümkün. Bunun kim olduğun, nasıl göründüğün ya da yüzeysel hiçbir şeyle ilgisi yok. Olay sadece pes etmemekle ilgili. Ardından insanlar bunun için seni övmeye başlar çünkü bu senin başarın haline gelir." Bunları söyledikten sonra bir süre daha sessiz kaldı, kaşları odaklandığı şey yüzünden çatılmıştı. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum. "Aslında senin için kelimelere dökene kadar bunun hakkında hiç kafa yormamıştım." Gülümsemesinin yoğunluğu şaşırtıcıydı, gamzesi ise çok daha kötü şeyler yapıyordu.

Selam, gamze. Ben de sırıttım.

Beni biraz daha yakınına çekti. "Başka neyden gerçekten hoşlanıyorum, biliyor musun?"

"Neyden?"

"Senden."

"Öyle mi? Tam olarak neyimden hoşlanıyorsun?"

Sanki düşünüyormuş gibi yüzüme baktı. "Yeni bir şey gördüğünde ya da yaptığında yüzünde beliren ifade hoşuma gidiyor, hayır o ifadeyi seviyorum. Bu, neredeyse dini bir deneyim gibi hissettiriyor."

Bunu bir gece önceki yemekte fark etmiştim ve ondan bunu duymak hoşuma gitmişti.

"Ve o mükemmel dış görünüşünün altını görmeme izin vermeni seviyorum çünkü sakladığın şeyin daha da çarpıcı olduğu ortaya çıkıyor. Fraggle Rock saçları ve diğer *tüm o şeyler.*"

Güldüm. Sırıtarak gözlerimin içine bakmaya devam etti. Kalbim sıkışmıştı.

"Ayrıca bana hissettirdiklerin gerçekten ama gerçekten çok hoşuma gidiyor. Eğer bana her gün bu şekilde bakmaya devam edersen, senin için her şeyi yapabilir, her şey olabilirim, *daha fazlası*

olabilirim." Cümlesinin sonlarına doğru sesi kısılmış, yüzü ciddi bir hale bürünmüştü.

Uzanıp yanağına dokundum. Daha önce hiç kimse bana böyle bir iltifat etmemişti. "Ben de senden hoşlanıyorum, Carson," demekten başka nasıl bir yanıt vereceğimi bilemiyordum.

"Öyle mi? Benimle ilgili ne hoşuna gidiyor?" diye sordu. Dudaklarında çocuksu bir gülümseme belirdi fakat o gülümsemenin altındaki kırılganlığı gördüm. Cevabımın onun için bir anlamı olacaktı.

"Senin gibi cesur olmayı, kendi arzularımı dinlemeyi ve kendi mutluluğumu yaratmayı istememi sağlaman hoşuma gidiyor." Burnunu öptüm. "Yüzüne taktığın seks maskesinin altında yatan şeyi görmeme izin vermen hoşuma gidiyor çünkü o açıdan ne kadar inanılmaz olsan da, görünüşe göre seksten çok daha fazlasını sunabilecek bir adamsın."

Gözlerimiz birkaç dakika boyunca hiç ayrılmadı, yüzünde ne gördüğümden emin değildim. Kırılganlık vardı ama aynı zamanda bir parça inançsızlık da hâkimdi. Yine de söylediklerimde ciddiydim. Tam o anda kendime engel olamayarak acaba başka bir yaşam tarzını seçmeyi düşünür mü diye merak ettim.

Bu tehlikeli bir düşünce, Grace. Ve anlaşmanızın bir parçası da değil. Hayır, değildi. Bu yüzden Carson beni kucaklayıp başımın üstünü öperken düşüncelerimi bir kenara ittim. "Ve..." Başımı arkaya yaslayıp tadını çıkardığımız rahatlığı geri kazanmaya çalışarak devam ettim. "Bana hissettirdiklerin hoşuma gidiyor. Beni güldürüp eğlendirmen ve daha önce hiç hissetmediğim kadar canlı hissetmemi sağlamanı seviyorum."

Birkaç saniye boyunca hareketsizce beni izledi. "Bence bilmen gereken bir şey var, Grace."

Şüpheyle, "Ne?" diye sordum.

"On bin yıl önce bu çölde yaşamış Amerikan yerlilerinin geleneğine göre az önce evlendik, bebeğim."

Bir kahkaha patlattım. "Dağın tepesinde yemin mi ettik?"

Aynı şekilde güldü. "Aynen öyle."

Birkaç dakika sonra ellerimizi birleştirip ilerlemeye devam ettik. Saat ona yaklaşırken arabaya geri dönüp koltuklarımıza yerleştik ve klimayı en soğuk ayarına getirdik. "Yola çıkmadan önce turist merkezini görmek ister misin?"

"Tamam," derken açık havadaki korunaklı merkeze baktım. Yarım saat boyunca dört temalı alana baktık: toprak, hava, ateş ve su. Carson yanımda durdu ve ben agave kavurma çukurları hakkında yazılanları okurken kolunu omzuma doladı. Ben de ona sokulup boynunun kenarını öptüm. Aramızdaki her şey artık çok doğal hissettiriyordu. Fazla doğaldı. Acı verecek kadar doğaldı. Çok yakın bir süre içinde beni bekleyen acının -vedanın- farkındaydım ama birlikte geçirdiğimiz son zamanın tadını çıkarmaya yemin etmiştim ve biraz çaba gerektiriyor olsa da kararlıydım. *Neşelen. Tadını çıkar. Bunu yapabilirsin.*

Kasabaya geri dönüp *burrito** satan ufak bir büfede durduk ve yemeklerimizi dışarıdaki masalarda yedik. Yemeğin yarısında Carson beni kucağına çekti. Yürüyüşümüz sırasında gördüğümüz şeylerden bahsederken üzerine yaslanmış bir şekilde yemeğe devam etmek çok rahat hissettirmişti.

"Bana ilk gün doğumumu gösterdiğin için teşekkür ederim," dedim. "Bütün sabah için teşekkür ederim. Hayatımda yaptığım en havalı şeylerden biriydi."

Ağzı dolu bir şekilde başını salladı. "Benim için zevkti, Buttercup. Bu arada, gün doğumları da bana hep seni hatırlatacak."

Eğilip yavaşça onu öptüm ve tuzlu, *burrito* aromalı dudaklarına karşı gülümsedim.

Otele geri döndüğümüzde ona seminer sunumuna gideceğimi ve oraya biraz erken ulaşmak istediğimi hatırlattım. Odama uğradık, böylece birkaç kıyafet alabildim. Hemen ardından ikimiz de hızlı bir duş almak için Carson'm odasına çıktık.

* Bir çeşit Meksika yemeği.

Sutyenim ve külotumla banyodan çıktığımda, Carson odanın hem karanlık hem de serin olması için perdeleri çekiyordu. "Biraz uyumaya ne dersin?"

"Tanrım, kulağa çok hoş geliyor," diye iç geçirdim.

Alarmı kurdu ve battaniyenin altında, tenlerimiz iç içe geçmiş halde birbirimize sokulduk. Sıcak ve rahat hissediyor, onun güzel kokusu tarafından yeniden sarhoş ediliyordum. Yine de bedenimin uykuya daha çok ihtiyacı olmalıydı çünkü ben farkına bile varmadan alarm çalmaya başladı. Carson vücudunu benimkinden ayırıp alarmı kapatmak için arkasını döndü. Birkaç dakika daha birbirimize sarıldıktan sonra gözlerimizi araladık. *Lezizdi.* Keşke zamanı birkaç saatliğine durdurabilseydim ve o battaniyenin altında onunla birlikte yaşayabilseydim.

"Saat dörtte odamda buluşalım mı?" diye sordu. "Bu son gecemiz. Özel bir şey yapmak istiyorum."

Başımı salladım, boğazımda bir yumru oluşmuştu. Yutkunmaya çalışarak, "Saat dörtte," diye tekrarladım. Çok fazla istiyor olsam da ne zaman duracak ne de yavaşlayacaktı.

Siyah pantolon ve siyah-beyaz puantiyeli bir bluzdan oluşan kapalı bir kıyafet giydim. Garip bir şekilde kendimi eski bir versiyonumu giyiyormuş gibi hissediyordum. Öte yandan bu doğru değildi. Bu mesafeli versiyon, hâlâ içimde bir yerlerde vardı. Sadece o versiyondan *daha fazlası* haline gelmiştim. Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı ve nedeninden tam olarak emin değildim. Bu iyi bir şeydi, öyle değil mi? Bu hafta sonu beni olumlu bir şekilde etkilemiş olacaktı. Ayakkabılarımı giyip hâlâ yatakta yatan Carson'a doğru eğildim. "Saat dörtte," diye tekrarladım.

Yüz ifadesi o kadar ciddiydi ki, sanki bu sözler onun da boğazında bir yumru oluşturmuştu. "Tamam," dedi. "O halde görüşürüz. Masanın üzerindeki yedek anahtar kartını al, bu şekilde içeri girebilirsin."

"Olur." Dudaklarımı yavaşça onunkilere bastırıp kartı aldım ve odadan çıktım.

Ninova

Koridorda yürürken içimi bir hüzün dalgası kapladı. Tam o anda asansöre attığımız ilk adımın ardından Carson'la ilk kez on beş dakikadan uzun süre ayrı kalacağımızı fark ettim.

CARSON

Bir süre daha yatakta oyalandım. Televizyonu açıp yarım saat boyunca bir film kanalında bulduğum *Zor Ölüm*'ü* izledim. Sonunda televizyonu kapatıp üzerime bir şeyler giydim. Grace kapıyı arkasından kapatıp gittiğinde üzerime çöken hüzün hâlâ hissedilebilirdi. Onu birkaç saat içinde görecektim ama şimdiden özlemeye başlamıştım. Bu hiç iyi değildi. Söz konusu Grace olduğunda bir şekilde boku yediğimden şüpheleniyordum ama buna kafa yormak istemiyordum. Yarın sabah gidişini izlemek berbat olacaktı. Banyo lavabosunda durup aynadaki yansımama baktım. "Sen aptal orospu çocuğunun tekisin," diye fısıldadım. Dönüp tezgâha yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. Belki görüşmeye devam edebilirdik. Belki onu Los Angeles'a uçurabilirdim. Konuşmamız gerekiyordu, gitmesine izin veremezdim. Birden bunun benim için imkânsız olduğunu fark ettim. Ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyler yapmalıydık. Birkaç dakika boyunca düşünmeye çalıştım ama bir çözüm bulamadım. Duvara doğru, "Sikeyim!" diye bağırdım.

Yerimde duramıyordum. Grace yokken otel odamdan çıkmam gerekiyordu. Saat dörtte geri dönüp onunla buluşacaktım ve konuşup bir şeyler çözecektik ama bir saat boyunca sadece otururak kendimi delirtmek hiç de cazip gelmiyordu. Bu yüzden lobiye yöneldim ve fuarın arkasında durmaya karar verdim, muhtemelen birazdan bitecekti. Görünecek, birkaç kişiyle sohbet edecek ve zaman geçirecektim.

* Zor Ölüm, 1988 ABD yapımı gerilim aksiyon filmidir.

Ninova

Stinger

Konferans salonuna girdiğimde içerisi hâlâ hayranlarla doluydu, en popüler gösteri sanatçılarının oturduğu masalarda kuyruklar vardı. Kuyruklar, fotoğraflarının ya da vücutlarındaki bir noktanın imzalanmasını isteyen insanlarla doluydu. Bu iyi bir şeydi. Kalabalık iyiydi. *Dikkat dağıtıcıydı.* Tam da bunu düşündüğüm sırada... tanımadığım bir erkek sanatçının, eğilmiş bir kadının çıplak poposunu imzaladığını görüp gülümseyerek başımı salladım.

"Carson Stinger!" İsmimin bağırıldığını duydum ve ArtLove.com'da Courtney için çalışan bir başka erkek oyuncu olan Bobby Prince'i görmek için başımı çevirdim.

Yanma yürürken, "Selam, dostum," dedim. Bobby eşyalarını toplarken bir süre durup sohbet ettik. Birkaç saniye sonra kendisi gibi bu işte çalışan kız arkadaşı geldi ve elini beline koyarak, "Hazır mısın, bebeğim?" diye sordu. El sıkışmamızın ardından Bobby gözden kayboldu. Bakışlarımı etrafta gezdirdim ve doksanlarında görünen yaşlı bir kadının sarkık göğüs dekoltesini, fermuarlı ve kısa kırmızı deri bir elbise giymiş tanımadığım bir kadına imzalatmakta olduğunu gördüm. Yaşlı kadın bana büyükannemi anımsatmıştı. Muhtemelen kavun seçmeyi de biliyordu. *Tamam, bu kadar yeter.* Arkamı döndüm. Bu bana göre değildi ve tam da bu yüzden Tim'e artık bu tür şeyler yapmadığımı söylemiştim. Neden buraya uğramanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm bilmiyordum.

Birdenbire etrafta gördüğüm herkesin bir *hikâyesi* olduğunu fark ettim. Neden burada olduklarını, ne yaptıklarını bilmek istiyordum. Sert bir nefes aldım. *Tanrım.* Hayır, istemiyordum. Yoksa istiyor muydum? Kahrolası hiçbir fikrim yoktu. Çünkü hafta sonunu Grace'in hikâyesini dinleyerek geçirmiştim ve gerçekte olduğundan tamamen farklı bir kadın olduğuna karar vermiştim. O ailesi, geçmişi, acıları ve korkuları olan bir kadındı. Kararlarını alırken dayanak olarak kullandığı şeyler hakkında hiçbir fikrim yoktu ve eğer sikik soruları sormasaydım o şeyler aklıma bile gelmezlerdi.

Ninova

Ah, Tanrım. *Başım dönüyordu.*

Çıkış kapısına yöneldim ve tam oraya ulaşmak üzereyken birinin adımı bağırdığını duydum. Kendi etrafımda döndüğümde yirmili yaşlarında bir sarışının zıplayıp arkadaşının kolunu çektiğini gördüm. "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Carson Stinger, seni SEVİYORUM!" Ardından bana doğru koştu ve tişörtünü sonuna kadar sıyırarak memelerini ortaya çıkardı. "İmzala beni!" diye bağırırken yüzümün önünde bir *Sharpie* kalemi tutuyordu.

Zoraki bir tavırla gülümseyerek adımı memelerinin üzerine karaladım. "Desteğin için teşekkürler." Gülümsedim, kalemi ona geri uzattım ve yürümeye başladım.

"Bekle!" diye bağırdı. "Benimle bir fotoğraf çektirir misin?"

İç çektim. *Hayır.* "Elbette." Durduğu yere dönüp kolumu omuzlarına doladım. Arkadaşı fotoğrafımı çekerken o da tişörtünü yukarı sıyırarak imzamı ortaya çıkardı.

Onunla tekrar vedalaştım ve arkamı döndüğümde kızlardan birinin diğerine fısıldadığını duydum. "Aletini tut, böylece insanlara Carson Stinger'ın sikini okşadığını söyleyebilirsin."

Arkamdan koşuşturduklarını duyduğumda onlara doğru döndüm. "Desteğinizi takdir ediyorum, hanımlar. Ancak hiç kimse aletimi ellemeyecek." Gülerek geçmeye çalıştım. O anda dudaklarımda en çekici ve beni her zaman kadınlardan kurtaran, aniden ortaya çıkarması çok zor hissettiren gülümsemem vardı.

Görünüşe göre beni duymamış ya da ne söylediğimi umursamamışlardı çünkü gözleri doğrudan kasıklarıma odaklanmıştı ve elleri ileri uzanmaya devam ediyordu.

Yüksek sesle, "Geri çekilin!" diye bağırıp ellerimi önüme siper ederek irkilmelerine ve durmalarına neden oldum. Görüş alanımdaki birkaç kişinin durup bana döndüğünü görebiliyordum.

Sarışın arkamdan bağırırken tekrar çıkışa doğru yürümeye başladım. "Bu da ne böyle? Hayatını sikişerek geçiriyorsun ve sikin birdenbire dokunulmaz mı oldu? Sen bilirsin, göt herif!"

Ninova

Göğsümde bir öfke sarmalı oluşmaya başladı, ben kamu malı değildim. Çenemi sıkıp yürümeye devam ettim. Cevap vermemi hak etmiyordu. Koridora çıktığımda bir bitkiye tekme atarak halının üzerine toprağın dökülmesine neden oldum.

Odama döndüğümde kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve ekstra olarak tekmeledim. Yatağın köşesine oturup ifadesizce duvarı izlemeye başladım. Öfkeden deliye dönmüştüm. Hayranlarım aşırı "arkadaşça" davrandığında genellikle kızgınlığımı üzerimden atabiliyorken şu anda bunu yapamıyordum. O iki kadın da kaltağın tekiydi ama kimin umurundaydı ki? Ne düşündükleri kimin umurundaydı? Kimin ne düşündüğünü niye umursuyordum?

Bir dakika sonra bir tıkırtı duydum ve odanın kapısı açıldı. Grace gülümseyerek içeri girdi, mavi gözleri beni görünce yumuşadı. "Selam, yakışıklı," dedi. "Beni özledin mi?"

Onunla ilgili tam olarak neyi özlediğime dair cinsel imalarla dolu bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladım fakat hiçbir şey söylemedim. Kontrolün elimde olmadığını hissettiğimde refleks olarak böyle tepkiler verdiğimi söylerken haklıydı. Ve şimdi, bunun doğru olduğunu görecekti. Bunu sevmiştim. Bundan nefret etmiştim. Beni savunmasız bırakmıştı ve şimdi *tek başımaydım.* Burada daha önce hiç olmadığım kadar çıplak bir şekilde duruyordum.

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Carson? Neyin var?" Yanıma gelip parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı ve yüzüme baktı. Gözleri benimkilerde geziniyor, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Cevap vermedim ama kollarımı beline dolayıp başımı karnına yasladım ve rahatlatıcı kokusunu içime çektim. İçimdeki karmaşayı hissetmiş gibi hareketsiz kaldı. Muhtemelen gerçekten de hissetmişti.

Birkaç saniye sonra elleri hafifçe saçlarımda gezinerek iyice rahatlamamı sağladı. Sessizce, "Konuş benimle," dedi. "Ne oldu?"

Ninova

Derin bir nefes alıp geri çekildim. "Hiçbir şey, Grace. Sadece fuarda bazı sürtük hayranlarla karşılaştım. İşimin riskli taraflarından biri de bu."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, ne diyeceğini bilemediğini anladım. Muhtemelen işim gerçekten düşünmek istemediği bir konuydu. Açıkçası, benim de düşünmek istemediğim bir şeydi. Bazı kişisel özelliklerimi takdir ediyor olabilirdi ama kariyerim bunların arasında değildi.

Bu Rick... Ryder. Stanford'da hukuk okuyor.

Toplum içinde olsaydık yalan söylerdi, tıpkı Parker'a söylediği gibi. Bunu anlayabiliyordum, koruması gereken bir imajı vardı. Ve ben de o imaj için kötüydüm. Yeniden üstüme çöken hüzne engel olamıyordum, mideme kramplar giriyordu.

Ayağa kalktım. "Hızlıca bir duş alacağım, tamam mı? Sonra akşam yemeği için hazırlanabiliriz?"

Yüzünde kafasının karıştığını belli eden bir ifade belirse de hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Tamam." Elini kaldırıp alnımdaki bir tutam saçı çekti, ardından da parmak eklemlerini yanağıma dokundurdu. Ona doğru eğilip gözlerimi kapattım. Aslında duşa ihtiyacım yoktu ama bu kafamı toparlamam ve duygularımı yatıştırmam için bana zaman kazandıracaktı.

Grace ile son gecemizdi, hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyordum. Diğer yandan konuşmamız gerektiğinin de farkındaydım. Bir şeyleri çözmemiz gerekiyordu.

Onu hak etmiyordum ama gitmesine izin veremezdim.

BÖLÜM 12

GRACE

Duşun açıldığını duyduğumda telefonumu kontrol ettim ve Abby'ye hızlıca bir mesaj daha atmak için masadaki sandalyeye oturdum. Ona Carson'la kalacağımı söylediğimden beri aralıklı olarak mesaj atıyordum. İyi olduğumu bilmek istiyordu. Durumlar tersine dönseydi ve hafta sonunu bir yabancıyla geçiriyor olsaydı, onun da sık sık bana haber vermesini isterdim.

Carson *hayranlarıyla* ne yaşadığını tam olarak anlatmamıştı ama rahatsız görünüyordu. Üzgündü. Doğruyu söylemek gerekirse, hayatının bu yönüyle ilgili bir şeyler duymak beni de üzmüştü. Bunu üzerimden atmam gerekiyordu çünkü ona haksızlık ettiğimin farkındaydım. Birlikte geçirdiğimiz son gecenin tadını çıkarmak istiyordum. Hareketsizce oturup başparmağımın kenarıyla oynadım. Duygularım gelgitliydi, kabullenmeye çalıştığım pek çok şeyin yanı sıra bir süreliğine düşünmemeye çalıştığım şeylerin varlığı da hissedilebilir durumdaydı. Onunlayken zihnimi susturmak daha kolay oluyordu ama kendi düşüncelerimle baş başa kaldığımda zihnim sürekli Carson'a ve çatışan duygularıma kayıyordu. Katıldığım sunuma ancak yarı yarıya odaklanabilmiştim, çoğunlukla sabah vedalaşacağımız gerçeği dikkatimi dağıtmıştı. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Belki bir şekilde

Ninova

iletişimde kalabilirdik? Bu tamamen aptalca ve gerçek dışı bir fikir miydi? Bunun hakkında konuşmamız gerekiyordu. Bu konuyu tartışmaya açık olacağından emindim ama değilse ne yapacaktım? Ya hâlâ planladığımız şekilde anlaşmamızın kısa ve kalıcı olacağını düşünüyorsa? Arkadaş olduğumuzu söylemişti. Arkadaş kalmak istiyor muydu? Belki gelecekteki bir zamanda, koşullar değiştiğinde; biz-

Kapının çalmasıyla kaotik düşüncelerim bir kenara itildi. Carson hâlâ duşta olduğu için kapıya doğru yürüyüp açtım. Karşımda orta yaşlı, kısa boylu, kel, haki renk pantolon ve spor ceket giymiş bir adam duruyordu. Beni gördüğünde yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Carson burada mı?" diye sordu.

"Ah, evet ama şu anda duşta. Beklemek ister misin, yoksa..."

Hafifçe kapıya vurdu, öfkelenmiş görünüyordu. "Ben onun menajeri Tim." Bakışları üzerimde gezindi, gözlerinde huzursuz olmama sebep olan bir şey vardı. "Bu hafta sonu neden telefonunu kapattığını ve her şeyi boş verdiğini anlayabiliyorum," dedi sonunda. "Oldukça ateşli bir piliçsin, öyle değil mi?"

Ne? Gözlerim şok içinde büyüdü. Kim bir yabancıyla bu şekilde konuşurdu ki? "Ben-"

"Dinle, ona uğradığımı söylesen iyi olur çünkü telefonlara cevap vermiyor. Eh, az önce aşağıda birinin memesini imzaladığını da kaçırmışım." Güldü. "Yarın sabahki çekiminin saat on bire alındığını söyle. Ayrıca tatlım, herkese bir iyilik yap ve bu gece onun aletine fazla yüklenme. Bütün çekim Carson'ın sikini kaldırabilmesine bağlı. Eğer onu yorarsan kimse mutlu olmayacak, özellikle de rol arkadaşı Bambi. *Anlarsın ya?*"

Söylediği her şey, kalbimin ayaklarımın ucuna düşüşünü hızlandırıyordu. Boğazıma doğru yükselen safrayı hissedebiliyordum ama bu adi pisliğin bunu görmesine izin vermeyecektim. Bu adam Carson'ın ekibinden biri miydi? *Tanrım.* Duruşumu dikleştirip

Ninova

yüzüme bıkkın bir ifade yerleştirdim. "Ona söyleyeceğim, Tim." Sesim hafifçe çatlıyordu ama gözlerimi yüzünden ayırmamıştım.

"Güzel." Arkasını dönüp uzaklaşacakken duraksadı ve boncuğa benzeyen küçük sinsi gözleriyle beni tekrar değerlendirdi. "Biliyor musun..." Bir parmağını yanağımda gezdirmesiyle irkildim. "Gerçekten hoş bir görünüşün var, seksi ama masum. Filmlerde harika görünürsün. Bu gece Carson'la işin bittiğinde neden benim odama gelmiyorsun? Biraz roller üstünde çalışır, oyunculuk becerilerinin nasıl olduğunu görürüz... Eh, diğer şeylerin yanı sıra tabii." Gözleri memelerime kaydı ve orada oyalanırken pantolonunun içindeki aletini düzeltti.

Kapıyı yüzüne kapattım. Kusacakmışım gibi hissediyordum. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Bu hafta sonunun bana öğrettiği bir şey varsa, o da düşündüğümden çok daha fazla yıpranmaya müsait olduğumdu.

Sarsak bir şekilde duvara yaslanıp kendimi toparlamaya çalıştım. Carson'ın yarın sabah bir çekimi vardı. Bambi adında bir kadınla. Rol arkadaşıyla. Bu da şu anlama geliyordu... Küçük bir hıçkırık boğazımı tıkayıp nefes almamı zorlaştırırken gözlerimi bir dakikalığına kapattım. *Kes şunu, Grace.* Bunun için ağlamayacaktım. Carson'ın işi buydu. Bunu *biliyordum.*

Evet, biliyordum ama birlikte geçirdiğimiz süre boyunca kendime bu konu üstünde kafa yorma izni vermemiştim. Zihnimi, Carson'ın işinin gerektirdiklerinden ya da gerçek hayatta başka bir kişinin daha işin içinde olduğu gerçeğinden uzak tutmuştum. Bu durumda, o başka kişi *Bambi* oluyordu. İşinin ayrıntılarını aklımın bir köşesinde tutmuştum, tam olarak inkâr etmiyordum fakat gerçekliği düşünmeyi reddettiğimin de farkındaydım. Geceyi birlikte geçirecektik, bu gece benim içimde olup sabah da Bambi'nin içinde mi olacaktı? Kalbim acıyla sıkıştı. Bu düşünceden nefret ediyordum. Hem de çok.

Carson aniden beline sardığı bir havluyla banyodan çıktı. Gülümsedi ama yüzümdeki ifadeyi görmesiyle gülüşü çabucak soldu. "Buttercup?" derken ses tonu endişeliydi.

Titrek bir sesle, "Menajerin Tim uğradı," dedim. "Sabah Bambi ile yapacağınız çekimin saat on bire alındığını haber vermek istedi."

Donakaldı ve gözleri birkaç saniyeliğine kapandı. Bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturduğunda, "Özür dilerim, Buttercup," dedi basitçe. Ve o anda, kalbimin gerçekten kırıldığını hissettim.

CARSON

Grace'i odanın diğer ucundan gördüğümde göğsüm sıkıştı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Kahrolası Tim!* Grace'in çekimimi bilmesini istememiştim. Kendi zihnime bile bunu düşünme izni vermemiştim. Fakat gerçek ortadaydı ve eninde sonunda bununla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Sadece Grace de yüzleşmek zorunda kaldığı için çok üzgündüm. Ayrıca bu haberi Tim'in -adi pisliğin- vermiş olması da canımı sıkmıştı.

Ona doğru yürürken, "Grace," diye başladım. Kollarını göğsünde birleştirdiğinde bu hareket içimde yumruğumu duvara geçirme isteği uyandırdı. Benden uzaklaşıyordu, belki bilerek değildi ama vücut dili onun adına konuşuyordu. "Çekim olayını bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Tereddüt ettim, ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Utanmıştım, kafam karışmıştı ve hâlâ kararsız hissediyordum. "Ne yaptığımı biliyordun..." Konuşmaya başladım ama kelimeler doğru olmadığı için dudaklarımda kayboldu. Belki de doğru kelime diye bir şey yoktu.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Sanırım benden sonra biriyle bu kadar hızlı birlikte olacağını düşünmemiştim. Sanırım... hiç düşünmemiştim."

Ninova

Bunu anlıyordum, gerçekten. Öte yandan yarın yapacağım şeyin profesyonelce olduğunu, başka bir anlamı olmadığını bilmesini istiyordum. "Düşündüğün gibi değil, Grace. Bu sadece bir iş," dedim sessizce.

"Biliyorum." Başını salladı, pek de inandırıcı olmayan sarsak bir hareketti. "Merak ettiğim şey, ikisini nasıl ayırdığın? Sana ne yaptığınla ilgili hiçbir şey sormadım çünkü bu konuda düşünmek istemedim. Demek istediğim, gerçekten istemedim. Ama şimdi bilmek istiyorum. Gerçek hayatla 'işi' nasıl birbirinden ayırıyorsun?"

Bir dakika boyunca ona bakıp duygularını frenleyişini izledim. Yaptığım şeyden utanıyor olması canımı sıkıyordu ama daha çok... incindiğini düşünüyordum. Artık bu olayı kişiselleştirmişti, böyle hissettiği için onu suçlayamazdım. Bu hafta başlarken farklı kurallarımız vardı: bağ kurmadan ve birbirimizi kırmadan yollarımızı ayıracaktık. Ancak bir şekilde her şey tersine dönmüştü. "Sadece dört film yaptım, Grace. Asansörde de söylediğim gibi, bundan pek hoşlanmıyorum ama benim için her zaman yeterince kolay oldu. Demek istediğim daha önce."

"Neyden önce?" Bakışlarını kaldırıp yüzüme baktı, sorusuna bir cevap arıyordu.

"Senden önce. Benim için her şeyi değiştirdin." Kelimeler ağzımdan döküldüğü anda söylediklerimin ne kadar doğru olduğunu fark ettim. Bunun tam olarak ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gerçeği inkâr edemezdim.

"Peki o zaman ne yapacaksın?" diye sordu sessizce.

Elimle yüzümü ovuşturdum. "Ne yapabilirim ki?" Ses tonum, durumun yarattığı öfke ve hayal kırıklığından dolayı yüksek çıkmıştı. "İki yıllık bir kontratım var ve henüz altı ayını doldurdum. Eğer sözleşmeden dönersem dava edilirim. Ayrıca... başka ne halt yiyeceğim ki, Grace? Benzin istasyonunda mı çalışacağım? Üniversite diplomam ya da hayattan başka bir beklentim yok. Gerçek şu ki, sana sunacak hiçbir şeyim yok." Bunları dile getirmek, mutsuzluğun bir ağ gibi üzerime dolanmasına neden oldu.

Kapana kısılmıştım. Çaresizdim. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar değersiz hissettiğimi hatırlamıyordum.

Gözleri yaşlarla doldu. Bir süre sonra iç çekip bana doğru bir adım attı. "Özür dilerim. Bu adil değil. Ne yaptığını biliyordum ve şimdi bunu sana karşı kullanıyormuşum gibi hissediyor olmalısın. Sadece... iki gün önce acıtmıyordu. Şimdi acıtıyor."

"Biliyorum. Biliyorum, Grace." Omuzlarım çöktü. Bu kazananı olmayan bir savaştı. *Bir şeyleri* yürütmenin bir yolunu bulacağımızı düşünmüştüm ama nasıl yapacaktık ki? Ne yapacaktık? Ona sunacak hiçbir şeyim yoktu, bu doğruydu. Yaptıklarımla başa çıkamaz, her şeye rağmen hayatımın bir parçası olamazdı ve bunu anlıyordum. Grace yarın sabah başka bir adamla film çekmeye gitse ne hissederdim? Bunun "iş" olması umurumda olmazdı, öfkeden deliye dönerdim. Birinin ona benim dokunduğum gibi dokunduğunu düşünmek bile midemi bulandırır, kıskanmama neden olurdu.

Ona arkadaş olduğumuzu söylemiştim ve öyleydik ama daha fazlası da vardı. Tam olarak ne olduğundan emin değildim ve bunu keşfetmemizin hiçbir yolu da yoktu. Farklı şehirlerde yaşıyor olmamız karşılaştığımız zorluklar arasında en basit olandı.

Mesleğime gelince, şu anda yaptığım iş dışında pek seçeneğim yoktu. Vegas'ta çok para harcamıştım, bunu ona söyleyecek değildim ve banka hesabımı yenilemek için yarınki çekimin getireceği sözleşme taksitine ihtiyacım vardı.

"Yapmayı düşündüğün başka bir şey yok mu?" diye sordu dikkatle. "Demek istediğim, sonsuza kadar bunu yapmayı planlamış olamazsın."

"Hiçbir planım yok, Grace! Planı olan sensin!" diye bağırdım, kendimden nefret ediyordum. Göğsüm pişmanlık ve hayal kırıklığıyla o kadar doluydu ki, kendimi ona saldırırken bulmuştum.

Dudakları titriyordu, gözyaşlarını tutmaya çalıştığı belliydi. Durumu onun için daha iyi hale getirmek istedim ama yapamadım. Hiçbir şeyi hak etmiyordum ve güçsüzdüm. Değer verdiğim

Ninova

kadın karşımda durup ağlamamaya çalışırken elimden gelen hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. "Seni kaybetmek istemiyorum, Buttercup ama bir planım yok," dedim çaresizce. "Çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm." İki elimi saçlarımda gezdirip yüzümü buruşturdum ve ondan uzaklaştım.

"Benimle DC'ye gel, Carson. Benimle kal. Bir yolunu buluruz." Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Belki orada üniversiteye kaydolabilirsin... ya da..." Sesi sonlara doğru kısıldı, gözleri birkaç saniye önceki umut dolu bakışını kaybetmişti. Artık kaşlarını çatmış, üzgün ve kararsız görünüyordu.

Onu inceledim. *Benim tatlı Buttercup'ım.* "Kanepende oturup senin paranı harcayamam, Grace. Eğer bu," derken parmağımla odayı işaret ederek başladığımız yeri gösterdim. "Gerçek bir ilişkinin başlaması için olası bir yol değilse, bu fikir kötü ilişki fikirleri tarihinin en kötüsü olurdu. Baban ne düşünürdü? Peki ya kız kardeşlerin? Bunu sana da bize de yapamam." Tüm bunlara ek olarak, istesem de istemesem de hâlâ o lanet sözleşmeye bağlıydım. Sabah yapmam gereken bir iş vardı, sonra da önümüzdeki bir buçuk yıl içinde bana ne kadar iş verirlerse o kadarını yapmak zorundaydım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda uzun bir süre birbirimize baktık. Ortamdaki hava acı verecek kadar ağırdı. Kalbim ağrıyordu. Grace'in de fikirlerinin tükendiğini görebiliyordum. Benden uzaklaşıyordu ve umutsuzca ona tutunmaya çalışsam da bu imkânsızdı.

Bakışlarını kaçırarak derin bir nefes verdi. "Yarın sabaha kadar seninle kalırsam bu daha çok acıtacak," dedi sessizce. "Şu anda olduğundan daha fazla acımasına dayanamam, Carson. Yapamam..."

"Biliyorum." İçimde bir şeylerin gerilip koptuğunu hissedebiliyordum.

Başını sallayarak ayağa kalktı ve eşyalarını toplamaya başladı. Kendimi hem uyuşmuş hem de öfkeli hissediyordum. Tenim karıncalanıyordu. Hayattan, kendimden ve aptalca seçimlerimden

nefret ederek sessizce oturup önüme baktım. En çok da aramızda yeni filizlenmeye başlayan şeyi asla keşfedemeyeceğimiz gerçeğinden nefret ediyordum.

Hazırlandığında, tıpkı dün benim yaptığım gibi önümde diz çöktü. Gözlerinde yaşlar parıldıyordu ve kalbim o kadar yavaş atıyordu ki duracak sandım. Sessizce, "Asansöre bindiğimde ya da güneşin doğuşunu gördüğümde hep seni düşüneceğim," diye fısıldarken son kelimede sesi çatlamıştı.

Zorla da olsa gülümsemeyi başardım, kalbim içi boş bir şekilde atıyordu. Belki de tam burada, bu otel odasında atmayı bırakacaktı. Kahrolası şekilde acı çekiyordum. Birlikte nasıl olacağımızı asla bilemeyecektim ve bu hiç adil değildi. Bakışlarım yüzünün çizgilerinde, dudaklarının kıvrımlarında gezindi. Gözlerinin tonunu, saçlarının omuzlarına tam olarak nasıl düştüğünü ezberlemeye çalıştım, böylece görüntüsünü sonsuza dek zihnimde tutabilecektim. Onu hatırlamama neden olacak her şeyi düşündüm, bahsedemeyeceğim kadar çok şey vardı. "*Titanik*'i izlediğimde ya da bir düğünçiçeği gördüğümde hep seni düşüneceğim," dedim. Bundan nefret ediyordum. Tam olarak bu şekilde bitmesi gerekiyordu ya da en azından böyle planlamıştık ama yine de her şey yanlıştı.

Kal. Gitme.

Dudakları hüzünlü bir şekilde kıvrılırken yavaşça ayağa kalktı ve beni öpmek için eğildi, dudakları benimkilerin üstünde hareketsiz kaldı. Ardından yüzünü göremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde arkasını döndü ve kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Güm... güm... güm.

Sikeyim!

Ayağa kalkıp masanın üstündeki çiçek dolu vazoyu duvara fırlattım. Camlar kırıldı, su ve çiçekler etrafa saçıldı. Bir süre sonra yavaş bir şekilde yatağa geri oturup başımı ellerimin arasına aldım.

BÖLÜM 13

GRACE

Henüz koridorun yarısına bile gelemeden gözyaşlarım dökülmeye başlamıştı. Doğru olanı yaptığımı biliyordum; sabah nereye gideceğini bilerek ve kalbimin de işin içinde olduğunu kendime itiraf ederek bir dakika daha orada kalamazdım. Yine de bu gitmek için kendimi zorladığım gerçeğini değiştirmiyordu. Gitmenin *acı verdiği* gerçeğini yok edemezdim. Ayrılacağımı anladığında yüzünü kaplayan acının hatırası, zihnimi terk etmiyordu. Boş asansöre adımımı attım ve kapılar arkamdan kapandığında yanaklarımı sıvazlayıp duvara yaslandım.

Her şey burada başlamıştı. Bir asansörde. Ve şimdi yine bir asansördeydim ama bu sefer bitiyordu. *Fakat bitmesini istemiyordum.* Şu anda bildiklerime rağmen, sadece onunla birkaç gün daha geçirmek için zamanda geriye gitmek, her şeyi baştan yaşamak istiyordum.

Odama döndüğümde eşyalarımı yere bırakıp yatağa uzandım. Cenin pozisyonu alarak vedalaşırken güçlükle tuttuğum hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Onu özlemiştim. Onu şimdiden özlemiştim ve sadece on beş dakikadır ayrıydık.

Ninova

Burada kalamazdım. Kendimi toparlamayı başardıktan sonra banyoya gidip yüzümü yıkadım. Üzerime bir kot ve bir tişört geçirip toplanmaya başladım. Birkaç kat üstümde Carson'ın odası varken bu otelde kalmam imkânsızdı. Bunun birkaç nedeni vardı, en önemlisi de onun odasına koşup kendimi ona atmamak için kendime güvenmememdi. Eğer gidersem ne olacaktı ki?

Grace, Grace, Grace. Ne yaptın sen? Evet, kendimi bu duruma ben sokmuştum. Ancak Heteroseksüel Erkek Oyuncu Carson Stinger'a karşı bir şeyler hissedeceğimi nereden bilebilirdim ki? İki gün önce biri bana bunun benim gerçekliğim olacağını söyleseydi gülüp bunun aptalca olduğunu söylerdim. Peki ya şimdi? Şimdi hiç de aptalca değildi. Çünkü onun inanılmaz derecede tatlı bir yanı olduğunu, mümkün olan her şekilde heyecan verici, cesur ve cömert bir adam olduğunu bilmiyordum. Bilmemeyi mi tercih ederdim? Hafta sonumuzun güzelliğini asla yaşayamayacağımı kabul etmek zorunda kalsaydım, ondan uzaklaşmanın kolay olduğu zamana geri dönmeyi tercih eder miydim? Şu anda bu sorulara cevap veremeyecek kadar incinmiş ve dağılmıştım.

Büyük çantamı omzuma atıp valizimin sapını yukarı çekerek kapıdan dışarı sürüklemeye başladım.

Tanrı'ya şükür çıkış işlemi pek uzun sürmemişti ve birkaç dakika içinde beni havaalanına götürecek servise binmek üzere dışarı çıkmıştım. Bu gece binebileceğim bir uçak olması için dua ettim ama yoksa da havaalanında uyuyacaktım. Pek de iyi bir plan sayılmazdı. Neredeyse gülecektim ama kendimi tuttum. Birkaç saniye sonra ağlayacak gibi hissetmeme rağmen yine kendimi tuttum. Tüm mantıklı planlar zihnimi terk etmişti.

Servis aracı uzaklaşırken omzumun üzerinden Bellagio'ya baktım. Bu hafta sonunun ardından bambaşka bir insan olmuştum. Carson beni tam anlamıyla değiştirmişti. Öyle ki tüm kararlarıma farklı bir gözle bakmama ve gelecek *planlarımı* yeniden değerlendirmeme neden olacağından şüphe ediyordum.

Stinger

Derin bir nefes al. Önümdeki yola bakarak ileriye döndüm. Kalbim bu kayıpla ne kadar kırılırsa kırılsın, yapabileceğim en iyi şey bu hafta sonundan öğrendiklerimi aklımın bir köşesine yazmak ve onları -*onu*- bir armağan olarak görmekti. Şoförden servisi durdurmasını istememek ve inip koşar adımlarla Carson'ın yanına gitmemek için kendimi zorlarken ellerim çantamın askısını kavradı. Bunun yerine, başımı koltuğa yaslayıp kalp kırıklığı ile umudun göğsümde birbirlerine karışmalarına izin verdim. Kalbimi hem karanlık hem de ışıkla yıkadım.

Ertesi sabah saat yedi buçukta bavulumun tekerlekleri dairemin eşiğine çarptığında bir dakikalığına durup etrafıma baktım. Bu kapıdan bir amacı olarak çıkan kızdan farklı biriymiş gibi hissediyordum. O kızın duruşu dikti, geleceği hazırdı ve tüm planları sağlam bir şekilde ilerliyordu. Bir esnemeyi bastırarak kapıyı arkamdan kapattım. Mümkün olan her şekilde tamamen bitkin düşmüştüm. Uçağımı gece uçuşuyla değiştirebilmiştim ve saatlerce havaalanında oturup uçağa binişin başlamasını beklemiştim. Koltuğa oturduğumda uyumaya çalışmıştım ama zihnim izin vermemişti. Çünkü sessizleşip biraz dinlenemeyecek kadar çok çalışıyordu.

Carson'la geçirdiğim hafta sonunun her dakikasını düşünüp ona kalbimden bir parça verdiğim anı belirlemeye çalıştım. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecede, sosisli sandviç yerken mi olmuştu? Muhteşem seksin ardından mıydı? Havuzda gülüşürken miydi? Parker'ı kıskandığını söyleyip kendisinin de bana karşı hisleri olduğunu açıkladığında mıydı? Yoksa bunlardan daha önce miydi? Belki de asansörde paniklememem için bana şarkı söylediğindeydi? Neden maske taktığını anladığım zaman mıydı? Başka birine bu kadar çabuk bağlanmak mümkün müydü? Çığlık atmak istiyordum! *Kapa çeneni, beyin!* Bunların gerçekten bir önemi var mıydı? Sanki bir suç mahallini araştırıyor, alıştığım hayatın mahvolmasına neden olan somut delili bulmaya çalışıyordum.

İç çektim. Çantam kolumdan aşağı kayarken omuzlarım çöktü ve valizimi bıraktım.

Mutfaktan bir ses yükseldi. "Selam, Çılgın Şey!"

"Selam, Abs," diyerek onu kapıda karşıladım. Bana çabucak sarıldıktan sonra küçük mutfak masamıza geri oturdu. Önündeki kâğıtların ve bir kalemin yanında duran fincanına uzandı.

Ayakta kaldığımda fincanın üzerinden bana baktı ve kahveyi yerine koyarken gözleri büyüdü. "Sana ne yaptı?" diye sorarken tekrar ayağa kalkıp yanıma doğru yürümeye başladı.

Yüzüm buruştu. En iyi arkadaşımın yanında olmanın verdiği güven ve rahatlığın ortasında taşan kontrolsüz duygularımla başımı salladım. "O hiçbir şey yapmadı, Abby. Bunu kendime ben yaptım. Ben..." Hıçkırdım ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı.

Abby beni kendine çekip sırtımı okşadı ve sakinleşmemi sağlayana dek birkaç dakika boyunca sessizce sarıldı. Gözyaşlarım dindiğinde beni bırakıp yüzüme baktı, ifadesi sertti. "Bunu bize yaptığına inanamıyorum, Grace."

Gözyaşlarımm arasında bir kahkaha attım. "Bize mi? *Bize* bir şey yaptığımı nereden çıkardın?"

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. "Çünkü seni seviyorum, Gracie. O yüzden bu hafta sonunun sonuçlarıyla birlikte başa çıkacağız. Meşgulüm ve hâlâ kaşınıyorum. Bunun için neredeyse hiç zamanım yok." Abartılı bir şekilde iç geçirirken dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. Beni gülümsetmeye çalışıyordu.

İşe yaramıştı. Onu çok seviyordum.

"Otur," dedi. "Ben sana bir kupa kahve getireyim, sen de bana tüm detayları anlat. On bire kadar sınıfta olmam gerekmiyor." Abby, DC bölgesindeki en iyi aşçılık enstitülerinden birinde okuyordu. Yemekleri uğruna ölünebilecek kadar güzeldi. Eğer

Ninova

kendimi şımartmak istersem, onun tariflerinden birini deniyordum ve bu zamana kadar hiç hayal kırıklığına uğramamıştım.

Bana bir kupa kahve doldurdu. Tam sevdiğim şekilde krema ve şeker eklemişti. Ellerimi sıcak bardağın etrafına sardım ve dudaklarıma götürerek sıcak sıvıdan küçük bir yudum aldım.

"En azından ona âşık olmadığını söyle, tatlım."

Bir nefes verip bakışlarımı farklı bir yöne çevirdim. "Sadece bir hafta sonuydu, Abby."

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde, dudaklarının şaşkınlıkla aralandığını gördüm. "Ah, siktir. Seni *salak şey.* Kesinlikle olmuşsun! Bir porno yıldızına âşık oldun!" İnleyerek arkasına yaslandığında başı sandalyesinde aşağı kaydı. Kendini sağa sola savurup avucuyla alnına bir tokat attı. "Tanrım," diye bağırdı. "Bu düşündüğümden çok daha kötü. Kendine hiç rahatlama izni vermiyor olman şaşırtıcı değilmiş! Gevşediğin zaman gerçekten de kendini kaybediyorsun. Öyle değil mi, arkadaşım?"

"Abby... histerik davranmayı bırak. İki gün içinde âşık olmadım." *Olmuş muydum?* Bir an için kafamın karıştığını hissettim. Hayır, tabii ki olmamıştım. Bu mümkün değildi. "Ben sadece... Ona değer veriyorum. Veda etmek istemedim." *Onu şimdiden özledim. Hem de çok.*

Abby iç çekerek oturduğu yerde doğruldu. "En başından başla, Gracie. Her şeyi anlatmanı istiyorum. Üzgün olduğunu biliyorum ama seksi kısımları sakın atlama." Not alacakmış gibi bir kâğıt parçasıyla kalemini önüne çekti.

Burnumu çekerken güldüm. "Gerçekten sapığın tekisin, bunu biliyor muydun?"

"Eyvah. Bunun için özür dilemeyeceğim. Şimdi konuşmaya başla."

Duş alıp derse gitmesi gerekene kadar konuştuk. Biraz daha ağladım ama içimi dökmek iyi gelmişti. Bu ihtiyacım olan bir

başka duygusal boşalmaydı; yaşadığım deneyimi en iyi arkadaşımla paylaşmak. Abby'nin gidişinin ardından kendimi yatağıma yüzüstü attım ve o gece saat altıda arkadaşım kapıdan girene kadar da uyanmadım.

CARSON

Havaalanından doğruca çekimin yapılacağı otele gittim, orada duş alabileceğimi biliyordum. Zaten beni kameralar için hazırlamaları gerekecekti. Bu rutine alışmıştım.

Bir gece önce iki saat zar zor uyumuş, koridordaki her sesi dinlemiştim. Bir tarafım Grace'in geri dönmeye karar vermesini ummuştu. Nasıl ayrıldığımızı düşünürsek, arkasından gitmemin imkânı yoktu. Vedalaşmıştık. Bunu onun için daha da zorlaştıramazdım. Fakat belki fikrini değiştirir ve benimle bir gece daha kalmaya karar verir diye düşünmeden de edememiştim. Bu yüzden planladığım gibi havaalanına gitmek yerine, bana ait olduğunu bildiği odada kaldım. Geri gelmemişti. Onu anlıyordum, gelmemesi şaşırtıcı değildi. Yine de berbat bir durumdu. Ve en kötüsü de onu daha önce hiç kimseyi özlemediğim kadar özlemiş olmamdı. İçgüdülerim onun peşinden gitmemi, bana ait olduğunu iddia etmemi söylüyordu. Ancak o ilk gece esprisini yaptığım mağara adamı saçmalığı işe yaramayacaktı. Durumumuzu... *bizim gerçekliğimizi* gözden geçirmiştik... Hayatlarımız birbirlerine uygun değildi ve şu anda bunu düzeltmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Bu kadar çabuk ve derinden etkilenmeme ne sebep olmuştu? Belki de anlamaya çalıştığım şey buydu, böylece kendimi bir türlü kurtulamadığım kaybetme duygusundan arındırabilecektim. Sonunda buna karar vermiştim ama belki de net bir cevap yoktu. Çünkü Grace... Grace'di ve bu kadar basitti. Beni büyüleyen

ve etkisi altına alan onun varlığıydı. Daha önce sorgulamadığım şeyleri sorgulamamı sağlamış, kendimi farklı bir ışıkta görmeme neden olmuştu. O ışıklar üzerime bir gölge düşürüyordu ama aynı zamanda da daha önce fark etmediğim bir bakış açısı kazanmamı sağlıyordu. Bu perspektifi henüz tam anlamıyla inceleyememiştim çünkü hâlâ paylaştığımız deneyimin sersemliği altındaydım.

O sabah Courtney'nin numarasını mesaj olarak ilettiği odanın kapısını çaldım ve daha önce birlikte çalıştığım bir kameraman tarafından içeri alındım. "Selam, Joe."

"Merhaba, Carson. Nasıl gidiyor?"

"Harika. Makyaj hazır mı?" Yatak odası ve banyo olduğunu tahmin ettiğim yere açılan kapalı bir kapıyı gösterdim.

"Evet. Seni bekliyorlar."

"Tamamdır." Kapıyı açtığımda Courtney selam vererek beni karşıladı, uzaklaşırken telefonunu kulağında tutuyordu.

"Merhaba, Carson," diyen tiz bir ses duydum. "Ben Bambi." Büyük memelerinin sahte olduğu belli olan çıplak bir sarışın, pencerenin yanındaki makyaj sandalyesinden seslendi. Elinde küçük bir makyaj fırçası olan bir kadın Bambi'nin meme uçlarına bir şeyler sürüyordu.

Zorla gülümsedim. Bununla hiç ama hiç ilgilenmiyordum. *Sadece bunu atlat ve paranı al,* diye kendime hatırlattım. "Selam, Bambi. Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek yanına gittim ve elini sıktım.

"Yakından tanışmaya başlayabiliriz." Gülümseyerek ayağa kalktı ve makyaj görevlisini kenara iterek beni usulca öpmek için eğildi. Dilini altdudağımın üzerinde gezdirdikten sonra baştan çıkarıcı olduğu belli olan bir bakışla arkasına yaslandı. Neden rahatsız olduğumdan emin değildim. İstesem de istemesem de burada belli bir amaç için bulunduğum oldukça açıktı. *Sikeyim.* Neden birdenbire hasta hissetmeye başlamıştım? Bambi çok güzeldi ve çekici bir vücudu vardı.

"Bu ilk çekimin mi?" diye sordum.

Başını sallarken memeleri de ona eşlik etti. Makyöz öne geçip eğildi ve karnına ışıltılı bir şey sürmeye başladı. "Evet," dedi Bambi. "İlk seferim için özellikle senin olmanı istedim." Kısa bir süreliğine, kalabalık bir odanın ortasında çıplaklığıyla garip bir tezat oluşturacak şekilde utangaç göründü. Kalçalarına ışıltılı bir şey sürmeye başlayan makyözü görmezden geliyordu. Tüm bu sahnenin ne kadar... tuhaf olduğunu düşündüm. Hafifçe kıkırdayarak, "Courtney'nin internet sitesinde resmini gördüğümden beri sana hayranım," diye devam etti.

İlginç. Yine de odaklandığım şey, bunu daha önce hiç yapmamış olmasıydı. En azından sürecin ikimiz için de mümkün olduğunca rahat geçmesini sağlayabilirdim. Belki de numara yapıyordu. Belki de bunu yapmak zorunda olmadığını açıkça belirtmem ona yardımcı olabilirdi. "Gerçek adın ne, Bambi?"

Yüzü ifadesizleşti. "Ha?"

"Bambi'nin bir sahne adı olduğunu varsayıyorum?"

Gözleri etrafı tararken yutkundu ve sonunda, "Rose," dedi. "Gerçek adım Rose."

Rose. Bu *Titanik*'i düşünmeme neden oldu. *Titanik* de Grace'i düşünmemi sağladı. *Acıtmıştı.* Bu düşünceyi bir kenara bırakarak yüzümü buruşturdum. *Rose.* Rose'u, şu anda tam karşımda duran kadını düşünmem gerekiyordu. Bir zamanlar birileri ona Rose adını vermişti. O ismi bir kenara attığını ve şimdi kendisine Bambi denmesini istediğini biliyorlar mıydı? *Ah, Tanrım.* Başım zonkluyordu. Geriye doğru bir adım atarken, "Güzel isim," demeyi başardım. "Duş almam lazım ama birazdan çıkarım," derken teknik olarak ondan kaçmaya çalışıyordum.

Arkamdan, "Bekliyor olacağım," diye seslendi. Ses tonundan kafasının karıştığı belli oluyordu.

Kendini topla, Stinger. Hızlı bir duş alıp ılık suyun altında kendime bir dakika rahatlama izni verdim. İşim bittikten sonra

Ninova

makyözlere sandalyelerini banyoya çekip çekemeyeceklerini sordum, kimseyle sohbet edecek havada değildim. Kesinlikle kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ya da en azından vücudumu.

Daha önce yaptığım uzun metrajlı filmlerin aksine, bu sadece bir günlük bir çekimdi. En azından bugünden sonra bitmiş olacaktı.

Tanrı'ya şükür bu tür çekimlerde abartılı makyajlar gerekmiyordu, özellikle de benim için. Sürülen her şey silinebilirdi, bu yüzden fazla bir şey kullanılmamıştı. Courtney içeri girdiğinde yanıma yaklaşarak dudaklarını yanağıma bastırdı. "Selam, yakışıklı," dedi. "Yorgun görünüyorsun." Yüzümle uğraşan makyöz kıza baktı. "Gözlerinin altına biraz kapatıcı sür, Marcia."

"Böyle iyiyim, Courtney. Işıkları kısarsın," diye mırıldandım.

"Loş ışıklar bile o torbaları gizleyemez, aşkım. Ne yaptın böyle? Bütün geceyi partileyerek mi geçirdin?"

Homurdandım. "Keşke." Bütün bir geceyi Grace'i özleyerek geçirdiğim için uyuyamamıştım.

Marcia gözlerimin altına bir şey sürüp pudraladıktan sonra işinin bittiğini işaret etti.

Courtney bakışlarını *boxer*ıma çevirdi. "Biraz yalnız kalmak ister misin, tatlım?"

"Evet." Sikimi kaldırıp kaldıramayacağım bir merak konusuydu.

"Tamamdır. Çekime göre Bambi yatakta birkaç dakika kendine dokunacak ve sonra partiyi başlatmak için ona katılacaksın, anlaşıldı mı? Birkaç dakikanın ardından balkona çıkıp orada devam edeceksiniz."

"Evet. Tamam."

"Güzel." Gözlerini kısa bir süre yüzümde gezdirdikten sonra kapıyı arkasından kapatıp dışarı çıktı.

Ayağa kalktım ve birkaç dakika bekledikten sonra yatak odasından yükselen müziğin sesini duydum. *Boxer*ımı indirip lavaboya yaslandım ve kendimi hazırlamaya çalıştım. Herhangi bir seğirme bile yoktu.

Hafta sonu boyunca Grace'le geçirdiğimiz zamanı ve seksi düşündüm. Belki de seksi abartmıştım. *Grace.* İşte oradaydı, aletim seğirmeye başlamıştı. Grace'i topukluları ve tangasıyla yatağın üzerine eğilmiş, onu becermem için yalvarırken hayal ettiğimde sertleştim. *Başlıyoruz. Tamam.* Hafta sonu boyunca onu becerdiğim tüm pozisyonları düşündüm ve kısa bir süre içinde acı verecek kadar sertleşmiştim.

Kapı hafifçe çalındığında beni beklediklerini anladım. Çırılçıplak bir halde, ereksiyonumla dışarı çıktım ve bir dakika boyunca Bambi'nin yatakta kıvranışını izledim. Eli bacaklarının arasında, abartılı bir şekilde inliyordu. *Rose. Onun adı Rose.* Neredeyse ereksiyonumu kaybedecektim fakat gözlerimi kapatıp tekrar Grace'i hayal ettim. *Pekâlâ. İş yapmaya hazır hale gelmiştim.* Bambi'ye katılmak için yatağa ilerledim. Yanındaki yerimi aldığımda yavaşça doğrulup beni öpmeye başladı. Dilini ağzıma sokarken boğazından yüksek sesli bir inilti çıktı. Neredeyse yüzümü buruşturacaktım. Nefesi rahatsız edici değildi ama tadı güneş ışığı ve tatlılık gibi gelmiyordu. Gözlerimi açıp vücuduna baktım. Teni pürüzlü ve parıltılıydı. Kamerada harika görünürdü. Fakat Grace'i boşalttığımda pürüzsüz teninin nasıl doğal bir renkle kızardığını hayal etmekten kendimi alamadım.

Düşünme. Sadece düşünmeyi bırak. Kalbim hızlanmıştı ama sebebi tahrik olmam değildi, panikliyordum. İşe yaramıyordu. *Yaramak zorunda, yapman gereken bir iş var.*

Grace'i düşünmek istemiyordum ama aletimin sert kalmasını sağlayan tek şey onu düşünmekti. Gözlerimi hızla kapatıp zihnimi onunla doldurmaya çalıştım. Elimi uzatıp saçlarına dokundum ama tutamlar ipek gibi hissettirmiyordu, saç spreyinden dolayı

Ninova

ağırlaşmışlardı. Öpüşmeye devam ettik ve Rose kendine dokunurken kullandığı elini yanağıma götürdü. Uyarılışının kokusunu aldığımda işim bitmişti. Ondan uzaklaşıp ayağa kalktım. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Senin hatan değil ama bu bana uygun değil."

Biri, "Kestik!" diye bağırdı.

Banyoya girip kıyafetlerimi aldım ve kapıdan Courtney'nin sesi yankılanırken giyinmeye başladım. "Carson, bebeğim. Biraz daha zamana ya da belki *viagra*ya* ihtiyacın varsa, seni idare edebilirim."

Ayakkabılarımı giyip kapıyı açtım ve Courtney'nin yanından geçtim. "Özür dilerim, Courtney. Gerçekten özür dilerim ama artık bunu yapamam." Bakışlarımı odada gezdirdim ve köşede hüzünle bornozunu çekiştiren Rose'u gördüm. "Rose," diye seslendim. Başını kaldırıp bana bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Yemin ederim. Belki... sadece bunun gerçekten istediğin şey olup olmadığını düşün, tamam mı? Bunun... sonuçları olacak. Sadece bir şekilde onlarla karşılaşacaksın. Ve... Rose harika bir isim." Etrafımdaki insanların bir kısmı şaşkınlıkla, bir kısmı da öfkeyle bana bakarken bir orduyu anımsatıyorlardı. "Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ben sadece... üzgünüm." Bununla birlikte süitin kapısına doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve sessizce arkamdan kapattım.

Asansörlere yönelip düğmeye bastım. Başım dönüyordu. *Ah, kahretsin.* Az önce ne halt etmiştim? Beni dava edeceklerdi ve bu patlamanın ardından bir daha asla film yapamayacaktım.

Orada öylece durup kapalı asansör kapısına baktım. Mahvolmuştum. Ciğerlerime derin bir nefes çektim. Peki... neden şu anda hiçbir şeyi umursamıyordum? Küçük, neşeden uzak bir kahkaha attım. Beş parasız ve işsizdim. Yine de kendimi... iyi hissediyordum. Neşeliydim.

* Penis sertleşmesi bozukluğuna karşı kullanılan uyarıcı bir ilaç.

Ninova

Şimdi tam olarak ne yapacaksın, ahmak herif? Böyle bir şey yapmadan önce lanet olası bir plana ne dersin? Tekrar güldüm ama bu seferki gerçekti. *Bir plan.* İki elimi kaldırıp parmaklarımı birleştirdim ve alnıma koyup başımı geriye attım. Asansörün ve kapıların açılma sesini duyana kadar öylece durdum. Ellerimi yüzümden çektiğimde, karşımda duran adama doğru ilerlemeye başladım. Tim. Siktiğimin Tim'i.

Asansörden inerken şaşkın görünüyordu. "Carson," dedi. "Bu kadar çabuk bitirmiş olamazsın." Bakışları saatine kaydı, arkasındaki asansörün kapıları kapandı ve yanıma yaklaştı.

"Çekim bitti, Tim. Ama sadece ben orayı terk ettiğim için."

Kaşları çatıldı. "Terk mi ettin? Ne haltlar dönüyor burada?"

"Dinle, Tim. Seni daha sonra arayıp haber verecektim. Ama benden bu kadar. Artık film yapmayacağım." Gözleri yavaşça kısıldı, ardından da keskin bir kahkaha attı.

"Vay canına. Bütün kariyerini bir kenara attığına göre kız çok fena sikişiyor olmalı. Şu anda o küçük sarışınının otel odamda bana katılma teklifimi kabul etmiş olmasını diliyorum."

İrkildim. "Ona *teklifte* mi bulundun?" Etrafımızdaki hava gittikçe kızıllaşıyor gibiydi. "Ona sikik bir *teklifte* mi bulundun?" diye tekrarladım. Tim'in bir gün önce otel odama geldiğinde Grace'e böyle bir teklif yapmış olduğu gerçeği öfkeden deliye dönmeme neden olmuştu. *Adi domuz.*

Tim daha ne olduğunu anlamadan üzerine yürüdüm, gömleğini kavradım ve onu duvara çarpana kadar geriye ittim. Yüzümü onunkine yaklaştırdığımda, kanım öfkeyle pompalanıyordu. "Seni hasta, ahlaksız orospu çocuğu. Onunla böyle konuşma hakkına sahip olduğunu mu sanıyorsun? Ona bakmaya bile nasıl cüret edersin? Sırf bunun için seni öldüresiye dövmem gerekiyor."

"Ne halt ediyorsun?" diye bağırdı Tim. "Öylesine bir piliç için mi, Carson? Lanet olası bir piliç için mi?"

Bütün vücudum buz kesti ve yumruğumu yüzüne indirdim. Burnundan kan fışkırdığında onu bırakarak yere düşmesine izin verdim. Üzerimdeki bakışları sersemlemişti.

Üzerinden atlayıp asansör kabinine girdim. O soğukluk tüm vücuduma sızıyor, sanki kendi hayatımı uzaktan izliyormuşum gibi her şeyden kopuk hissetmeme neden oluyordu. Kısa bir süreliğine başım döndü -neredeyse yerden yükseliyor gibiydim- ve sonra hafifçe irkildim. Artık ayaklarım tekrar yere basıyordu. Etrafımdaki dünya odak noktası haline geldi, her şey keskin ve berrak görünüyordu. Duruşumu dikleştirdim. "Artık menajerliğine ihtiyacım yok, Tim," derken sesim duygusuzdu. Boğazından bir inilti yükseldi, kendini itip yerde oturur hale geldi. Önümde kanlar içinde yatan adi herif hakkında hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece içi boş bir aşağılama vardı. Lobinin düğmesine bastım, aramızdaki kapılar kapanana dek gözlerim bir an bile üzerinden ayrılmadı.

Courtney ile anlaşmamdan altı ay önce aldığım siyah Nissan Pathfinder marka arabama atladım ve birkaç dakika oturup camdan dışarı baktım. Öne doğru eğilip başımı direksiyona yasladım, zihnimi boşaltmaya çalışıyordum. En sonunda doğrulup arabayı çalıştırdığımda, amaçsızca otoyol girişine sürdüm. Aklımda gerçek bir varış noktası yoktu. Belki bir süre daha araba kullanacak ve bu noktadan sonra gideceğim yer konusunda hem gerçek hem de mecazi anlamda biraz daha netlik kazanmaya çalışacaktım.

Trafik yavaşlayıp neredeyse durma noktasına geldi. Lanet olası Los Angeles trafiği. Doğrusu, pek de umurumda değildi. Olmam gereken bir yer yoktu. Küçük bir kahkaha attım ve elimi spreyli saçlarımda gezdirmeye çalıştım. Tanrım. Hâlâ kahrolası makyajın izlerini taşıyordum. İç çekip arkama yaslandım. Bakışlarım şehrin bu kısmından geçerken daha önce binlerce kez gördüğüm bir reklam panosuna takıldı. Vay canına. Başımı eğip bakışlarımı

silahlarını çekmiş üniformalı, çamurda koşan adamların fotoğrafı üzerinde gezdirdim.

Sana hiç sabahın köründe kalkmaktan zevk almanın bir avantaj olduğunu ve orduya katılman gerektiğini söyleyen oldu mu?

Grace'in sözleri zihnimde dönerken damarlarımda zonklayan, garip bir enerji dolaşmaya başladı. Şaka yapıyordu. Ama... gerçekten avantaj olabilir miydi? Belki de bunlardan birkaçına sahiptim. Maceraperesttim. Güçlüydüm. Sabahın köründe kalkmayı severdim.

Bana cesur olduğumu söylemişti.

Trafik ilerlemeye başlayınca reklam panosunun yanından geçtim ve telefonumu alıp internette bir adrese bakacak kadar yavaş ilerlemeye başladım. Hemen ardından GPS'imi açıp bir sonraki rampadan çıktım ve varış noktama ulaşana kadar yönlendirmeleri takip ettim. Otuz dakika sonra hedefime ulaşmıştım. Önümdeki binanın tabelasında şöyle yazıyordu: *Donanma Asker Alımı.* Gözlerimin altındaki makyajı iyice silmek için kısa bir an ayırdım ve arabamdan indim. Kalbim deli gibi atıyordu. Öte yandan kendimi kaybolmuş ve gidecek hiçbir yerim yokmuş gibi değil, kararlılık ve *amaç* duygusuyla dolmuş gibi hissediyordum. Kapıyı açtım. *Fikrini değiştirmek için son bir şansın var, Carson.* Bir anlığına duraksadıktan sonra içeri adım attım.

Haki renk üniformalı bir adam öne çıkarak, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Yaka kartı takıyordu ve gömleğinde birkaç rozet vardı.

Bunu gerçekten yapacak mıydım? Grace'in yüzü gözümün önünde canlandı. Bana gülümseyişi, fiziksel sporlarla kendimi zorlamayı neden sevdiğimi anlattığımda yüzünde beliren gururlu bakışı... "Orduya yazılmak için geldim," dedim.

Adam gülümsedi. "Peki, tamam o zaman. Sana yardımcı olacak kişi benim. Benimle gel. Ben Birinci Sınıf Kıdemli Astsubay Duane Mitchell." Benimle hızlıca tokalaşıp masasına kadar onu

Ninova

takip etmemi işaret etti. Masanın arkasına oturdu ve diğer taraftaki bir sandalyeyi işaret etti.

Oturduğumda, "Adın ne?" diye sordu.

"Carson Stinger."

"Pekâlâ, Carson. Başlamadan önce biraz sohbet edelim. Bu kararı vermene neden olan şey ne?" Sandalyesinde arkasına yaslandı, dikkatle beni inceliyordu.

Boğazımı temizledim. "Dürüst olmak gerekirse daha iyi bir seçeneğim yok. Üniversite okuyacak bir adam değilim, bunun farkındayım. Hayatıma faydalı olacak bir şey yapmak istiyorum."

Başını salladı. "Güzel, bu da iyi bir sebep. Şimdi sana şunu sorayım, nasıl bir iş yapmak istediğini düşündün mü?"

"Şey, pek sayılmaz. Bunu yapmaya yaklaşık yarım saat önce karar verdim."

Güldü. "Anladım. Peki, hangi konuda iyisin?"

"Harika bir yüzücüyüm ve ekstrem sporlarda iyiyim."

Astsubay Mitchell birkaç saniye daha beni inceledi. Başını dalgıç kıyafetleri içinde, ellerinde makineli tüfeklerle sudan çıkan bir grup adamın posterine doğru eğdi. "Hiç Navy SEAL* diye bir şey duydun mu?"

"SEAL mı? Evet, tabii ki. SEAL olmak için uygun muyum?" Onlar... belalı tiplerdi.

"Eh, bilemiyorum. ASVAB** adı verilen bir testten çok yüksek puan alman ve temel eğitim sırasında sana BUD/S'de*** bir yer sağlayacak fiziksel bir testi geçmen gerekir. Açılımı Temel Sualtı Yıkımı/ SEAL şeklinde." Bir anlığına duraksadı, bakışları yüzümde gezinirken sessiz kaldım. Ardından devam etti. "Sonra temel

* Navy SEAL ABD Donanması'nın özel kuvvetler birimidir. SEAL kısaltması, "Sea, Air, and Land" (Deniz, Hava ve Kara) kelimelerinin baş harflerinden oluşur ve bu birliklerin her üç ortamda da operasyon yapabilme yeteneğini ifade eder.

** ASVAB (Armed Services Vocational Aptitude Battery), ABD ordusuna katılmak isteyenlerin aldığı bir yeterlilik testidir.

*** BUD/S, Temel Sualtı Yıkımı/SEAL Eğitimi anlamına gelir ve SEAL adaylarının geçmesi gereken zorlu bir eğitim programıdır.

eğitimi atlatıp A* okulundan geçmen gerekiyor. Tüm bu aşamaları geçip BUD/S'e kadar gelmeyi başarsan bile erkeklerin sadece yüzde yirmisi orduya alınıyor. Bu da yüzde sekseninin başarısız olduğu anlamına geliyor. Peki ya sen SEAL olmak için uygun musun? Pek çok erkek değil. Ancak iyi bir yüzücüysen, tehlikeli ve yüksek düzeyde beceri gerektiren sporları seviyorsan, bu iyi bir başlangıç olabilir. Yine de sana karşı dürüst olacağım, BUD/S dünya üzerindeki en sıkı askeri eğitimdir. Bunu iyi düşün."

Başımı salladım. Buraya gelirken yolda yeteri kadar düşünmüştüm. Başka seçeneğim olmadığı *ve* bu ani fikrin tenimin altında heyecan uyandırdığı gerçeğini de ekleyince cevap ortadaydı. "Hadi başlayalım."

* Temel eğitim (basic training), askeri eğitimin ilk aşamasıdır. Donanma A okulları, denizcilerin teknik becerilerini veya askeri mesleklerini öğrendikleri yerdir.

Ninova

BÖLÜM 14

GRACE

Yatağımda oturmuş, isteksizce ders çalışıyordum. Kalbim acıyor, içimde bastıramadığım bir özlem hissediyordum. Onu özlediğim şüphesiz bir gerçekti. Bu duygu ne zaman geçecekti? Vegas'tan döneli birkaç gün olmuştu ve duygularım hafiflemek yerine yoğunlaşıyor gibiydi. Onunla sadece iki buçuk gün geçirmiştim. Bu kadar kısa sürede unutmam da mantıklı olmaz mıydı?

İç çekip yastığıma yaslandım ve tavana baktım. Şu anda ne yapıyordu? Sette miydi? Bu düşünce karşısında yüzümü buruşturdum. Bana altı ayda sadece dört film çektiğini söylemişti ve birkaç gün önce de bir film çekmişti. Onu başka biriyle, hatta bir daha hiç görmeyeceği biriyle hayal ettiğimde göğsümde şiddetli bir kıskançlık dalgası yükseldi. Bu düşünce karşısında çığlık atmak istedim. İçimden kendimi yere atmak, bitkin düşüp hissizleşene kadar ağlamak geliyordu. *Bir porno yıldızına karşı hisler beslersen böyle olur, Grace.* Abby aptal olduğumu söyleyerek benimle dalga geçmişti ama gerçek buydu; aptalın tekiydim. Peki ya *o* nasıl başa çıkmıştı? Söylediği gibi onun için de zor olmuş muydu? Onun için bazı şeyleri değiştirdiğimi söylemişti. Gerçekçi olmak gerekirse, bu benim kısa süreli varlığımın onun hayatını biraz daha zorlaştıracağı anlamına geliyor olabilirdi. Bu umuda tutunmakta

Ninova

zorlanıyordum. Öte yandan çok daha *fazlasını* yapabilirdi. Yine de onun yerine bu kararı verecek olan kişi ben değildim. Buna kendisi karar vermek zorundaydı. Bu yüzden çekip gitmiştim. *Bu yüzden* gitmekten *başka seçeneğim* olmamıştı. Tanrım, muhtemelen benimle hiç tanışmamış olmayı diliyordu.

Ne kadar acı çekiyor olsam da onun için böyle hissetmiyordum. Ne iş yaptığını biliyordum ama Carson benim için bundan daha fazlasıydı. Eğer öyle olmasaydı, gitmek kolay olurdu. Kaçabilirdim bile. Ve sorun da burada başlıyordu. İmkânsız bir sorun.

Bir süre daha yatağımda öylece yattım, düşüncelerimin içinde kayboldum ve aklıma çok ama çok kötü bir fikir geldi. Ayağa kalkıp masamdan bilgisayarımı almadan önce birkaç dakika bu fikre karşı koymaya çalıştım. Bilgisayarı açtım ve bağdaş kurarak yatağa oturdum. Arama motoruna adını yazarken ellerim titriyordu. Karşımda çıkan ekranın en üstünde ArtLove.com adlı bir internet sitesi yer alıyordu. Mantığım bunu reddetse de, kalbim hızla çarparken siteye tıkladım. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama yine de ele geçirilmiş gibiydim. Kendimi durduracak gücüm yoktu.

Ön kapının kapandığını duydum. "Grace?" diye seslendi Abby.

"Buradayım," diye karşılık verdim, ekran tam olarak yüklenmeden önce sayfayı küçültmüştüm.

Ayak sesleri yaklaştığında başımı kaldırdım. Abby üniforması, siyah pantolonu ve beyaz aşçı önlüğüyle kapımda duruyordu.

Atkuyruğunu çözüp saç derisine masaj yapmaya başlarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu şüpheyle. "Yanakların kıpkırmızı olmuş."

Yüzümü buruşturup hafifçe gülümsedim. "Şey, pornolara bakıyorum."

Abby'nin eli saçında donakaldı. "Ah, tamam. Kapında bir kilit olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Carson'a bakıyorum, Abby."

Bir dakika boyunca gözlerini yüzümde gezdirdi. "Bu iyi bir fikir mi?"

"Muhtemelen değil ama sanki onu görmek zorundaymışım gibi hissediyorum. Gerçek olduğunu bilmek zorundayım. Hayatıma devam etmem gerekiyor." Bunun yardımı olur muydu? Bilmiyordum ama işe yararmış gibi görünüyordu.

Tereddütle duraksadı fakat sonra yatakta yanıma oturdu. "O halde bunu yapacağız, bebeğim. Yanında olacağım."

Ekranı tekrar büyütmek için kenara tıkladım. "Teşekkürler, Abs."

Daha önce hiç porno izlememiştim ve neyle karşılaşacağım hakkında en ufacık bir fikrim bile yoktu. Ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Ekranda seksin her çeşidini yapan çıplak insanlar belirdiğinde gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım," diye soludum. Gözlerim Abby'ye kaydı, başı eğikti ve küçük dudaklarında ufak bir gülümseme vardı. "Çalıştığı site burası mı?"

Başımı salladım. "İki yıllık sözleşmesi olduğunu söyledi. Bu site olmalı. Neden sordun?"

Yüzüme baktı. "Daha önce hiç porno izledin mi, Gracie?"

"Şey, bazı sitelerde resimler gördüm, bir de aniden karşıma çıkan reklamlar oldu... O tür şeyler işte." Sesim savunmaya geçmişim gibi gergin çıkıyordu. Daha önce pornolar pek... ilgimi çekmemişti. Romantik kitaplar, zevk için okuyacak zamanım olduğunda daha cazip gelirdi. Genelde de öyle bir zamanım olmazdı.

"Eh, diğerlerine kıyasla," diye başladı Abby. "Bu aslında çok... sanatsal."

Bakışlarımı tekrar ekrana çevirdim. Ne demek istediğini anlayabiliyordum. Sahnelerin çoğu güzel sahillerde, zengin görünümlü evlerde ya da verandalarda çekilmişti. İnsanların hepsi iyi görünümlüydü. Daha yakından bakmak için aşağı kaydırdım.

Kadınlar süper model olabilecek gibi görünüyordu. Ciddiydim. Bunu neden yapıyorlardı? Sanırım sebepleri Carson'ınkiler

ile aynıydı. Bu durum, gerçek ilişkilerinde sorun yaratmıyor muydu? Hem şimdi *hem de* daha sonrası için, problem olmayacak mıydı? Başımı sallayıp zihnimi toplamaya çalıştım. İnsanların neden bu mesleği seçtiklerini anlamakta zorlanıyordum. Çoğunluğun fazla bir seçeneği *olmadığını* düşünüyordum ama bu siteye bakınca yüksek ihtimalle yanıldığımı fark ettim.

Videolardan birine tıklamaya çalıştığımda, videonun tamamını izlemek istiyorsam üye olmam gerektiğini söyleyen ve farklı üyelik seçeneklerini sıralayan bir kutu belirdi.

Bakışlarımı Abby'ye çevirdim, kalbim hâlâ göğsümü tekmeliyordu. Sitenin arama çubuğuna Carson'ın adını yazdım. Ekran hızlı bir şekilde değiştiğinde küçük bir nefes aldım. Carson'ın birden fazla ekran görüntüsünde farklı kadınlarla *aktif olarak* seks yaparken çekilmiş fotoğrafları vardı. Beynim gördüklerimi idrak edemiyordu. Boğazımdan küçük ve boğuk bir ses yükseldiğinde Abby elimi sıktı. "Hadi, şunu kapatalım..."

"Hayır, henüz değil." Sesim kendi kulaklarıma bile çok uzaktan geliyordu. Bunu, yaptığı şeyin gerçek olduğunu görmem gerekiyordu. Vedalaştığımız günün ertesinde ne yaptığını bilmeliydim.

"Gracie, bunlar seninle tanışmadan önce yaptığı şeyler," dedi sessizce.

"*Bunlar öyle*, Abby. Eğer gelecek ay buraya dönüp bakarsam yeni bir tane, belki de iki tane olacak," dedim acıyla.

Abby elimi sıktı. "Bunu yapmayacaksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece tek seferlik bir şey. Kendime onunla neden iletişim kurmayacağımı hatırlatmam gerekiyor. Neden gitmesine izin vermek zorunda olduğumu göreceğim."

Üzgün bir ifadeyle başını salladı ve ikimiz de bir dakika boyunca sessizce fotoğraflara baktık.

"Vay canına, tatlım. Haklıymışsın, çok *ateşli*."

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktım.

Ninova

Tekrar ekrana döndü. "Özür dilerim, bu pek yardımcı olmadı," diye mırıldandı.

Hem bomboş hem de hasta hissederek kendimi ekrana bakmaya zorladım. Carson'ın yüzündeki ifade... doğru hissettirmiyordu. Bu... Bellagio'nun lobisinde ilk karşılaştığımızda ve sonra barda yüzünde gördüğüm ifadenin aynısıydı.

Çocuklarımızı hangi pozisyonda yaptık? Seni arkadan mı becerdim? Yoksa üstümde miydin? Bedenini cama bastırıp eğilmeni mi sağlamıştım?

O gün beni dehşete düşürmek için tarif ettiği pozisyonların geri kalanını hatırlayamıyordum bile. Hatırladığım tek şey, benimle yataktayken yüzünde beliren ifadeydi. Ve şu anda karşımda duran haline benzemiyordu. *Bu fotoğraflarda maskesini takmıştı.* Bu biraz olsun içimi rahatlattı. Safranın boğazıma kadar yükseldiğini hissettim ve Carson'ın başka kadınlarla yakınlaşmasına bir saniye daha bakmayı reddederek bilgisayarımı kapattım.

CARSON

Kahretsin, bu berbat olacak. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Courtney'nin yaşlı resepsiyonisti Irene bilgisayar ekranından başını kaldırdı. "Selam, Carson." Ona dikkatli bir şekilde gülümsediğimde, aynı şekilde karşılık verdi. En azından ilk tepkisi düşündüğüm gibi güvenliği çağırmak olmamıştı.

"Selam, Irene. Courtney içeride mi?" Masasına yaslandığımda kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. Genelde içeri girdiğim zaman onunla flört ederdim. Fakat bu sefer içimden gelmiyordu.

Irene'in kaşları çatıldı. "Evet, tatlım. Onunla randevun var mı?" Kitabını karıştırmaya başladı. "Görünürde yok ama-"

"Hayır, Irene. Randevum yok. Ben aslında-"

"Carson."

Ninova

Kafamı kaldırdığımda Courtney'yi gördüm. Ofis kapısının önünde duruyordu. Üzerinde gri bir etekle açık pembe bir bluz vardı. Siyah uzun saçları sırtından aşağı düz bir şekilde dökülüyordu. Yüzü ifadesizdi. *Kahretsin.*

"Courtney, selam." Ona doğru yürüdüm. "Seni aramadığım ve randevu almadığım için üzgünüm. Ben sadece-"

"Carson, ofisime gel."

Müdürün odasına çağrılmış, suçlu olduğunu ve başına gelecekleri hak ettiğini bilen bir çocuk gibi onu takip ettim. Tim'le olanlardan sonra bu görüşmenin iyi geçeceği konusunda hiç umudum yoktu. Dediğim gibi, tamamen berbat olacaktı.

Courtney masasının arkasına oturduğunda ben de önündeki sandalyeye yerleştim. Koltuğunda arkasına yaslandı, parmaklarını birleştirip sessizce yüzümü inceledi. "Ne oldu, Carson?"

Ellerimi bacaklarımın üzerine koydum. "Benden bu kadar, Courtney. Özür dilerim. Profesyonelce davranmadığımı biliyorum. Bana karşı çok iyiydin ve aramızdaki ilişkiyi bu şekilde bitirmekten gerçekten nefret ediyorum."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "O gün bana çok para kaybettirdin."

Derin bir nefes aldım. "Evet, biliyorum. Burada olmamın nedenlerinden biri de bu." Elimi cebime sokup cüzdanımı aldım ve içindeki çeki çıkardım. "Arabamı sattım. Bir banka çeki düzenlettim ve senin adına imzalattım. Çek tüm masraflarını karşılamaya yeter mi emin değilim. Videonun kendisinden kazanacağın parayı karşılamaya yetmeyeceğini biliyorum ama bunun bir başlangıç olmasını ve ödemeleri yapabilmeyi umuyor-"

"Öncelikle, o süitten yarı çıplak ve kusacak gibi çıkmana neden olan şeyi anlat."

Çeki masasına bırakmadan önce son bir bakış attım. Boğazımdan çıkan ses acı vericiydi ama bir iç çekişle son buldu. Courtney'yi

Ninova

severdim. Bana karşı her zaman iyi davranmıştı, güvenilmez insanlarla dolu bu işte sırtımı yaslayabileceğimi hissettiğim biri olmuştu. Usulca, "Biriyle tanıştım, Court," dedim.

Beni incelerken ifadesi yumuşadı. "Ah, anlıyorum. Âşık olmuşsun. Şu anda her şey yerine oturdu."

"Hayır, tam olarak değil. Onunla sadece bir hafta sonu geçirdim. Ancak-"

"Carson, âşık olmuşsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Kaşlarımı çatıp başımı salladım. "Hayır, gerçekten. Sadece iki buçuk gün geçirdik, Courtney. Bu kadar. Haftalar değil, sadece günler. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Biz... o... sadece-"

"Carson." Yumuşak bir kahkaha attı ama benimle dalga geçiyor gibi değildi. "Aşk her zaman mantıklı değildir. Ve bu onun en büyük güzelliği, en büyük gizemidir. *Beklenmedik aşk* denen şeyle alay eden herkes, mümkün olsa bunu bir şişeye koyup saklarlar. Ama gizem uydurulamaz, tatlım. İnan bana, bunu biliyorum."

Courtney'ye baktım, sözlerini zihnimde tartıyordum. Bu tür bir tepkiyle karşılaşacağımı düşünmemiştim. "Ona sunacak hiçbir şeyim yok," dedim.

"O halde bunu değiştir."

Ellerime bakarak başımı salladım. Bundan fazlası olmayı, *daha iyi biri* olmayı deneyecektim. Ancak başardığım zaman Grace'in beni bekliyor olacağını düşünerek kendimi de kandırmayacaktım. Bana ilham vermiş ve değiştirmişti ama bunu kendim için yapmam gerekiyordu.

"Sanırım birkaç ortak noktamız olabilir," dedi Courtney. "Sana biraz geçmişimden bahsedebilir miyim?"

"Evet. Elbette."

"Benim annem de bu işin içindeydi. Sana bu konuda hiçbir şey söylemedim çünkü konuşmaya hazır olmadığım zamanlarda insanların bu konuyu açmasından hiç hoşlanmam. Geçmişini biliyorum çünkü benim için çalışan insanlar hakkında bilgi sahibi

Ninova

olmak benim görevim. Ayrıca annemin hikâyesi seninkinden biraz daha farklı bitti. Annem ben on beş yaşındayken aşırı dozda eroin almıştı. On altı yaşındayken bu işe girmiş bir kaçaktı. Yaşı hakkında yalan söyleyip film yapmaya başladı. Çöküşünü izlediğimi söyleyemem çünkü bir iskeletten fazlası olduğu zamanlara hiç tanık olmadım. İstediği zaman eğlenceli, hatta neşeli olabiliyordu ama ben ergenliğe girdikçe o zamanlar iyice azaldı. Neyse ki babam iyi bir adamdı ve annem öldüğünde hayatıma tam anlamıyla girdi. Üç aylık bir ilişkileri olmuştu. Annem ona hamile olduğunu söylediğinde, onun ne iş yaptığını öne sürerek beni reddetmeye çalışmamıştı. Gerçekten ve dürüstçe anneme bakmak istedi ama o bunu yapmasına izin verecek durumda değildi. Annem öldükten sonra beni yanına aldı ve hiç sahip olamadığım düzeni verdi. İyi bir adamdı... İki yıl önce akciğer kanserinden vefat etti."

Tek kelime dahi edemiyordum, Courtney'nin bana bu şekilde açılmasına çok şaşırmıştım.

"Her neyse," diye devam etti. "Muhtemelen bu internet sitesini neden kurduğumu anlamışsındır. Bu işin pek çok utanç verici tarafı olabiliyor. İnsanın ruhundan bir şeyler çalıyor. Ayrıca bu sektör genellikle, başlangıçta bu tür şeylerle başa çıkma olasılığı çok düşük olan insanları kendisine çekiyor." Bir dakika boyunca beni inceledi. "Bu siteyi kurdum çünkü bu konuda büyük eksiklikleri olan sektöre biraz samimiyet getirmek istedim. Doğru, videolarımdaki insanlar birbirlerine tamamen yabancı kişiler. Ama bence seksi fiziksel benliğimizin doğal bir ifadesi olarak resmetmek ve aynı zamanda bunun her iki taraf için de aşağılayıcı olmak zorunda olmadığını göstermek, burada gerçekleştirmeyi umabileceğim en iyi şey. Eğer porno her zaman var olacaksa -ki olacağına inanıyorum- o zaman bunu hiçbirimizin sadece bedenimizden ibaret olmadığı gerçeğine saygı duyacak şekilde yapmaktan sorumlu olmak istiyorum. Herkesin bir kalbi ve ruhu vardır. Bunlar, birbirlerinden ayrılmaz parçalardır."

Gözlerimi yüzünden ayırmadan söylediklerini değerlendiriyordum. Courtney'nin şirketinde çalışmaya, sitesini ve ekibinin yaptığı işleri gördükten sonra evet demiştim. Annemin çalıştığı stüdyoların daha müstehcen doğasından sonra bana... sanırım zarif gelmişti. Ancak vermeye çalıştığı mesaj hakkında pek düşünmemiştim. Courtney'nin ne kadar dürüst olduğunu fark etmek ve çalıştığım tek şirketin onunki olması içimi rahatlatmıştı. Yine de artık bu işi yapmakla ilgilenmediğim gerçeği hâlâ ortadaydı.

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "Söylemeye çalıştığım şey," derken güldü. "Ben aşka hayran bir kadınım." Masasındaki bazı kâğıtları karıştırıp yığından bir tane seçti. "Şimdi, Carson. Hatırladığım kadarıyla sözleşmende bir değişiklik yapıp iki yıl kısmını altı ay olarak belirlemiştik. Bu değişikliği imzaladığını hatırlıyorsun, değil mi?" Dikkatli bir tavırla bana baktı.

"Şey, evet. Hatırlıyorum?"

Courtney çenesini indirip koyu renk kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Evet, hatırlıyorum," derken ses tonum daha özgüvenliydi.

"Güzel. O zaman takvimime göre..." Masaüstü takvimini birkaç sayfa geriye çevirdi. "Sözleşmen geçen hafta sona erdi. Bir sonraki işinde bol şans, Carson Stinger. Seninle tanışmak bir zevkti."

Ayağa kalkıp avuçlarımı kot pantolonuma sürttüm. Bu toplantının böyle geçmesini beklemiyordum. Hem çok rahatlamış hem de minnettardım. "Courtney, nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum-"

Oturduğu yerden kalkmadan, "Kendine iyi bak, Carson," dedi. "Ve çekini al. Eğer almazsan onu yırtar atarım."

Doğru. Çeki alıp cebime soktum. "Courtney. Teşekkür ederim. Sen de kendine iyi bak."

"Ah, amacım o yönde." Gülümsedi.

Başımı sallayarak yavaşça kapısına ilerledim. Elimi kapı koluna koyduğumda bir kez arkama baktım ama o çoktan arama yapmak için telefonunu eline almıştı.

İKİNCİ KISIM

BÖLÜM 15

GRACE

İki ay sonra, Ağustos

Arabamı çocukluğumun geçtiği evin önüne çektim ve gülümsedim. DC'den Ohio'ya sekiz saatlik bir yolculuk yaptığım için yorgundum ama evi görmek beni kendime getirmişti. *Yuva.* Babamın tuğla evimizin içinde tam olarak nerede oturduğunu tahmin edebiliyordum. Televizyonun önünde kız kardeşlerimle ona ne kadar değiştirmesi için yalvarsak da asla vazgeçmediği, kaygan, köhne, kahverengi koltuğunda olmalıydı. Kız kardeşim Audrey on bir yaşındayken ve dikiş dersleri alırken, onun için her tarafı küçük sarı papatyalarla kaplı bir kılıf dikmişti. Babam bunu gördüğünde çılgına dönecek gibi olmuş ama sonra kız kardeşimin yüzünü görmüştü. Audrey yaptığı koltuğa mükemmel şekilde uyan işten dolayı gurur doluydu. Babamın koltuğa oturup şunu söylediğini hatırlıyordum: "Audrey, bebeğim. Bu koltuğu daha rahat hale getirebilecek bir şey olduğunu bilmiyordum ama sanırım sen bunu başarmışsın." Ardından büyük bir nezaket gösterisi yaparak koltuğa iyice yerleşti ve memnun bir gülümsemeyle başını arkasına yasladı. Evet, babam iyi bir adamdı.

Kapının kilidini açarken, "Baba?" diye seslendim.

Ninova

"Bu benim Gracie'min sesi mi?" Oturma odasından gülümseyerek çıkmadan önce sesi duyulmuştu. Yanıma gelerek yanağımı öptü. "Hukuk fakültesi sana iyi gelmiş olmalı. Harika görünüyorsun."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, baba. Evet, geldi."

"Yolculuk nasıldı?"

"Fena değildi. Sesli kitap dinledim, o yüzden hızlı geçti."

"Sesli kitaplar, GPS..." Ses tonu alaycıydı. "Çok yakında insanların kitap ya da harita okumayı öğrenmek için bir nedeni olmayacak. Seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

Gözlerimi devirdim. "Sen de denemelisin, ihtiyar. Fikrin değişebilir."

Gülerek küçük valizimi alıp oturma odasına götürdü ve oraya yerleştik. Bir hafta içinde güz dönemi başlayacaktı. Ben de yaz dönemi derslerinin bitmesiyle yeni dönemin başlaması arasında babamı ve kız kardeşlerimi ziyaret etmek için eve gelmiştim. Sadece birkaç günü birlikte geçirebilecektik ama onları özlemiştim. Evimi özlemiştim.

"Jules ve Audrey burada değil mi?"

"Hayır ama yakında evde olurlar. İkisi de saat beşte dersten çıkıyor."

Başımı salladım. Kız kardeşlerimin ikisi de Wright State Üniversitesi'nde okuyorlardı. Audrey öğretmen, Julia ise hemşire olmak için uğraşıyordu. İkisiyle de gurur duyuyordum. Okulda başarılı olmuşlardı ve okul harçlarına yardımcı olmak için yazlarını çalışarak geçirmişlerdi.

Ayağa kalktım. "Biraz buzlu çay alacağım. Sana da bir şey getireyim mi?"

"Evet, bir bira alabilirim. Teşekkürler."

Küçük mutfağa girip buzdolabından bir kutu *Budweiser* aldım. Kendimi bildim bileli babam bu birayı içiyordu. Kendime bir bardak buzlu çay doldurdum ve oturma odasına dönüp babama kutuyu uzattım.

Ninova

Açıp bir yudum aldı. "Bana derslerinden bahset."

Çayımdan uzun bir yudum aldım. "Aslında seninle konuşmam gereken bir şey var, baba," dedim endişeyle.

Bakışları benimkileri buldu. "Ah, öyle mi?"

"Evet." Derin bir nefes aldım. "Sorun şu ki, başka bir hukuk alanına odaklanmaya karar verdim." Çaydan bir yudum daha aldım.

Bardağımı indirdiğimde babamın yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Pekâlâ. Aklında ne var?"

"Şey, ceza mahkemesi sistemi hakkında ne hissettiğini biliyorum. Çok fazla deneyimin olduğunu da biliyorum-"

"Gracie, söyle şunu."

"Savcılık ofisinde çalışmak istediğime karar verdim." Bardağımı sehpaya koyup kazağımın eteğini çekiştirdim. Odaya sessizlik hâkimdi. Birkaç saniye sonra gözlerimi kaldırıp babama baktım. Kaşları hafifçe çatılmış, dudakları büzülmüştü. Kalbim sıkıştı. *Tüm hayatım boyunca* bu bakıştan kaçınmak için çalışmıştım. O anda neredeyse söylediklerimi unutmasını söyleyecektim. *Sadece şaka yapıyordum, baba!* diyebilirdim. Ancak sonra her nedense zihnimde Carson'ın yüzü belirdi. Gülümsüyor, ezberlediğim o *bakışla* beni cesaretlendiriyordu. Onun görüntüsünü zihnimde ben canlandırıyordum, bunun farkındaydım ama yine de rahatlayıp cesaretlenmemi sağlamıştı. *Cesur ol, Grace.*

"Gracie, gördüğüm şeyler hakkında hiçbir fikrin yok. Ceza hukukuna odaklanırsan *sen de* insanlığın bu yüzüyle tanışacaksın. Ailemizin kalp kırıklıklarından payına düşeni aldığını biliyorum. Seni bunlardan korumak istiyorum. Şirketler hukuku-"

Yumuşak bir sesle, "Beni kalp kırıklıklarından koruyamazsın, baba," dedim. Belki de hepimiz bunu yapmak için çok uğraşmıştık. Kendinizi potansiyel acıya maruz bırakmanın bazı sonuçları olurdu. Fakat bu çabaya yönelik isteklerinizi görmezden gelmenin de sonuçları olduğu inkâr edilemezdi. Yakın zamanda bunu tecrübe etmiştim.

Ninova

Babam bira kutusunun altını koltuğuna sürttü. "Savcılık bürosunda çalışarak para kazanamazsın," dedi. "Şirketler hukuku iyi ve güvenli bir hukuk alanıdır. Harika bir maaş kazanırsın ve hayatının her günü işini eve götürmek zorunda kalmazsın. Gece başını yastığa koyduğunda tüm o kurbanların yüzlerini görmezsin."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi yere diktim, derin bir nefes aldım ve tekrar babamın gözlerine baktım. "Mesele şu ki, her zaman güvende olmaktan yoruldum," dedim. "Benden başka herkese mantıklı geldiği için bir şeyler yapmaktan yoruldum." Sesim son kelimede kısılmış, gözlerim dolmuştu. Bakışlarımı kaçırıp yere baktım.

Babam iç çekti, uzun dakikalar boyunca hiçbir şey söylemeden bekledi. "Ben sadece kızlarımın mutlu olmasını istedim. Bunun seni mutlu edeceğini düşünüyorsan, o zaman tek ihtiyacım olan bu. Sadece senin de baban gibi bıkkın ve acımasız bir insan olmanı istemedim."

Hafif bir kahkaha attım, ardından gözyaşlarım kahkahalarıma karışırken burnumu çektim. "Sen bıkkın ve acımasız değilsin."

Derin bir nefes aldı. "Bazı açılardan, evet öyleyim. Bunu kabul ediyorum. Ve Gracie, senin mutluluğunun benim için önemli olduğunu sana açıkça ifade edemediğim için özür dilerim. Annen gittiğinde hemen sorumluluğu üstlenip bu aileyle ilgilenmeye başladın. Bunu gördüm ve yapmana izin verdim. Muhtemelen bunu hak etmiyordun."

Hızla başımı sallayarak, "Hayır, baba," diye karşılık verdim. "Bunu ben yapmak istedim. Herkes için her şeyin daha iyi olmasına yardım ediyormuşum gibi hissettirdi. Senin için daha iyi olmasını sağlıyormuşum gibi."

"Öyleydin, tatlım. Yine de sorumluluğun büyük bir kısmını ben üstlenmeliydim. Bir çocuk için üzerinde çok fazla baskı vardı. Zaten sen de kendine yeterince baskı yapıyordun. Gidip kendini

Ninova

mutlu et, Gracie. Hayallerini yaşa. Her zaman bizimle ilgilendiğin gibi başkalarıyla da ilgilen. Bu işte çok iyisin."

Boğazımdan küçük bir hıçkırık daha kaçtığında kendimi babamın üzerine attım, neredeyse o lanet çiçeklerle kaplı koltuğu deviriyordum. Babam fiziksel sevgi gösterilerini pek sevmezdi ama kendimi tutamamıştım. Onu çok ama çok seviyordum. Sanki göğsümden on tonluk bir ağırlık kalkmış gibiydi. Anlaşılan oydu ki, bunca zamandır o ağırlığın orada durmasına izin veren de *bendim*. Kollarımı sıkıca etrafına doladım, bir dakika sonra o da bana sarıldı ve bir süre öylece oturduk. Kulağına, "Teşekkür ederim, baba," diye fısıldadım.

"Babama NE yapıyorsun?" Oturma odasının kapısından bir çığlık yükseldi.

Gülerek geri çekildim ve kız kardeşim Julia'ya baktım. "Ona sarılıyorum, deli şey." Sırıtarak ayağa kalktım.

O da aynı şekilde sırıtıyordu. "Merhaba, abla," diyerek kollarıyla beni sardı. Babamın fiziksel şefkat gösterilerindeki eksikliğini kız kardeşler olarak telafi ediyorduk. Birbirimizin dayanağı ve tesellisiydik.

Güzel yüzüne bakıp, "Tanrım, bana kendimi çok kısa hissettiriyorsun," dedim. Julia da benim gibi sarışındı ama boyunu babamdan almıştı. Bir metre seksen iki santimlik boyuyla benden çok daha uzundu. Uzun bacaklarını ve model olabilecek kadar biçimli vücudunu delicesine kıskanıyordum. İstediği her şeyi yiyebilirdi ve yiyordu da.

"Audrey hemen arkamda olmalı-" Julia konuşmaya başladığı sırada kapının çarpıldığını ve Audrey'nin, "Merhabaaaaa!" diye seslendiğini duydum. Kapının aralığından koyu renk saçlar göründü ve Audrey'nin güzel sırıtışı yüzünü aydınlattı. Audrey de boyunu benim gibi annemden almıştı ama saçları babamınki gibi kahverengiydi. Her yönüyle çok sevimliydi. Andrew öldüğünde ve annem bizimle ilgilenmeyi bıraktığında, onu neredeyse ben

Ninova

büyütmüştüm. Kendimi onun kardeşi değil, teyzesi gibi görüyordum.

Odaya koşup üzerime atladı ve ikimiz de gülüp zıplarken kelimenin tam anlamıyla beni yere devirdi.

Babam boğazını temizlediğinde üçümüzün de kafası ona doğru döndü.

"Biraz sessiz olur musunuz, kızlar? Beş dakika içinde *Jeopardy'!* başlıyor ve tüm o gülüşmelerden hiçbir şey duyamıyorum."

Önce ben hareket etmeye başladım. "Tabii ki! Otur bakalım." Babamı papatya desenli koltuğuna ittim ve ben kucağına atlamadan önce yanındaki masaya koyduğu birayı ona uzattım. Sonra da televizyonu istediği kanala çevirdim.

Ben babamızı olabildiğince rahat ettirmeye çalışırken Julia ve Audrey bana gözlerini deviriyorlardı. Eh, bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. O benim babamdı, onunla elbette ilgilenecektim. Her zaman yaptığım şey buydu. Ayrıca hayallerimin peşinden gidecektim! Üstelik babamın onayını almıştım. Bacaklarının üzerine bir yorgan attıktan sonra küçük bavulumu kaptım. Kardeşlerimle, küçük çocuklar gibi birbirimizi iterek merdivenlerden yukarı koştuk.

Eski yatak odama girdiğimizde bavulumu açıp kıyafetlerimi şifoniyerin çekmecelerine yerleştirmeye başladım. Bu sırada Audrey ve Julia da yatağıma uzanmışlardı.

"Hayatınızdaki yeni gelişmeler neler, minik kuşlarım?" diye sordum.

Sessizlerdi. Onlara baktım, ikisi de birbirlerine bakıp duruyorlardı. Ellerimi kalçalarıma yerleştirip gözlerimi kıstım. "Ne?"

Audrey genişçe sırıttı. "Julia'nın sana söyleyecek bir şeyi var."

Gözlerim beni endişeyle izleyen Julia'ya kaydı. "Öyle mi?" Son heceyi uzatırken kaşlarımı kaldırdım.

* Amerika'da ünlü bir bilgi yarışması programı.

Ninova

Yırtık kot pantolonunun ipiyle oynamaya başladı. "Pekâlâ... Olay şu ki, biriyle tanıştım sayılır."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bir erkekle mi?"

"Evet, bir erkek-"

Audrey, "Hepsi bu kadar değil. Ona büyük haberi ver," dediğinde Julia ona uyarı dolu bir bakış attı.

Ben de onlarla birlikte yatağa oturdum. "Julia, sadece söyle gitsin."

"Artık bakire değilim," diye ağzından kaçırdı. "Bekâretimi verdim. Yetişkin bir kadınım!" Dudaklarından ufak ve gergin bir kahkaha kaçtı.

Audrey saygıyla, "Düzüşmüş," dedi.

Bakışlarımı ikisi arasında gezdirirken kaşlarım çatıldı. "Bana söyleyeceğin için mi gergindin, Jules?"

"Şey, hayır. Demek istediğim biraz, sadece..." Derin bir nefes aldı. "Evet, sana söyleyeceğim için gergindim." Elimi tuttu. "Bizim için hep anne gibiydin. Ayrıca pek açık görüşlü olmadığını kabul etmelisin, Gracie. Mesela, *sen* bakire misin? Her şeyi konuşuyoruz ama daha önce bizimle hiç seks hakkında konuşmadın. En azından kişisel deneyimlerinden bahsetmedin. Her zaman çok azimliydin, başka şeylere odaklanmıştın..."

Düşünceli bir tavırla ona baktım. Seks hakkında şakalaşırdık. Seksi şeylerden, ateşli erkeklerden söz ederdik ama sanırım bir noktada haklıydı. Seks hakkında kişisel düzeyde hiç konuşmamıştım. Lisedeyken partilere gitmemiş ya da erkeklerle çok fazla çıkmamıştım ve bu yüzden konuşacak bir şey yoktu. Carson dışında kimseye *erkek planımdan* bahsetmemiştim. Artık var olmayan o aptal plandan.

Derin bir nefes aldım. "Özür dilerim, kızlar. Haklısınız. Bu konuda iyi bir abla değildim. Size karşı daha açık olmam gerekirdi. Ben sadece... Birkaç ay öncesine kadar aptalca olduğunu bile bilmediğim fikirlere sahiptim. Muhtemelen konuşmaya ikinizden

daha çok ihtiyacım vardı. Sadece, annem burada olmadan... Ben hiç... İkinize de bebekmişsiniz gibi davrandım. Özür dilerim."

"Hayır, Grace. Sana kendini kötü hissettirmeye çalışmıyoruz. Daima bizimle ilgilendin. Bu konuda sana minnettarız. Sadece bu tür özel bilgilere nasıl tepki vereceğini bilmiyorduk." Audrey başıyla Julia'yı işaret etti.

Audrey'nin elini tutup sıktım ve sonra Julia'ya döndüm. "Kim bu çocuk?"

Julia keyifle sırıttı, gözleri parlıyordu. "Adı Evan ve sınıfımın eğitim gördüğü hastanede yönetimin bir parçası olarak çalışıyor. Yirmi iki yaşında. Üç aydır çıkıyoruz. Ona âşığım, Grace. Gerçekten. Bana prensesmişim, gezegendeki en değerli şeymişim gibi davranıyor." Hayalperest bir tavırla yatağa uzandı.

Audrey gözlerini devirdi. "Son birkaç aydaki tüm o övgü dolu sözleri kaçırdığın için üzülmene gerek yok, Grace. Gerçekten mide bulandırıcıydı."

Güldüm. "Peki, hoşuna gitti mi?"

Julia dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Seks mi?" Dudağını ısırdı. "Şey, şimdiye kadar sadece birkaç kez yaptık ve... eh, hayır... pek değil. Yani, eminim bu normaldir..." Kaşlarını çatıp Audrey'ye baktı.

Audrey ellerini kaldırdı. "Bana öyle bakma. Ben dokunulmamışım. Safım. Bir şekilde bozulmuş olabileceğin dışında sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Ben gülsem de Julia gözlerini Audrey'ye dikmişti.

"Bozuk değilsin, Jules. İlk birkaç sefer genellikle o kadar iyi değildir. Daha iyi olacak, söz veriyorum. Ve eğer doğru kişiyle birlikteysen -ki umarım öylesindir- seks inanılmaz olabilir. Hatta inanılmazın da ötesinde."

İkisi de dikkatle beni dinliyordu. Tekrar güldüm. "Pekâlâ, kızlar. Konuşmamız gerekiyor ve sanırım size söylemem gereken bir şey var. Bu şey, yıllardır seks konuşmamış olmamızı telafi edecek.

Arkanıza yaslanın ve hazırlıklı olun." Gergin bir tavırla dudağımı ısırdım. Yatakta uzanıp başımı elime dayadım ve anlatmaya başladım. Bu defa hikâyeyi ağlamadan bitirip bitiremeyeceğimi merak ediyordum çünkü onu hâlâ çok özlüyordum. İki ay geçmesine rağmen adını duygulanmadan söylemeyi beceremiyordum. "Birkaç ay önce gittiğim konferansı biliyorsunuz..."

CARSON

Dylan mutfaktan ikimize de birer bira getirirken, "Orduya katıldığına hâlâ inanamıyorum, seni çılgın puşt!" diye bağırdı.

Alçak sesle güldüm. "Kesinlikle aynı fikirdeyim, dostum."

Odaya geri dönüp biramı uzattı ve diğer koltuğa yerleşti. Biradan uzun bir yudum aldıktan sonra ayaklarını sehpaya uzattı, şişenin üzerinden beni inceliyordu. "Annene gideceğini söyleyecek misin?"

"Hayır, oraya son gittiğimde neler olduğunu biliyorsun. Coronado'daki SEAL eğitimine *katılabilirsem* ona kartpostal göndereceğim."

Başını salladı. Dylan, annemi son görüşümde şu anki erkek arkadaşının attığı iğrenç yumruğun ardından beni -daha doğrusu patlamış dudağımı- görmüştü. Biradan bir yudum daha alıp, "Pekâlâ," diye konuyu değiştirdi. "Bana hafta sonunu birlikte geçirdiğin ve uğruna tüm hayatını değiştirdiğin şu kadından bahsedecek misin?"

Güldüm. "Tüm hayatımı onun için değiştirmedim, dostum."

"Aslında değiştirdin sayılır, dostum. Nasıl büyülü bir amcığı vardı da buna karar verdin?"

"Çok komik. Hayır, demek istediğim tüm bu değişimin sebebi Grace değil. Büyük ihtimalle onu bir daha görmeyeceğim bile." Bunu söylemenin verdiği acıyla duraksadım. Onunla iletişime

Ninova

geçmeyi ve planlarımdan bahsetmeyi düşünmüştüm. Peki ya başarısız olursam ne olacaktı? *Hayır.* Grace'e haber vermeden önce bir şeyleri gerçekten başarmam gerekiyordu. Tabii o zaman da bunun mantıklı olduğunu düşünürsem. "Sadece zamanın geldiğini fark ettim, hepsi bu. Sonsuza kadar porno filmi çekemem, dostum. Hayatımı planlamanın, en azından bir yön bulmamın zamanı gelmişti."

"Her ne kadar ev partilerimizde kadın porno yıldızlarının olması muhteşem olsa da haksız olduğunu söyleyemem." Sırıttı. "Tabii son zamanlarda burada parti falan yapılmıyor, seni keşiş."

Kısık sesle güldüm ama sonra yüz ifadem ciddileşti. Ellerimi başımın arkasına koyup kanepeye yaslandım. "Dostum, gelecek yıl yine başladığım noktaya geri dönebilirim. Orduya alınmamın ne kadar düşük bir ihtimal olduğunu biliyor musun?"

Dylan başını salladı. "Hayır, dönmeyeceksin."

"Hayır, ciddiyim. SEAL olma konusunda şans benden yana değil."

Dylan ayaklarını masanın üzerine uzattı. "Nereden biliyorsun?"

"Sana şu yüzde yirmi meselesini açıkladım, adamım. Her yıl seçmelere girip de kazanamayan tüm o delicesine yetenekli sporcuları-"

"Evet, anlattın ama ben farklı bir noktadan bakıyorum. Her şey ne kadar iyi bir sporcu olduğuna ya da hipoterminin eşiğindeyken okyanusta ne kadar hızlı yüzebileceğine bağlı değil." Birasını yere bırakıp ayaklarını sehpadan çekti ve kanepede öne eğildi. "Önemli olan ne kadar cesaretin olduğu ve bu işe ne kadar emek verdiğin. Birileri sana övgüler yağdıracağı için değil, tam tersine *daha önce* kimse sana övgüler yağdırmadığı ve başarın buna bağlı olmadığı için uğraşman. Dışarıda sürekli şımartılan ve hayatları boyunca alkışlanan o adamlar, kendilerinden başka güvenecekleri kimse kalmadığında ilk pes edenler olacak. Ama sen öyle değilsin çünkü hayatın boyunca karşılaştığın şey zaten buydu. Ve bu

Ninova

geçecekti. Ayrıca savcılık ofisinde bir pozisyon bulmayı umarak DC'deki işlere başvuruyordum. Hayatın beni nereye götüreceğini görmek için heyecanla doluydum, artık sırf arzuladığım için bir amacın peşinden koşuyordum ve bu bana doğru hissettiriyordu. Hem de kulağa oldukça iyi bir plan gibi geliyordu.

CARSON

Eğitmen Wegman, "Toparlanıp harekete geçin, bok çuvalları!" diye bağırdı. Yüce İsa, vücudumdaki her kas acı içinde çığlık atıyordu. SEAL eğitiminin ilk haftasındaki kesici alet denetimi sırasında başarısız olmamızın cezası olarak neredeyse beş saattir bu işi yapıyorduk. Okyanusta yüzmek üzereydik ve eğitmenler teçhizatımızı, şişme yeleğimizi, CO2 kartuşumuzu ve KA-BAR bıçağımızı incelemek için yanımıza gelmişlerdi. Eğitmen Flynn bıçağını kolundaki kıllara sürtmüş, ardından bana bakıp "BAŞARISIZ!" diye bağırmıştı. *Sikeyim.* Denetim sonunda, diğer yedi adama ve bana saat onda egzersiz alanımız Grinder'da eğitmenlere katılmamız söylenmişti.

Sabah beşte başlayan acımasız antrenmanlarla dolu günün yorgunluğunu çoktan atmıştım. Yoğun bir egzersiz programıyla başlamıştık. Yumuşak kumda, botlarımız ve pantolonlarımızla otuz iki dakika veya daha kısa sürede dört millik bir mesafeyi koşmamız bekleniyordu. Kum tepeleri boyunca koşmuş, ardından iki bin metre yüzmüştük. Ve bu sadece öğle yemeğinden *önceydi.*

Yine de başka bir seçeneğimiz yoktu. Eğitmenler önümüzde durup bize tiksintiyle bakarken sekizimiz de omuz omuza dizilmiştik. "Eğer bir ekipmana bakım yapma konusunda bile güvenilir değilseniz, sahada size hayatlarımızı nasıl emanet edeceğiz, bok çuvalları?" Eğitmenler ne kadar beceriksiz olduğumuzu söyleyip bizi azarlarken sessizce bekledik. Sorun değildi. Çünkü en azından küçük bir mola anlamına geliyordu.

Ninova

BÖLÜM 16

GRACE

Sekiz ay sonra, Nisan

Yarı karanlıkta oturmuş, ufuk çizgine bakıyor; etrafımdaki kuş seslerini dinliyordum. Dakikalar sonra, sarı parıltının ilk ışıltısının uzaktan yükselişini hayranlıkla izledim. Sanki kuşlar güneşin doğuşunun ihtişamını daha doğmadan hissetmişler gibi ona övgüler düzüyorlardı. Güneş ufkun ötesinden tam olarak ortaya çıkana kadar orada oturdum. Güneşin doğuşunu izlerken her zaman yaptığım gibi Carson'ı düşündüm. *Söz verdiğim gibi.* Nerede olduğunu, mutlu olup olmadığını merak ettim. Fakat bundan daha fazlasını merak etmek için kendime izin vermedim, *veremezdim.*

Diğer sabah koşucularıyla birlikte C&O Kanalı boyunca koşmaya devam ettim ve işim bittiğinde eve gidip hızlı bir duş aldım. Kahve içmezsem ölebilirdim. Sanırım hiçbir zaman sabah insanı olamayacaktım. Yine de alarmımı, koşu bandı yerine açık havada koşacak şekilde kurmayı bir öncelik haline getirmiştim, bu şekilde güneşin doğuşunu olabildiğince sık izleyebilecektim. Zaten şu ana kadar birçoğunu kaçırmıştım.

Haziran ayının başında hukuk fakültesinden mezun olacaktım. Önümüzdeki iki ay ders çalışmak ve sınavlara girmekle

Ninova

berbat. Ama şu anki durumda, bu senin gücün, *gizli silahın.* Senin üzerine bahse girebilirim, Carson Stinger."

Tekrar birasını alıp arkasına yaslandı. Ben ne diyeceğimi bilemeden ona bakarken ayaklarını yeniden sehpaya uzattı. *Vay canına.* En sonunda, "Teşekkürler, Dylan," diyebildim.

"Sana *benim* de kariyer değişikliği yaptığımı söylemiş miydim? Artık motivasyon konuşmacısıyım. Sıraya girerken yavaş olun, millet."

Güldüm. "Olmalısın. Bu ilham vericiydi. Ciddiyim."

Dylan sırıttı ama sonra birasını bana doğru kaldırırken ciddileşti. "Her kelimesinde ciddiydim, adamım."

"Öyle olduğunu biliyorum, dostum. Gerçekten." Şişemi onunkiyle tokuşturmak için kaldırdım. *Her zaman arkanızda olan iyi dostların şerefine.*

Fakat sonra işkence başlamıştı. Sörf alanına koşmamızı, ıslanmamızı ve iki dakika içinde geri dönmemizi söylediler. Geri döndüğümüzde, Eğitmen Wegman zamanlayıcısına bakıp başını salladı. "İki dakika on saniye, bok çuvalları. İki dakikayı geçtiğiniz her saniye için sekiz adımlık vücut geliştirme hareketi yapacaksınız." Bununla birlikte aynı hareketi on kere tekrarladık ve süreyi iki dakikanın altına düşürmek için tekrar sörf alanına koştuk. İkinci seferde iki dakika on iki saniye olmuştu. Bu yüzden on iki tane sekiz adımlık vücut geliştirme hareketi yaptık. Her seferinde süre daha da uzuyor, bedenlerimiz fiziksel yorgunluktan hızlanamıyordu. Beş saattir bu şekildeydik. Şu anda altmışıncı sekiz adımlık vücut geliştirme hareketindeydik. Yerimizden zar zor kıpırdayabiliyor, her seferinde sudan topallayarak geri çıkıyor ve sürünmek istiyorduk.

Suya doğru giderken bacaklarım büküldü ve yanımdaki adam belimden tutup beni yukarı çekti. "Hey, dik dur. Seni yakaladım. Yavaş ol ve suyun içinde kendini toparlamak için bir dakika ver. Zaten iki dakikadan kısa sürede dönmemiz mümkün değil. Sadece geri dönmeye odaklanalım."

Bacaklarımın titremesini durdurmak için kendime bir dakika izin verdim ve onunla birlikte dalgalara doğru ilerlemeye devam ettim. "Sağ ol, adamım." İki bacağım da acıyla sızlarken yüzümü buruşturup inledim.

"Adım Noah."

Başımı salladım. Sadece soyadının Dean olduğunu biliyordum. "Carson."

Noah, "Lanet olsun," diye mırıldanırken kendini gecenin soğuk okyanus suyuna daldırdı ve hemen sonra ayağa kalkıp bir dakika boyunca gözleri kapalı bir şekilde bekledi. Hareketsizce bekleyip vücudunu dinlendirdi. Ben de onun gibi yaptım ve geçen birkaç saniyenin ardından dönüp tekrar kıyıya doğru ilerlemeye

Ninova

başladık. Bu sefer dişlerimiz gıcırdıyor, bedenlerimiz soğuktan titriyordu. Berbat bir durumdu.

"Bunu daha fazla yapamayacağım," diye tısladım. Çenem titremekten hareket edemez hale gelmişti.

"Bahse girerim bunu üç saat önce de söylemişsindir," dedi Noah. "Çünkü ben söyledim. Yine de yanıldığımız ortada çünkü işte buradayız ve hâlâ deniyoruz."

Dudaklarım gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. Aynı hareketleri yapmak için kıyıdan Grinder'a doğru topallayarak geri döndük. Bu defa neredeyse yüz kişiydik.

Yanımdaki sınıf arkadaşım sahile kusarken hafifçe sendeleyerek yanından uzaklaştım.

Eğitmen Flynn, eğitmenlerin bütün gece oturup bizi izlediği platformdan kalkarak, "Bir daha kesici alet denetiminde başarısız olmayın, bok çuvalları," diye bağırdı. Eğitim bitmişti.

Topallayarak uzaklaşmaya başladığımızda Eğitmen Flynn, "Durun. İçeri girmeden önce idman alanına bulaşmış olan kumları temizleyin," dedi.

Bir saat sonra sabah idmanı başlamadan önce bir saat uyuyabilmek adına topallayarak içeri girdik. Noah odasına doğru dönerken, "Hey, tekrar teşekkürler," dedim. Tam olarak bırakmanın eşiğine gelmiştim. Fiziksel zorluklarda her zaman iyiydim ama bu hayal ettiğimin de ötesindeydi.

Noah sadece başını salladı ve yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirdi.

Bir saat sonra kendimi yataktan kaldırdığımda uçurumdan düşmüş ve yoldaki tüm sivri kayalara çarpmış gibi hissediyordum. *Bunu bir gün daha yapmam mümkün değil. Bir gecelik acımasız bir cezaya bile dayanamazken Cehennem Haftası'nı* nasıl atlatacaktım?*

* Genellikle ABD Donanması'nın özel kuvvetleri olan Navy SEALS adaylarının geçirdiği son derece zorlayıcı bir eğitim haftasını ifade eder. Bu hafta boyunca adaylar, fiziksel ve zihinsel dayanıklılıklarını test eden bir dizi zorlu egzersiz ve görevden geçerler.

Cehennem Haftası, az önce katlandığım gibi *beş* gün ve gece boyunca sürecekti, daha da kötüsü muhtemelen uyumamıza izin vermeyeceklerdi. Sadece bir saat dinlenebildiğim için bilincimi kaybedecek noktaya gelmiştim. Hiç uyumadan, sürekli işkence görerek tam bir haftayı nasıl geçirecektim? Duyduğuma göre, cuma günü çoğu erkek aklını kaybetmiş ve insan içine çıkmamaları istenecek kadar kötü yaralanmışlardı. Bu iş için uygun değildim. Sona gelmiştim.

Zili çalmak* için topallayarak dışarı çıktım. O anda hiçbir şey yatağa geri dönmekten ve hareket etmemeye çalışmaktan daha önemli görünmüyordu. Acı ve yorgunluktan aklımı kaçırmak üzere gibi hissediyordum.

Dışarı çıktığımda güneş ufukta yeni yeni belirmeye başlıyordu. Ona doğru dönüp hareketsizce durdum, gözlerim o küçük parlak turuncu şeride odaklanmıştı. Nefesim kesildi. Gözlerimi kapattım ve Grace'in karşımda durduğunu, kollarımın onu sardığını ve aynı manzaraya baktığımızı hayal ettim. *Grace.*

Sen gerçekten cesur bir adamsın, Carson.

Bir adım daha atmışken tereddütle duraksadım. Mesele şuydu ki, bunu atlatmak sadece fiziksel güçle ilgili değildi. Dürüst olmak gerekirse, gücüm tükenmişti. Bu yüzden burada durup bu işkenceye bir son vermek niyetindeydim. Ama... Tanrım, Dylan bunun ne kadar cesur olduğuma bağlı olduğunu söylerken haklıydı. Duruşumu dikleştirdim. Dylan bana inanıyordu ve Grace de bana cesur olduğumu söylerken bakışları içtenlik doluydu.

Artık her şey bana bağlıydı. Daha önce bir kez daha kolay olduğunu düşündüğüm yolu seçmiş, annemin izinden gitmiş ve kişisel olarak hiç de çekici olmayan bir şey yapmıştım. Bu da beraberinde sadece mutsuzluk ve tatminsizlik getirmişti.

* Askeri eğitim programlarında (özellikle Navy SEALS gibi özel kuvvetlerde) adayın eğitimi bırakmak istediğini belirtmek için kullanılan bir terimdir. Eğitimden ayrılmak isteyen adaylar, genellikle zili çalarak bu niyetlerini belirtirler.

Ninova

Ya hemen şimdi bırakacaktım ya da Dylan ve Grace'in sözlerini dikkate alıp kendi üzerime bahse girecektim. Gerçekten ne kadar cesur olduğumu öğrenecektim. Onların sözleri sadece bir yere kadar işe yarardı.

Başarısızlık ile aramda sadece küçük bir kum parçası vardı.

Bakışlarımı tekrar o canlı günbatımına çevirdim. Hem güzel hem de ebediydi. Ardından topallayarak içeri geri döndüm ve zilden uzaklaşıp duşlara doğru yürüdüm.

BÖLÜM 17

GRACE

On dört ay sonra, Haziran

Buzlu suyla dolu bardağı havaya kaldırdım. "Brian'ın baro sınavını geçmesine!" Bununla birlikte bakışlarım mutfak tezgâhında, hemen yanımda oturan Abby'ye kaydı. "Ve artık sana alışmak isteyeceğin şekilde destek olabileceği gerçeğine."

Abby sırıtıp kendi suyunu kaldırdı ve bardağını benimkine değdirdi. "Brian'a. *Tanrı'ya şükür* tüm o ders çalışma işi bitti ve nişanlıma kavuştum. Aslında *senin* çalışma saatlerini düşünürsek... boş versene, hiçbir şey değişmeyecek."

Gülerek başımı salladım. "O kadar da kötü değilim."

"Evet, öylesin," diye karşı çıktı. "Neyse ki seninle çok uzun süre yaşamak zorunda değilim."

Dışarıdan sipariş ettiğim salatadan bir çatal alırken, "Ha-ha. Beni özleyeceksin," dedim ve sonra yüzüğünü işaret ettim. "Ama doğru bir seçim yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Gülümseyerek iç çekti. "Biliyorum. Hayatımı geçirmekten pişman olmayacağım biri. Demek istediğim, beni diş macununun kapağı gibi bir şeyle kızdırmadığı sürece bunu yürütebiliriz."

Güldüm.

Ninova

Abby ve Brian, Noel'de nişanlanmışlardı ve eylülde de evleneceklerdi. Gelecek hafta herkes yoğun bir taşınma temposunda olacaktı. U Street Corridor bölgesinde harika bir daire bulmuştum ve hayatımda ilk kez tek başıma yaşayacağım için biraz gergin olsam da heyecanımı inkâr edemezdim.

Brian'ın bir gün önce baro sınavını geçtiğini öğrenmemiz de tüm taşları yerine oturtmuştu. Daha sonra hep birlikte bir kutlama yemeğine çıkacaktık.

"Şimdi," diye devam etti Abby. "Tek yapmamız gereken sana harika bir erkek bulmak."

"Ah, hayır. Olmaz. Biriyle çıkmak için çok meşgulüm. Garip bir randevu planlamayı aklından bile geçirme. İşim bana düzenli olarak markete gidecek kadar bile zaman bırakmıyor. Bir erkeğe ayıracak vaktim yok." Salatamdan bir parça domates ayıklayıp ağzıma götürdüm.

DC savcılık ofisinde ilk işimi almış, çocuk mahkemesinde çalışıyordum. Yapmak istediğim şey tam olarak bu sayılmazdı, daha da yükselmek istiyordum. Ancak şu an itibariyle başka bir pozisyon yoktu ve diğer mahkemelerde pek fazla personel değişimi olmuyordu. Şanslı olduğumun farkındaydım; bu ofiste olmak için çok çabalamış, ismimi duyurmak adına çok uğraşmış ve amacıma ulaşmıştım.

Abby'ye baktığımda gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. "Hâlâ onu mu düşünüyorsun?"

"Kimi?" diye sorsam da aslında cevabı çok iyi biliyordum.

Abby homurdandı. "Kim olduğunu biliyorsun, beni kandırmak için uğraşma."

Çatalımı bırakıp ona döndüm. Bir süredir Carson hakkında konuşmamıştık ama Abby'ye bu konuda yalan söyleyemezdim. Beni oldukça iyi iyi tanıyordu. "Evet ama bu kötü bir şey değil, Abs. Artık acıtmıyor." *Eskisi kadar.* "Sadece... bazen nasıl olduğunu, ne yaptığını merak ediyorum. Acaba beni hiç düşünüyor mu?"

Ninova

Abby başını salladı. "İki yıl önce Vegas'tan döndüğünden beri erkeklere küsmenin gerçek nedeni o olmadığı sürece, hayır bu kötü bir şey değil."

Kırılgan bir kahkaha attım. "Erkeklere küsmedim. Geçen yıl ortak dersimin olduğu bir adamla çıkmıştım."

Abby kaşlarını kaldırdı. "Grace, ona sokakta denk geldin ve birlikte kahve içtiniz. Kahveni ödemesine bile izin vermedin."

"Sana tuvalette düzüştüğümüzü söylemeyi unuttum."

Abby az önce aldığı su yudumunda neredeyse boğuluyordu. "Bunu çok isterdim!" Yalan söylediğimi bildiği için güldü.

Ben de güldüm. "Gerçekten, Abby. Flört ettik! Randevu sayılırdı."

"Grace, sana güzel göründüğünü söyledi ve sen de onun iyi göründüğünü söyleyerek karşılık verdin. Bu flört etmek değil. Geçen ay büyükbabamı gördüğümde aramızda tam da bu diyalog geçmişti."

Yüzümü buruşturdum. "*Her neyse*, mesele erkeklere küsmüş olmam değil. Vegas'a gitmeden önce de pek kimseyle çıkmadığımı biliyorsun. Sadece meşguldüm. Gerçekten, Abby. Tek sebep bu. Birileriyle çıkmaya karşı değilim. Bana göre biriyle tanışırsam bir istisna yaparım, tamam mı? Söz veriyorum. Benim için endişelenme."

"Yani alt katta yaşayan süper yakışıklı sana çekici gelmiyor mu? Çünkü sen ona kesinlikle çekici geliyorsun."

Başımı salladım. "Hayır, o... *fazla* yakışıklı. Tüm o kaslar gözümü korkutuyor. Sanki bir cevizmişim ve her an beni kırabilirmiş gibi hissediyorum."

"Bir ceviz gibi kırılman gerekiyor." Kaşlarını aşağı yukarı oynattığında karşılık olarak gözlerimi devirdim. "Peki ya geçen ay Marvin'deki *happy hour*da* sana çıkma teklif eden yakışıklı çocuk? O da mı senin tipin değildi?"

* Bazı mekânların belirli saatlerde içki ve yiyeceklerde indirim yaptığı zaman dilimini ifade eder.

"O mu? Kulağını çekip duruyordu ve ne anlama geldiğini bilmiyordum. Yorumlayamadığım gizli bir sinyal olduğunu düşündüm."

"Tanrım," diye inledi.

"Abby! Ciddiyim. Gerçekten. Biriyle çıkmaya karşı değilim. Doğru adamın karşıma çıkacağından eminim ve bunu bekliyorum. Onu, *o adamı*, bulduğumda anlayacağım."

Abby bir anlığına gözlerini kıssa da sonra derin bir nefes aldı. "Tamam. Sen öyle diyorsan..." Peçetesini ve plastik çatalını strafor kabın içine atıp ayağa kalktı ve çöp kutusuna ilerledi. Çantasını ve kabanım alıp kapıya yönelmeden önce, "Pekâlâ, ben gidiyorum," dedi. "Akşam görüşürüz. Yedi gibi evde olurum. Rezervasyonumuz sekizde."

"Hoşça kal, Abs!" Gidişinin ardından yemeğimi yemeye devam ettim ve birkaç dakika sonra çatalımı bırakıp salata kabını bir kenara ittim. İç çekerek dirseklerimi tezgâha dayadım ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Tenimi bir ürperti kapladığında şaşkınlıkla başımı kaldırdım, havadaki parçacıklar sanki yakınlardaki bir şey onları harekete geçirmiş gibi neredeyse yön değiştiriyorlardı. Gözlerimi kapattım ve kendime Carson'ın yüzünü hayal etme izni verdim. Onu sık sık düşünmeme ya da zihnimde canlandırmama izin vermezdim. Fakat her nedense o anda kendime tolerans gösterdim. Varlığı çok güçlüydü, sanki odada benimle birlikteymiş gibi hissediyordum.

Birkaç dakika sonra kendimi ayağa kalkmaya ve yemeğimi temizlemeye zorladım. Ardından güne normal bir şekilde devam ettim.

CARSON

Taksinin camından dışarı bakıp başkentin gözlerimin önünden kayışını seyrettim. Elimi kısa, askeri tarzda kesilmiş saçlarımın

Ninova

üzerinde gezdirdim ve son bir buçuk yılda yaşadığım her şeyi gözümün önüne getirdim. Cehennem Haftası'nı düşündüm. Orududakilerin sahada ne kadar işkence ve acıya maruz kalsa da, ne kadar uykusuzluktan ölse de asla pes etmeyecek adamlar olduğunu kanıtlayacak rezil bir beş gün. Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de cehennemin en gerçekçi simülasyonunu atlatmıştım. *Artık o adamlardan biriydim.* Hâlâ bunu kafamda oturtmaya çalışıyordum.

Noah Dean ve ben, o hafta boyunca birbirimize yardım ettik. Onun motivasyonu olmadan bunu başarabilir miydim emin değildim. O günün ardından Noah bana her öğünü bir hedef olarak belirlediğini söyledi. Böylece bir sonraki öğüne kadar hayatta kalabilirse, işkence dolu eğitimlerle tekrar karşılaşmadan önce önünde yemek olan sıcak bir kafeteryada oturduğu o zamana sahip olacağını biliyordu. Bunu anlıyordum ama yine de kendime dayanak olarak yemeği seçmemiştim. Benim dayanağım gün doğumlarıydı, ufukta beliren o parlak ışık beni pes etmekten alıkoyan motivasyondu. Grace'in kollarımda olduğu düşüncesi, şimdiye kadar katlandığım en kötü fiziksel sınavın ortasında bile teşvik edici olabiliyordu.

O cuma, Cehennem Haftası'nı başarıyla tamamladığımızda ve bunun simgesi olarak kahverengi gömlekler aldığımızda aradığım ilk kişi Dylan'dı. "Şaşırmadım, dostum," derken ses tonundan duygulandığını anlamıştım. "Hem de hiç şaşırmadım."

Yirmi dört haftanın ardından BUD/S'i bitirmiş, SEAL Takım İki'ye atanmış, SEAL Taktik Eğitimi'ne gitmiş ve nihayet, *Trident*'imi kazanmıştım. *Başarmıştım.* Şimdi de ilk görevim için denizaşırı bir yolculuğa çıkmak üzereydim. Her şey olabilirdi. Fakat bundan önce, çok saygı duyduğum eski bir eğitmenimin ödül törenine katılmak için DC'ye gidiyordum. Benimle birlikte, ödül sahibinin eğittiği birkaç kişi daha iki günlük kısa bir gezi için

* SEAL eğitimini başarıyla tamamlayan kişiler SEAL Trident rozeti alırlar. Bu, onların resmi olarak bir SEAL üyesi olduğunu ifade eder.

Ninova

DC'ye uçacaktı. Sonra da yaklaşık bir hafta içinde hep birlikte uçmadan önce tekrar ekibimle buluşacaktım.

Tenim beklentiyle karıncalandı, Grace hâlâ başkentteydi. Seyahat için rezervasyon yaptırdığımda onu *whitepages.com*da* onu aramadan duramamıştım. Adresini bulmuştum ama sosyal medya hesaplarını bulamamıştım. Grace'e mesaj atıp şehirde olacağımı bildirmek istemiştim. Bundan da öte, ona SEAL olmam için bana ilham verdiğini, gurur duyduğum bir şeyi başardığımı söylemek istiyordum. Şu anda hayatının nasıl olduğunu bilmiyordum ama bunca zamanın ardından bile onu hâlâ özlediğimi söylemek istiyordum.

Sadece dairesinin önüne gitmek bile rahatsız ediciymiş gibi görünüyordu. Bir erkekle birlikte yaşıyor olabilir miydi? Peki ya beni görmekle ilgilenmiyorsa? Yine de burada, onun yaşadığı şehirdeydim. Varlığını yakınlarımdaymış gibi hissedebiliyordum.

Çünkü zihnin ona takılmış durumda, Stinger.

Tekrar telefonumu çıkardım ve notlar uygulamasına yazdığım adrese baktım. Derin bir nefes aldım, sinirlerimi yatıştırmayı denedim. Ardından şoförden beni otelime geri götürmek yerine oraya götürmesini istemek için dudaklarımı araladım. Ancak ben bunu yapamadan telefonum çaldı. *Noah.*

"Selam, dostum."

"Merhaba, Carson. Çağrıyı aldın mı?"

Oturduğum yerde dikleştim. "Ne çağrısı?"

"Az önce haber geldi. Uçuşumuz öne alınmış. Sanırım harekete geçmemizi gerektiren bir durum varmış."

Kalbim yerinden fırladı. *Bir durum.* Son on sekiz aydır *durumlar* için yoğun bir özel eğitim alıyorduk. Hazır mıydım? Sanırım bunu öğrenmeme az kalmıştı. "Ne kadar sürede orada olmam gerekiyor?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Yarın sabah yola çıkıyoruz."

* Çevrimiçi bir telefon rehberi ve kişi arama hizmeti sağlayan bir web sitesidir.

Ninova

Sikeyim. Sabah yola çıkabilecek kadar erken dönebilmem için eşyalarımı toplayıp havaalanına gitmem gerekiyordu. "İndiğimde seni ararım," dedim.

"Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattığımızda ekranı açıp adrese baktım. Göğsümde uzun zamandır hissetmediğim türden bir özlem duygusu belirip kaburgalarımı sıktı. *Buttercup.* Telefonumu kapatmadan önce birkaç dakika daha adrese baktım. Kader araya girmiş, kararı benim yerime vermişti. Grace'in yanına değil, Afganistan'a gidiyordum.

Ninova

BÖLÜM 18

GRACE

Altı ay sonra, Aralık

Julia'ya yaklaşmak için biraz sola kaydığım sırada ağacın dalları burnumu gıdıkladı ve kıkırdadım. Gece yarısıydı, artık resmi olarak Noel'di ve kız kardeşlerimle birlikte Noel ağacının altına uzanmış, dalların arasından parıldayan beyaz ışıklara bakıyorduk. Bu bizim geleneğimizdi. Babam hediyelerimizi odamıza koyduktan sonra gizlice aşağı iner, onları ağacın altına koyar ve sonra da orada uzanarak uykumuz gelip gözlerimizi açık tutamayana dek konuşurduk.

"Galiba Evan bugün bana evlenme teklif edecek," diye fısıldadı Julia.

Karşılık olarak, "Ne?" diye fısıldadım. "Jules! Aman Tanrım! Emin misin?" Bu defa ses tonum biraz daha yüksek çıkmıştı.

"Kesinlikle eminim." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bu sabah buraya geleceği saati yaklaşık on beş kez teyit etti ve birkaç gün önce arabasındaki bir fişin üzerinde bir kuyumcunun adını gördüm, birkaç saniye içinde fişi kapıp cebine geri soktu."

Audrey, "Noel için sana bir kolye ya da başka bir şey almış olabilir," diye tahminde bulundu.

Ninova

"Belki ama içimde farklı bir his var," dedi Julia.

"Aslında benim de," dedi Audrey. "Çocuk senin için deli oluyor. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Julia'nın elini bulup sıktım. "Senin adına çok mutluyum, Jules. Evan gerçekten harika bir adam."

"Evet." Mutlulukla iç geçirdi. "Gerçekten öyle."

Bir dakikalık sessizlikten sonra, "Tanrım, gerçekten sonsuza dek bekâr kalan ihtiyar bir kadın olacağım," dedim.

Audrey kıkırdadı. "Yirmi beş yaşında mı? Birkaç yılın daha olduğuna eminim, abla. Endişelenme."

Başımı salladım, hareketimle birlikte dallar tekrar burnumu gıdıkladı. "Biz konuşurken yumurtalarım kuruyor."

"Ah, kes şunu," dedi Julia. "Her neyse, eğer biriyle tanışmak istiyorsan evden sadece işe gitmek için ayrılmamalısın. Bize anlattığına göre, gittiğin tek yer orası."

İç çektim. "Evet, haklısın. Abby de bunu söyleyip duruyor. Günün sonunda koltuğuma yığılmak dışında bir şey yapmak istemeyecek kadar yorgun oluyorum."

Bir dakikalık sessizlikten sonra Audrey'nin sesi duyuldu. "Bize anlatmadığın, başka bir porno yıldızıyla geçirdiğin çılgın hafta sonları var mı? Aslında olsaydı bile dayanamazdım, o hikâyeyle dünyamı altüst ettin."

"Ha-ha. Benim için de farklı değildi. Ama hayır, o tek seferlik bir şeydi. Yemin ederim." Carson'ın Noel'i nerede kutladığını merak ederek altdudağımı ısırdım. Konuyu değiştirmeyi seçerek, "Andrew bu yıl yirmi dört yaşında olacaktı," dedim sessizce.

İki kardeşim de aynı anda, "Evet," diye yanıtladı. Bir dakika boyunca hiçbirimiz konuşmadık. Onların da benim gibi kardeşimizi ve şu anda yaşasaydı nasıl biri olacağını düşündüklerini biliyordum. Zaman tüm yaraları iyileştirmese de acıyı daha katlanılabilir kılıyordu, özellikle de yanınızda acıyı taşımanıza yardım edecek birileri varsa.

CARSON

Noel günü Afganistan'da yılın en kısa günüydü, saat henüz akşamın altısı olmasına rağmen dışarısı zifiri karanlıktı. Diğer dört SEAL ile birlikte, Kabul'un dışındaki dağlarda; terk edilmiş bir mağaranın toprak zemininde oturuyorduk. Çöl soğuğu etrafımızı sarmıştı.

Eğitimden beri arkadaşım olan Noah -şimdi ekibimin bir üyesiydi- aramızdaki en sessiz kişiydi. Noah konuştuğunda hepimiz dinlerdik, bir şey söylemek için zaman ayırdıysa bunun önemli olacağını bilirdik. Bir de Dallas'tan gelen Josh Garner vardı; dışarıdan ukala bir geveze gibi görünse de gerektiğinde hayatınızı emanet edebileceğiniz türden bir adamdı. Bunu biliyordum çünkü birkaç kez ona hayatımı emanet etmek zorunda kalmıştım. Ayrıca babası Las Vegas'ta bir kumarhanede patron olan teğmenimiz Leland McManus vardı. Bir de her ne kadar bizim kadar boş konuşmayı sevse de her zaman derin şeyler söylediği için *Vaiz* lakabını taktığımız Eli Williams da vardı.

Kumanyalarımızı yeni açmıştık ve hayal kırıklığı yaratan bir Noel ziyafetinin *tadını çıkarıyorduk*. Josh dana yahnisine benzeyen bir şeyle dolu kaşığını havaya kaldırdı. "Şerefe, pislikler. Hepimize Mutlu Noeller." Konuşurken ağzında yemek vardı.

Hepimiz güldük, ardından hazır kahvelerimizi birbirimize doğru kaldırdık. Hep bir ağızdan, "Mutlu Noeller," diye mırıldandık.

"Tanrım!" Eli başını arkaya yaslarken inledi. "Bu annemin hindisinden ve sosundan daha iyi!"

Leland, "Görünüşe göre annen yemek yapmak konusunda berbat," diye araya girdi.

Ninova

Eli başını salladı. "Bunu deme fırsatını sana ben verdim. Öyle değil mi, göt herif? Mutlu Noeller. Bunu hediyen olarak kabul et." Noah ile aynı anda başımızı iki yana salladık. Benim dudaklarımdan alçak sesli bir kahkaha kaçarken Noah da gülümsüyordu. Bir süre herkes sessizlik içinde yemek yedi. Gözlerimi karanlık gökyüzüne çevirdim. Milyon yıl geçse de Noel'i dünyanın bir ucunda, çöldeki bir mağarada geçireceğimi hayal etmemiştim. Kendimi alternatif bir hayat yaşıyormuş gibi hissediyordum... İlk yirmi üç yılımdan neredeyse tamamen kopuk bir hayat. Bu iyi bir şeydi çünkü işimi seviyor, birlikte çalıştığım insanlara saygı duyuyordum ve daha önce hiç sahip olmadığım bir amaç duygusuna sahipmiş gibi hissediyordum. Yine de bazen, oturup düşünmek için sessiz bir anım olduğunda, kendimi bir döngünün içinde buluyordum.

Ve bu bana hep Grace'i düşündürüyordu.

Beni şimdi görebilseydin, ne düşünürdün?

Meyvemden bir ısırık aldım ama meyve olduğundan emin değildim. Çatalımı yere bırakırken, "Amerika'ya döndüğümde yapacağım ilk şey kendime büyük, sulu bir çizburger almak olacak," dedim. "Belki bir değil, iki tane alırım."

Ağzına bir kaşık pilav sıkıştırmadan önce, "Yapacağım ilk şey kendime büyük, sulu bir amcık almak olacak," dedi Josh. "Belki bir değil, iki tane alırım."

Eli iğrenmiş bir ses çıkardı.

Josh ona baktı. "Ne? Sakın bana evli olduğun için eve döndüğünde karınla dama oyunu oynamak için sabırsızlandığını söyleme?"

Eli güldü. "Hayır ama karımla sevişeceğimi kaba terimlerle ifade etmiyorum. Âşık olduğun kadınla yakınlaşmanın çok ayrı bir deneyim olduğunu göreceksin. Hiçbir fikrin yok, seni zavallı pislik."

Josh bir süre sessiz kaldı, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı. "Adamım, bu... çok güzel. Biliyor musun, eve döndüğümüzde bir şiir kitabı çıkarmayı düşünmelisin."

Hepimiz güldük. Eli bile gülmüştü ama *siktir git, dostum* diye mırıldanmayı da ihmal etmemişti.

"Düşünüyorum da... nerede ne söylemen gerektiğini biliyorsun. Tüm bu 'sevişme' muhabbetinden bahsediyorum. Belki de slow şarkılar çalabilir, duygularımız hakkında konuşabilir-"

GÜM! Hepimiz irkildik. Ortam sessizleşirken birbirimize baktık ve ellerimizle gözlerimizi kullanarak ne yapacağımızı işaret etmeye başladık.

Çok uzak olmayan bir yerden silah sesleri duyuldu ve hızlıca yemeklerimizi bırakıp silahlarımıza sarıldık. *Başlamıştı.*

BÖLÜM 19

GRACE

Bir yıl yedi ay sonra, Temmuz

Koridordan yeni ofisime taşıdığım kolinin içindeki kitaplar gürültüyle halı kaplı zemine düştüğünde, "Kahretsin!" diye küfrettim.

Yere çömelip artık boş olan kartonu bir kenara bıraktım ve kitapları masama taşıyabilmek için üst üste yığmaya başladım.

Masama. Yeni ofisimdeki masama. Las Vegas, Nevada'da. Hâlâ burada, Vegas'ta olduğuma inanamıyordum. Fakat bu kez bir hukuk konferansı için değil, yeni işime başlamak için buradaydım.

DC'de bulunan çocuk mahkemesindeki işimin bitmesinin uzun süreceğini anladığımda, istemeyerek de olsa başka şehirlerdeki işlere başvurmaya başlamıştım. Bir sonuç elde etmeyi beklemiyordum ama Clark County'deki savcıdan hemen geri dönüş alınca çok şaşırmıştım. Uzun bir mülakat sürecinin ardından, Las Vegas'a hizmet veren Clark County Ceza Dairesi'nde savcı olarak çalışmam teklif edildi. *Bu benim hayalimdeki işti.* Vegas'ta çalışmak garip hissettiriyordu. Burada geçirdiğim bir hafta sonu hayatımı değiştirmişti ve şimdi bu şehre geri dönmenin beni nasıl etkileyeceğinden emin değildim. Kendime Carson'ın burada yaşamadığını hatırlattım. O Los Angeles'ta yaşıyordu; en azından bildiğim kadarıyla hâlâ öyleydi. Ancak yüz yüze yapacağım görüşme

Ninova

için uçtuğum sırada Bellagio'nun yanından geçmek, midemde bir sürü kelebeğin uçuşmasına neden olmuştu. Bu tepkinin zamanla azalacağına inanmak zorundaydım çünkü sonuçta o hafta sonundan bu yana neredeyse beş yıl geçmişti. Bunun nedeni ilk kez geri dönmüş olmamdı ve uzak bir hatırayı ortaya çıkarmıştı. Hepsi bu kadardı. Çok yakında -buradan geçmeye alıştığımda- caddedeki sıradan bir otel haline gelecekti.

Bir erkek sesi, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sorduğunda bakışlarımı hayatımda gördüğüm en mavi renk gözlere çevirdim. Gülümseyerek bana bakıyordu.

Hazırladığım iki kitap yığınından birini kucaklayıp ayağa kalktım ve gülümsemesine karşılık verdim. "Teşekkürler, bu harika olur."

Eğilip diğer yığını aldıktan sonra beni koridorun elli adım kadar aşağısındaki ofisime kadar takip etti. Taşıdığım kitapları dağınık masamın üzerine yerleştirdiğimde o da aynısını yaptı.

Bakışlarımı yüzüne çevirip parmaklarımı kot pantolonuma sürtüp elimi uzattım. "Grace Hamilton."

"Senin hakkında harika şeyler duydum, Grace. Aramıza hoş geldin." Yakışıklı yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi ve elini uzatıp benimkini sıktı. "Ben Alex Klein. Buradaki savcılardan biriyim."

"Memnun oldum, Alex. Burada olmaktan mutluyum." Tekrar gülümsedim. Birbirimize gülümseyip duruyorduk.

"Pekâlâ, Grace. Eşyalarını yerleştirmen için seni yalnız bırakacağım. Geç saate kadar çalışıyorum ve birazdan pizza sipariş edeceğim. Eğer vaktin varsa bir iki dilim için bana katılır mısın?" Koridorda, ofisinin olduğunu tahmin ettiğim yeri işaret etti.

Kapıma doğru ilerleyişini seyrettim. "Ah, şey-"

"Burada kimlerle iyi geçinmen gerektiği konusunda sana tüyolar verebilirim..." Dudaklarını büküp kaşlarını kaldırdı.

Ninova

"Eh, bu teklife nasıl karşı koyabilirim ki? Elbette, Alex. Teşekkür ederim."

"Tamamdır, harika. Pizza geldiğinde seni almaya gelirim." Bununla birlikte arkasını dönüp ofisine yürümeye başladı. Koridorda ilerleyişini izlerken yolun yarısına geldiğinde arkasına bakıp gülümsedi. Gülümseyerek arkamı döndüm. Eşyalarımı yerleştirmeye başlarken sırıtışım tüm yüzümü kaplamıştı.

CARSON

Yaklaşmıştık, Leland bir parmağını dudaklarına götürüp kafasını sola eğerek hedefimizin bir sonraki odada olduğunu belirtti. Hepimiz başımızı sallayarak sessizce ilerledik. Kapının her iki yanında dururken Josh parmaklarıyla saydı ve üçe ulaştığında kapıyı tekmeleyerek açtı. Kapı içeri doğru savruldu ve tek sıra halinde içeri girdik. Elinde silah olan dört adamı hazırlıksız yakalamıştık. Ayaklarını uzatmış, sandalyelerinde oturuyorlardı. Herhangi bir sorunla karşılaşmayı beklemedikleri ortadaydı.

Onlar daha silahlarını kaldıramadan üzerlerine ateş ettik ve anında öldürdük. Odanın ilerisinde başka küçük bir kapı daha vardı ve Josh o kapıyı açtığında içeri girdik. Hemen köşede yerde sinmiş bir adam vardı. "Mehran Makar?" diye sordu Eli.

Adam gözlerini kısarak küfretti, pis domuzlar olduğumuza dair bir şeyler mırıldandığında Eli ateş ederek onu öldürdü. Dudaklarımdan bir nefes kaçarken kalp atışlarım yavaşladı. Masum insanları kurban etmişti. Dünya onsuz daha iyiydi. Peki ya biz? Görevimiz tamamlanmıştı.

Odanın geri kalanını temizledik ve kimsenin saklanmadığından emin olana kadar kontrolü elimizden bırakmadık. Bize sadece dört muhafız olduğu bilgisi verilmişti ama bunun kesin olduğunu doğrulayana kadar etrafa bakmamız gerekiyordu.

Noah odaya geri döndüğünde, "Temiz mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Ön taraf tamamen temiz mi?"

"Evet. Arka tarafı kontrol edelim." Büyük deponun arkasında küçük bir bina vardı ve şu anda orayı Leland koruyordu. Kapı ya da pencere olmadığı için kimsenin kaçma şansı yoktu. Yine de içeride birinin bekliyor olma ihtimaline karşı dikkatli davranmamız gerekiyordu.

On dakika sonra kapıyı açmış, küçük binanın içine girmiştik. Terk edilmiş görünüyordu.

Josh duvardaki ışık düğmesine bastığında Leland ile aynı anda derin bir nefes aldık. Noah, "Siktir," diye küfrederken Eli da, "Orospu çocukları," diye mırıldandı.

Odanın arka tarafında şimdiye kadar karşılaştığım en büyük silah yığını yer alıyordu. Yığın, Rus yapımı karadan havaya füzeler ve roket güdümlü el bombalarıyla doluydu. Kahrolası bir depoydu.

"Tanrım, sikik herifin ciddi planları varmış," dedi Josh.

Arka taraftan hafif bir kazıma sesi duyduğumuzda hepimiz durduk. Silah raflarının yanındaki duvarda küçük bir kapı olduğunu fark ettim, neredeyse duvarla bütünleşmiş gibiydi.

Başımla diğerlerine işaret ettim ve onların da gördüğünden emin olduğumda birlikte içeri girdik. Bu sefer kapıyı tekmeleyen Noah'tı, Josh fenerini karanlık alana doğru tuttu. Hepimiz kokudan dolayı ürperdik. Josh, "Tanrım," diye öksürdü.

Gözlerim etrafı taradı. *Aman Tanrım.* Cehenneme adım atmıştık. Gözlerimizin önündeki manzara bir korku filminden fırlamış gibiydi. Beynim bu durumu anlamlandırmaya çalışırken düşünceler savruluyor, karşılaştığımız şeyi organize etmeye çalışıyordu. Karanlıktan bana bakan bir çift siyah göz gördüm ve uzanan bir el beni açıklanamaz bir şekilde kendisine doğru çekince bir adım ileri attım.

Noah, "İyi misin, adamım?" diye sordu sessizce. Başımı kollarımın arasına almış, dizlerimin üzerine yerleştirmiştim. Başımı

kaldırıp ona baktım. Uyuşmuş ve yorgun hissediyordum. "Olacağım. Peki ya sen?"

Çenesini titrek bir şekilde yukarı kaldırdı. "Ben de öyle."

Diğer dört adamın kayalık yokuşta bize doğru yürüdüğünü izlerken başımla onayladım. "Diğer ekip yaklaşık bir saat içinde burada olacak," dedi Eli.

Bir gece önce çağrıda bulunmuştuk ve başka bir ekip sayım yapmak için gelene kadar silahlarla kalmamız emredilmişti. Güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti.

Noah ile başımızı salladık, ardından sessizce radyosunu kaldırdı. "Altı saat içinde buluşma noktamızda olmamız gerekiyor."

Leland, "Diğer ekip buraya gelir gelmez hazır oluruz," dedi duygusuz bir sesle. Gözlerinde memnuniyetsiz bir bakış vardı. Josh'ın yüzünde bile ciddi bir ifade vardı, hatta Leland'ın yanından geçerken sırtına vurarak onu teselli etmeye çalıştı.

Yarım saat sonra ikinci ekibi bilgilendirmiştik, artık ayrılmaya hazırdık. Ayağa kalktım, diğerleri gibi eşyalarımı kaldırıp sırtıma sabitlemiştim. Yürümeye başladığımızda sadece bir kez arkama baktım.

Buluşma noktamıza koşmak beklediğimizden daha uzun sürmüştü ve güneş, gökyüzünde batmaya başladığında hâlâ hedefimize yaklaşık bir saat uzaklıktaydık. Ekim ayının sonuydu, geceleri Afganistan'da sıcaklık hızla düşüyordu. Nefeslerimiz kısa, beyaz buharlar halinde çıkarken sessizdik. Hepimiz, eğitildiğimiz gibi çevrede yaşananların farkındaydık ama kendi düşüncelerimize dalmıştık.

Düşüncelerimi zihnimden uzak tutmaya çalışıyordum. Şu anda yaşadıklarımızı düşünmenin hiçbir faydası olmazdı. Bir gece önce hissettiğim şeylerin zihnimin kıyılarında dolaştığını fark edebiliyordum. Fakat yaklaşmalarına izin vermek yerine kendimi o sabah izlediğimiz günbatımına ve Grace'le ilgili düşüncelere odakladım. Artık onu çok sık düşünüyordum çünkü güneşle birlikte

uyanıyorduk. Uzun zamandır görmediğim bir kadını düşünmek iyi bir fikir miydi emin değildim ama onu düşünmek beni rahatlatıyordu. Bu yüzden pek de iyi hissetmediğim bu dönemde, düşüncesini bir armağan olarak kabul ediyordum.

Önümde yürüyen Josh aniden hareketsiz kaldı ve durmamızı işaret etmek için elini kaldırdı. Hepimiz durup etrafı dinledik. Hiçbir şey duymayınca tekrar ilerlemeye başladık. Birkaç yüz metre sonra Josh tekrar durdu. Hepimiz silahlarımızı hazırlayarak onun hareketlerini takip ettik. Çölün ortasında bir dal parçasının kırıldığını duymak bir kez görmezden gelinebilirdi ama *ikincisi* kesinlikle gelinmemeliydi. Sırtlarımız birbirine dönük olacak şekilde hareket ettik ve yavaşça daire çizip kararan mesafede mümkün olduğunca uzağı görmek için gözlerimizi kısarak etrafı taradık.

Leland'ın, "Siktir!" diye inlemesinden hemen önce bir el silah sesi duyuldu. Ardından bacağı bükülüp yanımda yere yığıldı.

Bundan sonrası silah sesleri, kan, patlamalar ve acıların bulanıklığından ibaretti. Kahrolası acı çok fazlaydı.

Uzaklardan birinin inlediğini duydum ve sadece bir saniyeliğine rüyadaymış gibi hissettim. Zihnimi toparlayıp başımı ne ara düştüğünü bilmediğim yerden kaldırdığımda ses beynimde geri patladı.

Leland yanımdaydı, bacağının kötü olduğunu görebiliyordum. Kemiğinin bir kısmı kırılmış, neredeyse derisinden dışarı çıkmıştı. İnleyerek kendini benim olduğum tarafa sürüklemeye çalışıyordu.

Yerden kalkmak için kendimi zorladım ve acıdan çığlık atmamak için dudaklarımı ısırdım. Ellerim kan ve kabarcıklarla kaplıydı, tenim parçalanmıştı. Vücudumda bir adrenalin dalgası hissederek ayağa fırladım. Leland'ı omuzlarından tutup ağırlığını kollarıma yaslayarak solumuzdaki kayalara çarpan ateşten uzaklaştırmaya başladım. Eli, Josh ve Noah hâlâ o noktada bağırıyor, ateş ederek karşılık veriyorlardı. Etraf dumanlarla kaplı olduğu için ne olduğunu göremiyordum. Şu anki görevim Leland'ı ateş hattından çıkarmaktı. İlerlerken bir şeye takıldım ve vücudum garip bir

Ninova

şekilde sarsıldı. Leland'ın ağırlığıyla ayakta kalmaya çalıştım ve bir saniye sonra tekrar harekete geçtim.

Leland onu yanımda sürüklerken acı içinde inledi, boğazımdan yükselen hırıltılar onunkilerle karışıyordu. Arkama baktığımda ikimizin de sığınabileceği kadar büyük olduğunu düşündüğüm bir kaya gördüm ve hızımı artırdım. Birkaç saniye sonra kayanın etrafından dolanıp Leland'ı yere yatırdım ve sağına çöktüm. Tam o sırada fırlayan bir mermi, kayanın tepesinden bir parça kopardı. İkimizin de başını örterken üzerimize küçük çakıl taşları yağmaya başlamıştı.

Leland bana baktı, yüzü solgun ve ifadesizdi. Gözleri kapandığında ceketinden daha fazla kan sızdığını gördüm ve bileklerimle önünü açtım. Tanrı'ya şükür fermuarı açıktı. "Siktir! Siktir! Siktir!" diye inledim. Mermi göğsüne de isabet etmişti. Kan yavaşça yayılıyor, altındaki gömleği ıslatıyordu. Artık tamamen işe yaramaz hale gelmiş, şişmiş ellerime baktım. Üzerine eğilip kollarımla kurşun yarasına bastırdım. Gözlerimi kapatıp zihnimin beni gerçekten sakinleştiren tek şeye kaymasına izin verdim. *Tekrar.* Gün doğumuna. Ufuktan yavaşça yükseldiğini, etrafındaki dünyayı sarımsı bir ışıkla ve umutla sardığını hayal ettim.

Dünya etrafımda dönüyordu. Bir helikopter pervanesinin sesini duydum. Ardından daha fazla silah sesi yankılandı. Daha fazla bağırış ve bir patlama daha. Sonrası sessizlikti. Bakışlarımı aşağıya çevirdim, kollarım tamamen Leland'ın kanına bulanmıştı. Eğer daha fazla kan kaybederse, hayatta kalamayacağını biliyordum.

Helikopter indiği anda bize doğru koşan ayak sesleri duydum. "Burada," diye seslendim. "Bir sağlık görevlisine ihtiyacı var." Neden kahrolası şekilde donmuş ve yorgun hissediyordum? Neden önümde diz çöken SEAL gitgide uzaklaşıyor, uzun bir tünelden geçiyormuş gibi görünüyordu? Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım, başım omuzlarımda ağırlaştı. Duyduğum son şey, "O da vurulmuş, bilincini kaybediyor," oldu. Kimden bahsediyordu? Bilincini kaybeden kimdi? Ve sonra, dünya aniden kararıverdi.

ÜÇÜNCÜ KISIM

BÖLÜM 20

GRACE

Günümüz

Patronumun ofisine girip masasının karşısındaki sandalyeye otururken onu selamladım.

Yüzünde bir gülümsemeyle, "Grace," dedi.

Lawrence Stewart, Clark County'de savcıydı. Yapılı bir vücudu, nazik gözleri ve yumuşak bir gülümsemesi vardı. Adildi, genellikle onunla çalışmak kolaydı ama bazen sabit fikirli olabiliyordu. Henüz onunla zıtlaşmamı gerektiren bir şey olmamıştı ancak gözlemlerimden, onunla gireceğim mücadeleler konusunda akıllı davranmam gerektiğini anlamıştım.

"Nasıl gidiyor, Larry?" Telefonda yaptığımız ilk görüşmede ona böyle hitap etmemi istemişti.

"İyi, gayet güzel. Sen nasılsın? Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"Henüz bir tarih belirlemedik. Biliyorsun, patronumuz bizi köle gibi çalıştırıyor."

Gülerek ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Her ikinize de bir hafta sonu izni verebilirim."

Gülümsedim. "Koca bir hafta sonu mu? Tamam, kesinlikle yeterli olacaktır."

Ninova

Başlangıçta ofistekilere Alex ile çıktığımızı söylemek konusunda gergindim, özellikle de yeni olduğum dönemde. Ancak işe başladıktan iki ay sonra bir şirket etkinliğinde Larry yanıma gelerek sıcak bir şekilde gülümsemiş ve, "Alex iyi bir çocuk. Onunla arkadaş olmana sevindim," demişti.

Bundan sonra bile çıktığımızı göstermekten kaçınmaya devam etmiştik ama kabul göreceğimizi biliyordum. Nişanımızı açıkladığımızda, ofisteki herkes bu habere çok sevinmişti.

Nişanlı olmamıza rağmen Alex ile çalışmak kolaydı. Henüz birlikte yaşamıyorduk ve muhtemelen bunun yardımı dokunuyordu. Buna rağmen ofiste ve evde birbirimizi göreceğimiz zaman da sorun yaşayacağımızı düşünmüyordum. Alex uyumlu ve sakindi, hayatı akışına bırakmayı severdi. Mahkemede güvenilir bir komşu çocuğu gibi görünüyordu ve davaları kazanma oranı da bunun kanıtıydı.

Evlilikle ilgili büyük planımı bir kenara, romantizmi de hayatın akışına bırakmıştım. Neredeyse her şey o asansörde Carson'a anlattığım şekilde gerçekleşmişti. Carson... bilseydi ne düşünürdü? Kendini 'İki Numaralı Zavallı' olarak mı görürdü? Tanrım, bu konuşmayı uzun zamandır düşünmemiştim...

Larry sandalyede arkasına yaslanırken içinde bulunduğum ana geri döndüm. "İki gece önce bir cinayet işlendi, Grace. Polis, Red Rock Canyon yakınlarında yol kenarında kafasından vurulmuş genç bir kız buldu."

Yüzümün renginin solduğunu hissedebiliyordum. Bölgeyi gözümde canlandırmak zor değildi, bir zamanlar orada bulunmuştum... Carson'dan bahsetmişken şimdi bunu duymak...

"Olay yerinde herhangi bir delil bulundu mu?"

"Oldukça fazla. Polisler, kurbanın taktığı bileklikte bir parmak izi bulmuş. Ayrıca kurban kanlı bir taş tutuyormuş. Parmak izini kontrol ettiklerinde..." Masasındaki kâğıtlardan birini alarak ismi okudu. "Joshua Garner'a ait olduğu anlaşılıyor. Yirmi sekiz

yaşında. Yakın zamanda onurlu bir şekilde deniz kuvvetlerinden terhis edilmiş. Neredeyse on yıl SEAL olarak hizmet vermiş ve sivil hayata henüz başlamış. Birkaç ay önce buraya taşınmış. Bölgede ailesi yok. Polisler onu tutuklamaya gittiğinde, kurbanın tuttuğu taşla uyuşan bir baş yarası olduğunu fark etmişler. Test ettiklerinde, taştaki kanın Bay Garner'a ait olduğu belirlenmiş. Bir de kızın vurulduğu mermi onun silahından çıkmış. Dün onu cinayet suçlamasıyla tutukladılar."

Kucağımda duran bloknotun üzerindeki dava bilgilerini yazmak için kullandığım kaleme dokunurken kaşlarımı çattım. Bu dava, bir savcı olarak umabileceğiniz kadar kusursuz görünüyordu. "Konuşuyor mu?"

"Hayır. Hemen avukatını çağırdı."

Yani onunla konuşamayacaktım. "Nerede çalışıyormuş?"

Kâğıda tekrar göz attı. "Yeni açılan Trilogy otelinde güvenlik görevlisi olarak çalışıyor."

O oteli biliyordum, üç gökdelenden oluşan lüks bir oteldi. Oldukça ihtişamlı olduğu söyleniyordu. Otelin adını yazıp gözlerimi tekrar patronuma çevirdim. "Kızın kim olduğunu biliyor muyuz?"

Başını salladı. "Üzerinde kimlik yoktu ve kayıp kişi raporlarında da henüz görünmedi. İspanyol'a benziyor, onlu yaşların sonu ya da yirmilerin başında. Olay yerine ait tüm fotoğraflar burada," diyerek önündeki dava dosyasına dokundu.

"Cinsel taciz kanıtı var mı?" diye sordum.

"Henüz otopsi bilgisi gelmedi. Bildiklerimiz sana anlattıklarımdan ibaret. Montega davasını kazandığın için bu davayı senin üstlenmeni istiyorum. İlk cinayet davan ve bu işi başaracağını biliyorum. Cuma günü büyük jüri toplanacak."

Telefonu çaldığında bakışlarını ekrana çevirdi. "Buna cevap vermem lazım." Dava dosyasını masanın üzerinden bana doğru itti ve ben de dosyayı alarak ayağa kalktım.

Ofisinden çıkmak için dönmeden önce, "Teşekkür ederim, Larry. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedim.

"Uğratmayacağını biliyorum."

Kendi ofisime geri dönüp bilgisayarımın başına oturdum. *İlk cinayet davam.* Bu konuda aşırı mutlu olmak doğru gelmiyordu, sonuçta genç bir kadın ölmüştü. Öte yandan Larry'nin bu işi başarabileceğime inanması beni heyecanlandırmıştı. Şimdiye kadar birçok ağır suç davasını başarılı bir şekilde yönetmiştim ama bu, cinayet içeren ilk davamdı.

Cinayet masasını aradım ve davanın baş dedektifi olan Dedektif Powers ile görüşmek istedim. Yarım saat içinde benimle görüşebileceğini söylediğinde, orada olacağımı belirttim.

Bilgisayarımı kapatmaya ve belgelerimi toplamaya başladığım sırada Alex kapıdan içeri girdi. Masama yaslanırken, "Benim güzel sevgilim nasıl?" diye sordu. "Seni yemeğe götürebilir miyim?"

"Çok isterdim. Kolay bir gün geçireceğimi sanıyordum ama yeni bir dava aldım ve üzerinde çalışmam gerekiyor. Larry bana ilk cinayet dosyamı verdi."

Alex kaşlarını kaldırdı. "Hiç şaşırmadım. Sen harika bir avukatsın. Bu gece müvekkillerle meşgul olacağım ama yarın akşam yemeğe çıkalım, sen de bana son gelişmeleri aktarırsın?"

Ayağa kalkıp kollarımı boynuna doladım ve nazik gözlerine baktım. "Kulağa harika geliyor."

Hızlıca alnıma bir öpücük kondurdu ve arkamdaki kapıya yürürken ıslık çaldı. Gülerek portmantodan çantamı ve kabanımı aldım. Merdivenlere doğru ilerlerken omzumun üzerinden ona bir öpücük gönderdim.

Arabama binip polis merkezine gittim. Dedektif Powers ile oturup davanın detaylarını gözden geçirdik ve tanıklarımızın büyük jüri için hazır olduğundan emin olduk. Bir kez daha ölü kızın fotoğraflarına baktığımda yüzümü ekşittim, alnının tam ortasından geçen bir kurşun deliği vardı. Daha önce şiddet içerikli suç

mahalli fotoğrafları görmüştüm ancak bu sefer içimde güçlü bir sorumluluk duygusu belirmişti. Bu kız için adaleti sağlamak benim işimdi. Korkunç detayları incelerken boğazımda bir yumru oluştu, kimsenin hayatı bu şekilde sona ermemeliydi.

"Eğer bu tür manzaralara alışmaya başlarsan, emekli olma zamanı gelmiş demektir," dedi Dedektif Powers esprili bir tonda. Yine de gözleri tamamen ciddi olduğunu söylüyordu. Onu sevmiştim. Kırklı yaşlarında görünüyordu. Kısa sarı saçları vardı, güzel bir kadındı. Açık sözlü ama nazikti.

Dosyayı kapatıp uzağa ittim. "Katılıyorum. Bu kadar genç olması durumu daha da kötüleştiriyor," derken sesim kısıktı. "Dedektif, acaba-"

Sıcak bir gülümsemeyle, "Lütfen bana Kate diye hitap et," dedi.

"Pekâlâ, Kate." Gülümsedim. "Arkada yatan sebebin ne olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?"

"Henüz değil. Ama ulaşamadığım ve konuşmam gereken birkaç kişi daha var. Diğer şeylerin yanı sıra Bay Garner'ın ruh haline ışık tutmaya yardımcı olabilirler."

Başımı salladım. "Eh, büyük jüriye sunmak için yeterli şeyimiz var gibi görünüyor. İddianame oluşturmakta bir sorun görmüyorum."

"Hayır, sorun olmayacak. Eğer soruların olursa beni ara ama genel olarak aynı fikirde olduğumuzu düşünüyorum. Adliyede görüşürüz, değil mi?"

"Evet, kulağa hoş geliyor. Bugün bana zaman ayırdığın için teşekkürler, yoğun bir programın olduğunu biliyorum."

"Hiç sorun değil."

İkimiz de ayağa kalkıp el sıkıştık. Beni kapıya kadar geçirdiğinde tekrar teşekkür ettim ve ofisime doğru yola çıktım. Büyük jüriye hazırlanmam için iki günüm vardı.

Stinger

CARSON

Leland'ın ofisine girip kapıyı sessizce arkamdan kapattım. Telefonla konuşuyordu ama beni gördüğünde, konuştuğu kişiye kapatması gerektiğini söyledi.

Karşısındaki sandalyeye oturup dirseklerimi dizlerime dayadım ve elimi saçlarımda gezdirdim. Ordudan ayrıldıktan sonra bile saçlarımı kısa tutmaya özen göstermiştim.

Temkinli bir sesle, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Başımı salladım, çenem kasıldı. "Hayır. Lanet olası tek bir şey bile yok."

Leland duraksadı. "Tamam. Ama onu ziyaret edemeyeceğimiz konusunda hemfikiriz, değil mi? Bu çok riskli. Başka birini oraya göndersek bile her şey kaydediliyor. Josh konuşmayacak."

Öfkeli bir nefes verdim. "Biliyorum. Kefalet belirlenene kadar beklemek zorunda kalacağız. *Sikeyim!* Bu zamana kadar sorunsuz ilerliyorduk. Bu nasıl oldu?"

Leland kaşlarını çatarak kalemini masasına vurdu. Biliyordum ki Josh'a -Tanrım, herhangi birimize- bir şey olursa en çok Leland üzülecekti. Bu operasyonu birlikte donanmadan tıbbi olarak terhis olduktan sonra sunmuştu.

Vegas'ın aydınlık caddesine bakarken, "Lanet olsun, haklısın," diye mırıldandı. Bakışlarımı onun gibi pencereye çevirdim, hayal kırıklığını içimden atmaya çalışıyordum. Sinirlerimi altüst etmenin kimseye, özellikle de Josh'a yardımı olmayacağını biliyordum. Bulunduğum yerden Bellagio'nun küçük bir kısmını görebiliyordum. Hayatımın değiştiği, Grace'le tanıştığım hafta sonunu düşündüm. O zamanlar çok mantıksızdım. Bir hedefim yoktu. Grace bunun farkına varmamı sağlamıştı ve bu yüzden burada oturmuş, belirlediğim amacı gerçekleştirmek için yanıp tutuşuyordum. Omuzlarımı düzelttim. Evet, içinde bulunduğumuz durum oldukça boktandı. Yine de hayatımın ilerleyebileceği

Ninova

diğer yönleri, olabileceğim diğer yerleri düşündüğümde, burada olduğum için lanet olası şekilde minnettardım. Peki ya şimdi? Şimdi Josh'ı da yanımıza geri getirmemiz gerekiyordu. Aksi kabul edilemezdi.

Kaslarımı gevşetmeye çalıştım. "Leland, bu kötü bir durum. Demek istediğim, olabileceği kadar kötü ama bu riski göze aldığımızı biliyorduk. Josh da biliyordu." Ve buna değer olduğuna karar vermiştik.

Derin bir nefes alıp gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Evet." Devam etmeden önce bir dakikalığına duraksadı. "Josh'ın geri döndüğümüzü bilmesi lazım, değil mi?"

"Siktir, evet. *Motto*muzu biliyor. Tanrım, geçtiğimiz yıllarda bunu yeteri kadar kanıtladık." Duraksadım. "Evet, biliyor."

Leland dudaklarını büzüp kalemini vurmaya devam etti. "Tamam, şimdi ne yapacağız?"

"Operasyonun durduğu ortada. Göze batmamamız gerekiyor. Birlikte görülmemeliyiz. Bakos'un yerini belirlemeye çalışmaya devam edeceğiz çünkü bundan sorumlu olabilecek başka kimse yok. Ayrıca parçaları bir araya getirmeye başlamadan ve hepimizin sırtında hedefler olmadan önce bunu yapmamız gerekiyor." *Bakos. Bu işin arkasındaki sikik herif. Ondan başka kimse olamazdı.*

"Neden bunun kahrolası şekilde kolay olduğunu baştan söylemedin? Lanet olsun, hepsi bu mu?" Keyifsiz bir kahkaha attı.

Ben de güldüm ama sesim aynı şekilde duygudan yoksundu. "Evet, hiç yorucu olmayacak."

Bir dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. "Josh'ı kafasından vurmak yerine neden böyle bir tuzağa düşürdüğüne dair fikrin var mı?"

"Sanırım onu kafasından vurursa, kim olduğunu asla bilemeyecekti. Kimlik taşımıyoruz. Ona iftira atıp tutuklatmak işi zorlaştırır ama kimliğini tespit etmek daha kolay olur. Bu konuda hakkını vermek gerekiyor."

Leland homurdandı. "Lanet olsun. Onu hafife aldık."

Başımı salladım. "Hayır. Onu yakaladık."

"Evet, bu da pek yardımcı olmadı. Şu anda bir tür bekleme oyunu gibi bir şey oynuyoruz."

"Evet, öyle. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Dedektifle konuştun mu?"

"Onu erteledim ama cuma günü randevumuz var. Daha fazla ertelemem mümkün değildi. Toplantıyı kısa kesebilmem için ofis telefonumu aramanı öneririm. Eğer benimle tekrar görüşmek isterse, beni karakola götürmek zorunda kalacak." İşleri kolaylaştırmayacaktım ve bunun iyi bir nedeni vardı. Ben de işin içindeydim.

Leland başını salladı. "Tamam, sorun değil. Dedektifin Josh ile donanmada birlikte olduğunuzu bildiğini düşünüyor musun?"

"Evet, bunu söylemek zorunda kaldım. Eğer bu bilgiyi saklasaydım ve sonradan ortaya çıksaydı çok şüpheli görünürdü."

Leland kaşlarını çattı. "Muhtemelen haklısın." Duraksadı, bir şeyler düşündüğü belliydi. "Donanmada Josh ile birlikte hizmet ettiğimizden Bakos'un haberinin olması mümkün mü?"

"Şu anda bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim ama tekrar ediyorum, istemediğimiz bilgileri toplamaya vakti olmadan onu bulmalıyız. Soruşturmayı takip edecek. Bir zanlının çalıştığı yerdeki patronunu sorgulamak, normal bir protokolüdür. Umarım Bakos bunu olduğu gibi kabul eder ve detayına inmez."

"Evet, umalım da öyle olsun."

"Otel genelinde güvenliği artırdım. Buraya gelip soru sormadan önce bizim haberimiz olacak."

Leland bir dakika sessiz kaldı, ardından da başını salladı. "Teşekkürler, dostum."

Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Operasyon kırk-beş ne durumda?"

"Sorunsuz ilerliyor. Dylan hâlâ uçuşlar ve evrak işleri üzerinde çalışıyor. Yarın her şeyi ayarlamış olacağını söyledi. Öncelik Bakos'ta olduğu için ona odaklandı."

"Tamam, güzel," dedim. "Beni gelişmelerden haberdar et."

"Ederim. Teşekkürler, Carson."

Kapıya doğru yürümeye başladığım sırada Dylan içeri girdi. "Bilgisayar dehâsından bahsettik ve işte burada. Bana işe yarar bir şeyin olduğunu söyle," dedim.

Dylan tam bir ay önce; operasyonumuzun bilgisayar tarafında bize yardım edecek, tamamen güvendiğimiz birine ihtiyacımız olduğunu fark ettiğimizde Vegas'a taşınmıştı.

"Henüz değil. Piç herif sürekli hareket halinde." Kaşlarını çattı. "Bazı fikirlerim var ama zaman alacak."

Başımı salladım. "Evet, bir tür bekleme oyunu." Bunu hem Dylan'a hem de Leland'a söylemiştim. "Sikik bir bekleme oyunu."

Dylan hafifçe sırtıma vurdu. "Bazı programlar çalıştırdığım için şu anda uçuşları ayarlamakla meşgulüm. Ancak evrak işlerinde birkaç sorun yaşadım. Bu yüzden de buradayım." Gözlerini Leland'a çevirdi.

"Bunu senin çözmene izin vereceğim," diyerek tekrar ilerlemeye başladım.

"O halde sonra görüşürüz," dedi Dylan.

Leland'a bakıp tekrar başımı salladım ve kapıdan çıkıp ofisime döndüm.

BÖLÜM 21

GRACE

Büyük jüriden çıkarken kendimi başarılı hissediyordum. Her şey mükemmel ilerlemişti ve iddianameyi almıştık. Şaşırtıcı değildi ama sürecin bu kısmını tamamlamış olmak yine de iyi hissettiriyordu. Artık davamı hazırlamak için tam olarak çalışmaya başlayabilirdim.

Dışarı çıktığımda koridorda bekleyen Kate Powers ile karşılaştım. "Selam, Grace. Orada iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler Kate, sen de."

Birlikte Adliye binasının önüne doğru yürümeye başladık. "Hey," dedi Kate. "Aslında Josh Garner'ın çalıştığı Trilogy'ye gidiyorum. Sonunda oranın güvenlik şefi olan patronunu buldum. Geçen gün onunla kısa bir süre görüştüm ama acil bir işi çıktı. Ben de bugün için yeniden randevu aldım. Gelmek ister misin?"

Bir süre bunu düşündüm ve sonunda, "Elbette," dedim. "Josh Garner'ın patronunun onun hakkındaki yorumlarını duymak faydalı olur."

"Aslında o sadece patronu değil. Vegas'a gelmeden önce SEAL'da birliktelermiş. Beraber çalıştıkları başka bir adam Trilogy'nin sahibiymiş ve onlara iş teklif etmiş. Umarım ikisinden biri ya da her

Ninova

ikisi Josh Garner hakkında en azından karakterini belirlemeye yardımcı olabilecek bazı bilgilere sahiptir."

"Ah, bu çok daha iyi. Demek onu iyi tanıyorlar. Ben varım."

Ön kapıyı açıp içeri girmeden önce benim için tuttu. "Şey... Adamı görene kadar bekle. Ergen kızlarım gördükleri her yakışıklı erkeği tanımlamak için ateşli kelimesini kullandıklarında gözlerimi deviriyordum ama tatlım, bu adam A-TEŞ-Lİ. Cesaretinden dolayı gümüş yıldız kazanması da ayrı bir konu. Bu onu daha da seksi yapıyor."

Güldüm. "Bu cesur ve mükemmel erkek örneğini gördükten sonra kendime gelebilmek için günün geri kalanında programımı boşaltmam mı gerekiyor?"

O da güldü. "Fena fikir değil, seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

Trilogy'nin lobisinde buluşmak üzere anlaşarak ayrıldık ve arabama binip Strip'e doğru sürmeye başladım.

Bellagio'nun önünden geçerken kendi kendime gülümsedim. Buraya ilk taşındığımda, sürekli o otelin önünden geçmenin benim için zor olup olmayacağını merak etmiştim. Başlangıçta öyle de olmuştu. O eski tanıdık özlem devreye girmişti. Onun nasıl olduğunu öğrenmeyi o kadar çok istemiştim ki, bunun ağırlığı beni ezip geçmişti. Fakat zaman geçtikçe, o oteli hayatımın geldiği noktanın bir sembolü olarak görmeye başlamıştım. Orada geçirdiğim hafta sonu sayesinde kendi hayallerimin peşinden gitmeye karar vermiştim. Sevdiğim şeyi yapıyordum. Ve bunun için büyük ölçüde Carson'a teşekkür etmeliydim. Ondan önce hep tek bir alanda kontrolü kaybetmenin tüm alanlarda kontrolü kaybetmek anlamına geldiğini düşünürdüm. O bana bunun böyle olması gerekmediğini, kendime güvenebileceğimi ve biraz gevşeyip hayatı deneyimlemenin sorun olmadığını göstermişti. Ve ben de bu şekilde ilerlemiştim, bunun için artık daha mutluydum.

Hayat vahşi bir yer, demişti. Kader de vahşi olabilirdi. Sizi tam da olmanız gereken yere, doğru zamanda koyardı. Belki de daha

Ninova

sonra, büyük resmi görene kadar farkına bile varmadığınız şekillerde hayatınıza müdahale ederdi.

Trilogy'nin garajına park edip asansörle lobiye çıktım. Daha önce buraya hiç gelmemiştim ve bu kadar şık olması beni şaşırtmıştı. Lüks bir tema olarak kabul edilmediği sürece, Trilogy'nin Vegas'taki diğer lüks otel/kumarhaneler gibi kendine özgü bir teması yoktu. Her yerde devasa, dramatik avizeler, koyu mücevher renklerinde pelüş koltuklar, pırıl pırıl altın duvarlar ve tavanlar vardı.

Kate'i koyu mavi bir şezlongda telefonuyla konuşurken gördüğümde ona doğru ilerledim. Gülümseyerek telefonunu kapattı. "Daha önce hiç buraya geldin mi?"

"Hayır, muhteşem bir yer."

"Evet, kesinlikle öyle. Her gökdelen biraz farklı ama aynı derecede lüks. Dışarıdaki su özellikleri şimdiye kadar gördüklerimin en akılalmazı. Toplantı bittikten sonra etrafta birkaç dakika dolaşmalısın."

Hâlâ etrafa bakmaya devam ediyordum, otelin ihtişamı dikkatimi dağıtmıştı. "Olabilir."

Altın süslemeli şık resepsiyona yürüdük ve Kate resepsiyon görevlisiyle konuşurken ben geride durdum. Konuşması bittiğinde yanıma geldi. "Arka tarafa gidebiliriz. Kumarhanenin sağında bir ofisi var. Buraya son geldiğimde oradaydım."

Kumarhaneye doğru yürürken etrafıma bakındım. Vegas'a taşındığımdan beri pek çok kumarhaneye gitmiştim ama hâlâ tüm o manzaralar ve sesler gözlerimi kocaman açmama neden oluyordu. İnsanları izlemek en sevdiğim şeydi. Bazıları hareketliydi, bazıları ise bir makineye dolarları atarken kıpırdamadan oturuyordu.

Kumarhaneden çıktığımızda Kate köşeyi dönerek bir koridora girdi. Birkaç kez döndük ve sonunda kendimizi çıkmaz bir koridorda bulduk. Kate sağdaki ilk kapıyı çaldı. Kapı açılmadan önce birkaç saniye onunla birlikte bekledim ve Kate'in bahsettiği o çok

Ninova

ateşli erkeğin yüzüne baktım. Kalbim aniden durdu ve kemiklerim sıvıya dönüşürken öfkeyle atmaya başladı. *Ah. Ah. Ah. Ah.* Neredeyse yere düşecektim. Başım dönüyordu ama damarlarımda dolaşan adrenalin ayakta kalmamı sağlıyordu.

"Carson," diye soludum.

CARSON

İsmimin fısıldandığını duyduğumda, gözlerim önümdeki dedektifin yanında duran küçük sarışına kaydı ve bütün kaslarım dondu. Vücudum şokla sarsılırken gözlerim onunkiyle buluştu ve zaman tamamen durmuş gibi hissettirdi.

Sert bir sesle, "Grace?" diye soludum.

Hepimiz sessizdik. Ben ve Grace birbirimize şaşkınlıkla bakarken öylece durduk. O hızlı hızlı kirpiklerini kırpıştırırken dengemi kazanmaya çalıştım. Yıllar boyunca birçok beklenmedik durumla karşılaşmıştım ve hızlı bir şekilde toparlanmayı öğrenmiştim. Ancak Grace'e bakarken öyle olmamıştı.

Aman Tanrım.

Grace.

Ofisimde.

Bu gerçek miydi?

Gözlerim hızla üzerinde gezindi. Sarı saçları ilk tanıştığımız zamanki gibi topuz yapılmıştı ve ince bedenini öne çıkaran, lacivert bir etek ile soluk gri bir bluz giymişti. Çok güzeldi. Güzel ve profesyoneldi.

Grace.

Dedektif, "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu.

Bununla birlikte büyü bozuldu. Dedektife baktığımda yüzünde küçük ve meraklı bir gülümsemeyle bakışlarını ikimizin arasında gezdirdiğini fark ettim. Ofisime doğru ilerledim ve ikisinin

Ninova

de girmesi için yer açtım. Sanki her an yok olacakmış gibi Grace'e bakmaya devam ediyordum. Dedektifin sorusuna cevap olarak sadece, "Evet, Grace'i tanıyorum," diyebildim.

Grace sessiz kaldı, bizi odaya kadar takip ederken şoka girmiş gibi görünüyordu. *Tamam, derin bir nefes al.* Olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesi karşısında şu anda sistemime saldıran duygularla başa çıkmanın zamanı değildi. *Grace.* Dedektifi ofisimden çıkarmalı, onunla yalnız kalmalıydım. Zihnimde binlerce soru vardı ve hiçbiri burada olma sebepleriyle ilgili değildi.

Dedektif ve Grace diğer taraftaki iki koltuğa otururken masamın arkasına geçtim. "Benimle tekrar görüştüğünüz için teşekkür ederim, Bay Stinger," dedi dedektif.

"Bana Carson deyin, dedektif." Bunu ona ilk tanıştığımızda da söylemiştim ama ya unutmuştu ya da resmi olmayı tercih etmişti. Adı neydi? Kate miydi? Tanrım, doğru düzgün düşünemiyordum. Düzgün düşünmeye ihtiyacım vardı.

Grace'e baktım, yüzünde hâlâ o şaşkın ifade vardı. Tanrım, hatırladığımdan bile daha güzeldi ve söz konusu Grace Hamilton olduğunda çok fazla şey hatırlıyordum.

"Evet, doğru. Carson." Dedektif güldü. "Böyle karar vermiştik, değil mi? Ayrıca, sen de bana Kate diye hitap et," dedi. "Fazla vaktini almayacağız. Sadece bizim Bay Garner hakkında sormamız gereken bazı sorular var."

Gözlerim tekrar Grace'i buldu. "*Bizim* mi?"

"Evet, bizim. Bu davada savcı olarak Bayan Hamilton çalışıyor. Affedersiniz, birbirinizi tanıdığınızı söylediğinizi sanıyordum?" Bir an için donup kaldım, gözlerim Grace'e döndü. Göğsüm sıkışıyordu. *Savcı mı?* Ah, siktir. *Olamaz.* Bu iyi değildi. Yoksa öyle miydi? Bu... Josh'ın yararına olabilir miydi? Beynim dakikada bir milyon kilometre yol alıyordu. Zihnimdeki çarklar hızla dönerken, "Uzun zaman oldu," dedim. Gözlerim Grace'in üzerinden ayrılmıyordu.

Kate'in bakışları yine ikimizin arasında gidip geliyordu. "Tamam o zaman, bunu çabucak hallederim ve siz de arayı kapatırsınız."

İkimiz de bir şey söylemedik. Grace bir bacağını diğerinin üstüne atmış, biraz olsun rahatlamış görünüyordu. Kate boğazını temizledi. "Pekâlâ Carson, anladığım kadarıyla donanmada Bay Garner ile birlikteymişsiniz ve Trilogy'de çalışmak için kısa süre önce buraya taşınmışsınız. Özellikle son aylarda sana alışılmadık gelen herhangi bir davranış sergiledi mi?"

Dikkatimi Kate'e çevirdim. "Hayır."

"Detaylandırmak ister misiniz?"

Sandalyemde arkama yaslandım. "Josh Garner her zaman mantıklı kararlar veren bir adamdı. Son derece normal bir adam. Hiç olağandışı bir davranışını gözlemlemedim."

Kate başını sallayıp dizinin üzerine koyduğu küçük deftere bir şeyler yazdı.

"Nasıl bir askerdi?"

"İşini iyi yapan, güvenilir bir takım arkadaşıydı."

Başıyla onayladı. "Sanıyorum ki sen de şiddetin gerekli olduğu durumlarda bulundun. Bu durumlara nasıl tepki verirdi?"

Grace'e baktım, o da bir bloknot ve kalem almak için çantasına uzanıyordu. Kalemi eline aldığında hafifçe titrediğini fark ettim. Ayrıca parmağında bir yüzük de vardı. Kalbim duracak gibi oldu. *Neredeyse beş yıl olmuştu. Ne bekliyordun ki?* Duygularımı bastırdım ve Kate'e dönüp sorusunu hatırlamaya çalıştım. *Şiddet. Nasıl tepki verdi? Doğru.*

"Profesyonelce," diye karşılık verdim. "Bulunduğumuz görevleri tamamlamak için hep gerekeni yaptı. İşinin şiddet içeren yönünü seviyor gibi görünüp görünmediğini soruyorsan, cevabım hayır. Ne gerekiyorsa onu yaptı, ne eksik ne fazla."

"Donanmadan neden ayrıldığına dair bir fikrin var mı?"

"On yıl boyunca SEAL olarak görev yapmıştı. Sivil hayata dönmeye hazırdı ve buradaki iş teklifi iyiydi. Bana bundan daha fazlasını anlatmadı."

"Pekâlâ. Onu pazar günü gündüz mü, yoksa gece mi gördün?"

"Pazar günü çalışıyordu ama çok fazla iletişimimiz olmadı. Ben daha çok alt kattaki güvenlik odalarındaydım, o ise kumarhane katında çalışıyordu."

Kate tekrar başını salladı. "İyi bir çalışan mıydı?"

"Hem de çok iyi."

"İş dışında zaman geçirir miydiniz?"

"Vegas'a geldiğimizden beri geçirmedik. İkimiz de meşguldük."

Kate kalemiyle hafifçe kâğıdına vurdu. "Tamam, sanırım şimdilik bu kadarı yeterli." Not defteriyle kalemini çantasına koydu. "Başka sorularım olursa, seninle iletişime geçeceğim." Gülümseyerek ayağa kalktı.

Grace de ayağa kalkmaya yeltendiğinde Kate elini onun koluna koydu. "Grace, seni sonra ararım. Günün geri kalanında iyi eğlenceler." Bana bakıp hafifçe başıyla selam verdikten sonra arkasını dönerek kapıya ilerledi ve sessize çıktı.

İkimiz de aynı anda ayağa kalktık. "Carson, ne-"

"Grace, nasıl-"

Sessizleşip birbirimize bakmadan önce rahatsız bir şekilde güldük.

"Merhaba, Grace." Gülümsedim. Hissettiğim kadar şaşkın görünüp görünmediğimi merak ediyordum.

Bir nefes bırakıp gülümseyişime karşılık verdi. "Merhaba, Carson."

Masamın etrafından dolanıp Kate'in daha önce oturduğu sandalyeye yerleştiğimde, Grace de yerine geçti. Ellerine uzanmak istedim ama yapmadım. Hâlâ onun gerçek olduğuna, tam karşımda oturduğuna inanamıyordum.

İrileşmiş gözlerle, "Donanmaya mı girdin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet. Vegas'tan ayrıldıktan hemen sonra."

"Hemen sonra..." Kaşları çatıldı ve başını iki yana salladı. "Bana neden söylemedin?" Ses tonunda kırgınlık olduğunu düşündüm ama tam olarak emin değildim.

"İlk başta başarabileceğimi bile bilmiyordum," diye karşılık verdim. "O hafta sonunun ardından kafam karmakarışıktı, Grace." Bir nefes verdim. "Ve SEAL olduktan hemen sonra seni sosyal medyada aramaya çalıştım ama bulamadım." Elimi kısa saçlarımda dolaştırdım. DC'de geçirdiğim iki günden ya da neredeyse onu ziyarete gideceğimden bahsetmedim. Fırsatım olmamıştı, artık ne önemi vardı ki? "Her neyse, ondan sonra görev için ayrıldım." *Ve sonra yıllarım böyle geçti.*

Görevle.

İç çekip hafifçe omuz silkti. "Ah. Şey... sosyal medyayı pek sevmiyorum. Birkaç hesabım var ama onları da asıl ismimle açmadım..." Sesi sonlara doğru kısıldı ve bir an için neyden bahsettiğini unutmuş gibi yüzünde karmaşık bir ifade belirdi.

Hemen cevap vererek onu kurtarmadım. Tıpkı onun gibi ben de kendimi kaybolmuş hissediyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, sonsuza kadar sessizlik içinde onu izlemek istiyordum. Yine de bakışlarımın altında hafifçe kıpırdanarak beni şimdiki zamana geri getirdi ve aniden aklıma bir şey gelmesine neden oldu. "Şirketler hukukunda ilerlemedin," dedim. "Savcı oldun."

Gülümseyerek bir soluk bıraktı. "Evet."

Hayali. Bu onun hayaliydi. Kendine bile itiraf etmekten çekindiği bir hayal. Her şeyi bilmek istiyordum, bu kararı ne zaman vermişti? Konuştuklarımızın bu kararda bir etkisi olmuş muydu? Zor muydu? Ve nasıl oluyordu da *buradaydı?* "Vegas'a nasıl-" diye sormaya başlayacakken telefonun çalmasıyla sözüm kesildi. "Lanet olsun. Bir dakika bekle."

Ninova

Masaya doğru eğilip ahizeyi kaldırdım. "Leland, her şey yolunda."

"Ah. Tamam, dostum. Dedektif gitti mi?"

"Evet, şu anda bahsedecek pek fazla bir şey yok. Sonra konuşuruz."

"Tam-"

Telefonu kapatıp koltuğa geçtim. Grace'i kucağıma çekip kollarımı etrafına dolamamak için kendimi zar zor dizginliyordum. Konuşmamız gereken farklı şeyler olduğunu biliyordum, bunlardan en önemlisi de arkadaşımın davasında savcı olmasıyla ilgiliydi. Grace bilmese de söz konusu davanın benimle çok büyük bir ilgisi vardı. Bunu konuşmamız gerekiyordu. Ya da belki *konuşmamalıydık. Siktir.*

Elleri kucağında hareket ettiğinde dikkatim tekrar yüzüğüne kaydı. "Nişanlanmışsın," dedim. Sesim kendime bile ruhsuz geliyordu. Bu beni şaşırtmamıştı ama en azından bunun hoşuma gitmediğini kendime itiraf edebilirdim. Yıllardır görüşmemiş olsak da parmağında bir yüzük görmek göğsümü sıkıştırmıştı.

Eline baktığında yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Sanki bir anlığına neyden bahsettiğimi anlamamış gibiydi. "Ah. Evet."

"Düğün ne zaman?"

"Düğün mü?"

Başımı öne eğdim. "Sanırım nişan, bir noktada düğün olacağı anlamına geliyor. Öyle değil mi?"

"Ah, şey... henüz bir tarih belirlemedik." Ellerini birbirine kenetleyip boğazını temizlemeden önce yüzüğüyle oynadı. Ardından sanki birden aklına benim de yüzük takıyor olabileceğim gelmiş gibi bakışları hızla elime kaydı. Başını eğdiği için gözlerini göremiyordum. Boş parmağıma verdiği tepkiyi anlayamamıştım. Fakat konuşmadan önce bakışları orada kaldı. "Peki ya sen, Carson? Hayatında özel biri var mı?" Sanki cevabım onda duygusal bir sarsıntıya yol açacakmış ve bunun ne olacağından emin değilmiş gibi

iyice hareketsizleşti, hatta belki duruşunu dikleştirdi demek daha doğru olurdu. Cevabımı vermeden önce bir süre onu izleyerek vücut dilini anlamlandırmaya çalıştım. Sonunda başımı salladım. "Hayır. Özel biri yok."

Göz temasını kesip ayağa kalkmaya başlamadan önce birkaç dakika birbirimize baktık. Aniden, "Gitsem iyi olur," dedi. Kelimeler dudaklarından hızla dökülmüştü. Kalkışının hızıyla kucağındaki not defteri yere düştü. Onun gibi ayağa kalkıp defteri almak için eğildim. Doğrulduğumda ona daha yakındım ve birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. *Dejavu* hissiyle sarsıldım, bir anlığına dengem bozulmuştu. "Grace-" diye başladım.

Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Gitmem gerek."

Kal. Gitme.

"Grace, bekle. Benimle yemeğe çık."

Cümlem havada asılı kaldı.

"Sadece arayı kapatmak için," diye ekledim.

Yavaşça arkasına dönüp bana baktı. "Arayı kapatmak mı?"

Tanrım. Yüz ifadesi neredeyse... korku doluydu.

"Evet. Arayı kapatmak için. İkimizin hayatında da pek çok şey olduğuna eminim. Olanları dinlemeyi çok isterim." Gözlerini yüzüme dikti, içinde verdiği savaşı görebiliyordum. "Sadece akşam yemeği," diye ekledim.

Bir süre sonra başıyla onayladı. "Akşam yemeği. Tamam. Güzel. Akşam yemeği iyi olur."

İyi olur. "Harika. Adresini yazarsan seni almaya gelebilirim. Demek istediğim, nişanlınla mı yaşıyorsun?" Kahretsin, yüzlerce duyguyu aynı anda hissediyordum. Karmakarışık ve aklımı yitirmiş gibiydim.

"Hayır, yalnız yaşıyorum."

Göğsümdeki düğüm nefes almama izin verecek kadar çözüldü. Masadan bir defterle kalem almak için arkama uzandım. Adresini

Ninova

yazmaya başladığında sanki tereddüt ediyormuş gibi eli duraksadı. Fakat sonra kalemi tekrar kâğıda bastırdı ve işi bittiğinde bana geri uzattı. Geri almak isterse diye dolaptaki kasaya koşup adresini orada saklamak istedim. *Biraz sakinleş, Stinger.*

"Carson, ben-"

"Saat yedi nasıl?"

Tereddüt etse de en sonunda başını salladı. "Pekâlâ, yedi."

"Anlaştık."

Arkasını dönüp kapıyı açmadan önce bir saniyeliğine, garip bir şekilde orada öylece durduk. Gittiğinde masama yaslandım. *Yüce İsa.* Grace. Savcı Grace. Nişanlı Grace. *Grace.*

Gülsem mi, yoksa etrafa bir şeyler mi fırlatsam karar veremiyordum. İkisini de yapmadım. Birkaç dakikanın ardından ofisimin kapısını açıp işime geri döndüm çünkü duygularım ne halde olursa olsun, hâlâ bana güvenen insanlar vardı.

BÖLÜM 22

GRACE

Her nasılsa, titrek ve dengesiz bacaklarımı hareket ettirip arabama geri dönmeyi başarabilmiştim. Duygularım tuhaf bir şekilde inişli çıkışlıydı. Art arda yedi kupa kahve içtikten sonra yüzüme tekrar tekrar tokat atılmış gibi hissediyordum. Koltuğuma çöküp kapıyı kapattım ve uzun, titrek bir nefes verdim. *Carson Stinger.* Aman Tanrım! Önümde bir bomba patlamış da vücudumda herhangi şarapnel parçası var mı diye kontrol etmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Az önce patlayan şeyin hayatım olduğuna dair belli belirsiz bir izlenim edindim ama tam olarak nasıl ve neden olduğunu bilmiyordum.

Tanrım, onu ilk gördüğümde bayılacağımı düşünmüştüm. Dedektif Powers'ın bu karşılaşmanın beni ne kadar etkilediğini fark etmemiş olmasını umuyordum. Ne kadar utanç vericiydi.

Kendimi toplayıp zihnimdeki sisi dağıtmaya çalıştım. *Kendine gel, Grace. Duygusal bir enkaz gibi davranıyorsun. Peki neden?* Tamam, neredeyse beş yıl önce birlikte bir hafta sonunu geçirdiğim adamla beklenmedik bir şekilde karşılaşmıştım. Kendimle ve ne istediğimle ilgili bazı önemli şeyleri keşfetmeme yardımcı olmuş, hayatımı olumlu yönde etkilemişti. Harikaydı. Güzeldi. İkimiz de

Ninova

hayatımıza devam etmiştik. Bana karşı nazik olan, beni seven bir adamla nişanlıydım. Carson da kendisi için oldukça iyi şeyler yapmıştı. Donanmaya katılmış, SEAL olmuştu. *Aman Tanrım!* Göğsümde sadece gurur olarak adlandırabileceğim güçlü bir heyecan dalgası belirdi. Ofisindeki halini düşündüm. Profesyonel, kontrol sahibi ve hatırladığımdan çok daha farklıydı.

Beni aramayı denediğini söylediğinde boğazımda hayal kırıklığından oluşan koca bir yumru belirmişti. O anda, bunun işleri nasıl değiştirebileceğini düşünmeden edemedim. Sadece telefonla ya da e-postayla bile olsa yeniden iletişime geçer miydik? Dudaklarımı ısırdım fakat sonunda bu soruya cevap vermeye çalışmanın bir anlamı olmadığına karar verdim. Tekrar iletişim *kurmamıştık.* Ve gerçek bundan ibaretti. Eğer bir şekilde denk gelseydik, şu anki hayatıma sahip olamayabilirdim. Belki Alex ile olmazdım...

Dikiz aynasından kendime bakıp kaşlarımı çattım. Şoka girmiş gibi görünüyordum. Yansımama doğru, "Kendine gel," diye fısıldadım.

Garajdan çıkıp Strip'in caddesinden dönerken klimamı sonuna kadar açtım. Ofisime doğru ilerlediğim sırada tüm çabalarıma rağmen zihnim sürekli Carson'a kayıyordu.

Yemek teklifini kabul etmiştim. Yüksek sesle inleyip ellerimi hafifçe direksiyona vurdum. Alex'e ne diyecektim? Zihnimi baskılayan duygulardan doğru düzgün düşünemez hale gelmiş ve aceleyle oradan çıkmaya çalışmıştım. Arkamdan seslenip beni durdurmuştu, karşı koyamayacak kadar zayıftım. Bunca zamandan sonra bile hâlâ ondan etkileniyordum. Tanrım, hangi kadın ondan etkilenmezdi ki? Beş yıl önce onun çekici olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise dayanılmazdı. Beni o zamanlar büyüleyen çocuksu ifadesi hâlâ oradaydı ama biraz daha sertleşmişti. Kaybolmamış; sadece geri planda kalmıştı. Ona daha önce sahip olmadığı bir keskinlik kazandırmıştı. Ve o lanet gamzesi hâlâ büyüleyiciydi, her gülümsediğinde beni etkisi altına alıyordu.

Saçları daha kısaydı. Hâlâ zayıf görünüyordu fakat giydiği takım elbisenin altında gizlenen kaslarının daha belirgin olduğunu söyleyebilirdim. Ve gözlerinin arkasında daha önce olmayan bir şey vardı. Yaşanmışlık olabilir miydi? *Belki.* Daha fazlasını öğrenmek istedim. Tanrı yardımcım olsun ki istedim. Kırmızı ışıkta durduğumda avucumu alnıma götürdüm. Onu bu şekilde düşünmemeliydim, bu son derece uygunsuzdu.

Davasını yürüttüğüm adamı çok iyi tanıdığı gerçeği ise ayrı bir meseleydi. Yemeğe çıkmamızı istemesinin ardında bir çıkar mı yatıyordu? Hayır, öyle düşünmüyordum. Davayla ilgisi varmış gibi görünmüyordu. Sadece adamın patronuydu. Yine de kendime yalan söyleyip bunun sadece iki eski arkadaşın zaman geçirmesi olacağını söyleyemezdim. Sadece tek bir hafta sonunu seks yaparak geçirmiş iki kişiydik... bolca seks... bolca *harika* seks.

Zihnim dolaşmaması gereken yerlere yöneldiğinde kendimi durdurdum. *Tanrım. Dur, Grace! Senin sorunun ne böyle?* Demek istediğim... evet, onunla yemek yemek eski bir arkadaşla arayı kapatmaktan daha karmaşık bir durumdu. Diğer yandan hayatının şu anda bulunduğu noktaya nasıl geldiğini bilmek istiyordum. Nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Yıllar boyunca onu sık sık düşünmüştüm. Merakımı giderecektim ve sonra yollarımız ayrılacaktı. Benimle aynı şehirde yaşıyordu. Tamam. Sorun değildi. Sadece emin olmam gereken şey şuydu ki-

Arkamdaki arabalardan biri kornaya bastığında düşüncelerimden sıyrılıp ilerledim. Ofisime dönerken yolun geri kalanında Carson'ı düşünmemek için kendimi zorladım. İş gününün ikinci yarısını atlatmam gerekiyordu ve bunun için de odaklanmalıydım.

Günün geri kalanında Alex ofiste değildi. Mahkemede işi uzamıştı ve bunun için memnundum. Carson'la yemek planı yapmanın verdiği suçluluğu üzerimden atamıyordum.

Ofise döndüğümde kapıyı arkamdan kapatıp masama geçtim. Başımı ellerimin arasına alarak birkaç dakika boyunca sessizce

Ninova

oturdum ve sakinleşmeye çalıştım. Parmaklarım şakaklarıma masaj yapıyordu. Tanrım. Tam burada, yaşadığım yerde Carson'la karşılaşma ihtimalim neydi ki? Neredeyse beş yıl sonra ve tamamen beklenmedik bir şekilde, ayrıldığımızda ikimizin de yaşamadığı bir şehirde Carson Stinger'ın ofisine girme şansım yüzde kaçtı? Olanlara inanamayarak ufak bir kahkaha attım. *Hayat gerçekten de vahşi bir yerdi.*

CARSON

Grace gittikten sonra dedektifin sorgulaması hakkında bilgi vermek için Leland'ı görmeye gittim. Grace'den bahsetmedim.

Dylan, Josh'ın davasına yardımcı olabilecek ya da olamayacak bazı veri tabanlarına gizlice sızmaya çalışıyordu. Ayrıca Bakos'u yakalamak için bize yeterli zamanı sağlayacak bir ipucu bulmakla uğraşıyordu. Josh bir ya da iki gün içinde savunmasını yapacak, biz de kefalet konusunu çözecektik. Bu noktada sadece bir *bekleme oyunu* oynuyorduk.

Bir süre aşağıda -güvenlik odasında- oturup masaları izledikten sonra Leland'a mesaj atıp başımın ağrıdığını ve biraz erken çıkacağımı söyledim. Yalan sayılmazdı. Orada oturduğum süre boyunca Grace'i düşünmüştüm. Başım çatlayacak gibiydi.

Yine de kızları kontrol etmek için kırk beşinci kata çıkmaya zaman ayırdım. Bu Grace'in bilemeyeceği bir şeydi. Geçen zamanı telafi etmek, hayatımın nereye gittiğini anlatmak için sabırsızlanıyordum ama ona karşı tamamen dürüst olamayacağımın da farkındaydım. Özellikle de kızlar konusunda. Bu onun hoşlanmayacağı ve rapor etmesi gerekebileceği türden bir şeydi.

Yarım saat sonra kamyonetimi eve sürdüm. Evin kapısından girdiğim anda mutfağa ilerleyip birkaç Advil içtim. Ardından

Ninova

uzun ve sıcak bir duş aldım. Çıktığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Üzerime kot ve uzun kollu siyah bir gömlek giydikten sonra telefonuma uzandım. Gitmeden önce Dylan'ı kontrol etmeyi unutmuştum.

İkinci çalışta açtı. "Selam, adamım."

"Selam, Dylan. Biraz erken çıktım. Tüm evrak işlerini halledebildin mi?"

"Sayılır. Bu akşama kadar hepsinin biteceğini umuyorum. Beklediğim bir iki şey var, o kadar."

"Tamam, güzel. Sadece kontrol etmek istedim."

"Anladım, sen iyi misin?"

"Evet." Cevabım tereddütlüydü ve Dylan da bunu anlamış gibi sessiz kaldı. "Baksana, beş yıl önce Vegas'ta tanıştığım kadını hatırlıyor musun? Şey-"

"Evet, hatırlıyorum. Amcığı ile seni büyüleyen kadın, değil mi?"

Alçak sesle güldüm. "Evet." Keşke hepsi bununla sınırlı olsaydı. O zaman zihnim bu halde olmazdı.

"Ne olmuş o kadına?"

"Bugün ofisime geldi. Josh'ın davasındaki savcı o."

"Benimle taşak geçiyor olmalısın."

"Hayır, geçmiyorum. Bu nasıl gerçek olabilir, değil mi?"

Kısa bir süreliğine duraksadı. "Tanrım, dostum. Ya gerçekten çok şanssızsın ya da çok şanslı. Emin değilim. Bilemiyorum. Şu anda işler oldukça karışık. Onunla hâlâ ilgileniyor musun?"

İç çektim. "İlgilenmek mi? Eh, bir önemi yok. Artık nişanlı."

"Nişanlı, ha? Nişanlı olmakla evli olmak aynı şey değil."

Boğazımın arkasından küçük, onaylayan bir ses çıkardım. "Bu akşam onu yemeğe götüreceğim. Sadece arayı kapatmak için."

"Kulağa ilginç geliyor, Carson. Dikkatli ol."

"Olacağım. Teşekkürler, Dylan."

"Pekâlâ. Sabah görüşürüz."

"Anlaştık, erken geleceğim. Yarın Suudi Arabistan'daki önemli isimlerle buluşacağım." Trilogy'deki misafirlerinin yanlarında getirdiği yüksek fiyatlı eşyaları güvence altına almak, güvenlik şefi olarak işimin bir parçasıydı.

"Ah, tamam, doğru. O halde görüşürüz."

Telefonu kapattığımızda saate baktım. Yedi olmasına on dakika vardı. Ceketimle anahtarlarımı alıp kapıya yöneldim.

BÖLÜM 23

GRACE

Telefonum çalmaya başladığında saçımı kurutmayı yeni bitirmiştim. Arayan Abby'ydi.

"Kiminle yemeğe gideceğimi duyduğunda öleceksin, Abby," diye fısıldadım.

"Şu anda yer altındaki bir sığınaktan mı cevap veriyorsun?"

"Ne? Hayır."

"O zaman neden fısıldıyorsun?"

Tekrar fısıldadım. "Bilmiyorum. Belki de söyleyeceğim şeyin ne kadar kötü olduğunu duymamak içindir?"

"Aman Tanrım. En son Vegas'ta bir porno yıldızıyla hafta sonu geçirdiğini söylerken sesin böyle çıkmıştı."

Öfkeyle güldüm. "Eh, şu anda bundan bahsetmen biraz komik oldu."

Hattın diğer ucundan bir çığlık yankılandığında yüzümü buruşturarak telefonu kulağımdan çektim.

Sesimi normal seviyesine yükselterek, "Tanrım, Abby," diye çıkıştım. "Kulak zarımı patlatmaya mı çalışıyorsun?"

Ninova

"Bana hafta sonunu başka bir porno yıldızıyla geçirmeyeceğini söyle, Grace. Buna bir kez izin verdim ama ikincisi pek hoş olmaz. Ayrıca, biliyorsun Alex ve..."

Güldüm. Ufak bir kahkahanın getirdiği rahatlamaya ihtiyacım vardı. Bu iyi hissettirmişti. Eve döndüğümde uzun, sıcak bir banyo yapmıştım ama Carson'la yemeğe çıkma düşüncesinden dolayı vücudum hâlâ kaskatıydı. Alex'e akşamki planlarımdan henüz bahsetmediğim gerçeğini düşünmek bile istemiyordum. Hâlâ müvekkillerinin yanındaydı ve ondan sadece mesaj yoluyla haber alabilmiştim.

"Evet, yani hayır." Boğazımı temizledim. "Tekrar bir porno yıldızıyla akşam yemeğine çıkacağım." Yeniden fısıldamaya başlamıştım.

"Az önce ne dedin?" Abby neredeyse bağırıyordu.

"Abby, kes şunu. Bebeği korkutacaksın." Abby neredeyse sekiz aylık hamileydi.

"Bebeğin bir şeyi yok. Beni endişelendiren sensin. Neler oluyor?"

İç çektim. "Bugün üzerinde çalıştığım bir dava için dedektifle görüşmeye gittim ve Carson Stinger'ın ofisine girdim. Şaka yapmıyorum. Bayılacağımı sandım, Abby."

"Carson Stinger'ın *ofisi* mi?" Sesinden kafasının karıştığı belli oluyordu. "Ne ofisi? Nerede?"

"Strip'teki yeni bir otelin güvenlik şefi. Görünüşe göre biz yollarımızı ayırdıktan sonra orduya katılmış ve zamanının çoğunu denizaşırı ülkelerde geçirmiş. Henüz tüm detayları bilmiyorum. Beni *arayı kapatmak* için yemeğe davet etti, ben de kabul ettim."

Abby birkaç saniye sessiz kaldı. "Orduya katıldı... Vay canına. *Bu* duymam gereken bir hikâye. Döner dönmez beni arasan iyi edersin. Alex bu planın hakkında ne düşünüyor?"

Duraksadım. "Henüz ona söylemedim ama Alex'i tanıyorsun, rahat bir yapısı var. Sorun edeceğini düşünmüyorum."

Kesik bir soluk aldı. "Benim de asıl endişelendiğim konu bu."

Kaşlarım çatıldı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Telefonu hoparlöre aldım ve iç çamaşırlarımı giyebilmek için bornozumu çıkardım.

Abby konuşmadan önce kısa bir sessizlik daha oldu. "Ben sadece... Şükran Günü'nde dışarıdayken o adamın sana nasıl asıldığını hatırlıyor musun?" Abby ile Brian birkaç hafta önce Şükran Günü'nü Alex ve benimle geçirmek için Vegas'a gelmişlerdi. Büyük bir davayla uğraşıyordum ve babamla kız kardeşlerimi görmek için eve gidememiştim. Güzel bir gece geçirmeye karar vererek Şükran Günü yemeği için dışarı çıkmıştık ve ben tuvaleti kullanmak için masadan kalktığımda bir adam beni durdurup benimle ilgilendiğini söylemişti.

"Ve? Yani?"

"Alex gözünü bile kırpmadı. Gerçekten daha az umursayamazdı."

"Bu doğru değil! Sadece bana güveniyor, o kadar."

Bıkkın bir nefes verdi. "Bunu daha fazla içimde tutamayacağım, Grace." Arka planda Brian'ın sesini duyduğuma yemin edebilirdim. Brian ne söylediyse Abby, "Şşt!" diye karşılık verdi.

"Abby, daha fazla tutamadığın şey ne?"

"O sıkıcı! Alex sıkıcı!"

Derin bir nefes aldım. "Hayır, sıkıcı değil! O... nazik ve tatlı. Ayrıca..."

"Güvenli mi?" diye sordu.

"Kesinlikle! Güvenli. Bunun nesi var? Hangi kısmı yanlış? Beni seviyor ve bana karşı çok nazik."

Abby hattın diğer ucundan dramatik bir şekilde iç çekti. "Grace, öyle olduğunun farkındayım. O iyi bir adam. Sadece, birlikteyken kardeş gibi davranıyorsunuz. Bu neredeyse ürkütücü."

Kendime engel olamadan güldüm. "Ürkütücü olduğumuzu mu söylüyorsun? Bu çok... *kabaydı!*"

"Ürkütücü olduğunuzu söylemiyorum. Ulaşmak istediğim nokta şu ki... seks hayatınız nasıl?"

Ninova

"Abby, kes şunu. Daha fazla bunu konuyla ilgili konuşmayacağım. Alex beni seviyor ve onunla evleneceğim. Bu kadar."

"Lütfen bana kızma. Hiçbir şey söylemeden duramazdım. Ve madem beş yıl önce Vegas'ta olanlardan bahsediyoruz, o zaman şunu söylememe izin ver. O hafta sonu eve döndükten sonra oldukça iyi yönde değiştiğini gördüm. Carson'ın ardından çiçek açmış gibiydin. Tek bir konu dışında. Erkeklerle ilgili konularda kendini geri çektin. Bunun nedeni ne? '*Güvenli*' nişanlının bu konuyla alakası ne? Neler oluyor, Grace? Tüm bu zaman boyunca gerçekten beklediğin şey bu muydu? Güvenlik mi? Seni seviyorum. Bunu sadece seni sevdiğim için söylüyorum. Onunla evlendiğin için pişman olmanı istemiyorum."

İç çektim. "Abby. Beni düşündüğünü biliyorum ama Alex konusunda benim için neyin iyi olduğunu biliyorum, tamam mı? Gerçekten. Onunla evlenmekten pişman olmayacağım. Olmayacağım. Endişelerini paylaştığın için teşekkür ederim. Şimdi, kötü kararlar konusu açılmışken, akşam yemeği için hazırlanmam gerektiğini hatırladım."

Karasız bir ses tonuyla, "Tamam," dedi. "Sadece bir şey daha söyleyip bu konuyu bir daha gündeme getirmeyeceğim. Sürekli onun *seni* sevdiğini söylüyorsun. Şimdi cevap vermek zorunda değilsin ama *sen* onu seviyor musun? Hepsi bu. Söyleyeceklerimi söyledim. Tüm bunları senin iyiliğin için söylediğimi unutma, olur mu?"

"Kızmadım. Seni seviyorum. Yarın arayacağım, tamam mı?"

"Arasan iyi olur. Ben de seni seviyorum."

"Arayacağım. Hoşça kal, Abs."

Telefonu kapatıp iç çamaşırımla yatağıma oturdum ve tırnağımı kemirmeye başladım. *Kardeş gibi mi?* Alex ile birlikteyken gerçekten böyle mi davranıyorduk? Hayır. O beni seviyordu. Demek istediğim, ben de onu seviyordum? Evet, onu seviyordum. Elbette seviyordum. Ondan etkilenmiştim. Yakışıklı, tatlı ve iyiydi. Ona sahip olduğum için şanslıydım. Bana kendimi güvende

Ninova

hissettiriyordu. O halde sorun neydi? Bu *kötü* bir özellik miydi? Abby'yi seviyordum ama hayatımı yaşamak zorunda olan o değildi. Bakışları seks diye çığlık atan adamla yemeğe çıkmadan önce bunu zihnimde netleştirmeliydim.

Seks hayatınız nasıl?

Bu düşünce üstünde yeterince kafa yoramadan telefonum çalmaya başladı. *Alex.* Mükemmel zamanlama.

"Merhaba," dedim hızlıca.

"Selam. Ne yapıyorsun?"

"Aslında hazırlanıyorum. Bugün eskiden tanıdığım erkek bir arkadaşımla karşılaştım ve... birlikte yemek yiyeceğiz."

"Erkek mi?"

Başımı salladıktan sonra aslında beni göremediğini fark ettim. "Şey, evet. Bugün bir dava için Kate Powers ile Trilogy'deydim. Ona da orada rastladım. Yıllar önce gittiğim bir hukuk konferansında tanışmıştık ve bana bu gece onunla bir şeyler yemek isteyip istemeyeceğimi sordu. Tabii ki nişanlı olduğumu biliyor. Sorun olur mu?"

"Hayır. Sorun yok. Ben de erken yatacağım. Yarın yine erkenden mahkemede olmam gerekiyor." Esnedi. "İyi vakit geçir, tamam mı?"

"Ah, tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Yarın öğleden sonra ofiste görüşürüz."

"Hoşça kal, Alex."

Telefonu kapatıp bir süre tırnağımın ucunu kemirerek yatakta oturdum. Bir dakika sonra kalkıp makyajımı yapmaya başladım. Carson'ın beni nereye götüreceğini bilmediğim için ne giymem gerektiğinden emin değildim. Bu yüzden koyu renk bir kot, topuklu botlar ve şık bir üstte karar kılmıştım. Genellikle her yere uyum sağlayan bir kombindi.

Kapı zili çaldığında hızla saçlarımı tarayıp derin bir nefes aldım ve kapıyı açmaya gittim. Kapıyı açtığımda Carson Stinger

Ninova

bir metre seksen beş santimlik boyuyla karşımda duruyordu ve her santimi ayrı güzeldi. Biliyordum. Onun her bir santimini hatırlıyordum. Bu düşünceyle neredeyse titreyecektim ama kendimi tuttum. Çoktan kötü bir başlangıç yapmıştım.

İçeri girebilmesi için kapıyı aralarken, "Merhaba," dedim. Başparmağımla omzumu işaret ederek bir adım geri çekildim. "Ceketimi alayım."

Hiçbir şey söylemedi, sadece dudaklarında gerginlik olarak adlandırabileceğim türden bir gülümseme belirmişti. Temkinliydi. *Bir sorun mu vardı?*

Çantamı ve ceketimi alıp kapımın önünde dikilmiş, etrafı inceleyen Carson'ın yanına geçtim. Hâlâ tek bir kelime etmemişti.

Kapıyı kilitledim ve sonra sessizce siyah bir kamyonete doğru yürüdük. Koltuğuma yerleşirken kapıyı benim için açık tuttu. Kamyonu kükreyerek hareket edip kaldırımdan uzaklaştığında ona tekrar baktım, soğukkanlı tavrının sebebini merak ediyor, tamamen yabancı biriyle yemeğe çıkıyormuş gibi hissediyordum.

CARSON

Yolcu koltuğunda oturan Grace'e baktım. Çok güzel görünüyordu ve sadece yakınımda olması bile nabzımı hızlandırıyordu. Bu akşam yemeğinin tadını çıkarmak istiyordum ama bu ilişkinin bir yere varmasını zorlaştıracak engellerin hâlâ aramızda olduğu gerçeği yüzünden kendimi boktan bir ruh haline sokmuştum.

Nişanlı olmakla evli olmak aynı şey değil.

Grace'in evine giden yol boyunca Dylan'ın sözleri zihnimde yankılanıp durmuştu. İlk başta bu bana umut vermiş fakat gerçekliği düşündükçe daha da huysuzlaşmıştım. Ne halt ediyordum ben? İlk seferinde onu unutmak zaten yeterince zor olmuştu. Şimdi ise isteyerek kendimi aynı duruma geri mi sokuyordum? Onun için yanıp tutuştuğum ve onunla olamayacağım bir durumda? Bu

defa nedenlerim farklıydı ama sonuçlar aynı olacaktı. Söz konusu bu kadın olduğunda, tam bir mazoşisttim. İlk seferinde, beni nasıl etkileyeceğini bilmiyordum. Bu sefer biliyordum ve yine de geri dönmüştüm. Kızarmış yanakları ve omuzlarına dökülen saçlarıyla kapıyı açtığında her şey daha da netleşmişti. Tüm hücrelerim Grace'in kıyafetlerini parçalamak ve onu duvara yaslayıp becermek için yanıp tutuşuyordu. Kendimi toplamalıydım. O nişanlıydı. *Kahretsin.* Ve ne olursa olsun, ben de bir ilişki için müsait değildim. Öyleyse neden bir karar vermek zorunda kaldığımda, lanet bir aptal gibi davranacağımdan ve tüm bu nedenleri bir kenara iteceğimden korkuyordum? Grace Hamilton konusunda kendime güvenmiyordum, bu kadar basitti. Hayatımda çok şey değişmişti ama belli ki bu onlardan biri değildi.

Grace ellerini huzursuzca oynatıp dudağını ısırırken kararsız görünüyordu. Derin bir nefes verdim. Tanrım, onu düzgün bir şekilde selamlamamıştım bile. Kendimi rahatlamaya zorladım. "Ruh halim için üzgünüm," dedim. "Zor bir gün geçirdim."

"Önemli değil," dedi. "Benim de böyle günlerim oluyor."

"Tekrar başlayalım. Merhaba, Grace."

"Merhaba, Carson."

"Bil bakalım ne oldu?"

Başını yana eğdi. "Ne?"

"Seninle aynı semtte, sana beş dakika uzaklıkta oturuyorum." Kamyonetime binip Grace'in adresini GPS'ime girdiğimde neredeyse kahkaha atacaktım. Posta kodunu yazmamıştı. Bu yüzden Summerlin'de, Vegas'ın kuzeybatısında bir mahallede yaşadığını fark edememiştim. Komik bir durumdu. Görünüşe göre, Grace'in çekimi benimle psişik bir şekilde de iletişime geçmişti. Boku yemiştim. Ya da kader benimle taşak geçiyordu. *Yine.*

Gülümseyerek, "Gerçekten mi?" diye sordu. Hemen ardından bunun iyi bir şey olmadığını fark etmiş gibi kaşlarını çattı. Doğrusunu söylemek gerekirse, aynı şeyi ben de merak etmiştim.

Ninova

Otoyola çıkıp Strip'e doğru sürdüm. Grace'in yanında olduğum için rahatlamaya devam ederken birkaç dakika boyunca sessiz kaldık. *Aynı kokuyorsun*, demek istedim. Çiçekle karışık vanilya kokusu, aklıma buruşmuş çarşafları ve şehvetli solukları getiriyordu. Ve özlem. Bolca özlem.

Sonunda, "Bu gerçekten garip, değil mi?" diye sorarak zihnimi beni hem tahrik eden hem de üzen anılardan kopardı.

"Birlikte olmamız mı?"

"Evet. Bunca zamandan sonra birbirimize rastlamamız. Bu sadece... neredeyse... inanılmaz."

Başımı salladım ama sonra duraksadım. "Hem evet hem de hayır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Açıklaması zor. Şok oldum ama neredeyse hiç şaşırmadım. Belki de bu zamana kadar hep seni tekrar göreceğimi biliyor ve bunu bekliyordum."

Bu konuya gerçekten kafa yormamıştım ama kelimeler ağzımdan döküldükleri anda ne kadar doğru olduklarını fark ettim. Belki de bunu, aklımın çok gerisinde tutmuştum... Belki de Grace Hamilton'ın tek seferlik bir deneyimden ibaret olmadığının içten içe farkındaydım. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Tek kaşını kaldırdı. "Bu tuhaf bir takipçi sapık durumu, değil mi? Yıllarını bunu planlayarak geçirdin."

"Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum." Ona komik, şüphe dolu bir bakış fırlattım.

Güldü. "Tamam, yakalandım. Seni dünyanın dört bir yanından izlemek... oldukça kapsamlı bir operasyon gerektirdi." Oturduğu yerde bana doğru döndü. "Bu arada, Kate bana birkaç ay önce buraya taşındığını söyledi. Nerede görev yapıyordun?"

"Orta Doğu'da."

Hafifçe başını salladı. "Vay canına. Gerçekten, Carson. SEAL, ha? Çok etkilendim. Deniz kuvvetlerine katılmaya nasıl karar verdin?"

Bir anlığına duraksadım; tamamen dürüst olmanın iyi mi, yoksa kötü bir fikir mi olduğunu düşündüm. "Senin sayende."

Gözleri büyüdü. "Benim mi?"

Başımı salladım. "O hafta sonunun ardından daha fazlası olmak istedim, Grace. Senin gibi birine sunacak bir şeyim olmasını istedim." Gözleri benimkilerden ayrılmıyordu. Dudakları sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi hafifçe aralanmıştı fakat her ne düşünüyorsa vazgeçti.

Onu kurtarmak için, "Her neyse," diyerek konuyu değiştirdim. "Deniz kuvvetlerine katılma fikri çok anlık gelişti ve düşünmeye dahi fırsat bulamadan yaptım."

Derin bir nefes verdi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayatını bu kadar olumlu bir şekilde değiştirmek için beni bir tür katalizör olarak görmenden onur duydum." Duraksadı. "Sadece... Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

Gülümsedim. "O kadar da gururlanma. Tüm zor işleri yapan bendim."

Grace de gülümsedi. "Evet, kesinlikle öyleydin."

Arabanın loş ışığında birbirimize bakarak sırıttık, aramızda bir şeyler titreşip zıplıyordu.

Gözlerini kaçırarak, "Peki," diye devam etti. "Nasıl oldu da Vegas'ta güvenlik şefi oldun?"

"Leland ile aynı pusuda yaralandık. Ailesi Trilogy'nin sahibi. İkimiz de sağlık nedeniyle terhis edildiğimizde bana kendisiyle Vegas'a gidip güvenlik şefi olmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Kulağa iyi bir fırsat gibi geldi." Omuz silktim. Bundan çok daha fazlası vardı ama şu anda o kısmı anlatamazdım.

Sessizce, "Nereden yaralandın? Ne oldu?" diye sordu.

Ninova

"Sırtımdan vuruldum," dedim. "Neyse ki kurşun içeri girip çıktı ve pek fazla hasara sebep olmadı. Ellerim de yandı." Birini kaldırdım ama arabanın loş ışığında, parmaklarımın arka tarafındaki yaraları ben bile zar zor görebiliyordum.

Grace derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım..."

Konuyu değiştirmek için, "Bekle," dedim. "Hikâyemin tamamını araba yolculuğunda öğrendin. Şimdi ne konuşacağız?"

Güldü. "Bir şeyler bulacağımıza eminim."

Gülümsedim. "Her zaman bulurduk." Bir otoparka girdim ve birkaç kat yukarı çıkıp kamyonetimi park edecek bir yer buldum. Grace'le sadece birkaç dakika geçirmiştik ama her şey tekrar kolay ve rahat bir hale gelmişti.

Garajın asansörüne doğru ilerlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Aslında rezervasyon yapmadım. Ama onu gerektirmeyen bazı fikirlerim var."

"Sosisli sandviç yiyebilir miyiz?" diye sorarken ses tonu heyecanlıydı.

Gülerek ona baktım. Dudakları bir sırıtışla yukarı kıvrılmıştı. Tek kaşımı kaldırarak, "Ciddi misin?" diye sordum.

"Ne? Artık sosisli sandviç sevmiyor musun?" diye sordu asansörün önünde durduğumuzda.

"Sosislileri severim. Sadece... sanırım seninle yediğimden sonra bir daha sosisli sandviç yememiştim."

"Ben de! Hadi yiyelim."

Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Tanrım, o kadar güzeldi ki... Ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu. Parmaklarımı avucuma doğru kıvırarak yumruk yaptım.

Saniyeler sonra asansör kapıları açıldı ve içeri girdik. Asansör hareket ettiği sırada gözlerim Grace'inkilerle buluştu. İkimiz de birbirimizin zihninden geçenleri bilerek güldük. İşte yine Grace

Ninova

Hamilton ile aynı asansörü paylaşıyordum. *Hayat kahrolası derecede vahşi bir yerdi.*

Yavaşça caddeye çıktık. Aralık ayıydı, hava serindi ama soğuk da sayılmazdı. Yürümek için mükemmeldi. Restorana ilerlerken, "Sık sık Strip'e gelir misin?" diye sordum.

"Nadiren. En iyi arkadaşım Abby ve kocası Şükran Günü'nde buraya geldiler ve manzarayı görmeleri için onları buraya getirdim. Tabii Abby hamile olduğu için sakin bir Vegas turu oldu."

"İlk tanıştığımızda birlikte yaşadığın oda arkadaşındı, değil mi?"

Başıyla onaylamadan önce bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Nişanlın seni hiç sosisli sandviç yemeye götürmüyor mu?" Bu konuyu açmak, onunla nasıl bir ilişkisi olduğunu anlamak zorundaydım. *Nişanlı* kelimesinin kendisi başlı başına anlatılacak bir hikâye olduğunu gösteriyordu. Fakat hikâyenin tamamını da anlatıyor sayılmazdı.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Alex daha çok evcimen biri," dedi. "Sanırım onu anlatan doğru kelime bu." Yüzünde hayal kırıklığına benzer bir ifade belirmişti. İlginç. Göğsümde tekrar bir umut kıvılcımı belirdi. *Nişanlı olmakla evli olmak aynı şey değil.*

Restorana vardık ve Grace onun için kapıyı tuttuğumda gülümsedi. Garson bizi bir masaya yönlendirdiğinde sandalyesini çekerek Grace'in oturmasına yardımcı oldum. Hafifçe öne eğilip reverans yaptım. "Buyurun, hanımefendi."

Masaya yaklaşmasına yardımcı olduğumda güldü, ardından ben de kendi yerime oturdum. Garson geldiğinde ikimiz de bira sipariş ettik.

"Pekâlâ, bana savcı olmaya nasıl karar verdiğine dair biraz daha bir şeyler anlat."

Kısa bir süre masaya bakarak peçetesiyle oynadı. "Aslında bunun için sana teşekkür etmem gerekiyor, Carson. Burada konuştuklarımızdan sonra," derken eliyle pencereyi göstererek Vegas'ı

işaret etti. "Gerçekten istediğim şeyin bu olduğunu fark ettim. Ve bunu başardım. Demek istediğim... teşekkür ederim."

Arkama yaslanırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?" Kimseye bahsetmediği kariyer hedeflerinden konuştuğumuz zamanı hatırlıyordum ve kararını etkileyip etkilemediğimi hep merak etmiştim. Yine de bunu doğrulamasının bana bu kadar mutluluk vereceğini hiç düşünmemiştim.

"Evet, gerçekten." Gülümsedi. "Her neyse, ilk işimi DC'de aldım ama çalışmak istediğim mahkemede açık pozisyon yoktu. Bu yüzden de farklı şehirlere başvurmaya başladım ve burada işe girdim. Burayı seviyorum. Çok ama çok seviyorum."

"Bu harika, Grace."

Peçetesiyle oynamaya devam etti, yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "İşimden bahsetmişken... Arkadaşın-"

Gerildim. "Bunu başka bir zaman konuşsak olur mu? Garip bir durum ama... bu gece sadece arayı kapatmak istiyorum." Her günüm Josh'ın durumunu düşünerek geçiyordu. Zihinsel olarak molaya ihtiyacım vardı. Üstelik Grace'le bu durumdan bağımsız bir şekilde tekrar tanışma fırsatını değerlendirmek istiyordum. Muhtemelen pek uzun sürmeyecekti, o yüzden gecemizi bunu değerlendirerek geçirecektim.

Dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı. Garson biralarımızı getirip siparişlerimizi aldığında, havadaki tuhaf gerilim yok oldu.

"En son sipariş verdiğin şey buydu," dedi Grace garson uzaklaştıktan sonra.

"Biliyorum. Sen de aynı şeyi sipariş etmiştin."

Gülerek onayladı.

Biramı kaldırarak, "Kadere," dedim. "Kurnaz sürtüğün teki." Bunu birçok anlamda söylemiştim. Kendime bile açıklayamayacağım kadar çok şeyi kastediyordum.

Kaşlarını kaldırıp iç çekti. "Kesinlikle öyle," dedi ve şişesiyle benimkine dokundu.

Birkaç dakika sonra yemeklerimiz geldi ve Grace hemen yemeğe gömüldü. "Gördün mü?" diye sordu ağzı doluyken. "Geçen sefer nasıl yemem gerektiğini öğrendim."

Sandviçimden bir ısırık almadan önce güldüm. Çeneme damlayan peyniri ve ağzımın kenarındaki yapışkan şeyi hissedebiliyordum.

Grace başını salladı, gözleri parlıyordu. "Hayatında birinin olmaması nasıl mümkün, Carson Stinger?" diye sordu, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Gülümsemesine karşılık vermeden çenemdeki peyniri parmağımla sildim ve ağzıma götürdüm. Daha sonra peçeteyle çenemi silerken Grace'in yüzündeki gülümsemenin solduğunu, gözlerinin üzerimden ayrılmadığını fark ettim. Anılara dalmış gibi görünüyordu. Dilini altdudağında gezdirdiği anda aletim seğirdi. *Siktir.*

"Grace-" diye başladım.

"Ah!" Neşeli bir yüz ifadesiyle masanın altındaki bacaklarını çaprazladı. "Bu gerçekten iyi bir fikirdi. Daha fazla sosisli yemeliyim." Kaşlarını çatarak duraksadı. "Demek istediğim, bilirsin... ne kadar sosisli sandviç yesen de yeterli olmaz." Kaşlarını daha da çattı. "Yani, muhtemelen yeterli olduğu bir nokta vardır. Uzmanların belli bir sayıya kadar sosisli sandviçe izin verdiğini düşünüyorum." Elini salladı. "Fosfatlardan falan bahsediyorlar ama ben pek fazla tüketmediğim için-"

"Seni kendinden kurtarsam iyi olur, Buttercup." Güldüm. "Artık durabilirsin."

Gözleri benimkilerle buluştu ve yanakları kızardı. Bir şey söylemeden önce birkaç dakika boyunca sessizce birbirimize baktık. "Bunu özledim," diye fısıldadı. "Bu lakabı."

"Evet," diye soludum. "Ben de."

Gözleri yumuşadı. "Bana neden Buttercup diyorsun, Carson?"

Gülümsedim. "En son ne söylemiştim?"

Dudakları hafifçe aralanırken bakışlarını yana, benden uzağa kaydırdı. Sanki elini koyacak bir yer bulamıyormuş gibi bir

Ninova

anlığına parmakları havada asılı kaldı. "Hatırladığım kadarıyla tenimin saten kadar yumuşak olduğuna dair bir şeyler." Birasına uzanıp büyük bir yudum aldı.

Başka ne hatırlıyorsun, Grace? Sen de benim gibi zihninde her şeyi yeniden yaşıyor musun? "Ah," dedim. "Doğru. Hımm." Hafifçe gülümsemeye devam ettim. "Belki de bir çiçek kadar güzel olduğun içindir."

Birkaç saniye boyunca bana baktı ve bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı. Ancak sonra hafifçe yüzünü buruşturup dudaklarını birbirine bastırdı. "Üzgünüm. Bunu yapmamalıydım. Bu şekilde flört etmemeliydim. Carson, ben nişanlıyım."

Biramdan bir yudum aldım ve şişeyi bırakırken, "Evet Grace, bunu biliyorum," dedim.

Gözleriyle yüzümü araştırdı ve başını sallayıp tekrar yere baktı. "Özür dilerim, bu kulağa... biraz kaltakça geldi. Öyle bir şey yaptığını ima etmemiş-"

"Grace," diyerek sözünü böldüm. "Sorun yok. Gerçekten. Seni anlıyorum, tamam mı? Başka bir şeyden konuşalım. Şu anda güzel vakit geçiriyorum."

Başını sallasa da hâlâ rahatsız görünüyordu. "Tamam, teşekkür ederim."

Sosisli sandviçimden büyük bir ısırık daha aldım ve bunu yaparken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. O da büyük bir ısırık almadan önce göğsü bir kahkahayla sarsıldı.

Yemeğimizi bitirdiğimizde garson masayı temizledi. Biralarımızdan son yudumlarımızı alırken birkaç dakika boyunca Vegas'ta yaşamak hakkında sohbet ettik. Garson hesabı getirdiğinde ödemeyi yaptım ve kabanlarımızı giymeye başladık.

"Çok eğlenceliydi," dedi Grace.

"Evet, öyleydi. Çok uzun bir süredir nasıl olduğunu merak ediyordum ve seni bu kadar mutlu görmek harika."

"Mutluyum," diye onayladı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Seni böyle iyi görmek, böyle... iyi görünmen... harika."

Gözlerimiz birbirlerinin üzerinde oyalandı ama sonra Grace yürümeye başlayarak büyüyü bozdu.

Restorandan çıkarken, "Bellagio çeşmesinin önünden geçmek ister misin?" diye sordum. "Eski günleri anmak için?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Neden olmasın? Şeyden sonra oraya gitmedim... bilirsin işte, *senden* sonra." Bana baktı, gülümsemesi soluyordu. En sonunda, "Carson... sana bir şey sorabilir miyim?" demeden önce birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdük.

Caddeyi geçmeye başladığımızda, "Elbette," dedim.

"Bu biraz kişisel bir şey."

Bir zamanlar biz de... kişisel şeyler yaşamıştık. "Sor gitsin."

"Vegas'tan ayrılacağın sabah planladığınız gibi o filmi çektiniz mi?" Sesi kısıktı.

O film. Bambi/Rose'un olduğu film. Her şeyi arkamda bırakıp kaçtığım film. Yüzüne baktığımda gözlerini kaçırdı ama dümdüz ileriye bakmaya devam etti. Küçük bir grup insanın yanından geçerken cevap vermekte tereddüt ettim. Ardından elini tuttum ve onu Bellagio'daki çeşmeye bakan taş korkuluğun kenarındaki boş bir noktaya çektim.

Durduğumuzda elini geri çekerek cevap vermemi bekledi. "Oraya gittim," dediğimde bakışlarını yüzümden çekti. "Ama çekimi tamamlamadım. Oradan ayrıldım ve geri dönmedim." Cümlemin nasıl devam ettiğini duyduğunda gözleri tekrar yüzüme döndü ve omuzlarının gevşediğini gördüğümü sandım.

"Ah." Küçük bir nefes verdi. "Bunun beni mutlu etmesi yanlış mı?"

"Benim için mi, yoksa senin için mi?"

Tereddüt bile etmedi. "Her ikimiz için de."

Bir anlığına onu izledim. "Bu düşünce hafta sonumuzu kötü hatırlamana mı neden oldu?"

Ninova

Gözlerini kaçırdı, bunu gerçekten düşünmüş gibi görünüyordu. "Benimle birlikte olduktan çok kısa bir süre sonra başka biriyle birlikte olman fikrinden nefret ettim. Ama... bu hafta sonunu kötü hatırlamama neden oldu mu?" Başını iki yana salladı. "Hayır, buna izin vermedim. O hafta sonu benim için çok özeldi. Hiçbir şeyin ona gölge düşürmesine izin vermem."

Kalbim göğsümü tekmeledi. "Dürüst olduğun için teşekkür ederim. O hafta sonu benim için de çok özeldi." Göz temasını hiç kesmedik. Tanrım, onu çok fena öpmek istiyordum.

Ağırlığını bir ayağından diğerine verip yere baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Filmlerine baktım."

Donakaldım. Ne. Sikimden. Bahsediyordu?

Ellerini yanaklarına götürdü. "Özür dilerim. Bunu söylemek çok uygunsuzdu... Ben-"

"Neden filmlerime baktın, Grace?" Onları gördüğünü bilmekten *nefret ediyordum.* Bilgisayarının başında oturup beni başka kadınlarla sikişirken izlemiş olduğunu düşünmekten nefret ediyordum. Bu durum midemi bulandırıyordu. Bakışlarımı suya çevirdim. "Lanet olsun, Grace. Neden böyle bir şey yaptın?" diye mırıldandım.

Göğsümde uzun zamandır hissetmediğim bir duygu belirdi. *Utanç.* Evet, seks ticaretine katıldığım için duyduğum utanç hâlâ oradaydı. Fakat daha çok, Grace'in beni izlediği gerçeğinden utanıyordum. Birlikte deneyimlediğimiz bir şeyi halka açık bir şekilde sergileyişimi izlemişti. Acaba hiç bizim yaşadıklarımızın da bir tür oyunculuk eseri olduğunu düşünmüş müydü? Yoksa paylaştığımız samimiyetin tamamen farklı olduğunu anlamış mıydı? Bazı günler para için kameraların önünde seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak dahi istemiyordum. O kişi bana artık çok uzak geliyordu... Ve Grace'in önünde o kişiyle yüzleşmek zorunda olmak istemiyordum. Beni geride bıraktığı adam olarak değil, şu an olduğum adam olarak görmesini istiyordum.

Çenemi ovuşturdum. O hayat şimdi olduğum kişiden çok uzaktaydı, çok farklı bir yerdeydi. Diğer yandan Grace bunu böyle görmüyordu.

"Hey." Dikkatimi çekmek için başını yana eğdi. Ona döndüm. "Üzgünüm. Sana bunu söylememeliydim. Çok uzun zaman önceydi ve-"

"Neden yaptın?" diye sordum, cevabını bilmem gerekiyordu.

Duraksadı. "Sanırım o zamanlar seni neden aramamam gerektiğini hatırlamak için bir nedene ihtiyacım vardı," dedi. "Ve sonra... onları izlediğimde... bizim yaptıklarımızın, o hafta sonunun ne hakkında olduğunu fark ettim. Yaşadıklarımız farklıydı, bana karşı gerçektin. Bu seni daha çok özlememe neden oldu," dedi.

Rahat ve derin bir nefes verdim. Anlamıştı. Beni başkalarıyla görmüş olmasından nefret ettim ama... yine de anlamıştı.

"Ben de seni özledim, Grace," dedim. Söylenecek daha çok şey varmış gibi geliyordu ama şu anda ince bir çizgide ilerliyorduk, adımlarımı dikkatle atmam gerekiyordu.

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Bir şey söylemek için dudaklarını araladığı sırada etrafımızdaki gruptan toplu bir "aaah" sesi yankılandı ve su gösterisi başladı.

Birkaç dakika boyunca sessizce gösteriyi izledik. Bir süre sonra Grace'e biraz daha yaklaştım, ellerimiz zar zor birbirine dokunuyordu ama sıcaklığı beni kavuruyor, göğsümü deliyor, bedenimi ele geçiriyordu. Arkasına geçip onu kollarımın arasına almak, burada en son olduğumuz zamanki gibi onu tutmak istiyordum. Ardından onu evime götürmek ve...

Hızlı bir şekilde bu düşüncenin önünü kestim. Bu, birçok farklı düzeyde acıya yol açacaktı. Spesifik olmak gerekirse de en çok hayalarımı etkileyecekti.

Gözlerini kaldırıp bana baktığında havada tanıdık, eski bir elektrik akımı belirdi. Grace yutkunarak, "Gitmeliyiz," dedi.

Sessizce, "Henüz bitmedi," diye yanıtladım.

Ninova

Bakışlarımız buluştu ve dudakları hafifçe aralandı. "Ne?"

Başımla suyu işaret ettim. "Gösteri."

Sanki transtan çıkıyormuş gibi kirpiklerini kırpıştırdı. "Ah. Şey... Sabah erken kalkıp işe gitmem gerekiyor. Eve dönmem lazım..."

Boğazımı temizledim. "Tamam." Grace'e dönerek hâlâ suyu izleyen hafif insan kalabalığının arasından ona yol gösterdim. Kamyonetime ulaştığımızda kapısını açtım ve içeri girmesine yardım etmek için elini tuttum. Ellerimiz birleştiğinde, teninden başka bir sıcaklık dalgası yayıldı. Dokunuşumdan kaçmadan önce bana kaçamak bir bakış attı.

Otoparktan çıkıp Summerlin'e sürmeye başladım. İkimiz de kendi düşüncelerimize dalmış bir şekilde sessizdik. Grace'in bedeni gergin görünüyordu. Birlikte olduğumuz son seferde keşfettiğimiz kimyanın aynı olduğu ortadaydı. Onu tekrar görmek istiyordum. Peki bu tam olarak nasıl olacaktı? Nişanlısı hakkında çok fazla soru sormamıştım ama "eski bir arkadaş" ile bir akşam yemeğini kabul edebileceğini düşünmüştüm. Fakat bu yemek tekrarlanırsa muhtemelen nişanlısı da sorgulamaya geçerdi. Ayrıca nişanlısını eve bırakırken kapısının önünde öpmemi de muhtemelen hoş karşılamazdı. Yine de Grace'in nişanlısı olmasına rağmen buna tamamen karşı olmadığını düşündüğüm birkaç sinyal almıştım. *En azından fiziksel olarak.* Onun nasıl hissettirdiğini, tadının neye benzediğini hatırlıyordum. Kanım ihtiyaçla kaynarken bu konuda lanet olası tek bir şey bile yapamıyordum.

Summerlin'e girdiğimde Grace'e baktım. Dudağını ısırmaya devam ediyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna yaklaşırken ikimizin de ruh hali değişmişti.

Yüzüğüyle oynayarak, "Muhtemelen bir daha görüşmesek iyi olur," dedi.

Göğsüm hem öfke hem de korkuyla sıkıştı. "Kimin için daha iyi?"

Başını kaldırdı. Arabanın karanlığına rağmen yüz hatlarının gerildiğini görebiliyordum. Evinin önünde durdum ve motoru boşta çalıştırdım.

"Benim için," diye karşılık verdi. "Bu gece seninle vakit geçirmek bazı şeyleri hatırlamamı..." Sesi sonlara doğru kısıldı.

Sessizce, "Neyi hatırlattı, Grace?" diye sordum. Hafifçe ona yaklaştım, sözleri göğsümdeki korkuyu azaltıp yerine umudu yerleştirmişti. Bu benim için bir şanstı. Başka bir şansım olmayabilirdi. "Duyguları mı? Hiç kaybolmayan duygularını mı?"

Birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. "Yapma."

Duraksadım. "Neyi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece yapma," diye fısıldadığında eli her an kaçacakmış gibi kapının kolunu kavradı.

Kal. Gitme.

"Nişanı at, Grace," diye hırladım. Aniden yoğun bir sahiplenme ve amaç duygusuyla dolmuştum. *İnce bir çizgide yürüyorduk, öyle mi? Sikerler. Az önce hiç de dikkatli olmayan bir adım atmıştım.* Ama... sikeyim... kader neden bizi ikinci kez ayrılmamız için bir araya getirsindi ki? Ona tekrar veda etmek istemiyordum. Bunu yapmam gerekiyordu, sebeplerimin olduğunun farkındaydım. Öte yandan kahrolası nişanlısı dışındaki tüm nedenler çok uzak ve önemsiz görünüyordu.

Ona kalması için bir sebep ver. Gitmemesini iste. Daha önce ona sunacak bir şeyin yoktu ama şu anda var.

Acı bir kahkaha attı. "Nişanı atayım, öyle mi?"

"Evet," diye karşılık verdim. "Bitir. Nişanı at." Yaklaşıp elimi ensesine yerleştirdim ve nazikçe onu kendime çektim.

Gözleri dudaklarıma kaydı ama geri çekilmedi. Çaresiz ve boğuk bir sesle, "Dur," diye fısıldadı.

Ninova

Stinger

Hareketsiz kaldım. Gergin bir nefes verip geri çekilerek onu bıraktım. Yüzünü benimkine yaslayıp eliyle ensemi kavramadan hemen önce boğazından küçük bir ses kaçtı. Dudaklarımız birleştiğinde arabada titrek bir soluk yankılandı. Kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim şey, dudaklarını benimkilerin üzerinde hissetmenin neden olduğu şehvet ve rahatlama karışımı duyguydu. O kadar yoğundu ki kalbim bu duyguyla titreşiyordu.

Göğüslerimizi birbirine bastıracak şekilde bana uzanırken dilini ağzıma soktu. Dillerimiz buluşup birbirine dolandı. Dudaklarımızın tadına bakarken, okşarken ve emerken çıkardığı tüm seksi sesleri yuttum. Kendimi onun tadına, ağzının benimkinin üzerinde hareket edişine, çıkardığı küçük seslere yeniden alıştırdım. Tanrım, onunla ilgili her şeyi özlemiş-

Keskin bir nefesle geri çekildi. "Bu doğru değil. Bana bunu yapacağını biliyordum," dedi çatlak bir sesle.

Bir saniyeliğine sessizce bekleyip kendimi toparlamaya çalıştım. Kalbim acıyla kasıldı. "Bunu sana yapmak mı?" diye sordum. "Buttercup, sanıyorum ki *benim üzerime* atlayan *sendin*."

Gözleri kısıldı. "Ben... sen! Ben..." Boğazından öfkeli bir ses çıkardı ve kamyonetin kapısına elini uzattı.

Uzanıp elini tuttum. "Nişanı at," diye tekrarladım ama bu sefer sesim mümkün olduğunca nazik ve kısıktı. Bu tamamen yanlıştı. Onu tekrar kollarıma almak, kendimi anlatmak istiyordum. *Bana zaman ver. Nişanı at. Bana zaman ver.*

Kapıyı açıp evine koşmadan önce birkaç saniye boyunca bana baktı. Ardından kapısının arkasından kapanışını izledim.

Kamyonetimi çalıştırıp gürültüyle evinin önünden uzaklaşırken, "Siktir!" diye bağırdım. Buluşmamız hiç ama hiç iyi gitmemişti.

Ninova

BÖLÜM 24

GRACE

Ön kapıyı hızla arkamdan kapatıp derin, titrek bir nefes aldım. Bu hiç de iyi gitmemişti. En kötüsü de bir süreliğine iyi gitmiş olmasıydı. Hem de çok iyi. Onunla eğlenmiş, uzun zamandır hiç gülmediğim kadar gülmüştüm. Fakat sonra o kahrolası cinsel gerilim araya girip her şeyi mahvetmişti. Bunun olabileceğinden nasıl şüphe etmiştim ki? Söz konusu olan kahrolası Carson Stinger'dı. Yine kendimi kandırmıştım çünkü onunla akşam yemeğine çıkmak *istemiştim*. Ne kadar da aptaldım. Ayrıca onu öpmüştüm. Aman Tanrım. Bu aldatmaktı. Alex'i aldatmıştım. Ve Carson haklıydı, onun üzerine atlayan *bendim*. Ona durmasını söylemiştim ve durmuştu. Bununla birlikte hissettiğim dehşet ve hayal kırıklığı öyle yoğundu ki, sanki boğuluyormuşum da kurtulmamın tek yolu onun dudaklarıymış gibi Carson'ı öpmüştüm.

Söz konusu Carson olduğunda büyük gelişmeler kaydetmiştim. İlk ayrıldığımızda, birbirimizin hayatında olamayacağımızı biliyorduk ama o koşullar altında mümkün olan en iyi şekilde vedalaşmıştık. Hayatımdaki rolü için ona minnettar olmuştum. Aklıma geldiğinde onu... sanırım sevgiyle ve evet, belki biraz da hüzünle anmıştım. Peki ya şimdi? Az önceki vedamız pek iyi

Ninova

şartlarda gerçekleşmemişti. Ve işte böylece... iç huzurum tamamen bozulmuştu.

Jöle gibi hissettiren bacaklarımın üzerinde kanepeme ilerledim ve ceketimi çıkarma zahmetine dahi girmeden kendimi üzerine attım.

Boğazımdan ufak bir hırıltı kaçtı ve bu hırıltı bir iniltiye dönüştü. Neden onunla tekrar karşılaşmak zorundaydım ki? Neden Vegas'ta yaşamak zorundaydı? Yüce İsa, hem de birkaç adım ötemdeydi! Hayatıma mutlu bir şekilde devam ediyordum... *iyiydim!* Sonra aniden geri dönmüş, hayatımı sarsmış, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi her şeyi tekrar sorgulamama neden olmuştu. *Kahrolası herif!* Çantamdan telefonumu çıkardım. Onu arayacak ve aklımdan geçenleri anlatacaktım. Tam olarak kim olduğunu sanıyordu? Bir insan nasıl bu kadar küstah olabilirdi? Hayatıma tekrar girdikten beş dakika sonra nişanı atmamı mı istiyordu? Cidden mi? Kendinde bu hakkı nasıl görüyordu? Ekrana baktığımda numarasının bende olmadığını fark ederek telefonu kanepeye fırlattım. Arkama yaslandım. Bu muhtemelen en iyisiydi. Birini öfkeyle aramak, sarhoşken mesaj atmak kadar kötü olabilirdi. Her açıdan kulağa kötü bir fikir gibi geliyordu. Odama gidip yatmak için hazırlandım, bir an önce bugünün bitmesi gerekiyordu.

Sabah beşteki alarmımla kendimi yataktan dışarı sürükledim. İyi uyumamıştım. Huysuzdum ve zihnim hâlâ karmakarışıktı. Carson'ın dünyamı *bir kez daha* altüst etmeyi başarması dışında neden bu kadar huzursuz olduğumu tam olarak tanımlayamıyordum. Onu otelde gördüğüm anda arkama bakmadan kaçmam gerekirdi. Tüm kaslı, erkek güzelliğiyle orada duruyordu ve lanet gamzesi derhal önlem almamı söyleyen bir uyarı gibiydi.

Ağzımdaki diş macununun köpüğüyle, "Aptal gamze," diye mırıldandım.

Duş aldıktan sonra saçlarıma ve vücuduma bir havlu sarıp kendimi yatağıma attım. *Fazla dramatik davranıyorsun, Grace.* Dengemi bozmuş olabilirdi ama bu kadardı, değil mi? Tek yapmam gereken ona açıkça hayatımdan memnun olduğumu söylemekti. Onun için nişanımı bozmayacaktım. Geçmişte *bir* hafta sonunu birlikte geçirdiğim adam için, tam olarak tanımadığım bir adam için bunu yapmayacaktım. Yoksa tanıyor muydum? Eh, bunun bir önemi yoktu.

Duraksadım. Hayatımı birlikte geçirmeyi planladığım adam -Alex- hakkında bildiklerimi düşünürken kafam tekrar karışmıştı. Ailesini tanıyordum. San Francisco'da yaşıyorlardı, Alex'i ziyaret etmeye geldikleri birkaç seferde onları görmüştüm. Sevimli insanlardı. Dürüstlerdi. Alex'in çocukluğundan beri avukat olmak istediğini biliyordum. Nazikti, hayır kurumlarına bağışta bulunurdu ve polisiye türündeki romanları okumayı severdi. Çok zeki bir avukattı. Hiç kavga etmezdik ve daima düşünceli bir adam olmuştu. Abby'nin dediği gibi sıkıcı mıydı? Tamam, eğer dürüst olmam gerekiyorsa belki biraz öyleydi. Fakat bunun nesi vardı ki? Aynı zamanda düzenli ve güvenilir biriydi. *Bazı* insanların aksine duygularımın sürekli serbest düşüşe geçmesine neden olmuyordu. Alex'i incitemezdim, yapamazdım.

Seks hayatınız nasıl?

Yataktan fırlayıp üzerime koyu gri bir takım giydim. Makyajımı yaptım ve saçlarımı bugünlük açık bırakmaya karar verdim. Ceketimi üzerime geçirip mutfaktan bir simit kaptım ve evin girişinde topuklularımı giyip kapıyı kilitledim. İşe gidiş yolunda *Starbucks*'ın arabaya servis yapan bölümüne geçip büyük boy *latte* sipariş ettim.

Kahvemin yarısını bitirdiğimde kendimi daha iyi ve daha sakin hissetmeye başlamıştım. Sadece hatırlamam gereken birkaç önemli gerçek vardı. Carson yıllar önce hayatımda üstlendiği rolü yerine getirmiş, üzerimde olumlu bir etkisi olmuştu. Fakat o benim

Ninova

geçmişimdi. Alex ise geleceğimdi. Ayrıca Alex, Carson gibi eski bir porno yıldızı değildi. Muhtemelen her gece yatağında farklı bir kadın bulunmamıştı. Arkadan bir korna sesi duyuldu ve başka bir şeride kaymaya başladığımı fark edip hızlı bir düzeltme yaptım. Manevramla birlikte arabam diğer tarafa savrulurken kahvemin geri kalanı yolcu koltuğuna döküldü. "Harika!" diye bağırdım. Direksiyonu sıkıca kavrarken göğsümde yeni bir öfke kıvılcımı belirdi. Carson'a bağırmak istiyordum. Bana neler yaptığının farkında mıydı? Bu halimi tanıyamıyordum bile.

Ani bir kararla yola çıktım. Birkaç dönüşten sonra Trilogy'nin otoparkına girdim. Bu sorunu derhal çözmem gerekiyordu. Ona karşı tam olarak nasıl hissettiğimi bilmesi gerekiyordu. Nazik ama kararlı davranacak, Alex ile evlenme konusunda yüzde *yüz* emin olduğumu yüzüne söyleyecektim. Bu çözülmediği sürece hayatıma devam edemezdim. Odaklanamazdım. Hayatımın iki gün önceki haline dönmesini istiyordum. *Kolay, sakin, tahmin edilebilir.*

Arabamı park edip üst kata doğru çıkmaya başladım. Lobi ve kumarhaneden geçerek ofisinin bulunduğu koridora ulaştım. Kapı kapalıydı. Belki de bu kadar erken gelmemişti. Duraksadım ama derin bir nefes alarak kapıya iki kez vurdum. İçeriden gelen sesleri ve birinin hareket ettiğini duyabiliyordum. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Carson kumaş pantolonu ve temiz, beyaz gömleğiyle karşımdaydı. Arkasında da bir kız duruyordu. Üzerinde altın rengi bir servis üniforması vardı ve kıyafetini düzeltiyordu. Carson beni gördüğünde gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi.

Kız Carson'ın gömleğindeki hayali bir tozu silkelemek için duraksayarak, "Teşekkürler, patron," dedikten sonra ona göz kırparak etrafımızdan dolaştı.

Carson kıza başıyla selam verip bana döndü. "Grace... Merhaba." Gülümseyerek ofisine geçmemi işaret etti ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Sen... *burada*... o kızla mı birlikteydin?"

Ninova

Masasının kenarına oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. Kaslı kolları gömleğinin beyaz kumaşı altında kasılmıştı.

Gözlerini eğlence ve tatmine benzeyen bir şey aydınlatırken alçak sesle güldü.

"Komik olan ne?" diye sordum.

"Sensin. Kıskanmış olman."

"Kıskanmak mı?" diye tısladım. "Kıskanmadım. Neden kıskanayım ki? Bu çok saçma. Sadece dün gece nişanı atmamı isteyip bu sabah başka bir kızla burada olmanı anlayamıyorum."

Sessizce, "Nişanı attın mı?" diye sordu.

"Ne? Hayır, hayır! Hayır," dedim başımı sallayarak. "Elbette hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Bir an için birbirimize baktık, benim nabzım hızlanırken onun çenesinde bir kas seğirdi.

Duruşumu dikleştirerek tüm kararlılığımla ellerimi kalçalarıma yerleştirdim. "Buraya sadece bir daha görüşemeyeceğimizi söylemek için geldim."

"Bunu zaten dün gece söylemiştin."

"Evet, söyledim ama tekrar söylüyorum. Sadece beni duyduğundan emin olmak için."

"Buraya bunun için mi geldin? Seni duyduğumdan emin olmak için mi?"

Başımı salladım. "Hı-hı. Beni duyduğundan emin olmak için." Kelimelerim titriyordu. *Ne yapıyorsun, Grace?* Birden kendimden şüphe etmeye başladım. *Gerçekten neden buradaydım?*

"Evet, seni duydum," dedi. "Bunu söylediğinde senden iki santim uzaktaydım, Grace."

Nefesimi tuttum. "Beni duyduğunu biliyorum ama beni gerçekten *duyduğundan* emin olmak istiyorum."

Ninova

Carson'ın gözleri kısıldı, göğsü aldığı nefeslerle hızla inip kalkıyordu. Zihninde dönen çarkları görebiliyordum.

Birden masasının kenarından kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Geri çekildim ama sırtım duvara çarpana kadar üzerime gelmeye devam etti. Nabzım hızlanırken keskin bir nefes aldım. Bir anda etrafım nefis kokusuyla -temiz sabun ve Carson Stinger kokusu- sarılmış, beni tamamen sarhoş etmişti.

"Seni duydum, Buttercup. Peki ya sen bunu kabul etmediğimi söylediğimde beni duydun mu?"

Yüzüme doğru eğilip bir parmağıyla çenemi kaldırdı, böylece yüzlerimiz aynı hizaya gelmişti. Birkaç saniye beni inceledi. "Şu haline bak, Buttercup. Çok heyecanlısın. Zihnindeki çarklar bir türlü durmak bilmiyor, değil mi? Bu *sorunu*, dün gece kamyonetimden indiğinden beri çözmeye çalıştığını inkâr edebilir misin? Belki de dün öğleden sonra bu otelden çıktığından beri. Seni tamamen karmakarışık edip tüm dengeni bozdu. Dün gece nasıl uyudun, Grace? O beynini kapatmak mı istedin? Kontrolü bana bırakmak mı istedin? Tek hissettiğin şey saf zevkten ibaret olana, hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar kontrolü benim devralmamı mı diledin? Bu tatlı bir rahatlama olmaz mıydı, Buttercup?" Sesi ipek gibiydi. Üzerimden akıp geçiyor, arzuyla titrememe neden oluyordu. *İşte bu yüzden buradasın, Grace. Bunu biliyorsun. Seni tam olarak doğru anladı.*

Gözlerinde bir parıltıyla beni izlerken ona baktım. Evet, bunu istiyordum. Tanrım, bunu o kadar çok istiyordum ki canım acıyordu. Onu istiyordum, ona ihtiyacım vardı. Benim için yapabileceklerinin anısı zihnimde o kadar tazeydi ki, hayal kırıklığıyla çığlık atmak istedim.

Biraz daha yaklaşarak ellerini başımın iki yanından duvara yasladı ve bacağını kasıklarımın üzerine dayanacak şekilde hareket ettirdi. Bir elini aşağıya doğru uzatıp eteğimi kaldırdığında tüm bedenim ona yapışık hale geldi. *Aman Tanrım. Aman Tanrım.*

Ninova

Düşüncelerim paramparça oldu ve zevkle inledim. Kendimi ona daha çok bastırdım, gözkapaklarım titreyerek kapandı. Hiçbir şey *düşünemiyordum* ve bu içimi huzurla doldurmuştu. "Sana böyle hissettirebiliyor mu, Grace?" Öne doğru eğilip kulağıma fısıldadı. "Boşaldığında onun adını haykırıyor musun?" Gözlerim ağırlaştı. Bacağının üzerinde kıpırdandığımın, içimde saf şehvetin titreştiğinin belli belirsiz de olsa farkındaydım. Tanrım, çok uzun zaman olmuştu.

"Cevap ver, Buttercup. Sana böyle hissettirebiliyor mu?" Artık sesi kulağa öfkeli geliyordu.

Gözlerim üzerindeydi ama sorusuyla odağım başka yöne kaydı. Aniden sessizleştiğinde hayal kırıklığıyla bağırdım.

Sağ elini indirip tekrar çenemi tuttu ve ben onun gözlerine bakmak zorunda kalana kadar yüzümü çevirdi. Birkaç dakika boyunca beni inceledi. Sonunda neredeyse ifadesiz bir tavırla, "Onunla yatmadın," dedi.

Gözlerim başka bir yere bakmaya çalıştı ama parmaklarının geri kalanı çenemi kavramak için hareketlendi ve başka yere bakmama izin vermedi. "Neden, Grace?" diye soludu. Bakışları o kadar yoğundu ki alev alacağımı hissettim.

Başımı sallamaya çalıştım. "Ben... Ben sadece..." Sesim fısıltıdan ibaretti.

Birkaç saniye daha yüzümü inceledi ve sanki gördüğü şeyden tatmin olmuş gibi hırladı. Bacağı tekrar kadınlığımın üzerinde hareket etmeye başladığında inledim. Tamamen kaybolmuştum, bana sunduğu bu tatlı rahatlamanın verdiği umursamazlık hayal edebileceğim herhangi bir uyuşturucudan daha bağımlılık yapıcıydı.

"Durmamı istiyor musun?" diye sordu. "Eğer istiyorsan, sadece söyle ve durayım."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, durma. Durma." Damarlarımda tatlı, baş döndürücü bir zevk dolaşıyordu.

Ninova

Hareket ettikçe konuşmayı sürdürdü. "Seninle oyun oynamayacağım, Grace," derken ses tonu yumuşak ve alçaktı. "Mantığımın söylediği tüm o şeylere rağmen aramızdaki ilişkiye bir şans vermek için görmezden geldiğim bir ton boktan şey var."

Elleri duvardan aşağı indi ve ceketimi açtı. Soluk soluğa, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü görünüşe göre söz konusu sen olduğunda aptalın tekiyim." Gözlerim tekrar kapanmıştı fakat ses tonundan bunu içtenlikle söylediğini anlamak mümkündü.

Elleri memelerime ulaştı ve başparmakları ince bluzumun üstünden meme uçlarımı okşadı. Nefesim kesildi, bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası filizlendi. Bir şeyler... Bunu durdurmalıydım. Bir şans mı? Ne? Ben... o... Ben sadece... Düşünemiyordum ve düşünmek de istemiyordum.

"Seni asla içimden atamadım, Buttercup," diye fısıldadığında inledim. Orgazmın birkaç adım ötemde olduğunu hissedebiliyor, bunu istiyordum. Bunu *çaresizlikle* istiyordum. Kulağıma yaklaşarak, "Bunu hiçbir zaman isteyeceğimi de düşünmüyorum," diye devam etti. "Bize bir şans vermeni istiyorum."

Eğildi ve boynumu öpmeye başladı, dudakları tenimde kelebekler uçuşuyor gibi hissettiriyordu. Kadınlığımın üzerindeki bacağı hızlanmıştı, başparmakları meme uçlarımın üzerinde geziniyordu. Aldığım tüm solukların farkına varır hale gelmiştim.

"Seni benim kadar iyi beceren biri oldu mu, Grace?" diye sordu. Neredeyse gülecektim. Bunu sormaya nasıl cüret edebiliyordu? Fakat sonra hareketlerini hızlandırdı ve tüm düşünceler zihnimden uçup gitti. Birkaç adım uzağımdaki yoğun haz dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. "Cevap ver."

"Hayır!" diye itiraf ettim. "Hayır! Ahhh. Aman Tanrım, Carson. Senden sonra kimse olmadı."

Vücudunun hafifçe titrediğini hissetsem de bacağını hareket ettirmeye devam etti. "Tanrım," diye hırladı. "Buna bayıldım."

Boynumu öpüp tenimi nazikçe yaladı ve emdi. Bacağının, ağzının ve ellerinin hissettirdiği her şey birleşerek beni uçurumun kenarına itmeye yetti. Kaslarım yoğun bir zevkle titredi. Ürperdim ve tam çığlık atacağım sırada dudaklarını benimkilerin üzerine örttü. İniltimi içine çekerek kendi iniltisiyle birleştirdi.

Öpüşmemiz yavaştı. Dudaklarını benimkilerden ayırdığında, üzerimdeki zevk sarhoşluğunu bir kenara atabildim. Zihnimdeki sis temizlenip gerçeklik geri geldiğinde, sersemlemiş bir şekilde gözlerine baktım. Carson'ın bana bakışlarında yoğun bir şeyler vardı, gözleri açlıkla kararmıştı ama aynı zamanda şefkatliydi de. Büyülenmiştim.

Konuşmak için dudaklarını araladığında kapı gürültüyle çalındı. Böylece tamamen gerçekliğe geri dönmüş oldum. Nefesim kesilirken ondan uzağa doğru hareket ettim. Carson bacağını indirip bir adım geri giderken eteğimi kalçalarımın üzerinden aşağı çekerek düzelttim.

"İçeri girme," dedi sessizce. "Orada kim var?"

Kapının diğer tarafından, "Benim, dostum," diyen bir ses yükseldi. Carson bir küfür mırıldanıp bana baktı. Bakışları sanki az önce yaptığımız şeyin izlerini arar gibi vücudumda geziniyordu. Ardından kapıya doğru yürüyüp kolu çevirdi. "Selam, Leland. Nasılsın?"

Leland karşılık olarak, "Gelmek üzereler," dedi.

Carson derin bir nefes vermeden önce duraksadı. "Tamam, orada olacağım."

Leland'ın güldüğünü duyabiliyordum. "İçeride bir kadın falan mı var?"

Olanların gerçekliği tüm ihtişamıyla netleşmişti. Aman Tanrım. Buradan hemen gitmem gerekiyordu. Eteğimi düzeltip Carson'ın etrafından dolandım. "Eğer başka sorum olursa, seni ararım." Bunun ardından koyu lacivert bir takım giymiş, bizim yaşlarımızda, neredeyse siyah saçlı iri bir adamın etrafından

Ninova

dolandım. Tam dönecceğim sırada yüzünde şaşkın bir ifade belirdiğini görebilmiştim. Koridorda hızla ilerleyerek kumarhaneye doğru yürümeye başladım.

Carson, "Grace," diye seslense de onu duymazlıktan gelerek hızlandım. Titrek bacaklarla neredeyse koşarak arabaya ulaştım.

Otoparktan çıkıp caddeye dönmeyi beklerken, önümden uluslararası bayraklarla süslenmiş siyah limuzinler ve SUV'lerden oluşan bir konvoy geçti. Trilogy'nin önünde durdular ve Carson'ın otelin girişinden çıkıp ilk limuzinden inen adamla tokalaşmasını izlemek için boynumu uzattım. Görünüşe göre yabancı diplomatlar Vegas'ta çok zaman geçiriyordu. Başka yöne baktım ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaştım. Şaşırtıcı bir şekilde, direksiyondaki ellerim titremiyordu.

CARSON

Küçük odada yalnızdım. Köşeye yürüdüm ve küçük Dixie bardağını dikleştirdim. Son atışımda devrilmişti. Sandalyeme geri dönüp oturdum ve yeniden nişan aldım.

Bozuk param küçük bardağın içine isabet ettiğinde, "Attı! Sayı aldı!" dedim sessizce.

Elimi cebime sokup yeni bir madeni para çıkardıktan sonra birkaç atış daha yaptım. Hepsi kolaylıkla hedefe isabet etmişti. Sıkılmıştım. Birkaç saniye boyunca gözlerimi kapalı kapıya dikip sonunda ona doğru yürüdüm ve kolu çevirdim.

Genelde burada yanımda birileri olurdu ama bugün kimse yoktu. Bana "bakıcılık" yapacak kimse kalmamıştı. Gözlerimi devirdim. Bebek falan değildim, sekiz yaşındaydım. Evin erkeği bendim.

Annemin ne yaptığını biliyordum ve bu hoşuma gitmiyordu. Bir adamla çıplak bir şekilde örtülerin altında film çektiğini bilmek midemi bulandırıyordu. Oyuncu olduğunu söylüyordu ama arkamdan

Ninova

fısıldaşan diğer insanlar ona "fahişe" diye hitap ediyorlardı. Fahişenin ne olduğunu biliyordum. İnsanlarla para karşılığında birlikte olan kadınlara denirdi. Fakat en kötüsü, bunun doğru olduğunun farkında olmamdı ve onları yalanlamak için bir şey söyleyemiyordum. Ne zaman annemden bu işten vazgeçmesini istesem, başka türlü nasıl geçineceğimizi söyleyip yüzüme bağırırdı.

Bu, aynı zamanda hapları bırakması ve günün büyük bir bölümünü uyuyarak geçirmemesi gerektiği anlamına da gelirdi.

Köşeyi döndüğümde girişteki odadan gelen müziği duydum. Ayrıca hırıltılar ve başka garip sesler de duyuyordum. Bu seslerin seks sesleri olduğunu, bana kalmamı söyledikleri odaya geri dönmem gerektiğini biliyordum. Yine de bacaklarım ileriye doğru hareket etmeye devam etti.

Başımı köşeden çıkardığımda gözlerim büyüdü, dudaklarımı kapatmak için elimi ağzıma götürdüm. Annem yatağın ortasındaydı, etrafında üç çıplak adam vardı ve...

Hızla arkamı döndüm, boğazımdan küçük ve boğuk bir hıçkırık kaçtı. Yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu.

Onu kurtarmak istiyordum! Mecburdum. Bu adamlar ona böyle şeyler yapmamalıydı. O benim annemdi. Dönüp ona doğru koşmaya başladım. Adamlar ortadan kaybolmuştu ve annem yatağın üzerinde sırtüstü bir şekilde yatıyordu. Ağlayarak üzerine eğildim. "Anne! Anne!" Yarı ölü haldeydi, yüzü kanla kaplanmıştı. Şişmiş ve çatlamış gözkapaklarının ardından bana baktı ve... gülümsedi. Hayatımda gördüğüm en tatlı gülümsemeydi. Gülümsedikçe yüzü değişti. Sanki gençleşmiş, başka birine dönüşmüştü. Kan ve şişkinliğe rağmen ne kadar güzel olduğunu görebiliyordum. "Ara," diye soludum. O Ara'ydı. Onu kurtarmak için bir şansım daha vardı. Bu sefer başaracaktım.

Nefes nefese bir şekilde yataktan doğruldum. Telefonum çalıyordu.

"Selam." Sesim uykudan dolayı hem boğuk hem de endişeli çıkıyordu.

"Merhaba, Carson," dedi Leland. "Josh'ın kefaleti belirlendi. İki milyon."

Bir anlığına gözlerimi yumdum. *Kahretsin.* "Karşılayabilecek miyiz?"

"Biz mi? Hayır. Trilogy? Evet. Şu anda bankaya gidiyorum. Sadece haber vermek istedim."

"Pekâlâ, beni haberdar et."

"Tamamdır."

Telefonu kapatıp yastığıma geri yığıldım ve hızla saate baktım. Önceki gece geç saatlere kadar çalıştıktan sonra uyumuş, sonunda yatağa girdiğimde ise sabaha kadar dönüp durmuştum. Gözlerimi tavana diktim. *Lanet olası rüya.* Bu rüyayı daha önce de görmüştüm ama birkaç aydır tekrarlamıyordu. Grace'in yeniden *-bir bakıma-* hayatımda olmasıyla bir ilgisi olabilir miydi?

Grace.

Josh meselesi çözülmek üzereydi, bu yüzden kalp atışlarım normale dönerken bir dakikamı Grace'i düşünmeye ayırdım.

Aramızdaki her şeyi mahvetmiş olabilir miydim? *Belki.* Yine de pek üzüldüğüm söylenemezdi. Her ne kadar Grace'i dehşete düşürmüş olsam da onu tekrar görmek harikaydı.

Geçen gece kamyonetimdeyken onu öpmek içimdeki sahiplenme duygusunu tetiklemekle kalmamış, kahrolası derecede azdırmıştı. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Bu yüzden ofisime girip yine *ondan* bahsetmeye başladığında, muhtemelen karşılık vereceğini bildiğim bir şekilde kontrolü devralmıştım. Grace de karşılık vermişti ve benden durmamamı istemişti. Tüm bunların en kötü tarafı ise, muhtemelen pişman olmuş olmasıydı. Ve bu beni bok gibi hissettirmişti.

Beni bok gibi hissettirmeyen ne miydi? Benden sonra kimseyle birlikte olmayıp nişanlısıyla yatmadığı gerçeğiydi. Peki ya neden? İşte asıl soru buydu. Bir nedeni olmalıydı. Konuşmamız gereken türden bir şey. Ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Grace'in kafasında *çok fazla* şey dönerdi ve kendine karşı tutumu çok sertti. Dört buçuk yıl önce onunla tanıştıktan bir saat sonra bunu fark etmiştim.

Ellerimi başımın arkasında birleştirip Grace'i düşündüm. Muhtemelen şu anda etrafta dört dönüyordu. Çok kötü bir insan olduğuna, nişanlısına ahlaksızca bir şey yaptığına kendini inandırıyordu. Eh, tamamen yanlış sayılmazdı. Bu da benim işimi zorlaştıracaktı. Kendini suçlu hissedecekti ve bu duygu nişanlısına *cehenneme gitmesini* söylemesini kolaylaştırmayacaktı.

Yatağın kenarından bacaklarımı sarkıtıp duşa yöneldim. İşleri düzeltmem gerekiyordu. Onu istiyordum. Bu kadar basitti. Ona bizim için birçok şeyi bir kenara ittiğimi söylemiştim. Bu doğruydu ama... aslında değildi de. Yaşadığım pek çok boktan şey bir kenara itilemezdi. *Ondan* bazılarını bir kenara itmesini ya da en azından kabul etmesini isteyebilirdim. Durum karmaşıktı. Fakat söz konusu hayatımdaki önemli şeyler olduğunda, birçok şeyi aynı anda yapmayı bilirdim.

Bu karmaşanın üstesinden gelmeyi deneyebilmemiz için Grace sadece istediği şeyin benimkiyle aynı olduğunu söylese yeterdi. Ancak bundan önce, ona güvenip hayatımdaki her şeyi anlatamazdım. Çok fazla risk vardı. Evet, konuşmamız gerekiyordu.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

BÖLÜM 25

GRACE

Kanepeye yaslanarak bacaklarımı dizimin altında birleştirdim ve battaniyeyi omuzlarımın etrafına sardım. Ofiste geçen on iki saatin ardından eve henüz gelmiştim. Geldiğim gibi pijamalarımı giymiş, televizyonu açmış ve battaniyenin altına yerleşmiştim. Saat sekizdi, hâlâ akşam yemeği yememiştim ve açlıktan ölüyordum. Buna rağmen birkaç dakikalığına da olsa kanepe keyfi yapmak önceliğimdi. Kendimi... suçlu ve savunmasız hissediyordum.

Carson'a onu bir daha göremeyeceğimi söylemiş, ardından da azgın bir ev köpeği gibi bacağına sürtünmüştüm. Ne kadar karmaşık bir mesajdı bu böyle? Yaptığım şey son derece küçük düşürücü ve yanlıştı. Korkunç bir insandım.

Profesyonel olmam *gerekiyordu*. Kendimi böyle olduğuma inandırmıştım. Her gün işe resmi takımlar ve uygun ayakkabılarla gidiyordum. Mahkemede becerikli ve kendimden emindim. Özel hayatımda faturalarımı zamanında öderdim. Haftada en az bir kez babamı arardım. İyi bir dost, sadık bir kız arkadaş ve genel olarak dürüst bir insandım. Fakat devreye Carson Stinger girdiğinde aniden aklını kaybetmiş, işe yaramazın teki oluyordum. Bir kaçık. Bir yalancı. Bir adam tarafından ofisinin duvarına yaslanmasına izin veren bir kaçık. Üstelik beni o hale sokmak için fazla uğraşmasına

Ninova

bile gerek kalmamıştı. Kelimenin tam anlamıyla ona yalvarmıştım. Hayatımın her aşaması için bir plan yapmam gerekmese de, düzenli olmayı seviyordum. Ve Carson'ın varlığı bunu dahi sürdürmeme izin vermiyordu. Bir elimi alnıma koyup gözlerimi sıkıca yumdum.

Ancak hissettiğim şey mahcubiyetten çok üzüntü ve utançtı. Alex'e ihanet etmiştim. Daha da kötüsü, Carson'a Alex'le veya başka biriyle yatmadığımı söylemiştim. Bu onu ilgilendirmezdi. Ayrıca yanlış fikirlere kapılmasına neden olacaktı.

Seks hayatınız nasıl?

Eh, aslında öyle bir hayatımız yok. Alex'e ilgi duymuyor değildim, sadece aramızdaki her şey çok hızlı gelişmişti. Neredeyse Vegas'a taşındığım gün çıkmaya başlamış, çabucak nişanlanmış ve bu bahar da evlenmeyi planlamıştık. Elbette başka şekillerde yakınlaşmıştık. Sadece seks için evlenene kadar beklemek istiyordum. Abby'ye beklediğimizi bile söylememiştim çünkü beni eleştireceğini biliyordum. Evet, belki biraz eski kafalı bir karar olabilirdi ama neden sorun olsundu ki? Romantik olduğuna inanmıştım. Alex de bir centilmen olarak bunu sorun etmemişti. Beklentinin heyecan yaratacağını düşünmüştüm. Düşünmüştüm ki-

Kapımın gürültülü bir şekilde çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Hangi lanet olası kapıyı böyle çalıyordu?

Omzumdaki battaniyeyi silkeleyip parmak uçlarımda kapıya ilerledim. "Kimsiniz?"

"Benim, Grace," dedi derin bir ses. *Kahretsin!* Carson.

Ne yapmam gerektiğini düşünürken bir dakika boyunca tırnağımı ısırarak öylece durdum.

Sonunda kapının diğer tarafından, "Grace, lütfen kapıyı aç," dedi Carson. Birkaç saniye sonra tekrar, "Lütfen," diye ekledi.

İç çekerek kapıyı açtım. Üzerimdeki pamuklu şort ve askılı tişört, aralık ayının serin gecesi karşısında ürpermemi engelleyemedi.

Ninova

Bakışlarım Carson'ın üzerinde gezindi. Koyu renk bir kot ve deri ceket giymişti. O kadar çekici görünüyordu ki, bundan nefret ediyordum. Gerçekten ediyordum. Bu durum hem acı çekmeme hem de tahrik olmama neden oluyordu. Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne istiyorsun, Carson?"

"İçeri girebilir miyim? Sadece kısa bir süreliğine konuşmak istiyorum, hemen ardından gideceğim."

Tereddüt etsem de birkaç saniye sonra geri çekilerek girmesine izin verdim. Sanırım dünkü olaydan sonra bunu halletmemiz gerekiyordu çünkü pek de ikna edici hareketler sergilememiştim.

İçeri geçip evin girişinde durdu. Kapıyı kapattım ama kilitlemedim, burada uzun kalmayacaktı.

Yanından geçip tekrar kanepeye yerleştim ve battaniyeyi yeniden üzerime çektim. O da kanepenin diğer tarafına oturdu. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü bana çevirdi.

"Josh Garner bu sabah kefaletle serbest bırakıldı," dedi. "Sanırım bunu biliyorsundur."

"Evet," diye karşılık verdim. "Bir kefaletnameci tarafından ödendi. Oldukça yüksek bir fiyattı. Nasıl başardığını merak ediyorum."

Hafifçe omuz silkmek dışında bir karşılık vermedi. Aklındaki şeyi söylemek isteyip istemediği konusunda mücadele eder gibiydi. Sonunda başını sallayıp başka tarafa baktı. Tekrar bana döndüğünde, "Dün sabah hakkında konuşmalıyız," dedi. "Sana bir özür borçluyum."

Bir nefes verdim. "Carson..." Arkama yaslanıp ellerimi yüzümde gezdirdim. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve tekrar yüzüne bakmadan önce neşeden uzak bir kahkaha attım.

"Ne?"

"Bana özür borcun yok. Yaptığın şeye... izin veren bendim. Bunu *istedim*." Yanaklarımın ısındığını hissederek başka tarafa baktım. "Muhtemelen böyle olacağı belliydi ama doğru değildi.

Ninova

Benim açımdan. Senin açından değil. Verdiği sözü tutmayan benim." Korkunç bir insan olduğumu tekrar hatırlamıştım.

Kısa süreliğine sessiz kaldı, alnı kırışmıştı. "Özür dilediğim konu şu ki," derken ses tonu yumuşaktı. "Çok hızlı davrandım. Bunun için özür diliyorum." Bir anlığına durdu, hafifçe gözlerini kısmıştı. Sanki gerçekten bu konuda üzgün olup olmadığından emin değil gibiydi. "Ama söylediğim her kelimeyi kastettim. Her kelimeyi. Oyun oynuyor değilim, bize bir şans vermek istiyorum."

Yavaşça başımı salladım. "Carson, ben içeri girmeden önce ofisinde bir garsonla takılıyordun."

Başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. "Lara ile hiçbir şey yapmıyordum. Sürekli benimle flört etmeye çalışıyor ama ona asla dokunmadım." Gözlerini kıstı. "Yaşadıklarımızdan sonra böyle bir sonuca varmadın mı?"

Ah. Ve siktir. Kapıdan içeri girmeden hemen önce *Lara* ile birlikte olmadığını duymanın göğsümü mutlulukla sıkıştırmasından nefret ediyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, halinden memnun görünen garson benim için bir tür savunma kalkanıydı. Yaptıklarımızın pek bir anlamı yoktu. Kadınları ofisine götürüp ardından orgazm olmalarını sağlıyordu. Ben sadece uzun sıranın içindeki kadınlardan biriydim. Kendime böyle söylemiştim. "Bunu nasıl bilebilirdim?" dedim huysuz bir sesle. "Uzun zaman oldu, Carson."

"Farkında olmasan da beni neredeyse herkesten daha iyi tanıyorsun, Buttercup," dedi duraksayarak. "Bence ben de seni herkesten daha iyi tanıyorum. Bunca zamandan sonra bile."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Bu çok küstahça. Bana göre beni herkesten daha iyi tanıyan kişi nişanlım."

Yüzüme bakarken çenesindeki bir kas seğirdi. "Bundan emin misin?"

Gözlerimi kıstım. *Yine aynı cüretkârlık.* Ne demek istediğini tam olarak biliyordum. Alex ile ilişkimizin cinsellikten yoksun

Ninova

olmasını ima ediyordu. Elbette geçici bir durumdu ama Carson'ın şu anda bunu bana karşı kullanacağı ortadaydı. Düşmanca tavrı iyi hissettirmişti. *Lara kalkanını* kaybettiğim için artık taşıyabileceğim bir başka kalkanım vardı. "Sana bunu asla söylememeliydim. Bu seni ilgilendirmiyor ve bir daha bu konuyu seninle konuşmayı reddediyorum. Tanrım, bize bir bak. Kavga etmeden ya da öpüşmeden üç dakika bile geçiremiyoruz."

Güldü. "Bu o kadar kötü mü?"

"Evet! Evet, kötü. Odaklanmam lazım... Benim... nişanlımı aldatmayı bırakmam lazım!"

Carson'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Ona âşık değilsin, Grace. Ben de nişanlını aldatmanı istemiyorum. Bitir." Gözlerime baktı. "Aramızdakileri keşfedelim. Hâlâ bana karşı bir şeyler hissederken o adamla evlenmen gerçekten ne kadar adil?"

Dudaklarım bir kez daha aralandı. Carson birçok yönden değişmişti ama hâlâ kendine güvenen bir adamdı. Tek farkı, eskiden biraz yapmacık olan bu güven şimdi tamamen gerçekti. Bunu hakkıyla kazanmıştı. Kararlılığı ve-

Biri hafifçe kapıya vurduğunda irkildim ve Carson'ın gözleri arkaya kaydı. "Birini mi bekliyordun?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Alex akşam yemeğiyle uğrayabileceğini söylemişti. İşinin uzadığını düşünmüştüm. Muhtemelen odur." Carson kanepeden kalktığında onunla birlikte doğruldum. Kapıya doğru birkaç adım atmadan önce, "Nişanı at, Grace," dedi. "Onun için. Senin için. Benim için."

Alaycı bir sesle, "Tüm insanlığın geleceği için mi?" diye sordum.

Dudakları yavaşça yukarı kıvrılınca yanağındaki gamzesi belirdi. "Kesinlikle," dedi. "Dünyanın bize ihtiyacı var, Grace."

Tanrım. Çok seksiydi. "Bekle!" diye fısıldadım. "Kapıyı açamazsın!"

Geri dönüp birkaç adımda yanıma geldi ve elleriyle yanaklarımı kavradı. "Gitmeden önce sana bir şey daha söylemem gerekiyor." İkimizin de duymazdan geldiği yumuşak bir kapı tıkırtısı daha duyuldu fakat gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Ben de başka kimseyle birlikte olmadım. Senden sonra kimse olmadı."

Ne? "Ne?" Şaka mı yapıyordu? Beni hazırlıksız yakalamıştı, resmen şoka uğramıştım. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Carson Stinger, seks tanrısı, neredeyse beş yıldır kimseyle birlikte olmamış mıydı? "Neden?" O da bana aynı soruyu sormuştu ve cevaplamamıştım. Görünüşe göre bu soruyu ilk o cevaplayacaktı. Ancak tam o anda, ikinci bir tıklama sesi duyuldu. Bu sefer daha yüksekti.

Alex. Aniden kendime geldim. "Bu hiç iyi olmaz. Lütfen. Arka kapıdan çıkman gerekiyor, Carson," diye fısıldadım. "Bunu sessizce yapabilir misin?"

Dudağı yukarı kıvrıldı. "Gizli kaçışlar konusu uzmanlık alanım, Buttercup." Yüzümü bırakıp geriye doğru yürüyerek benden uzaklaştı. "Ama bir dahaki sefere ön kapından çıkmak istiyorum." *Bir dahaki sefere.* Bununla birlikte evin arkasındaki küçük verandaya açılan sürgülü cam kapıyı açarak dışarı çıktı.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Gitmişti.

CARSON

Grace'in evinin yanından dolanırken ön kapının açıldığını duydum. "Akşam yemeği teslimatı!" dedi bir erkek sesi. "Kapıyı açman neden bu kadar uzun sürdü?"

Kahrolası bir ezik gibi konuşuyordu. Hayır, bu gerçekten adil değildi. Eğer Grace onu seviyorsa, muhtemelen iyi bir adamdı. Ve bu durum beni daha da rahatsız ediyordu. Ondan gerçekten nefret etmek istiyordum ama neden etmeliydim ki? Kadınını cinsel

olarak tatmin edememekten başka bir şey yapmamıştı. Bu durumda, onu sevmem için bir sebebim bile vardı.

"Ah, duştan çıkıyordum!" Grace'in sesindeki yalanı duydum. Bu konuda pek iyi değildi ama görünüşe göre nişanlısı bunu fark etmemişti.

Kamyonetime yürüdüm, komşusunun evinin önüne park etmiştim. Bir hırsız gibi gizlice çıkmaktan nefret ediyordum. Fakat ne istediğimi de açıkça belirtmiştim. Artık sadece onun da aynı şeyi istediğini anlamasını umut etmem gerekiyordu.

Koltuğa oturup perdelerin arkasında hareket eden gölgelerini izledim. Belki de bu yüzden ondan nefret etmem gerekiyordu.

Grace'e onunla birlikte olduğumdan beri kimseyle beraber olmadığımı söyleyerek kendimi şaşırtmıştım. Bana inanıp inanmadığını bile bilmiyordum. Nedenini açıklamak, ne yaşadığımı anlatmak istiyordum. Kendimi Grace'e açmayı özlüyordum. Onun dışında kimseye gerçek anlamda açılıp zihnimi dökmemiştim. Gerçek şuydu ki, tüm olanlara rağmen Grace'i sahip olabileceğim her şekilde istiyordum.

Şans bir kez bizi yüzüstü bırakmıştı. Grace'le neredeyse ikinci kez iletişime geçeceğim sırada ise kader devreye girmişti. Fakat şimdi önüme çıkan bu fırsatı değerlendirmezsem lanetlenirdim. İkimizin başında bir sürü şey vardı, belki de sonunda farklı bir amaç için birbirimizin hayatına geri dönmüştük ve bu amaç gerçekleştiğinde yollarımız ayrılacaktı. Diğer yandan içimdeki her şey bu fikre karşı çıkıyordu. Ne istediğimi biliyordum ve hiçbir şey yapamasam bile en azından mücadele edecektim. Şimdi tek yapmam gereken Grace'in de aynı sonuca varması için Tanrı'ya dua etmekti.

Kamyonetimi çalıştırıp eve giden yola saptım. Bunca yıl boyunca Grace'i düşünmüş ama nerede olduğunu, hayatında neler olup bittiğini bilmemiştim. Şimdi benden beş dakika uzakta olduğunu biliyordum. Bu durum bazı açılardan aramızda koca bir kıta olduğunu bilmekten daha çok acı veriyordu.

BÖLÜM 26

GRACE

Noel'e bir hafta kalmıştı. Kendimi son dakika alışverişiyle birlikte Garner davası da dahil olmak üzere çalışmaya adamıştım. Duruşma ocak ayının sonundaydı ve bu hazırlanmak için zamanım olduğu anlamına geliyordu. Yine de pek fazla yeni kanıt yoktu. Kurbanın otopsi sonuçları gelmişti ve bariz ölüm nedeni olan kafasındaki kurşun yarası dışında fiziksel bir travma yoktu. Vücudunda uyuşturucuya rastlanmamıştı, adli tıp uzmanının söyleyebildiği kadarıyla bakireydi. Cinsel tacize uğramamıştı, bu da olası bir cinayet sebebini ortadan kaldırmıştı. Fakat bir neden olmasa bile, DNA kanıtları reddedilemezdi. Sanığın kanı olay yerindeki taşın üzerinde, kurbanın kanı ise evindeki giysilerde bulunmuştu. Kurbandan çıkarılan kurşunun Josh Garner'ın ruhsatlı silahından çıktığı konusundan bahsetmiyordum bile. Böylesine bir kanıtla cinayet sebebine ihtiyacımız olacağını düşünmemiştim.

Hazırlanacak tanıklar arasında sadece Adli Tıp ve bir DNA uzmanı vardı, bu yüzden davanın üstesinden geldiğimi hissediyordum. Bu iyi bir şeydi çünkü Noel için eve gitmek üzere bir haftalık tatil izni almıştım. Alex de benimle geliyordu ve aileyle birlikte evin ve geleneklerin rahatlığında vakit geçirmeyi dört

Ninova

gözle bekliyordum. Akıl sağlığım için buna ihtiyacım vardı. Zihnimi toparlamam gerekiyordu.

Birkaç gün önce arka kapıdan çıkıp gittiğinden beri Carson'la konuşmamıştım. Mesafeye ihtiyacım vardı. Onunla her şey çok hızlı, çok beklenmedik bir şekilde gelişiyordu. *Tıpkı ilk seferki gibi.* Sanırım bizim olayımız buydu. Hayır, biz diye bir şey yoktu. Ama yine de... Duygusal olarak rahatsızdım. Ayrıca Alex'e yaptıklarımdan dolayı hâlâ kendimi suçlu ve kırılgan hissediyordum ki bunu ona söylemeye hiç niyetim yoktu. Henüz evli değildik. Evet, teknik olarak onu aldattığımı biliyordum. Fakat nişanlısının başka bir adamla öpüştüğünü hiç bilmemesi onu gerçekten incitir miydi? Ah, evet. Onu ofisinin duvarına dayamışken başka bir adamın kaslı bacağına sürtünerek yoğun bir orgazm yaşaması? Masamda otururken utanç içinde yüksek sesle inledim. Tanrım, kendimden nefret ediyordum.

Carson benimle iletişime geçmediğine göre ondan uzak durmaya ihtiyacım olduğu gerçeğine saygı duyuyordu. Bu iyi bir şeydi. Yine de neredeyse beş yıldır neden benden başka kimseyle birlikte olmadığını çok merak ediyordum. Ona sormak istiyordum. Ve bunu her düşündüğümde tüylerimin diken diken olduğunu kendime itiraf etmek zorundaydım. Carson'ın dokunduğu son kadın bendim.

Acaba sebep, bu sürenin çoğunu denizaşırı ülkelerde geçirmesi miydi? Öyle olmalıydı. Yine de, dünyanın her yerindeki limanlarda onunla olmaya istekli kadınlar yok muydu? Ayrıca neden *Lara*'nın teklifini kabul etmemişti? Aklından neler geçiyordu? Bilmeyi bu kadar önemsememeliydim. Ne de olsa artık kendi hayatım ve düşünmem gereken bir erkeğim vardı. Carson hakkında bu kadar çok düşünmemeliydim. Ama engel olamıyordum.

Ayrıca Carson'ın Josh Garner'a karşı açılan davayla ilgisi olup olmadığını giderek daha fazla merak ediyordum. Askeri geçmişleri olan arkadaşlardı. İkisi de aynı zamanda, temelde aynı nedenle

Ninova

Vegas'a taşınmıştı. Bu, Carson'ın Dedektif Powers'a sorgusunda söylediğinden daha fazlasını bildiği anlamına gelmiyordu. Yine de içimde bildiğine dair garip bir his vardı. Buna, ikisinin de çalıştığı otelin sahibinin başka bir ekip arkadaşı olması ve ödenen kefaletin de oldukça yüksek olması eklendiğinde, zihnimdeki soruların sayısı artıyordu. Bir şey beynimi kemiriyordu. Bir bağlantı vardı, sadece ne olabileceğini çözemiyordum.

Yüksek sesle iç çekip sandalyemde geriye yaslandım. Bir hafta uzaklaşmak iyi olacaktı. Kız kardeşlerimle konuşur, tüm bu olaylara karşı daha net bir bakış açısı kazanırdım. Ne kadar üzücü, kafa karıştırıcı, zihin bulandırıcı, rahatsız edici, sinir bozucu ve kargaşaya sebep olduğunu da eklemem gerekirdi. *Durumu* kız kardeşlerime açıklarken bir eşanlamlılar sözlüğü kullanacaktım. İhtiyacım olan tam olarak buydu.

O gece saat dokuza kadar çalıştım. Alex, Noel alışverişini son dakikaya bırakmıştı ve alışveriş merkezine gitmesi gerekiyordu. Bu yüzden tatiline bir gün erken başlamıştı. Tipik bir erkekti. Carson'ın Noel'i nerede geçirdiğini merak ettim. Annesi hakkında bir şeyler biliyordum ve eğer ilişkileri ilk tanıştığımız zamanki gibiyse kesinlikle Los Angeles'a dönmeyecekti. İç çekip zihnimin sürekli Carson'a kaymasına engel olmaya çalıştım. Noel'de ne yaptığı beni ilgilendirmezdi.

O gece eve döndüğümde zamanımı çamaşır yıkamaya ve valiz hazırlamaya harcadım. İşim bittiğinde çok yorgundum. Alex sabah beşte beni alıp uçağa yetiştirecekti. Yorgunluktan ölüyordum ama yatağa uzandığımda saatlerce uyuyamadım. Komşumun Noel ışıklarının perde arkasından yanıp sönmesini izleyip durdum.

CARSON

Onu gizlice yerleştirdiğim apartman dairesindeki kanepede arkasına yaslanan Josh'ın karşısına oturdum. Kimse bizi buraya kadar

Ninova

takip etmemişti, bundan emindim. Leland güvenli bir şekilde vardığımızdan emin olmak için aramıştı ve ben de ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermiştim. "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

İç çekti. "Harika, Carson. Son birkaç hafta rüya gibiydi."

Kaşlarımı çattım, tartışacak havada değildim. "Ne oldu, Josh? Ayrılmamamız gerekiyordu. En önemli kuralımız buydu."

"Evet, kesinlikle. O lanet kuralı ben uydurdum."

Yüzünü inceledim. Adam kasten insan öldürmekten yargılanıyordu, ona biraz anlayış gösterecektim. "Ne oldu?" diye tekrarladım.

Elleriyle yüzünü sıvazlarken iç çekti. "Siz eşyalarla çıkmak üzereydiniz. Depodaki son odayı temizlerken bir kızın ağladığını duydum. Birini atladığımızı düşündüm. Ne olduğunu anlamak için geri döndüm ve her şey karanlığa gömüldü, dostum. Sonrasında kafamda plaj topu büyüklüğünde bir şişlikle, terkedilmiş bir evde uyandım. Eve döndüm ve bir saat sonra polisler kapımı çalıyordu. Tek bildiğim bu."

Derin bir nefes aldım. "Tam düşündüğümüz gibi tuzak kurulmuş. Sikeyim. Senin için geri döndüğümüzü biliyorsun, değil mi? Gittiğini fark ettik ve senin için geri döndük. Bir hayalet gibi ortadan kaybolmuştun."

"Geride kimseyi bırakmayacağınızı biliyorum. Bundan bir an bile şüphe duymadım."

Hızlıca başımı salladım. "Geleceğimizi biliyordu."

"Evet. Ve kızın kafasına kahrolası bir mermi sapladı, Carson."

"Hasta pisliğin teki. Bunu zaten biliyorduk."

Kaşlarını çatıp ellerini başının arkasında kenetledi ve geriye yaslandı. "Evet. Şaşırtıcı değil."

Kısa bir süre sessiz kaldım. "Tamam. Buradan çıkmam lazım. Bu işin üstesinden *birlikte* geleceğiz. Dylan bunun üzerinde

çalışıyor; hepimiz bunu çözmeye çalışıyoruz. Bir çıkış yolu bulacağız, tamam mı? Arkandayız."

Josh gözlerini yumdu. "Asla aksini düşünmedim." Gözlerini açıp yüzüme baktı. "Teşekkürler, Carson."

Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Burada kal. İhtiyacın olan her şey getirilecek. Polis dışında kimse yerini bilmiyor. Ayrıca Trilogy'den ayrılamazsın. Bir kadınla buluşmak için dışarı çıkmak yok. Yan komşunu görmek için de. Burada kalacaksın."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi. "Mutlu Kahrolası Noeller." Kaşlarımı çattığımı gördüğünde, "Evet, evet, burada kalacağım. Anladım," diye ekledi.

"Ordudayken mağarada yediğimiz yemeklerden iyidir, öyle değil mi?"

Yavaşça güldü. "Pek bir farkları yok ama evet."

Vedalaştıktan sonra yanından ayrıldım. Yirmi dakika sonra Trilogy'nin otoparkındaydım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Leland'ın ofisine girdiğimde beni, "Gidiyor musun?" diyerek karşıladı.

Karşısındaki sandalyeye yerleştim. "Emin değilim. Eğer bir şey varsa-"

"Hayır, yok. Tatilini burada geçirsen bile yapacağın tek şey ofisinde volta atmak olur. Pek ortalıkta olmamamız daha iyi. Dylan işlerin dijital tarafında çalışmak için burada kalıyor ama bu konuda ona yardımcı olmak için hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok. Ayrıca bir şey çıkarsa sadece altı saatlik uzaklıktasın. Şehir dışına çıkman muhtemelen en iyisi."

"Pekâlâ. Tüm kızlarla ilgilenildi mi?"

"Evet. Keşke tatilden önce hepsini dışarı çıkarmış olsaydık. Noel boyunca muhafızları görevlendirmek zorunda kalmak

Ninova

hoşuma gitmiyor. Ama işler böyle yürüyor. Sadece evrak işlerini zamanında yetiştiremedik. Dylan elinden gelen her şeyi yaptı."

"Biliyorum. Berbat ama bir hafta sonra her şey yoluna girecek."

"Haklısın. Güzel bir Noel geçir, dostum." Ayağa kalkıp elimi sıkmak ve sırtımı sıvazlamak için masasının etrafından dolaştı.

"Sen de, Leland."

"Öyle yapacağım. Dikkatli sür."

Ofisime dönüp spor çantamı aldım ve kamyonetime ilerledim. On beş dakika sonra şehir dışına çıkmak için yoldaydım.

Grace'in Noel'i nerede geçirdiğini merak ediyordum. Evinden ayrıldığım geceden beri benimle iletişime geçmemişti. Onu rahatsız etmeyecektim. Ne istediğimi biliyordu, artık karar vermesi gereken oydu. Yine de göğsümü sıkıştıran bir şey vardı. İlgilenmem gereken onca boktan şeye rağmen hâlâ onu düşünmeden edemiyordum. Şehir dışına çıkmanın yardımı olacaktı... ya da ben öyle olmasını umuyordum.

Gaza biraz daha asıldım ve olabildiğince çabuk bir şekilde Vegas'ı ardımda bıraktım.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 27

GRACE

Bir şey unuttuğuma eminim." Bunu Alex'e beşinci söyleyişimdi.

"Tatlım, tüm listeyi gözden geçirdin. Hiçbir şey unutmadın. Ve eğer unuttuysan bile, oraya vardığımızda yenisini alabilirsin. Rahatla." Hafifçe dizime vurdu.

Uçak kapıları açılıp insanlar hareket etmeye başladığında, "Muhtemelen haklısın," diye mırıldandım. "Evet..." İkimiz de ayağa kalkınca cümlem yarıda kesildi.

Alex küçük valizlerimizi üst kısımdan aldığında valizimin sapını tutarak kaldırdım ve önünden ilerlemeye başladım.

Sabah dikkatim dağınık ve keyifsiz bir şekilde uyanmıştım. Belki de üşütmüştüm. Uzun süredir ilk kez eve gidiyordum, rahatlamış ve heyecanlı hissetmem gerekiyordu. Bunun yerine, çok önemli bir şeyi -hayati bir şeyi- geride bırakmış gibi huzursuz hissediyordum.

Audrey ya da Julia'dan ödünç alamayacağın veya alışveriş merkezinde bulamayacağın kadar hayati olan şey ne?

Bütün gece dönüp durmuş, uykunun peşinden koşmuş ve kendimi o ışıltılı ışıkların büyüsüne bırakmıştım ama bir faydası olmamıştı. Hiçbir şey uykuya dalmamı sağlamamıştı. Sebebi

Ninova

yorgunluk olmalıydı. Ayrıca bu yolculuk konusunda biraz gergindim. Alex ailemle sadece bir kez, ben oraya taşındıktan sonra Vegas'a geldiklerinde tanışmıştı. O sırada yeni çıkmaya başlamıştık ve hep birlikte yemeğe gitmiştik. Yani bu tatilde Alex onları daha yakından tanıma şansı elde edecekti. Bu da *iyi* bir şeydi... değil mi? Dayton uçuşumuzun öncesinde bir saatlik aktarmamız vardı. Biz de bu fırsatı giriş kapısının etrafındaki restoranlardan birinde atıştırmak için kullanmaya karar vermiştik.

Yürüyen merdivene ilerleyip aşağı inmeye başladık. Yukarı doğru çıkan insanlara göz gezdirirken yaşlı bir kadın dikkatimi çekti. *Onu daha önce gördüm.* Yüzüme bakıp gülümsedi ve göz kırptı. Gözlerimi kırpıştırdım, onda fazla tanıdık gelen bir şey vardı... O yukarıya doğru hareket ederken boynumu uzattım ama arkasına bakmadı.

Havaalanında ilerlerken önündeki deftere bir şeyler karalayan küçük bir kızın yanından geçtik. Tam yanından geçerken gülümseyip annesine çizdiği şeyi gösterdi. Ne olduğunu görmek için kafamı çevirdim ve zaman yavaşladı. Kâğıttaki küçük, narin, sarı çiçeği gördüğümde kalbim sıkıştı. Bu bir... Başımı aceleyle öne çevirdim, zaman yeniden normal hızına dönerken hareket etmeye devam ettim.

Uçağımıza bineceğimiz terminale vardığımızda, yemek alanındaki bir masaya oturduk. Alex çorba ve sandviç satan bir yerden sipariş vermek için yanımdan ayrıldığında bakışlarımı etrafta gezdirdim. Dikkatimi kapıya yakın olan masada oturan, sırtı bana dönük bir adam çekti. Saçları kısa ve koyu sarıydı. Geniş ve kaslı omuzları vardı. Kalbim hızlanırken derin bir nefes aldım. *Carson?* Olamazdı. Nasıl? Yerimden kalkacağım sırada adam ayağa kalktı. Keskin bir nefes aldım ama bana döndüğünde göğsüm hayal kırıklığıyla sıkıştı. Hüzünle sandalyeme geri çöktüm. O değildi.

Arkada bıraktığının ne olduğunu biliyorsun, değil mi Grace?

Ninova

Eksik olanın ne olduğunu... bunca yıldır neyin eksik olduğunu biliyorsun.

Parmaklarım masanın kenarını kavradı. Duygularımın gerçek tarafıyla yüzleşirken birkaç dakika boyunca dümdüz karşıya baktım. *Aman Tanrım...* Atlanta havalimanının yemek alanında otururken birden her şey anlam kazanmıştı. Eksik olan şey Carson'dı. Carson'ı *istiyordum.* Birçok yönden kontrolümü kaybetmemi sağlayıp bana *güvende* hissettiren adam oydu.

Zihnimin farkındalıkla aydınlanması, ufukta beliren ilk gün ışıkları gibiydi. Yıllar önce Vegas'ta karşılaştığımızda birlikte olmak kaderimizde yoktu, henüz zamanı gelmemişti. Hâlâ başarmamız gereken şeyler, almamız gereken yaşlar vardı. Fakat... bize ikinci bir şans verilmişti. *Şimdi.*

Bu şansı kullan. Elinden kaçırma. Bu defa gitmesine izin verme.

Gözlerim tezgâhın önünde siparişimizi bekleyen Alex'e kaydı. Alex. *Ah, Alex.* Onu seçme sebebim Carson'ın neredeyse tamamen zıttı olmasıydı. Eğer her yönüyle bariz bir şekilde farklı olan birini seçmezsem, sonunda elde ettiğim adamı her zaman gerçekten istediğim adamla kıyaslamaktan korkmuştum. Pişmanlıkla derin bir nefes verdim. Bir hata yapmıştım. Büyük bir hata. Sadece beni incitecek bir hata değil, aynı zamanda Alex'i de incitecek türden bir hataydı. Yine de bunu ona borçluydum. Onu yeterince sevmeyen bir kadınla bir saniyesini daha harcamadan önce ona gerçeği söylemem gerekiyordu. Bunu farkındalıkla ya da kötü niyetle yapmamıştım. Öte yandan ona teselli ödülü gibi davrandığım da bir gerçekti. Alex ile en başından beri sadece arkadaş olmalıydık.

Nişanı at.

Alex elinde bir tepsi yemek ve iki su şişesiyle masamıza ilerlemeye başladı. Tepsiyi masaya bıraktıktan sonra yemeğimi önüme doğru itti.

"Alex." Masanın üzerinden uzanarak elini tuttuğumda hareket etmeyi bıraktı ve şaşkınlıkla eline baktı.

Ninova

"Sorun ne?" diye sorarken sesimdeki ciddiyeti fark ettiği ortadaydı.

"Beni seviyor musun, Alex?"

Yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Elbette seviyorum. Bunu biliyorsun."

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. "Söylemek istediğim, bana karşı hissettiğin şeyler arasında tutku var mı?"

Kısa bir kahkaha atıp elini çekti ve su şişesinin kapağını açtı. "Pek tutkulu bir insan değilim, Grace. Bunu biliyorsun."

Doğru. Tutku gibi bir duyguyu hissetmek için fazla mantıklıydı. Ama... "Bunun doğru olmadığını düşünüyorum," dedim.

Suyu masaya geri bırakmadan önce bir yudum aldı. "Ha?"

Bu sefer iki elini birden tuttum, neredeyse şişeyi masadan düşürüyordum. "Bence içinde tutku var, Alex. Sadece doğru kadını bulman gerekiyor. İçindeki bu tutkuyu açığa çıkaracak, ruhunu ateşe verecek ve seni kendinden kurtarmayı bilecek o kadını. Ah, Alex, bunu hak ediyorsun ve bir gün o kadını bulacağına inanıyorum."

Başını hafifçe arkaya yatırdı, bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "O kadın mı? Sen neyden bahsediyorsun, Grace?"

"Seninle evlenemem, Alex," diye fısıldadım.

"Ne? Evlenemez misin? Neler oluyor?"

Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım. "Çok özür dilerim. Keşke bunu daha önce fark etseydim."

Derin bir nefes aldıktan sonra yemekleri yerleştirmeye devam etti. "Grace, ailenle güzel vakit geçirip geçiremeyeceğimi düşünüp endişeleniyorsun. Bu çok normal, büyük bir adım atıyoruz. Neredeyse nişanlanmak kadar büyük bir adım."

Başımı salladım. "Hayır, lütfen. Beni dinlemeni istiyorum."

Durup gözlerime baktığında, bunun sadece geçici bir kaygı olmadığını fark etti. "Tamam," dedi sessizce. "Dinliyorum."

Ninova

Dudaklarımı yaladım, kalbim kulaklarımda atıyordu. "Çok üzgünüm. Ben de seni seviyorum... Gerçekten seviyorum. Ama yeterince değil." *Bir arkadaş gibi. Ya da... kardeş gibi. Tanrım, Abby haklıydı.*

Gözleri yüzümde gezindi. "Bana âşık mı değilsin? Söylemek istediğin bu mu?"

Omuzlarım çöktü. "Hayır, değilim." Gözlerinin içine baktım. "Ve eğer kalbinin derinliklerine bakarsan, sen de hiçbir zaman birbirimize arkadaşlıktan daha fazlasını hissedemeyeceğimizin farkına varırsın, Alex."

Başını yana eğdi ama cevap vermedi. Durumu değerlendirdiğini, zihninde çoktan bildiği gerçekleri sıraladığını ve göz ardı etmiş olabileceği kanıtları süzdüğünü görebiliyordum. Karşı çıkacak bir şeyler bulmaya çalışıyor ya da bir cevap verip veremeyeceğini belirliyordu.

"Seni asla incitmek istemedim," diye fısıldadım. "Eğer bunu daha önce fark etseydim, Noel'den hemen önce bir havaalanının ortasında yapmazdım. Çünkü bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum, Alex. Ama gerçeği kendime itiraf etmişken bunu senden saklayamam. Bilmen gerekiyor."

Uzun, yavaş bir nefes verdi. Yüzü hüzünle buruştu. Canı yanıyordu. Gözlerini kaçırıp bir anlığına parmak uçlarını masanın kenarına vurdu. Hareketsizce oturup söylediklerimi sindirmesini, eğer karar verdiyse bir şey söylemesini bekledim. Bir dakika sonra tekrar bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Bunun beni tamamen şoka uğrattığını söyleyemem."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Son zamanlarda aramızda bir mesafe olduğunu hissedebiliyordum, dikkatin dağınıktı. Bunu fark ettim ve bunun beni neden pek de rahatsız etmediğini merak ettim, Grace. Bunu tatilden sonra düşünmeye karar vermiştim. Daha fazla boş zamanımız olduğunda."

Ninova

Alex'in her zamanki mantıklı tarafı. Bu beni neredeyse gülümsetecekti. Her ne kadar tutkusuz olsa da -en azından benim için- iyi bir insandı ve onu gerçekten önemsiyordum.

"Belki de haklısındır," diye devam etti. "Emin değilim. Zamanlama beni biraz şaşırttı." Ardından durup tekrar yüzümü inceledi. "Başka biri mi var?"

Cevap vermeden önce birkaç saniyeliğine gözlerimi kapattım. "Evet ama evlenmememizin nedeni o değil." *Carson benimle zıtlaşıyor... Beni heyecanlandırıyor. Pek çok açıdan beni kendimden kurtarmayı başarıyor.* Her an daha da netleşiyordu. Alex'i incitmekten nefret ediyordum ama bu *doğruydu.* Doğru olduğunu biliyordum.

"Peki kim?"

"Geçmişimden biri... Bir önemi yok. Birlikte olmamamızın nedeni o değil. O, sadece içten içe bildiğim şeyi görmeme yardımcı oldu."

"O olmasaydı benden ayrılır mıydın?"

"Sanırım evet. Belki bugün değil ama bir gün. Çok üzgünüm."

Duraksayıp gözlerini arkamdaki bir noktaya dikti. "Belki de bu ikimiz için de doğrudur. Yine de işleri kolaylaştırmıyor. Özellikle de havaalanının ortasında."

"Biliyorum... Sadece tüm hafta boyunca her şey yolundaymış gibi davranamazdım..." Boğazımda bir yumru oluştu, söyleyeceklerim tükenmeye başlamıştı.

Birbirimize baktık, yüz ifadesinde acı olsa da aynı zamanda anlayış vardı ve sanki... bir parça da... rahatlama. Belki de hissettiği diğer şeylerin yanında, rahatlamış olduğunun henüz farkında değildi. Yine de kısa süre içinde farkına varacağından emindim. Derin bir nefes verdim. Bir dakika sonra, "İş..." diye başladı.

"İstersen yeni bir iş bulabilirim. Bunu senin için asla daha kötü hale getirmeyeceğim. Ben-"

"Tabii ki işinden ayrılmanı istemiyorum. Aslında... Ohio'dan döndüğümüzde seninle bu konuyu konuşacaktım ama San Francisco'da, ailemin yakınında yardımcı başsavcılık teklifi aldım. Taşınmak konusunda ne hissedeceğini bilmiyordum..."

Yumuşak bir sesle, "Kabul etmeyi düşündüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Dediğim gibi seninle konuşacaktım ama... evet, taşınmayı kabul edeceğini umuyordum."

"Ah."

Boğazını temizledi. "Her neyse, bu ikimiz için de doğru olabilir..."

"Alex, Vegas'ta kalmak istiyorsan ve benimle çalışmanın garip olacağını düşünüyorsan gerçekten-"

"Hayır, birlikte çalışabilecek kadar olgun insanlar olduğumuzu düşünüyorum. Sorun bu değil. Ben sadece... düşünmem gereken çok şey var."

Başımla onayladım. "Tamam ama ofisten ayrılmam konusunda fikrini değiştirirsen lütfen bana bunu söyle. Seni gerçekten önemsiyorum."

Hüzünle, "Biliyorum," dedi ve gözlerini yere dikti. "Buradan San Francisco'ya uçup ailemin yanına gideceğim. Dayton'a kadar olan yolun geri kalanını tek başına uçabilir misin?"

"Evet. Tabii ki." Yüzüğü parmağımdan çıkarıp ona uzattım.

Yüzüğü alıp cebine koymadan önce bir süre baktı. Ardından ayağa kalktı ve hâlâ paketli olan sandviçini aldı. Bavulunun sapını yukarı çekip masanın etrafında yürüdü. Dudaklarını saçlarıma bastırırken, "Mutlu ol, Grace," diye fısıldadı.

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını silerek gidişini seyrettim. Ne kadar üzgün hissetsem de doğru olanı yaptığımı biliyordum. Hislerimin nötr olduğu biriyle evlenmenin iyi bir seçim olduğunu düşünerek kendimi kandırmıştım. Ve bu Alex'e yapacağım en büyük haksızlık olurdu. O, kalbindeki iyiliğin tamamını

Ninova

ortaya çıkaran ve özellikle sahip olmadığını iddia ettiği tutkulu yanını keşfetmesini sağlayacak bir kadını hak ediyordu. *Sen de mutlu ol, Alex.*

Birkaç dakika daha oturup az önce olanları sindirmeye karar vermişken birden havaalanının ses sisteminden yükselen şarkıyı fark ettim. Celine Dion'ın "My Heart Will Go On*" şarkısı, tepsilerin tıngırtısı ve sandalyelerin fayans zemindeki gıcırtısıyla birleşmişti. Hafifçe güldüm. Şarkı çalmaya devam ettikçe sinir uçlarım gerçekleşmeyi bekleyen bir amaçla titreşmeye başladı.

Ne yapacağımı biliyordum. Dayton'a gitmeyecektim. Uçuşumu değiştirmem gerekiyordu.

Yüksek bir ücret ödemek zorunda kalsam da birkaç saat sonra kalkacak Vegas uçağına bilet bulabilmiştim. Vücudumdaki her bir kas endişeyle geriliyordu ama aynı zamanda göğsüm neşeli bir beklentiyle doluydu. Zihnimde, doğru olanı yaptığımı söyleyip duran bir ses vardı. Carson'a gidiyordum.

Nişanı at. Bize bir şans ver.

Yanına gitmeden önce Trilogy'yi arayıp ona ulaşmayı denemeli miyim diye düşünmeden edemedim. Yine de bir şekilde yüz yüze olmanın, tam önünde dururken duygularımı açıklamanın daha iyi olacağını biliyordum. Her zamanki gibi cesur davranmış ve tekrar denememizi, bu sefer gerçekten denememizi istediğini açıkça söylemişti. Bana duygularını açıkladığı üç seferde de onu kendimden uzaklaştırmaya çalışmıştım. İyi bir nedenim vardı, başka birinin duygularını düşünmem gerekiyordu. Fakat gururunu ayaklar altına aldıktan sonra reddedilmek onun için zor olmuş olmalıydı. Carson'a benim de onu istediğimi söylediğimde gözlerinin içine bakmak istiyordum. Onu hep istemiştim. Kendime karşı

* Kanadalı şarkıcı Celine Dion tarafından Titanic filmi için tema olarak kaydedilen 1997 tarihli bir şarkıdır.

Ninova

;dürüst olsaydım, onun gözlerine tekrar baktığım anda hislerimin hiç yok olmadığını anlardım.

Uçağımın kalkmasını beklerken çantamdan telefonumu çıkarıp Julia'nın numarasını çevirdim.

Telefonu, "Selam, abla," diyerek açtı. "Çoktan uçaktasındır diye düşünmüştüm."

Boğazımı temizleyerek, "Aslında uçağıma binmek üzereyim, Jules," dedim. "Vegas'a dönüyorum."

Hafif bir duraksama oldu. "Neden? Her şey yolunda mı?" Ses kulağa endişeli geliyordu.

"Şey hem evet hem de hayır. Alex'ten ayrıldım."

"Ah, Gracie. Ben çok... Şey, sen iyi misin?"

"İyiyim, Julia. Biz... bizim birlikte olmamız doğru değildi. Bunu anlamam biraz zaman aldı. Bunun için üzgünüm ama aynı zamanda rahatlamış hissediyorum." Derin bir nefes aldım. "Her neyse, eve dönüyorum. Ayrıca bunu sana söylediğim için gerginim ama eve gitmemin sebebi Carson Stinger. O, hayatıma geri döndü. Kim olduğunu biliyorsun, neredeyse beş yıl önce bir hafta sonunu birlikte geçirdiğim adamdan bahsediyorum. Ve o artık bir porno yıldızı değil. O bir SEAL, daha doğrusu şu anda güvenlik şefi olan eski bir SEAL. Üstelik... şey, o beni istiyor, yani umarım hâlâ istiyordur." Duraksadım. "Ona karşı pek nazik değildim. Kafam karışıktı ve... her neyse, ben de onu istiyorum ve bunu ona söylemek için eve dönüyorum. Umarım Noel'inizi mahvettiğim için beni affedersiniz ama bunu yapmak zorundayım. Bana kalbimin sesini dinlemeyi o öğretti. Ben de öyle yapıyorum ve o benim kalbim." Bir noktada ağlamaya başlamıştım ama konuşmayı bırakamıyordum. "Bunca zamandır kalbim ondaydı, Jules. Ve bunu kimseyle paylaşmadım. Bu, beni dehşete düşürüyordu çünkü ona bir daha sahip olamayacağıma inanmıştım. Ama-"

Ninova

Hattın diğer ucundan, "Grace!" diye bir ses yükseldi. Julia'nın ses tonundan kahkaha attığı belli oluyordu ama sonra arka planda küçük bir hıçkırık duydum.

"Hoparlörde miyim?" diye fısıldadım.

Julia ve Audrey gülmeye, ağlamaya ve aynı anda konuşmaya başladılar.

"Kızlar! Ne dediğinizi duyamıyorum bile. Audrey, orada olduğunu dahi bilmiyordum." Omzumun üzerinden bir bakış attım. Neyse ki kimse ağlamaklı konuşmalarımı duyacak kadar yakınımda değildi.

Hattan Audrey'nin sesi yükseldi. "Gidip onu al, Gracie!" dedi gülerek. "Alex sana göre değildi. Vegas'ta onunla tanıştığımızda bunu biliyorduk."

Gözyaşlarımın arasından, "Neden hiçbir şey söylemediniz?" diye sordum.

"Çünkü onunla nişanlanacağını bilmiyorduk! Sonra da kendimizi kötü hissettik. Bu hafta konuyu açmaya çalışacaktık. Zor olacaktı çünkü o da yanımızda olacaktı... Ah, buna gerek kalmadı! Git ve adamını getir, Grace. Babamla konuşup onu ikna edeceğiz."

Güldüm ama sonra inledim. "Tanrım, babam. Ona ne kadar üzgün olduğumu ve durumu açıklayacağımı söyler misiniz? En kısa zamanda onu arayacağım, tamam mı?"

"Onu aramak konusunda acele etme, biz hallederiz. Ona biraz zaman ver. Her şey yoluna girecek. Ama babamı biliyorsun, önce öfkeden deliye döner; sonra da soru sormaya başlar."

"Evet, biliyorum. Çok teşekkür ederim. İkinizi de çok seviyorum."

Aynı anda, "Biz de sizi seviyoruz," diye karşılık verdiler.

Telefonu kapattım ve kendime çekidüzen vermek için lavaboya gittim. Bir saat sonra Las Vegas uçağının sırasındaydım. *Carson'a dönüyordum.*

O akşam saat yedide Vegas'a indim. Bütün günüm yolda geçmişti ve en sonunda başladığım yere geri dönmüştüm. Ayrıca hayatımın rotası dramatik bir şekilde yön değiştirmişti. Bizi havaalanına Alex götürdüğü için eve taksiyle dönmem ve kendi arabamı almam gerekiyordu.

Carson'ın tam olarak nerede yaşadığını bilmek isterdim. En başta evde olup olmadığını görmek için oraya uğramak daha iyi olurdu. Yine de bugün Trilogy'de değilse, ev numarasını bulup ona bu şekilde ulaşabilmeyi umuyordum.

Kendi mahallemden çıkıp Trilogy'ye doğru sürmeye başladım. Gerginlikten kaskatı kesilmiştim. Fikrini değiştirip beni artık istemediğine karar vermiş olabilir miydi? Hayır. Olamazdı, değil mi? Bir haftadan kısa bir sürede bunun değişme ihtimali yoktu, değil mi?

Tüm bu zaman boyunca kimseyle birlikte olmamıştı. Boğazımda bir yumru oluştu. Birlikte geçirdiğimiz son geceden beri ikimizin de başkasıyla seks yapmadığını düşünmek bana ne hissettirmeliydi bilmiyordum. Onu istediğimi söyledikten hemen sonra bu durumu değiştirecektim. Bu kararı biraz mantıkla -ve bolca hormonla- vermiştim.

Öte yandan zihnimdeki her şey berraktı, Carson'ı tekrar gördüğümden beri düşüncelerimi bulanıklaştıran kafa karışıklığı ve suçluluk kaybolmuştu. O tamamen bana aitti. Ve ben de onun olmak istiyordum. Şu anda odaklanmam gereken tek şey buydu.

Aramızda kalan tek sorun -öyle olmasını umuyordum- üzerinde çalıştığım dava ve onun arasındaki bağlantıydı. Bunu çözemiyordum ve aramızdaki ilişkinin bir yere varması için konuşmamız gerektiğinin farkındaydım. Yine de bir şekilde, bu durumun bir aciliyeti yoktu. Bana söyleyeceği herhangi bir şeyin arkama bakmadan kaçmama neden olacak bir şey olmadığını tüm varlığımla biliyordum. Ona güveniyordum. Olduğu adama güveniyordum.

Ninova

Aradan geçen zamana ve mesafeye rağmen onun hem iyi hem de dürüst olduğunu biliyordum. Tüm kalbimle *biliyordum.*

Trilogy'nin otoparkına girip asansörle lobiye çıktıktan sonra kumarhaneden geçerek Carson'ın ofisine doğru ilerledim. Her adımda kalp atışlarım hızlanıyor, heyecanım artıyordu.

Ofisinin koridoru ıssız, kapısı da kapalıydı. Önünde durdum ve hafifçe vurup beklemeden önce derin bir nefes aldım. Cevap yoktu. Kapıyı bir kez daha çaldım ama içeride olmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığına uğrayarak arkamı döndüm. Belki resepsiyona gidip içeride olup olmadığını öğrenebilirdim. Otelin ya da kumarhanenin başka bir yerinde olabilirdi.

Carson'ın ofis kapısından uzaklaşmaya başladığım sırada uzun boylu, genç, sarışın ve gözlüklü bir adam köşeyi dönüp yanıma yaklaştı. Gözleri üzerimde gezindiğinde dudakları sıcak bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Gülümsemesine karşılık verdim ve Carson'ın kapısına yaklaştığını fark edince, "Carson'la mı çalışıyorsunuz?" diye sordum.

Durdu. "Evet, yardımcı olabilir miyim?"

"Şey, emin değilim. Carson'ı arıyorum ama ofisinde değil-"

"Hayır, birkaç günlüğüne gitti. Haftaya dönecek. Masasına bir mesaj bırakmamı ister misin? Bakması için birkaç evrak bırakacaktım."

Haftaya dönecek mi? Kalbim sıkıştı. Omuzlarım aşağı çökerken sadece, "Ah," diyebildim.

Adam bana yakından baktı. "Bekle, sen Grace misin?"

"Evet. Nasıl-"

"Ben Dylan," dedi. "Şu anda Carson'la çalışıyorum ama donanmaya katılmadan önce Los Angeles'ta ev arkadaşıydık."

"Ah!" Bu beni şaşırtmıştı ama hâlâ adımı nereden bildiğini anlayamamıştım. Üstelik başka bir arkadaşının daha Trilogy'de çalışmasını ilginç bulmuştum.

"Tanıştığıma memnun oldum, Dylan. Nereye gittiğini ya da ona nasıl ulaşabileceğimi biliyor musun? Sadece ona... önemli bir şey söylemem gerekiyor."

Duraksadı. "Nereye gittiğini biliyorum ama ona telefonundan ulaşamazsın. Bugün birkaç kez denedim ve belli ki telefonun çekmediği bir yerde."

Dudaklarımdan başka bir, "Ah," sesi çıktı. Kaşlarımı çatarak başımı eğdim. "Pekâlâ, sana telefon numaramı bırakabilir miyim? Eğer Carson'a ulaşırsan ona verebilir misin?"

Cevap vermeden önce yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. En sonunda, "Şu an ona söylemen gereken şey... onu duymaktan mutlu olacak mı?" diye sordu.

Beni akmakla tehdit eden gözyaşlarını unutarak ufak bir kahkaha attım. "Sanırım," diye fısıldadım. "Öyle olmasını umut ediyorum."

Birkaç saniye daha beni inceledikten sonra, "Eğer altı saatlik bir yolculuğa hazırsan, sana nerede olduğunu söyleyebilirim," dedi. Eğer Carson'ı tanıyorsam -ki tanıyorum- buna aldırmayacağından eminim."

Duruşumu dikleştirdim. "Gerçekten mi?" Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Carson'ın nerede olduğunu biliyordu!

Alçak sesle güldü. "Evet. Ne tür bir araban var?"

"Şey, bir Honda Accord."

Başını iki yana salladı. "Olmaz. Benimkini alabilirsin. SUV aracım var. Sadece *kızıma* iyi bak, yeter."

Kumarhaneye doğru ilerlemeden önce onu takip etmemi işaret etti. Yetişmek için arkasından koştum. "O tam olarak nerede, Dylan?"

Otoparka giden yolda bana baktı. "Snowbird, Utah'ta bir kulübe kiraladı. Nasıl kayak yaptığını görene kadar bekle." Gülümseyerek benim için otopark kapısını araladı.

"Kendi başına kayak yapmak için bir kulübe mi kiraladı?"

Ninova

Başını salladı. "Carson böyle bir adam. Taburcu edildiğinden beri kara ayak basmadı. Çok istiyordu. Hepimiz çalışıyoruz, bu yüzden kimse ona eşlik edemedi."

"Hepiniz?"

Başıyla onayladı ve siyah, büyük bir SUV'nin yanında durduk. Yine de sorumu görmezden gelerek bana anahtarları uzatmakla yetindi. Kısa bir tereddütün ardından anahtarları aldım ve çantamdaki kendi anahtarlarımı çıkardım. Arabamı Carson'ın arkadaşına -bir yabancıya- veriyordum. Carson için yine bütün planlarımı ve mantığımı bir kenara atıyordum. Dudaklarımda beliren gülümsemeyi bastırmaya çalıştım.

Arabamın bulunduğu sırayı işaret ettim ve anahtarımın tuşuna basarak arabamın farlarının yanıp sönmesini sağladım. Dylan bana bakıp başını salladı ve anahtarlarımı aldı.

"Telefonunu ver." Söylediğini yaptım. Bakışlarını kendi telefonuyla benimki arasında gezdirdi ve bir şeyler yazmaya başladı.

"GPS'ine kaldığı kulübenin adresini girdim. Bana ulaşman gerekirse diye telefon numaramı da yazdım."

Telefonu geri alırken gözlerimi kırpıştırdım. Yardımı ve nazik tavrı karşısında minnettardım ama kafam da karışmıştı. Bu adamla ilk kez tanışıyordum. Eğer adımı biliyorsa, Carson'ın -ve muhtemelen kendisinin- arkadaşının davasında savcı olduğumu da biliyordu. "Bunu neden yapıyorsun, Dylan?"

Telefonunu cebine geri yerleştirdi. "Emin değilim, Grace. Sadece doğru hissettiriyor." Gülümsedi ve arkasını dönüp uzaklaşmadan önce, "Dikkatli sür," diye seslendi.

CARSON

Ateşe bir odun daha atıp yanmasını, çıkardığı kıvılcımları ve duvarlarda gölgeler oluşturmasını seyrettim. Tekrar deri kanepeye

yerleşip başımı ellerimin arasına aldım. Sabahın erken saatleriydi, dışarısı hâlâ karanlıktı ve sıcaklık donma noktasına yakındı.

Genellikle erken kalkmayı seven biri olmuştum ama ordudan sonra bunu alışkanlık haline getirmiştim.

Dün bütün günümü kayak yaparak geçirmiştim ve kaslarım hâlâ biraz ağrıyordu. Tanrım, bunu özlemiştim. Görünüşe göre kayak yapmak da tıpkı bisiklet sürmek gibiydi, tüm becerilerimin yerine gelmesi sadece birkaç saat sürmüştü.

Josh'ın yaşadığı onca şeye rağmen bir şeyden bu kadar keyif almak, kendimi suçlu hissetmeme neden olmuştu. Ancak Leland haklıydı, şu anda ofisimde olsaydım da volta atmaktan başka yapabilecek bir şeyim olmazdı. En azından Josh onu koydukları kafesten kurtulmuştu ve şimdilik güvende olduğunu biliyorduk. Kayak, benim için bir tür stres atma yöntemiydi. Sonuçta hepimizin zihinsel sağlığını olabildiğince iyi tutması gerekiyordu, Josh'a böyle yardım edebilirdik.

Pencereden dışarı baktım, günün ilk ışıkları ormanı gümüşi bir parıltıyla aydınlatıyordu. Birkaç dakika boyunca karların ışıldamasını ve ağaçların ortaya çıkmasını izledim.

Aklım uyandığımdan beri onuncu kez Grace'e kaydı. Hamle sırasının onda olduğunu biliyordum ama bu sürekli onu düşünmemin önüne geçemiyordu. Döndüğümde benimle iletişime geçmezse ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat seçeneklerim sınırlıydı. Şimdilik sadece ona güvenmek zorundaydım. Elimdeki tek şey buydu.

Ön kapıdan hafif bir kazıma sesi geldiğini duyduğumda başımı kaldırdım, duruşum dikleşmişti. Hızla ayağa kalktım ve yan masanın çekmecesindeki silahımı aldım. Herhangi bir tehlikeyle karşılaşacağımı sanmıyordum ama her zaman hazırlıklı olmak gerekirdi. Özellikle de Vegas'ta olanlardan sonra.

Sessizce ön kapıya doğru yürümeye başlamışken kapı çalındı. Titrek bir kadın sesi duyuldu. "Carson?" Donakaldım. *O... Grace miydi? Ne? Nasıl?* Mümkün değildi. Az önce onu düşünüyordum,

Ninova

muhtemelen zihnim onu bir şekilde canlandırmıştı. Yine de çılgınca bile olsa göğsümde bir umut parıltısı belirdi. Silahı kot pantolonumun beline sıkıştırıp kapıya yöneldim.

"Carson?" Tekrar konuştuğunda bu sefer sesi daha yüksekti. *Siktir. Oydu. Grace'ti.*

Büyük bir hızla kapıyı açtım. Güneşin ilk ışıkları gözüme çarpıyor, neredeyse önümü görmemi engelliyordu. İşte oradaydı. Kırmızı yanakları, uzun, ıslak sarı saçları ve karla kaplı bedeni tam önümde duruyordu. Vücudunun şiddetle titrediğini görebiliyordum ve sadece tek bir ayağında botu vardı.

Ne sikim...? Onu kucaklayıp içeri çektim. "Grace, ne...? Nasıl?" İlk ne sormam gerektiğini bilmiyordum. Zihnim aynı anda on farklı şey düşünüyordu.

Buz gibi soğuk elleriyle yüzümü tuttu, gözleri yüzümü araştırıyordu. "Asla bırakmadım, Carson."

"Bu da ne demek, Grace?" Kafam karışmıştı ve endişe doluydum. Hipotermisi vardı. Sayıklıyor olmalıydı. Ayrıca buraya nasıl gelmişti?

Başını sallayarak tekrar denedi. "Asla bırakma, bebeğim," dedi. "Hiç bırakmadım. Asla bırakmadım. O hafta sonunu. Seni." Gözyaşları gözlerini parlattı ve dudaklarından hıçkırığa benzeyen garip bir kahkaha döküldü. Gülümsemeye çalıştı fakat dişleri o kadar şiddetli bir şekilde takırdıyordu ki, bu hareketiyle sadece yüzü buruşmuştu. "Sen... beni... kendimden kurtarıyorsun. Sen... beni heyecanlandırıyorsun ve... beni korkutuyorsun ama iyi bir şekilde... tüm kontrolü elden bırakmamı sağla-"

"Grace," diye soludum. Onu iyice kendime çekerken neden burada olduğunu anlamak kalbimi aydınlattı ve boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu.

Kulağıma, "Asla bırakmadım," diye tekrarladı. "Asla bırakmadım." Onu kucaklayarak içeri taşıdım ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım.

BÖLÜM 28

GRACE

Carson beni ateşin önüne oturtup ıslak ceketimi çıkardı. Kanepeden bir battaniye aldı ve omuzlarımın etrafına sardı. Dişlerim o kadar yüksek sesle birbirine vuruyordu ki kendi düşüncelerimi bile güçlükle duyabiliyordum.

Yumuşak bir sesle, "Grace, bebeğim," dedi. "Ne oldu? Buraya nasıl geldin?"

"Her şeyi bitirdim."

Islak çoraplarımı çıkarırken gözleri benimkilere kaydı. Bakışlarına şaşkınlık, neşe ve umut dolmuştu.

Titreyerek, "Noel için eve uçarken fark ettim," diye devam ettim. "Bunu hep biliyordum ama... sadece... havaalanının ortasında fark ettim ve Alex'e söyledim. Birbirimiz için doğru kişiler değildik, Carson. Hiçbir zaman olmadık. Bence o da bunu biliyordu. Bu yüzden ondan ayrıldım ve eve uçtum. Seni bulmak, sana söylemek için Trilogy'ye gittim." Tekrar ağlamaya başladım. "Sana tüm bu yıllar boyunca... tüm bu süre boyunca, gerçekten hiç bırakmadığımı söylemek için. Hiç bırakmadım."

Donmuş ayaklarımı elleri arasında ovuştururken bana baktı. Konuşurken beni izliyordu, yüzünde aynı nazik ifade vardı.

Ninova

"Arkadaşın Dylan bana nerede olduğunu söyleyip arabasını verdi."

"Gerçekten mi?" Başını hafifçe sallayıp sırıttı. "Kahretsin, o çocuğu cidden seviyorum. Bekle." Ayağa kalkıp odadan çıktı. Bir dakika sonra geri döndüğünde elinde bir havlu tutuyordu. Nazikçe saçlarımı kurulamaya başladı.

"Devam et," dedi yumuşakça. "Botunun tekini kaybettiğin kısmı anlat."

Titremem artık büyük ölçüde durmuştu ve ateşin sıcaklığı, soğuk bedenime sızarak uzuvlarımı ısıtıyordu. İç çekip battaniyeyi etrafıma daha sıkı sardım.

"Eh, kulübeye yaklaşmaya başladığımda dikkatim dağıldı ve... benzinim bitti. Yine de tepenin hemen aşağısındaydım. Dylan'ın cipini yolun kenarına çekebildim ve geri kalanını yürüdüm."

Carson kaşlarını çattı. "Yaralanabilirdin."

Uzanıp elimi yanağına koydum, hafif kirli sakalı tenimde pürüzlü bir his bırakıyordu. Birkaç kez gözlerini kapatıp elime doğru eğildi. "Yaralanmadım. Sadece üşüdüm. Kapından birkaç yüz metre ötede botumu kaybettim ama umurumda da değildi. Sadece devam ettim çünkü güneş doğuyordu ve..." Boğazımdan küçük bir hıçkırık kaçarken yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Gün doğumlarının bana hep seni hatırlatacağını söylemiştim ve bunca zaman boyunca hep öyle oldu."

"Birkaçını görmek için uyandın mı?" diye sordu şakacı bir tonda.

Hafifçe güldüm. "Evet ama birkaç taneden daha fazlaydı çünkü her gördüğümde seni yanımda hissediyordum."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapatıp dudaklarını nazikçe benimkilere bastırdı. Sonra dudaklarını tek tek gözkapaklarımda gezdirip en son da burnumun ucunu öptü. "Ben de. Tüm bu yıllar boyunca güneş doğarken yanında seni de getirdi."

Dolgun dudaklarını hafifçe benimkilere sürterken burnumu çektim. O dudakların tadına bakmadım, sadece varlığını ve sıcaklığını hissederek içime çektim.

"Asla bırakmadım ama hâlâ donmuş durumdayım."

Carson güldü, gözleri parlıyordu. "İyi tarafından bakarsak, sanırım iyileştim. Artık sinematik terapiye gerek yok," dedi.

İkimiz de gözlerimizi birbirinden ayırmadan gülümsedik. Bakışları sıcacıktı. Saçımı geriye doğru taradı. "Konuşmamız gereken çok fazla şey var," dedi sessizce.

Başımı salladım. Zamanımız vardı.

"Ama önce seni sıcak jakuziye götüreceğim, sonra da yatağa taşıyacağım."

"Evet," diye fısıldadım. Aniden kanım ısınmış, adeta arzuyla kaynamıştı. "Evet."

Beni kanepeden kaldırıp elimi tuttu ve kulübenin arka tarafındaki bir kapıya götürdü. Ardından kapının arkasındaki raftan birkaç büyük havlu aldı. "Kıyafetlerini çıkarıp bunu etrafına sar. İlk birkaç saniye çok soğuk olacak ama buna değecek, söz veriyorum."

Kıyafetlerini çıkarmaya başladı ve uzun kollu tişörtünü kafasından çekip çıkardığında güçlükle yutkundum. Daha önce de güzeldi ama şimdi... Gerçek hayattaki erkeklerin böyle görünmesinin mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Altın rengi teni pürüzsüzdü, kasları sert ve kusursuzdu, tek bir yağ bile yoktu. Karşımda *fazla büyük* duruyordu, bir tür tanrı gibiydi. "Carson, sen... çok..." Utanmazca çıplak göğsüne baktıktan sonra bakışlarımı *boxer*ının ardındaki şişkinliğe çevirdim. "Jakuziyi es geçebiliriz."

Alçak sesle güldü. "Hayır, suya girmen gerekiyor. Hem ısınacak hem de rahatlayacaksın. En azından birkaç dakikalığına. Bütün gece araba kullandın."

Kalbinin solunda, omzunun yan kısmında küçük yara izi olduğunu gördüm. Kurşunun vücudundan çıktığı yer olmalıydı. Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım. Eğer her şey biraz daha

Ninova

farklı olsaydı, şu anda onunla birlikte olamazdım. Eğilip yara izini öptüm. Başımı kaldırdığımda Carson'ın bakışları yoğun ve şefkatliydi ama hiçbir şey söylemedi.

Kazağımın eteğine uzanıp yukarı çekti. Onu başımın üzerinden çıkarırken gözlerimi kapattım, ardından uzanıp kot pantolonumun düğmesini çözdü. Bakışlarım onunkilere dokunduğunda, ela gözlerindeki sıcaklığın arttığını fark ettim.

Kumaş ıslak olduğu için tamamen çıkarabilmem birkaç dakikamı aldı. Onu da çıkardıktan sonra sadece siyah iç çamaşırlarımla kaldığımda doğruldum. "Kahrolası derecede güzel," diye mırıldandı Carson.

Bana bakışı her zaman güzel ve arzulanır hissetmeme neden olmuştu. Geçen zaman bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Göğsümün ön tarafına uzanıp sutyenimin klipsini açtım. Kopçalar iki yandan serbest kaldığında Carson'ın boğazından küçük bir inilti yükseldi. Gözleriyle beni içine çekiyordu.

Uzanıp askıları omuzlarımdan aşağı çekerek sutyenin yere düşmesine izin verdi. Yoğun bakışları altında meme uçlarım sertleşmişti.

Gözleri üzerimde gezinirken, "Nefesimi kesiyorsun," diye fısıldadı.

Tanrım, basit bir striptiz bile tahrik olmama yetmişti. Giysilerimin ıslaklığı düşünüldüğünde hareketlerim pek de zarif değildi fakat kısa bir süre önce donmak üzere olmam, kanımı daha da ısıtmaktan başka bir işe yaramamıştı. Belki de sebebi Carson'ın ağır bakışlarını vücudumda gezdirirken altdudağını emmesi, belki de aradan çok uzun zaman geçmesiydi. Ve bu defa o bana aitti. Bunu özellikle konuşmamıştık ama doğru olduğunu biliyordum. O benim, ben de onundum. Sadece bu bilgi bile baş döndürücü bir afrodizyaktı.

İkimiz de aynı anda aşağı uzandık ve altımızdakileri çıkardık. Aleti serbest kaldığında farkında olmadan bacaklarımı birbirlerine

Ninova

bastırdım. Titriyordum ama sebebi soğuk değil, tahrik olmamdı. Carson önce kendi kalçalarına, ardından benimkilere bir havlu sardı ve beni kollarının arasına aldı. Güldüğümde onun da dudakları yukarı kıvrıldı. "Ayaklarının tekrar üşümesini istemiyorum," diyerek bir eliyle arka kapının kilidini açtı.

Soğuk ve karlı hava karşısında kollarımı ona dolayıp yüzümü boynunun kıvrımına koydum. Tenini içime çekip o noktadan yayılan, ölene kadar unutmayacağım kokusundan memnun bir şekilde mırıldandım.

Onu tatmak için dilimi dışarı çıkarmaktan kendimi alamadım. Tadı hafif tuzluydu ve dilimin üzerinde bıraktığı hissin keyfini çıkardım. Her noktasını tatmak istiyordum.

Boğazından küçük bir hırıltı yükseldi ve birkaç metre uzaklıktaki jakuziye doğru yürürken vücudu hafifçe titredi.

Ben sıcak, buharlı suya girerken Carson da havlularımızı arkasındaki bankın altına yerleştirdi ve motorları açmak için bir düğmeye bastı.

Ah, Tanrım, cennet. İç çekerek suya gömüldüğüm sırada Carson da jakuziye adım atıp yanıma yerleşti.

Gözlerim kapandı ve etrafımda dönen sıcak suyun verdiği leziz hisle inledim. Vücudumdaki her kasın gevşemesine, stresin ve duygusal birikimin gergin bedenimden çıkmasına izin verdim. Birkaç dakika sonra o kadar ısınmıştım ki alnımın terlediğini hissettim. Kısa bir süre önce vücudumda zonklayan arzu hâlâ oradaydı ama bir anlığına geri planda kalmıştı.

Carson'a baktığımda bana gülümsediğini gördüm. "Bunu özlemişim," dedi.

"Neyi?" diye mırıldandım.

"Zevk alırken yüzünde beliren ifadeyi."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve hayatıma geri dönüşünün ardından ilk kez yüzünü gerçekten incelemek için kendime izin verdim. Her zaman izleyen, gözlemleyen, etrafında yaşananları anlayan o

derin ela gözlerine ve uzun, koyu kirpiklerine baktım. Bakışlarımı yüzündeki güzel çizgilerde ve vücudumun herhangi bir yerinde sürekli istediğim dolgun dudaklarında gezdirdim. "*Seni* özledim," dedim. "Seninle ilgili her şeyi özledim." Parmaklarımı uzatıp sert çenesine dokundum ve birkaç günlük sakalını okşadım, elimin altında pürüzlü bir his bırakıyordu. Ardından başparmağımla dudaklarının kıvrımlarına dokundum ve eğilip onu hafifçe öptüm. Elini boynumun arkasına kaydırıp başımı daha da yaklaştırarak öpüşüme karşılık verdi.

Hafif hafif kar yağıyordu, güneş gökyüzünün en tepesindeydi ve etrafa iç ısıtan bir parlaklık yayıyordu. Ağaçlar rüzgârın esintisiyle titrediğinde mutluluktan ve aldığım hazdan titredim. Hem kader hem de rüya gibi görünen bu ana duyduğum minnet duygusu göğsümden taşacaktı.

Birkaç dakika boyunca yavaşça öpüştük, dillerimiz nazikçe birbirlerini okşadı. Daha sonra derin bir iç çekişle öpücüğün arasından inledi ve dilini daha derinlemesine soktu. Artık bedenimin her bir noktası titriyordu. Bu his uzuvlarımda dolaşıyor, hücrelerime yayılıyordu. Aman Tanrım, tadı... Bunca yıldır onsuz yaşamayı nasıl başarabilmiştim?

Memelerimi göğsüne bastırıp üstüne çıktım. Artık bacaklarımı iki yanından sarkıtmış bir şekilde oturuyordum ve ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu. Islak bedenimi onunkine sürttüm ve tenlerimizin birbirleri üstünde kayışının keyfini çıkarttım.

Dudaklarımızın arasından kesik soluklar çıkana dek öpüşmeye devam ettik, hareketlerimiz artık vahşi bir hal almıştı. Bedenim rahatlamış olmasına rağmen hâlâ gergindi, bu da muhtaç ve çaresiz hissetmeme neden oluyordu.

Carson aniden geri çekildi, güçlükle nefes alıyor gibiydi. Yüzünde o kadar gergin bir ifade vardı ki acı çektiğini düşündüm. "Grace, bebeğim, yavaşlamamız gerek. Daha fazla dayanabil-"

Dudaklarına karşı, "Hadi içeri girelim," diye fısıldayıp ondan uzaklaştım.

Hızla ayağa kalkıp bankın altından havluları aldı ve kendimi sudan çıkarırken bir tanesini bana uzattı. Jakuzinin kenarına uzanıp motorları kapattı. Her şeyi adım adım yapışını izledim, gözlerimi üzerinden ayıramıyordum. Hareket ettikçe teninin altındaki kaslar dalgalanıyordu. Tanrım, mükemmeldi.

İçeri girdiğimizde arka kapıyı arkamızdan kilitledi ve beni koridordan geçirip küçük bir yatak odasına götürdü.

Gözlerimi yıpranmış, siyah mobilyalarla dolu rahat odada gezdirdim. Dört direkli büyük bir yatağı vardı ve üstüne beyaz, kuştüyünden bir nevresim serilmişti. Carson sadece birkaç saniye önce yataktan kalkmış gibi örtüler dağılmıştı.

Tekrar Carson'a döndüğümde bana doğru bir adım attı. Havluyu vücudumdan sıyırıp saçlarımın arasından geçirirken yüzünü inceledim, bakışlarımız birbirlerinden ayrılmıyordu. Yüzündeki ifadeyi sevmiştim, yüz hatlarını sertleştiren yoğunluğa rağmen gözleri hâlâ şefkatle doluydu. O bakışlarda arzusunu ve kalbini gördüm, ikisi de bana aitti.

İlk geldiğimde yaptığım gibi, "Asla bırakma, bebeğim," diye tekrarladım.

Gülümsediğinde gamzesi belirdi ve aniden kendimi yatağa çarpana kadar geriye doğru yürürken buldum. Bir an sonra üzerimdeydi.

"Asla," dedikten sonra dudaklarını benimkilerin üstüne örttü.

CARSON

Yorganı üzerimize çektim ve birbirimizin tadına vararak uzun dakikalar boyunca derin derin öpüşürken kendimi yumuşaklığına bastırdım. Onun içinde kaybolmuştum, dudaklarını öperken ve ellerimi teninde gezdirirken çıkardığı sesler aklımı başımdan almıştı. Grace'im altımda, çıplak bir şekilde yatıyordu. Sanki bu

Ninova

sabah hiç uyanmamıştım ve hâlâ bir rüyanın içindeydim. Fakat öyle olmadığını biliyordum. İçimde titreşen neşe, arzuyla birleştiğinde daha önce böyle bir şey deneyimlemediğimi düşünmeden edemedim.

Dudaklarından ayrılıp başparmağımı yanağında gezdirerek yüzüne baktım. Buradaydı. Karla kaplı kilometrelerce yolu aşarak bana gelmişti. Ve şimdi biliyordum ki, benim gibi onun da bir parçası beni hep hatırlamıştı. Kalbim sıkıştı. O benimdi. *Sonunda.* Göğsümde güçlü bir sahiplenme duygusu belirdi. Bunun tadını çıkardım ve beraberindeki duygusal hassasiyeti kabul ettim. Her zaman böyle olması gerekiyordu. Grace başını arkaya atıp adımı mırıldanırken tekrar eğilip dudaklarımı boynundan aşağı kaydırdım.

Parmakları tenimde ürperti yaratarak bacağımın üzerinde hareket ediyordu. Kaya gibi serttim, aletim zonkluyordu ve kalçalarım içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Hızla içine girip ona sahip olmak istiyordum. Çok uzun zaman olmuştu, muhtemelen içine girdikten sonra birkaç dakikadan fazla dayanamayacaktım. Anlayacağını umuyordum. İkinci... üçüncü... hatta dördüncü rauntta bunu telafi edecektim.

"Komik olan ne?" diye fısıldadığında, tenine değen dudaklarımın kıvrıldığını fark ettim.

"Hiçbir şey," dedim. "Sadece mutluyum. Ve seni istiyorum."

"Bana sahipsin."

Meme uçlarından birini ağzıma aldım, kalçalarını bana doğru itene ve elini aramıza uzatıp aletimi içine sokmaya çalışana kadar onu emdim. "Bekle, Grace," diye fısıldadım. "Bunu ben de istiyorum ama-"

Başını iki yana salladı. "Lütfen, umurumda değil. Sadece içimde olmanı istiyorum. Buna ihtiyacım var. *Lütfen.*"

Karşı çıkacak durumda değildim. Aletimin başını onun girişine hizalarken ellerim titredi. Bir bacağını kıçıma doladığı anda onun sıkı, ıslak sıcaklığının içine daldım.

Sikimin etrafında bıraktığı nefis his karşısında inledim. "Yüce İsa." İç kaslarıyla beni sıkıştırıyordu. "O kadar güzel ki... Tanrım..." Söylediklerimin anlamsız olduğunun farkındaydım, aldığım hazla bildiğim tüm kelimeleri unutmuş gibiydim.

Ufak bir kahkaha attı ve iç kasları beni daha sıkı kavradı. Onu öpmeye devam ederek dudaklarını ısırdım. Şu anda mümkün olan her noktadan vücutlarımız bağlansın istiyordum. Hareket etmeye başladım, bedenim kontrolü ele almak istiyordu. Ne kadar yavaş olmaya çalışırsam bedenim o kadar fazla titriyordu.

Grace kendimi tuttuğumu anlamış gibi kalçalarını hafifçe yukarı kaldırdı. "Yavaş olmanı istemiyorum."

Tanrı'ya şükür. Cümlesinin ardından hareket etmeye başladım. Sadece fiziksel zevkin tadını çıkarmakla kalmıyor, aynı zamanda Grace'e mümkün olan en samimi şekilde bağlı olmanın gerçekliğinin keyfini sürüyordum.

Her iki bacağını da kalçalarımın etrafına dolayıp daha derine girebilmem için pelvisini yukarı doğru kaldırdığında hızlandım. Vücudum kendi isteğiyle hareket ediyor; onunkine çarpıyor, itiyor ve uzun zamandır mahrum bırakıldığı zevki alıyordu. "Grace," diye soludum. Hem uyuşturulmuş hem de fazla canlı hissediyordum. Her bir sinir ucum arzuyla şarkı söylüyordu.

"Carson. Carson..." Soluk soluğa ismimi fısıldaması, zirveye biraz daha yaklaşmama neden oldu.

Omurgamda başlayan karıncalanmayı hissedebiliyordum, kasıklarımda kıvranan orgazmı yakalamak için hareketlerimi iyice hızlandırdım. Onu çılgın gibi istiyor, adeta ihtiyaç duyuyordum.

Doruk noktasına ulaştığımda aletim içinde seğirmeye başladı ve Grace'in dudaklarından bir çığlık döküldü. Kendimi ileri doğru itip içine boşalırken kaslarının etrafımda titreştiğini hissettim. Yüzümü boynuna gömdüm ve inleyerek kokusunu içime çektim.

Ninova

Birkaç saniye boyunca hareketsiz bir şekilde üzerinde yattım, titremelerimiz yavaş yavaş azaldı ve en sonunda da tamamen kayboldu.

Boynuna doğru horluyormuş gibi yaptığımda güldü, hâlâ yarı yarıya sert olan aletim bu hareketle kayarak içinden çıktı.

Başımı kaldırıp kahkahayla ısınan gözlerine baktım. Güzel yüzüne karşı sırıtıp onu öptüm. Dudaklarımı onunkilerle buluşturduğumda aklıma gelen şeyle gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum. "Prezervatif kullanmadım. Çok özür dilerim. Şu anda burada yok ama kahretsin, bir an bile aklım-"

"Sorun değil. Zaten zamanlama yanlış. Reglim birkaç gün önce sona erdi, endişelenecek bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Tamam." Yatakta yuvarlanıp onu kendime çektim. Kısa bir süre sessizce tavanı izledim. Pornolar dışında seks yaptığım onca yıl boyunca hep prezervatif kullanmıştım. Birkaç saniyeliğine bunu düşündüm, bu sefer kullanmamış olmamızı umursayacak durumda değildim. Umursamam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum işte.

Bir süre sonra nefes alış verişlerinin yavaşladığını hissettim. Örtüyü boynumuza kadar çekerken sırıttım. Uyuyordu. Bütün gece ayakta olduğunu düşününce bu şaşırtıcı değildi.

Grace'in kollarımda olduğuna inanamıyordum. Üzerime çöken minnettarlığı ve derin huzuru hissedebiliyordum. Beraberinde dinginliği ve rahatlığı da getirmişti. Bu hisse teslim oldum. Dışarıda yağan kara rağmen içerinin sıcaklığında rahat bir uykuya daldım.

BÖLÜM 29

GRACE

Gözlerimi yavaşça aralayıp etrafımı saran sıcaklığa sokuldum. Hafızam yerine gelmeye başladığında mutluluk ve memnuniyetle dolu bir şekilde iç geçirdim. *Carson.* Ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum çünkü perdeler kapalıydı, odaya da karanlık hâkimdi. Carson burada değildi. Uykusunda konuştuğunu duymak için kısa bir süreliğine uyandığımı hatırladım. Ne demişti... *Ara?* Bu bir isim miydi? Kısa bir süreliğine de olsa içimde tedirgin bir his belirdi.... *Hayır.* Bu noktayı çoktan aşmıştık.

Birkaç dakika boyunca öylece uzanmaya devam ettim. Yeniden onunla birlikte olmanın ne kadar doğal geldiğini düşündüm. Onunla, bu rüya kadar güzel kulübede daha fazla vakit geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Bu yer, dünyadan uzakta bir sığınak gibiydi.

Doğrulduğumda dolabın yanında duran spor çantasını gördüm ve yanına gidip içine göz attım. Kulübe soğuktu ama donmuyordum. İçeriye hafif de olsa yanan bir odun kokusu yayılmıştı.

Carson'ın çantasının en üstünde termal bir üstlük vardı. Onu başımdan geçirip çantayı biraz daha karıştırdım ve bir *boxer* buldum. İç çamaşırını giyip bel kısmını büktüm, bu şekilde üzerimden düşmeyecekti.

Ninova

Koridorun hemen karşısındaki banyoyu kullanıp dişlerimi fırçaladıktan sonra evin ön tarafına yöneldim. *Neredeydi?*

Taş şöminede harlı bir ateş yanıyordu ve artık soğuktan aklımı kaybedecek noktada olmadığım için sıcak kulübeyi tam olarak inceleyebilirdim. Mutfak, oturma odasının hemen arkasındaydı. Açık bir plan olmasına rağmen, iki alanı ayıran üst dolaplı bir tezgâh olduğu için mutfağın tamamını göremiyordum. Mobilyalar rahat ve rustik bir görünüme sahipti. Kanepenin kollarına ve yemek masası sandalyelerine örtüler serilmişti. İnsanın içine gömülüp bir süre orada kalmak isteyeceği türden bir odaydı.

Her duvarda, kulübeyi çevreleyen karla kaplı çam ağaçlarını gösteren büyük camlar vardı. Dışarıda kar atıştırmaya devam ediyordu.

"İyi uyudun mu, Buttercup?" Carson'ın kollarını arkamdan bana doladığını hissettim. Boynumun yan tarafına bir öpücük kondurduğunda ona daha iyi erişim sağlamak için başımı yana eğdim.

"Hımm," diye mırıldandım. "İşte buradasın. Neden bana Buttercup diye hitap ediyorsun?" Dudaklarının tenimde bıraktığı histen keyif alarak başımı biraz daha eğdim.

Bir anlığına duraksadığını hissettiğimde ona doğru döndüm. "Çocukken," diye başladı; bakışları sıcacıktı. "Büyükannemin bahçesinden düğünçiçekleri toplardım. Topladıklarımızdan birini benim, diğerini de onun çenesinin altına tutardık. Büyükannem *eğer çiçek sarı görünürse, bu tereyağını sevdiğimiz anlamına gelir* derdi."

Başımı eğerek gülümsedim. Carson'ın küçük bir çocukken büyükannesinin çenesinin altına bir çiçek tuttuğunu ve ona özel hissettiren bu aptalca oyunu oynamasını hayal etmek hoşuma gitmişti.

"Düğünçiçeğinin nasıl bir parıltı oluşturduğunu sorduğumda ise," diye devam etti. "*Bir şey sana mutluluk getirdiğinde, o şeyin*

Ninova

parıltısının bir parçası haline gelirsin ve seni de parlatır demişti. Grace, seni ilk gördüğümde parladığını düşündüm. Oysaki senden hoşlanmadığımı sanmıştım," derken hafifçe güldü, yüzünde şefkatli bir ifade belirmişti. "Yine de parladığını inkâr edemedim. Beni o kadar farklı bir şekilde mutlu ettin ki, böyle bir şeyin mümkün olduğunu dahi bilmiyordum. O hafta sonu oradan ayrıldığında bile parıltını yanımda taşıdım ve asla bırakmadım."

"Ah, Carson," diye soludum. Onu kendime çekip dudaklarını öptüm. Uzun bir süre boyunca birbirimize sarılarak orada durduk. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bana verdiği şey ışıltılı bir kâğıda sarılı değildi ya da bir kurdeleyle bağlanmamıştı. Ancak yine de bir hediyeydi, bana kalbini vermişti. Ve nihayet defalarca kez sorduğum Buttercup sorusuna beklediğimden çok daha iyi bir cevap vermişti. Güneş pencereden süzülüp üzerimize düşerken, "Bu arada saat kaç?" diye sordum.

"Henüz öğle vaktindeyiz. Yaklaşık beş saat uyudun."

Kolları arasında tekrar dönüp büyük pencerelerden dışarı baktım. "Burası çok güzel."

"Biliyorum, burayı çok seviyorum. Bir gün buradan bir yer satın almayı umuyorum." Çenesini omzuma yaslayıp burnunu hafifçe boynuma sürterken, "Seni kayak yapmaya götürmeme izin verecek misin? Belki yarın?" diye sordu.

Yumuşak bir şekilde güldüm ve ondan uzaklaşıp deri kanepeye yerleştim. Çıplak bacaklarımın üzerine bir örtü çekerken, "Elbette," diye karşılık verdim. "Seni utandırmamayı umuyorum. Duyduğuma göre bu işte iyiymişsin ama..."

Güldü. "Eh, şu anda gerilmediğimi söyleyemem. Belki de gururumu korumak için seni önümüzdeki birkaç gün yatakta tutmalıyımdır." Yanıma oturup beni kollarına çektiğinde başım göğsüne yaslanmıştı. Güldüm. "Hımm... bu konuda iyisin. Aslında fena fikir değil."

Alçak sesle gülüp nazikçe saçlarımla oynadığı sırada karın yağışını izledim.

Birkaç dakika sonra, "Aç mısın?" diye sordu. "Kahve yaptım."

"Kahve kulağa harika geliyor. Ayrıca açlıktan ölüyorum." En son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlamıyordum.

"Pekâlâ. Sen uyurken gidip Dylan'ın SUV'sini getirdim. Garajımda yedek olarak bulundurduğum bir bidon benzin vardı. Bavulunu da içeri taşıdım." Başıyla kapının yanında duran, yüz yıl önce Dayton için hazırladığım bavulumu işaret etti.

"Teşekkür ederim. Benzinimin bitmesi çok aptalcaydı. Genelde bundan biraz daha becerikliyimdir."

"Hayır, aklın başka şeylerle meşguldü," diye karşı çıktı. "Ellerimle, ağzımla ve... evimin içindeki birkaç *tesisat sorunuyla*."

Güldüm. "Bu bir tür kod adı mı?"

"Kulağa pek seksi gelmeyen türden."

Yüzümü buruşturdum ve beni ısırıyormuş gibi yaptığında bir kahkaha attım.

Carson ayağa kalkıp mutfağa ilerlediğinde keyifle ateşin yanışını izledim ve on dakika boyunca arkamda yemek hazırlarken çıkardığı sesleri dinledim. Odaya elinde bir fincan kahve, bir tabak çırpılmış yumurta ve tostla geri döndü.

"Kahveni böyle sevdiğini hatırlıyorum," dedi. "Ama yumurtalarını nasıl sevdiğini bilmiyorum. Umarım bu şekilde hoşuna gider."

Gülümseyerek, "Yumurtalarımı böyle seviyorum," diye karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Ben yemeğe gömülürken o da kanepeye oturdu. Başımı kaldırınca elindeki kahveyi yudumlarken küçük bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettim. Yemeğimi bitirip tabağı sehpanın üzerine koydum. Carson biraz yana kaydığında iç çekerek başımı omzuna yasladım ve kahvemden bir yudum aldım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hmm, seni, beni, bizi."

"Bunu sevdim," dedi Carson. "Bizimle ilgili ne düşünüyorsun?"

"Bu durumun ne kadar doğru hissettirdiğini düşünüyordum. Bunu anlamamın bu kadar uzun sürmesinden dolayı ne kadar üzgün olduğumu..."

Kısık sesle gülü. "Bir hafta sürdü, Grace."

Gülümsedim ve başımı çevirip boynunun kıvrımını öptüm. "Çok uzun."

"Başka şeylerle meşguldün. Seni dehşete düşürmüş olmam normaldi, çok fazla üzerine geldim."

"Üzerime gelmeni seviyorum."

Gülümsedi. "Biliyorum, Buttercup."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım, artık takma adımın anlamını bildiğim için içim ısınmıştı. "Sadece fazla abartma," diye uyardım.

Güldü. "Lütfen. Buradaki asıl patron sensin. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Gözlerinde şefkatli bir bakış belirdi. "Senin için her şeyi yaparım, Grace. Senin için bir ejderhayı bile öldürürüm."

Onu yavaşça öptüm ve birkaç dakika boyunca birbirimize sarılı halde kaldık. Birden uykusundan uyanırken söylediği şey aklıma geldi. Ona tekrar bakabilmek için geri çekildim. "Bu sabah uykunda bir isim söyledin."

Hareketsiz kaldı. "Öyle mi?"

"Evet." Duraksadım. "Carson, Ara kim?"

CARSON

Kalbim göğsümde tekledi. Ara kim miydi? Arkama yaslanıp elimi kısa saçlarımda gezdirdim.

Grace beni inceledi, yüzümdeki sıkıntılı ifadeyi fark ettiğinde kaşlarını çattı ve bana daha yakından bakabilmek için oturuşunu değiştirdi.

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldım, o vereceğim cevabı beklerken düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Grace'e bunu anlatmaya hazırdım. Eğer bundan sonra birlikte olacaksak bunu bilmesi gerekiyordu. Bu benim hayatımın bir parçasıydı.

"Ara, Afganistan'da öldürmek için gönderildiğimiz yakalaması zor bir hedef tarafından tecavüze uğrayan ve dövülen on dört yaşında bir kızdı. Onu yaralarından dolayı ölmek üzereyken bulduk. Gözlerimizin önünde öldü."

Grace elini bir an için dudaklarına götürdü. "Ah, Carson. Çok üzgünüm." Durdu. "Biz derken birliğinizi mi kastediyorsun?"

"Evet. Göreve gitmiştik ve oldukça kısa bir sürede başarıya ulaştık. Ama hedefin saklandığı depoya girdiğimizde beklemediğimiz bazı şeylerle karşılaştık, hayal edebileceğin en kötü koşullarda yaşayan bir oda dolusu kadın ve kız çocuğu da buna dahildi." Devam etmeden önce bekledim. O kapıyı açışımızı, hepimiz irkilirken kokunun hemen üzerimize çöküşünü ve sonra bize bakan dehşete düşmüş gözleri görmek için el fenerlerimizi içeriye tutuşumuzu anımsadım. Tuvalete ya da suya erişimlerine bile izin vermemişlerdi. Sığır gibi, hatta sığırdan da beter bir şekilde orada zorla tutuluyorlardı.

Temkinli bir sesle, "İnsan ticareti mi yapıyorlardı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. O odada altı yaşından küçük kızlar da vardı. Hasta bir piçin cinsel oyuncağı olmakla lanetlenmişlerdi."

Sessizce beni izledi, gözleri şok ve üzüntüyle irileşmişti.

"Ara, onlar için akşam yemeği hazırladıklarında kaçma şansı bulmuş. Gardiyanlar onu yakalayıp tecavüz etmişler. Ellerinden gelen her şekilde onu istismar etmişler. Onu düşünmek dahi istemediğim şekillerde incitip aşağılamışlar." Ara'yı ve özgürlüğe kaçma girişimi yüzünden maruz kaldığı cezayı düşündüğümde

Ninova

boğazımda her zaman oluşan yumruyu yutarken sesim kısıldı. "Hepsi sırayla ona tecavüz etmişti, ardından da bilincinin kapanmasına neden olacak kadar kötü dövmüşlerdi. Detayları daha sonra, çevirmenimizin zorla orada tutulan diğer kadınlardan bazılarıyla konuşması sayesinde öğrendik."

Grace'in gözlerinde yaşlar birikmişti, konuşmaya devam ederken elimi tutup kalbine götürdü.

"İnsan tacirlerini öldürdükten ve Ara'yı bulduktan sonra onu dışarı taşıdık. Yaralarını elimizdeki malzemelerle mümkün olduğunca temizlemeye çalıştık. Ama iç organlarının aldığı hasar çok fazlaydı. Hastaneye gitmeye ihtiyacı vardı ve onu hastaneye götürmemize imkân yoktu. Ona morfin verdik ve gece boyunca yanında kaldık. Sırayla elini tutup ona aklımıza gelen her hikâyeyi anlattık. Güneş doğmaya başladığında elini tutma sırası bana geldi ve ona senden bahsettim. Her sabah güneş doğarken seni nasıl düşündüğümü anlattım. Ve yemin ederim ki bana gülümsedi, Grace. Gözlerimin içine bakıp gülümsedi. Ve sonra da... hayatını kaybetti."

"Ah, Tanrım," dedi Grace acı dolu bir fısıltıyla.

Pencereden dışarı baktım, o sabahı hatırladığımda önümde bomboş bir çöl belirdi. Işığın Ara'nın gözlerinden nasıl yansıdığını hatırladım. Uzak ülkelerden gelen genç bir kız bu dünyadan kayıp gitmişti, gökyüzü turuncu çizgilerle parlarken parmakları benimkini tutuyordu.

"Bu anıyla nasıl başa çıkıyorsun, Carson?" diye sordu. "Bunun üstesinden nasıl geliyorsun?"

Sorusunu düşündüm. Ülken için savaşmaya gitmenin ne anlama geldiğini fark ettim. Kimse bana tanık olabileceğim insanlık dışı olayların ruhuma işleyip beni geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştireceğini söylememişti. Kimse bana binlerce kilometreye ve geçen yıllara rağmen oradaki tek bir anın aniden aklıma gelebileceğini söylememişti. Nerede olduğum, ne hissettiğim, ne

gördüğüm önemli değildi; o tek kare, tekrar, tekrar, tekrar ,ve tekrar zihnimde canlanıp duruyordu. Bu hissin ne kadar güçlü olacağı konusunda beni uyarmamışlardı. Dizlerimin üzerine çöküp başımı tutacağımı ve bunun gibi dehşet verici olayların yaşanması önemsizmiş gibi güneşin her gün doğup batmaya devam ettiği bir dünyada yaşamayı reddeceğimi asla söylememişlerdi.

"Bunu hiçbir zaman unutamayacağım. Asla üstesinden gelemeyeceğim," dedim. "Ama bununla bir sorunum yok. Unutmaktansa bunu tercih ederim. Ara bunu yaşadı. Karanlığı delen o ilk ışık huzmesine kadar dayanabildi. Ona göre, o ışığın küçük bir parça özgürlük olduğunu düşünmek istiyorum. Ya da belki sadece umut ediyorum. Bu noktada yapabileceğim tek şey hatırlamak."

Grace titrek bir nefes verdi. Elimi tutup kalbine götürdükten sonra dudaklarını yara izleriyle dolu avucuma eğip yumuşakça öptü.

Onu izledim, yüzü acıyla buruşmuştu. Sadece hikâyesini duyduğu genç bir kız adına hissettiği bariz kalp kırıklığı beni derinden etkilemiş, içimi rahatlatmıştı. Geri çekildiğinde, "Diğer kurbanlara ne oldu?" diye sordu.

"Hepsi çevredeki küçük, yoksul köylerden geliyordu. Kasaba halkı ailelerini bulmalarına ve onları ait oldukları yere geri götürmelerine yardımcı oldu. Çoğunlukla, onlara yakın bir kasaba veya şehirde temizlik işi gibi bir şey olduğu söylenmişti. İnsan ticaretinde genellikle izlenen yöntem budur. Bazı durumlarda aileler bile kızlarını, onlara sağlayabileceklerinden daha iyi bir durum olduğunu düşündükleri bir yere satıyorlar."

"Peki ya Ara'nın ailesi?"

"Ara'nın ailesi bulunmadan önce oradan ayrılmak zorunda kaldık. Ama kasaba halkı onların nerede olduğunu bildiklerini düşünüyor ve cesedini onlara götüreceklerine dair söz verdiler."

Grace başını göğsüme yaslayıp kollarını belime doladı ve nazikçe bana sarıldı. Tanrım, onunla bu konu hakkında konuşmak

Ninova

ve tesellisinin kalbime işlemesine izin vermek ne kadar da iyi hissettirmişti. Olaydan sonra birlikteki askerlerle konuşmuştuk ama aynı şey değildi. Grace'in kollarında olup acımın bir kısmını onunla paylaşmak, onun da benim acımı kendi acısı yapması gibi değildi. Üzülmesini istemiyordum ama başka bir insanla yaralarımı paylaşmak hem istediğim hem de çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlamaydı.

Birkaç dakika sessizce birbirimize sarıldık. Sonunda sessizce, "Grace, daha fazlası var ve bu kısım seni ilgilendiriyor," dedim.

Başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Tamam," dedi endişe dolu bir sesle.

Bir anlığına duraksadım. "Sana söyleyeceklerimi anlattıktan sonra eğer düşünmek için biraz zamana ihtiyacın olursa bunu anlarım. Dylan'ın SUV'sine binip Vegas'a geri dönmemen için Tanrı'ya dua ediyorum ama bunu yapmak istersen, seni kesinlikle anlarım."

"Carson, beni korkutuyorsun."

Derin bir nefes aldım. "O gün Afganistan'da, ilk plan hedefi öldürmek ve oradan çıkmaktı. Fakat karşılaştığımız beklenmedik durum yüzünden buluşma noktasına daha geç gitmek zorunda kaldık. Bu da hedefimizdeki adamın askerlerine, bizi pusuya düşürmesi için zaman verdi. Leland ile birlikte yaralandığımızı biliyorsun ama olayın ayrıntılarını bilmiyorsun." Başını salladı, ifadesi temkinliydi. Elini tutup sıktım. "Her neyse, o olaydan sonra iyileşmemiz için geri gönderildik. Leland tıbbi olarak terhis edildi ve bana kalmak ya da gitmek için bir seçim şansı verildi. Leland bana bir iş teklif ettiğinde, terhisi kabul etmeye karar verdim."

"Evet, anlattığını hatırlıyorum."

"Biliyorum ama gerçek işimi anlatmadım."

Kaşları çatıldı. "Trilogy'de güvenlik şefi değil misin? Bunu mu söylemek istiyorsun?"

Ninova

"Hem evet hem de hayır. Bu benim tam zamanlı işim. Geri kalan zamanda, arkadaşlarımla birlikte seks ticaretinde yer alan kadınları kurtarmak için operasyonlar planlayıp yürütüyorum. Ailelerini bulup onları evlerine uçurmak için gerekli belgeleri alana kadar, kadınları Trilogy'nin kırk beşinci katında barındırıyoruz."

Grace'in yüzündeki tüm kan çekilirken, "Ne?" diye soludu.

Vücudumu tamamen onunkine çevirdim. "Ara ile yaşananlardan sonra, hiçbirimiz o depoda gördüklerimizi unutamadık. Konuşup sahip olduğumuz becerileri kullanarak, yabancı ülkelerde değil, burada -ABD'de- bir fark yaratacak şeyler yapmamız gerektiğine karar verdik. Leland bize operasyonu gizlice yürütmemizi sağlayacak araçlara ve yere sahipti. SEAL olarak istihbarat toplayıp, kurbanların tutulduğu yerlere girebiliyoruz. Vegas'ta, çoğu kadın Latin Amerika ülkelerinden geliyor. Şimdiye kadar Vegas'ta altı grup kadını bulup kurtardık. Son kurtarma operasyonumuz, Josh'ın tutuklandığından önceki geceydi."

"Aman Tanrım. Bu nasıl... ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ama bir dakika, bunun Josh'ın tutuklanmasıyla ne ilgisi var?"

"Josh'a komplo kurdular, Grace. Vegas'ta insan ticaretiyle uğraşan bir adam var. Kurtardığımız kadınlar onun malıydı. Josh'a olanlar, onun elinden aldığımız şeyi beğenmediğini bize bildirmenin bir yoluydu."

BÖLÜM 30

GRACE

Bir an bile şüphe duymadan ona inanmıştım. Carson'a tüm kalbimle güveniyordum. Ara'nın öyküsü kalbimi kırmış, anlattığı gizli operasyonlarla ilgili her şey zihnimi altüst etmişti. *Tanrım.* Nasıl olmuştu da yarım saat içinde dünyam bir kez daha tepetaklak olmayı becermişti? Carson, beni hızla şaşırtma konusunda özel bir yeteneğe sahip gibi görünüyordu. Hâlâ kanepedeydim. Elimi alnıma yaslamış, mantıklı sorular sorabilmek için kendimi toparlamaya çalışıyordum. Fakat sadece bir tanesini sorabildim. "Bunu nasıl halletmemiz gerekiyor?"

Carson'a baktım, birkaç saniye duraksadıktan sonra dudakları yukarı kıvrıldı. Kaşlarımı çattım. "Neden gülümsüyorsun?" Şu anda gülümsenecek bir durum olduğunu düşünmüyordum.

Gülümsemeye devam etti. "*Biz* dedin."

"Evet," diye onayladım. "Öyle söyledim."

Gülümsemesi yavaşça yok oldu ama gözlerindeki umut parıltısı kaybolmamıştı. "Bu kadar basit mi?"

Dudaklarımı büzüp bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Benimle birlikte olmak istediğini itiraf etmeden önce... *biz* olmadan önce bunu bana neden söylemediğini anlıyorum. Ama bunu bana söylediğinde sana inanmayacağımı mı düşünmüştün?"

Ninova

Çenesini kaşıdı. "Hayır, anlattıklarımdan şüphe duyacağını düşünmedim. Sadece bunun bir parçası olmak isteyip istemeyeceğinden emin değildim."

İç çekerek keyifsiz bir kahkaha attım. "Tam olarak isteyip istemediğimi bilmiyorum." Bu karmaşık ağı düşündüm. "Ama bu durum seninle birlikte geliyor. Bu senin yaptığın şey. Ve son zamanlarda biri bunu sana söyledi mi bilmiyorum ama sen bir kahramansın, Carson."

"Ah, hayır, Buttercup. Kahraman falan değilim."

"Evet, Carson. Tam olarak öylesin. Cinsel istismara uğramış kadınlarla ilgili davalarda çalıştım. Gözlerindeki o kayıp bakışa tanık oldum. Yıkımı gördüm. Evet, sen bir kahramansın. Şimdi tekrar soruyorum, bunu nasıl halledeceğiz?"

Gözleri yumuşadı. "Dylan bununla ilgileniyor. Takip ettiğimiz adamın yerini tespit etmeye çalışıyor. Bu sistemi onun kurduğuna inanıyoruz. Adı Gabriel Bakos. Sorun şu ki, sürekli yer değiştirdiği için onu takip etmek pek kolay değil. Bir yerde sabit kalmasını sağlarsak yanına gidip onu konuşturabiliriz."

"Kulağa tehlikeli geliyor."

"Bahsettiğimiz şey bir insanın hayatı. Arkadaşımın hayatı. O kadını öldürmemiş olmakla beraber yüzlercesini kurtaran bir adamın hayatı. Ve serbest bırakılırsa, yüzlerce -belki de binlerce- kişiyi daha kurtaracak."

İç çekip gözlerimi kapattım. Josh Garner'ın ne yaşadığını hayal dahi edemiyordum. Tanrım, davasındaki her şeyin net olduğunu düşünmüştüm. Ve sadece insan ticareti yapmakla kalmayıp masum bir genç kadını öldürmek ve bir adamın hayatını mahvetmek için gözünü kırpmayacak kadar kötü biri tarafından suçlanmıştı. O adamın *işini* düşünmek bile midemin korkuyla bulanmasını sağlıyordu. "Biliyorum. Pekâlâ, başka ne var? Bana her şeyi anlat."

"Şu an sadece bir tür bekleme oyunu oynuyoruz. Kahrolası, sinir bozucu bir bekleme oyunu."

Zihnimde beliren olasılıkları değerlendirirken dudağımı çiğnedim. "Sana daha fazla zaman kazandırmak için duruşmayı erteletebilirim."

Kaşları yukarı kalktı. "Bu yardımcı olurdu. Kesin olarak emin olmasaydım böyle bir şeyi asla istemezdim-"

"Biliyorum. Kimse sorgulamaz. Savcılar davalarda sürekli süre uzatımı talep ederler."

"Bu kariyerini etkiler mi? İtibarını?"

Başımı salladım. "Hayır. Mantıklı bir sebeple istersem hiçbir şey olmaz."

Kafasını sallayarak beni onayladı.

Derin bir nefes alıp tekrar arkama yaslandım ve bu sorunu çözmeye çalıştım. Elimde *masum bir adama* karşı olduğunu bildiğim tüm kanıtları kullanarak kafamda bulmaca çözdüm. *Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!* "Bu Bakos denen adamla ilgili polise gidemez misin?" diye sordum. "Demek istediğim, bir yerlerden kanıt toplayabilirler ya da onu sorgulayabilirler. Ya da *bunun gibi bir şey* işte."

"Hayır. Öncelikle, polisle hikâyemizi paylaşıp ne yaptığımızı anlatırsak hepimiz tutuklanabiliriz ve o zaman Josh gerçekten mahvolur. Ayrıca polisin önünde arama ve diğer bürokratik engeller var. Polislerin sahip olmadığı tüm pahalı teknolojilere sahibiz ve buna rağmen onu takip etmekte zorlanıyoruz. Onun yerini tespit edip polise versek bile, oraya ulaştıklarında Bakos çoktan kaçmış ve tüm delilleri yok etmiş olur. Ona önce bizim ulaşmamız gerekiyor. Önümüzde kolluk kuvvetlerinin kısıtlamaları olduğu sürece başarılı olamayız."

Söylediklerini düşünerek başımı salladım. Hukuk sisteminin nasıl çalıştığını çoğu insandan daha iyi biliyordum ve ne yazık ki haklıydı. İllegal topluluklar ortaya iyi işler çıkarsalar bile polislerin onayını alamazlardı.

"Binlerce kez düşündüm," dedi Carson. "Hâlâ aklıma bir çözüm gelmedi."

İç çektim. "Ama nasıl öylece beklenir ki? Şu an yerinde duramıyor olman gerekmiyor mu?"

"Eğer öyle yaparsam aklımı kaçırırım. Hepimizin birlikte çalışmasıyla bunu çözeceğimize inanmam gerekiyor. Alternatifini düşünemem. İyimser olmamak için bir sebep olmadığı sürece, iyimserliği seçiyorum."

Omuzlarım çökerken derin bir nefes verdim. Bu konuda onun yönetimini izleyip izlemeyeceğimden emin eğildim. Endişeli biriydim. Beynim bir sorunu ele geçirdiğinde, onunla canı pahasına uğraşırdı. Bazen yardımı dokunduğu gibi bazen de çıldırmama neden oluyordu.

"Gidip bir duş al, Buttercup. Ardından markete gideriz, dün sadece ufak tefek şeyleri almıştım."

İç çekerek dediğini yapmak üzere ayağa kalktım. Birkaç adım atmışken arkama döndüm ve Carson'ın yanına ilerledim. Tekrar yanma oturdum ve yüzünü bana döndüğünde, "Yıllar önce, senin kim olduğunu *biliyordum*," diye fısıldadım. Kalbimi işaret ederek, "İyiliğini *burada* hissettim," diye devam ettim. "Bana haklı oluğumu kanıtladığın için teşekkür ederim."

CARSON

Oturduğum kanepeden duşun sesini dinledim. Dudaklarımda beliren gülümsemeye, içimden yayılan mutluluğa engel olamıyordum. Buttercup'ım muhteşem bir kadındı. Bundan gerçekten hiç şüphe etmiş miydim? *Hayır.* Onu tekrar kazanmayı bu kadar çok isteme nedenim buydu. Bu istek, kemiklerimde bir sızı gibiydi. Fakat bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum.

Grace anlattıklarım karşısında şok olmuş gibiydi ama hikâyenin tamamını anlatmadan önce bile yanımda olduğunu hissetmiştim. Ve benimle gurur duyuyordu. Gözlerindeki o gurur parıltısını görmüştüm ve bu beni kelimenin tam anlamıyla altüst etmişti. Hayatımı *kendim* için değiştirmiştim ama bu değişimi tetikleyen Grace'ti, bunu asla inkâr edemezdim. Bu yüzden, benimle gurur duyuyor olmasının anlamı büyüktü.

Bulaşıkları mutfağa götürüp makineye yerleştirdikten sonra ateşi biraz harlayıp tekrar kanepeye oturdum. Grace banyodan giyinmiş ve saçları omuzlarından aşağı dökülmüş bir şekilde çıkarken hem rahatlamış hem de mutlu hissediyordum. Artık aramızda sır yoktu. Bir takımdık, benimle birlikteydi. İçinde bulunduğumuz duruma rağmen göğsüm huzurla kaplanmıştı.

Yanıma gelip kucağıma oturdu ve kollarını belime doladı. Ben onun duş sonrası ferah kokusunu içime çekerken kollarını üzerimden çekmedi.

Başımı geri yatırdığımda gözlerinin uzaklara daldığını ve hafifçe kaşlarını çattığını gördüm. "Grace, burada olduğumuz süre boyunca beynini birkaç günlüğüne kapatmaya çalışmalısın. Sana bir sürü bilgi yüklemesi yaptığımı biliyorum. Ama inan bana, gerçekten yapabileceğimiz bir şey yokken bu bilgileri kafanda döndürmeye devam etmen sadece başını ağrıtır. Diğerleriyle birlikte tüm ihtimalleri değerlendirdik ve şu anda olayın içindeki kişiler hakkında senden daha fazla bilgiye sahibiz."

Bakışlarıma karşılık verirken iç çekti. "Denerim."

"İyi. Ah, neredeyse unutuyordum. Uyuduğun sırada dışarı çıkıp sana bir şey aldım."

Kucağımdan kalkarken, "Ne?" diye sordu.

Ayağa kalkıp kapının yanında duran çantayı aldım. "Bu sabah kaybolan botunu aradım ama bulamadım. O kadar çok kar yağmış ki, Dylan'ın SUV'sinin bulunduğu yerden kulübeye kadar olan yol tamamen kapanmış. Bu yüzden yeni bir çift bot, su

Ninova

geçirmez bir mont, eldiven ve bere aldım. Buradaki yerel bir mağazadan aldığım için fazla seçenek yoktu. Modadan da pek anladığım söylenemez ama işe yarayacaklarına eminim."

Uzattığım çantayı aldı ve ben dışarısı için hazırlanırken o da içindekilere baktı. "Aslında moda konusunda fena değilsin. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bunları giy ve yola çıkalım. Tek botuna bakarak ayak numaranı öğrenmeye çalıştım, umarım bunlar uyar."

Sahte kürk detayları olan siyah kar botlarını ve gri-siyah ceketi giyip gülümsedi. "Mükemmel oldu."

"Eldivenleri ve bereyi de dene. Seksi bir kayak öğrencisi gibi görüneceksin."

Tek kaşını kaldırdıktan sonra eldivenleri giyip bereyi kafasına geçirdi. Tanrım, çok sevimliydi. Gözlerim üzerinde gezinirken gülümsemekten kendimi alamadım.

Gülerek elimi tuttu ve dışarı yürümeye başladık. Kulübeyi kilitlemeden önce yüzünde endişeli bir ifade belirmiş, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşmuştu. Kamyonetime doğru yürümeye başladığında, yere eğilip bir parça kar aldım ve elimde yuvarlamaya başladım. "Carson, şu kız hak-"

Kartopunu tam başının arkasına denk getirdim. Cümlesi yarıda kesildi ve olduğu yerde donakaldı. Arkasına döndüğünde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Az önce *başıma* kartopu mu fırlattın?"

"Evet, öyle yaptım. Tam isabet."

Eğilip yerden biraz kar toplayıp benim gibi yuvarlamaya başladı. "Anlıyorum."

Güldüm. "Ah, Buttercup, eğer-" Ve tam o sırada, kartopunu yüzüme fırlatarak bir kahkaha patlattı.

Gözlerimi kapatıp yüzümdeki karı sildim ve kirpiklerimi kırpıştırarak üzerlerindeki ıslaklığı yok etmeye çalıştım.

"Öyle mi? O zaman başlıyoruz," diyerek biraz kar aldım ve ona doğru ilerlemeye başladım.

Dudaklarından bir çığlık kaçarken ayağındaki büyük, hantal kar botlarının izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde koşmaya başladı. Demek istediğim *fazla yavaştı*. Gülerek onu izledim ve arayı açması için ona birazcık müsaade ettim. Daha fazlasını yapamazdım.

Ağaçların arkasına saklandı ve ben de korunun etrafından dolaşıp birkaç dakika sonra arkasından ona yaklaştım. Bakışları önündeyken birkaç dakika boyunca yirmi adet kartopu hazırlamasını izledim. *Çok cesurca bir hareket, Buttercup.*

Yine de başarısız olmaya mahkûmdu.

Oldukça sessiz bir şekilde ceketimi çıkardım ve yere serip içine olabildiğince kar doldurdum. Ardından ceketimi alıp ağaçları kalkan olarak kullanarak ona yaklaştım.

Neredeyse tam arkasına ulaştığımda, açık alana çıktım ve o başka bir kartopu hazırlarken hızla ilerledim. Karla uğraşan eldivenlerinin sesi, çıkardığım her türlü gürültüyü kamufle ediyordu. Sonra ceketimi kaldırdım ve tüm kar yığınını kafasına boşalttım.

Çığlık atıp çırpınarak üzerindeki karı silkeledi ve bana döndü. Gülerek onu nazikçe yere yatırdım, çıkardığı çığlıklar eşliğinde karda yuvarlanmaya başlamıştık.

Ağırlığımı üzerine verdim. "Bakalım kartopu şampiyonu kimmiş?"

Söylediğim şey daha da gülmesine neden olurken beni üzerinden atmaya çalıştı.

"Kimmiş, Grace? Hadi söyle: *Sen kartopu savaşı şampiyonusun, Carson. Dondurulmuş tundranın ağır siklet şampiyonu sensin. Sonsuza dek yenilmezsin.*"

"Tamam! Tamam! Sen kartopu savaşı şampiyonusun, Carson. Dondurulmuş tundra ve... her neyse! Ne söylediysen o! Şampiyon sensin." Kaburgalarını gıdıkladığımda yeniden çığlık attı.

"Biliyorum," dediğimde güldü. Sırıtarak onu dudaklarından öptüm ve doğrulup benimle birlikte ayağa kaldırdım. Onu kollarıma aldım, yanağındaki neredeyse erimiş karı silerken

Ninova

gülümsemem soldu. "Josh mevzusunu tamamen düşünmeyi bırakmanın mümkün olmadığını biliyorum ve bu iyi bir şey çünkü küçük bir fikir bile bize bir çıkış yolu sağlayabilir. Ama o küçük fikirler bazen başka bir şeyle meşgul olduğumuz sırada ortaya çıkar. O yüzden bugün kendimizi oyalayalım. Ne dersin?"

Derin bir nefes alıp başıyla onayladı. "Tamam."

"Tamam," diye tekrarladım.

Grace'i temizlemeden önce ceketimi silkeleyip tekrar üzerime geçirdim, ardından birlikte kamyonetime yürüdük. Birkaç dakika sonra kasabaya doğru yola çıkmıştık.

Yolda giderken telefonumu çıkardım ve çocuklara mesaj attım. Onlara telefonum çektiğinde yeniden mesaj atacağımı, ihtiyaçları olursa beni arayabileceklerini söylemiştim.

Kasabadaki süpermarkete gittik ve arabadan inip dükkâna doğru yürümeye başladığımızda Grace'e bakıp gülümsedim. Daha bir gün önce burada olduğum aklıma geldi. Birkaç gün idare edebilecek şeyler almak için girmiştim. Sadece yirmi dört saatte her şeyin değişmesi inanılmazdı. Grace'in yanımda olması hâlâ gerçek değil gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç. Sadece sen..." Elini tuttum. "Beni mutlu ediyorsun."

Elimi bırakıp kolunu belime doladı.

Yarım saat sonra, arabamız önümüzdeki birkaç gün için boyunca ihtiyacımız olacak her şeyle dolmuştu. Noel'e iki gün kalmıştı, bu yüzden Grace bir jambon, çeşitli mezeler ve ailesinin evinde gelenek olan bir tatlı için malzemeler almamız konusunda ısrarcı olmuştu.

Bir kutunun arkasını okurken, "Grace, ailen..." diye başladım. Ne diyeceğimi tam olarak bilmiyordum. Noel'i benimle geçirmek için ailesinden uzak kalmasına, büyük ihtimalle daha önce hiç duymadıkları biriyle birlikte olmasına nasıl yaklaştıklarını merak ediyordum. *Nişanı attıktan hemen sonra yanına geldiği biriyle.*

Bakışlarını yüzüme çevirdi. "Kız kardeşlerim çok mutlular, Carson. Alex ile birbirimize göre olmadığımızı onunla ilk tanıştıklarında anlamışlardı. Babam... bu muhtemelen farklı bir mevzu. Bir tür duygu durum bozukluğu yaşıyor olmam gibi objektif endişeleri olacağını düşünüyorum. Yine de kız kardeşlerim onu idare etmenin püf noktalarını ve durumu ona nasıl anlatacaklarını biliyorlar. Sorun olmayacak." Kendinden emin görünüyordu ve o böyle hissettiği sürece ben de iyi hissedecektim.

Şarküteri tezgâhına yürüdük ve vitrinin arkasındaki birkaç şeyi sipariş ettik. Grace tezgâhın yanındaki rafta bir şeye bakmak için birkaç adım uzaklaştığında onu bekledim.

Yirmili yaşlarının başında görünen ve kıkırdayarak beni izleyen iki genç kıza baktım. Nazik bir şekilde gülümsedim ve birinin fısıldadığını duyduğumda bakışlarımı kaçırdım. "Tanrım, çok ateşli!" Aniden kalbim endişeyle kasıldı, filmlerimden birinden beni tanıyacaklar mı diye merak ettim. Kendimi *Bu Carson Stinger değil mi? Heteroseksüel Erkek Oyuncu olan* demelerine hazırlamıştım. Bir paket pita ekmeği alıp içindekileri okuyormuş gibi yaparak kendimi gevşemeye zorladım. O hafta sonu yaka kartımda böyle yazıyordu ama iş dünyasında kimse bana böyle hitap etmemişti. Ancak bazen -her ne sebeple olursa olsun- yabancılarla kameralar önünde samimi sahneler çeken *o halimi* hatırlarken bu unvanı düşünüyor, kendimi bir ürün gibi hissediyordum. Bir tür eşya gibi.

Bu tarz şeylerden duygusal olarak etkilendiğim anlar artık çok nadirdi ama yine de oluyordu. Belki kim olduğumu tamamen kabullenmeyi öğrenmem uzun, çok uzun zaman alacaktı. Ya da belki hayatımın iki ayrı bölümden oluştuğunu düşünmek hem iyi hem de gerekliydi. Sanırım bu konuda hâlâ gelişim sürecindeydim.

Grace yanıma yaklaştığında önce genç kızlara, sonra da bana baktı. "İyi misin?" Yüzümdeki ifade onu endişelendirmiş olmalıydı.

Gülümsedim. "Evet, iyiyim." Eğilip dudaklarını öptüm.

Birkaç dakika sonra aldıklarımızı arabaya koyduk ve ardından mağazanın arkasındaki küçük eczaneye yürüdük.

Prezervatif raflarını bulduğumuzda, Grace etrafa göz gezdirip bir kutu alarak diğer eşyaların altına koydu.

Kahkahamı bastıramadığımda bakışlarını bana çevirdi ve gözlerini devirerek arabayı itmeye başladı. "Hadi gidelim," diye fısıldadı.

"Grace, burayı soymayacağız. Sorumluluk sahibi yetişkinler gibi prezervatifi satın alacağız."

Durdu ve hafifçe başını salladı. "Oldukça beceriksizim, değil mi?" diye sordu. "Kalabalık bir mahkeme salonunda konuşabilirim ama prezervatif almak beni on altı yaşındaki gergin bir ergene çeviriyor." Sepete uzanıp prezervatif kutusunu çıkardı, ardından onu gururla jambonun üstüne koydu.

Güldüm. "Hayır, beceriksiz değilsin. Güzel ve harikasın. Hadi bunlardan birkaçını kullanmaya gidelim."

Ödemeyi yapıp kulübeye geri döndük. Kar hâlâ büyük ve kabarık taneler halinde yağmaya devam ediyor; büyülü bir durgunluk yaratıyor, kendimizi tamamen bize ait bir dünyadaymışız gibi hissettiriyordu. Şimdilik öyleydik.

BÖLÜM 31

GRACE

Yiyecek poşetlerini kulübeye taşıyıp içlerini boşaltmaya başladık. Kızarmış peynir ve domates çorbası için gerekli malzemeleri bir kenara koydum, böylece her şey yerleştirildikten sonra bize geç bir öğle yemeği hazırlayabilecektim.

Son poşeti açarken Carson arkamdan gelip kollarını bana doladı ve dudaklarını kulağıma yasladı. "Aldıklarımızı toplarken mırıldanmana bayılıyorum."

Kollarında dönerken güldüm. "Öyle mi yapıyorum? Fark etmemiştim bile."

Gözlerimin içine baktı. "Hı-hı. Seninle ilgili her küçük detayı öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Kötü şeyleri bile mi?" Birbirimiz hakkında bilmediğimiz bu kadar çok şey olduğunu fark edince aniden gerildiğimi hissettim.

"Evet, kötü olduğunu *düşündüğün* şeyleri bile," dedi ciddi bir ifadeyle. Dudaklarını benimkilere yaklaştırıp nazikçe öptüğünde ağzının içine doğru inledim. Tadına, öpüşüne ve hareketlerine bayılıyordum. Tüm duyularımı arzuyla ayağa kaldırıyordu. Onunla sevişmek günahkâr derecede keyifli ve leziz hissettiriyordu. Hiçbir zaman buna tam olarak doyacağımı düşünmüyordum ve bu harika bir şeydi.

Ninova

O öğleden sonra anlattığı şeyleri düşünürken hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. Gerçekleştirdikleri operasyonlarla ilgili ayrıntıları duymak istiyordum ama Carson'ın zihinsel bir molaya ihtiyacı olduğunun da farkındaydım. Bu yüzden ona bir anda sorular yöneltmeye başlamayacak, sohbetin doğal bir şekilde gelişmesine izin verecektim. Bu sadece şimdiki durum için geçerli değildi. İlerleyen yaşamımızda da ortaya çıkacak sorunlara karşı olabildiğince iyi bir takım olabilmek için, bağ kurmamız ve nasıl sorunsuzca birlikte olabileceğimizi öğrenmemiz önemliydi. *Harika bir şey daha.*

Kendimi vücuduna doğru bastırdığımda boğazımdan keyifli bir mırıltı yükseldi. *Benim cesur Carson'ım.* Nasıl biri olduğunu, başkaları için güvenliğini nasıl riske attığını düşündükçe kalbim gururla çarpıyordu.

Tüm bunların yanı sıra, ne kadar seksi olduğunu unutmamak gerekirdi.

Belimde düğümlediğim kazağı çözerek ellerini tenimde gezdirmeye başladığında dudaklarına doğru güldüm.

"Ne?" Gülümseyerek dudağımı dişledi.

"Hiçbir şey. Çok yeteneklisin."

Dudaklarını benimkilere sürttü. "Hayır, sadece azimliyim." Elleri memelerimi bulunca gülümsemem soldu. Sutyenimin pamuklu kumaşının üzerinden meme uçlarımı okşadığında, "Ahh," diye inledim. Dudaklarım onunkilerden ayrılmış, başım geriye düşmüştü.

Başparmakları yavaşça sertleşmiş uçlarda dolaşırken, dudaklarını boğazımın dibindeki nabza bastırdı. Daha keskin bir nefes aldım. Kanım uğuldamaya, merkezim karıncalanmaya başlamıştı. Elimi uzatıp kot pantolonunun üzerinden sertleşmiş uzunluğunu okşadım.

Bir inilti çıkararak kendini elime bastırdı. Bedenim her zaman olduğu gibi dokunuşuyla canlanıyordu ama tenimin altında

Ninova

uğuldayan başka bir duygu daha vardı. *Neşe.* Bundan çok daha fazlasının olacağını bilmenin verdiği keyif... Yine de bundan sonra onun kollarında uyuyacak, gününün nasıl geçtiğini ilk ben duyacak, birlikte yemek hazırlayacak ve canı sıkıldığında onu ben teselli edecektim. Şu anda kokusu etrafımı sarmışken ve elleri vücuduma büyülü şeyler yaparken düşünemeyecek kadar sersemlediğim yüzlerce şey olduğuna emindim. Sıradan ya da önemli olması fark etmezdi, bu farkındalık büyük bir mutluluk kaynağıydı. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Bakışları sıcak, mutlulukla doluydu ve benim yüzümde de olduğundan emin olduğum şeyi yansıtıyordu.

Kalçalarını elime doğru iterken kulağıma eğildi. "Seni çok istiyorum, Buttercup," dedi. Sesi derinden ve boğuk geliyordu. "Seni istemekten hiç vazgeçmedim."

İnledim, söylediği şey çok hoşuma gitmişti. Hatta buna bayılmıştım. "Ben de," diyebildim sadece.

"Bana ait olduğunu söyle," diye fısıldadı.

"Seninim. Her zaman senin oldum," diye soludum.

"Ben de seninim," dedi. "Her zaman öyleydim." Ardından kot pantolonumun düğmesini açıp önümde diz çöktü ve kumaşı bacaklarımdan aşağı sıyırdı.

Yüzünü iç çamaşırımın beyaz danteline dayayıp beni içine çekerken keskin bir soluk aldım. Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı, çoktan ıslanmıştım.

Başparmaklarını iç çamaşırımın kenarlarına geçirip yavaşça kalçalarımdan aşağı indirdi ve gözlerini yüzümden çekmeden beni soydu.

Tam bir dakika boyunca hareketsiz kaldı. Yanağını karnıma yaslayıp elleriyle kalçalarımı kavradı. Parmaklarımı kısa, yumuşak saçlarında gezdirirken onu izledim. Gözleri kapalıydı, yüzünde tam olarak okuyamadığım bir ifade vardı. Kısmen bedenime tapınıyor, kısmen de acı çekiyor gibi görünüyordu. Ona ne düşündüğünü sormak istedim fakat kelimeleri toparlayamadan

salondaki şöminenin üzerinde yer alan aynadan yansımamızı gördüm. Carson'ın üzerimde pantolonum yokken önümde diz çökmüş ve başını kalçalarımın arasına yaslamış olduğu görüntüsüne odaklandığımda tüm dikkatimi kaybettim. Dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü.

Carson bacaklarımı ayırmaya zorladı ve dilini iç çamaşırımın altından kadınlığıma yasladığında çığlık attım.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Tadın... uyuşturucu gibi."

Aldığım zevkle bağırırken klitorisimi ısırdı. Onu teşvik etmek için hafifçe kafasına bastırdım. "Lütfen durma," dedim yalvararak.

"Sanki bu mümkünmüş gibi." Mırıldanarak dilini şişmiş, küçük sinir yumağının üzerinde yavaşça dolaştırmaya başladı. Arkamdaki tezgâhı kavrayıp onu biraz daha kendime çektim, arsızca kendi zevkimi kovalıyordum.

Kalçalarımı daha sıkı kavrayıp yüzünü klitorisime iyice gömdüğünde, "Ah, Carson," diye soludum.

Gözlerim yarı kapalı bir halde önümdeki aynadan yansımamızı izlemek daha da azmama neden oluyordu. Aynı anda binlerce şey hissediyordum ve bunların birleşimi o kadar yoğundu ki, birkaç saniye içinde sertçe boşaldım. Carson'ın kafasını bacaklarımın arasında tutmaya devam ederken ismini haykırdım.

Başını kadınlığımdan çekmeden orada oyalandı. Bacaklarımın iç kısmına, sonra da kalçakemiğime öpücükler kondurdu. Gerçekliğe döndüğümde dudakları tenimin üzerinde gezinmeye devam etti. Ardından başını geriye eğip gülümsedi, yüzünde haylaz bir ifade vardı. Eğer imkânım olsaydı gülerdim ama başaramadım. Tek bildiğim, yüzündeki ifadenin ve planladığı şeyin şimdiden ne kadar çok hoşuma gittiğiydi.

Ayağa kalkıp hızla kot pantolonunu çıkardı ve hiçbir şey düşünmeme izin vermeden beni tezgâhın ucuna oturttu. Ada tezgâhın üzerinden bir prezervatif aldıktan sonra paketi yırtıp açtı

Ninova

ve aletine geçirdi. Birkaç saniye içinde beni tamamen dolduracak şekilde içimdeydi. *Ah.*

Acımasızca içime girip çıkmaya başladığında ellerimi arkamda birleştirdim. Yüzümü ellerinin arasına alarak beni öptü. Dili, aletiyle senkronize bir şekilde ağzımın içinde dolanıyordu.

Dudaklarını çekip yüzünü boynuma bastırdığında, arkamızdaki aynaya tekrar baktım. Bu defa içime girip çıkışını ve kasılan kıçının güzel görüntüsünü izledim. Şehvetli ve güzel bir görüntüydü, bakışlarımı başka tarafa çeviremiyordum.

Kesik bir nefes alıp boynuma doğru solumaya başladı, doruğa ulaştığında adımı inledi.

Kalçalarını yavaşça çevirerek orgazmının tadını çıkardı, bedenimi biraz daha yukarı kaldırdığında yüzünde tembel bir gülümsemenin belirdiğini gördüm. Bu bakışı sevmiştim. *Çok güzeldi.*

Tekrar öpüştük. Yoğun ve şefkatli bir öpücüktü, daha sonra uzaklaşarak beni tezgâhtan kaldırdı.

On beş dakika sonra hayatımın en iyi çorbasını içip sandviçini yiyordum.

Yemeğin ardından tezgâhta el ele tutuşarak uzun bir süre konuştuk. Sohbetimizin belli bir konusu yoktu: *spor, eğlence dünyası, hatta aile evindeki golden cinsi köpeğimizin neden çorap yediği...* O kadar çok güldük ki, bir noktada burnumdan garip bir ses çıktı. Sesi duyunca daha fazla güldük ve zihnimin bir köşesinde, paylaştığımız kahkahaların aramızdaki kimyaya ayak uydurduğunu fark ettim. Bunun doğru bir seçim yaptığım anlamına geldiğini biliyordum.

CARSON

O gece ilerleyen saatlerde birlikte yemek yaptık, biraz daha sohbet ettik ve birbirimizin varlığından keyif aldık. Daha önce *hiç*... bu

Ninova

kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Vegas'a döndüğümüzde uğraşmamız gereken çok fazla şey vardı. Bu yüzden onunla yeniden tanışmanın ve kalbimin derinliklerinde, birlikte ne kadar doğru hissettirdiğimizin keyfine vardım. Grace'in yanımda olmasının beni daha güçlü kılacağını düşünürken yanılmamıştım. Josh için, geri kalan *her şey* için daha güçlüydüm.

Yemek yaparken bir şişe şarap açtım. İçtik, gülüştük ve birbirimize dokunduk. Ona dokunmadan duramıyordum ve o da aynı şekilde hissediyor gibiydi. Belki kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorduk, belki de sadece Grace'in burada benimle olduğunu kendime hatırlatma ihtiyacı hissediyordum. Ona dokunmak bana huzur veriyor, beni buraya ve şu ana bağlıyordu. Öte yandan konuşacak şeylerimizin hiç tükenmemesi de hoşuma gidiyordu. Fikirlerini seviyor, onlara saygı duyuyordum. Bazı konularda benden daha katı ve netti, bu yüzden o konuları tutkulu bir şekilde tartıştık. Birbirimizi birkaç noktada ikna ettik ve tartışmayı daha tutkulu bir öpücükle sonlandırdık. Hayat onunla böyle ilerleyecekti, bunu deneyimlemeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Yemekten sonra bir tava çıkarıp oturmamı istedi ve hızlı bir tatlı yapacağını söyledi. Ben şarabımı içerken o da birkaç malzeme karıştırıp muzları doğradı. Birkaç dakikanın ardından tatlıyı hazırlayıp önüme bıraktığında kalbim sıkıştı. Hatırlamıştı. "Bananas Foster," dedim.

"Büyükannenin senin için yaptığını söylemiştin. Umarım benimki de onunla kıyaslanacak kadar güzel olmuştur."

"Bunca zaman sonra bile hatırladın." Şaşırdığımı inkâr edemezdim. O hafta sonu çok fazla şey hakkında konuşmuştuk ve hepsini hatırlıyordum. Çöllerde geçirdiğim günlerde ve mağaralarda oturduğum zamanlarda o hafta sonunu tekrar tekrar yaşamıştım. Görünüşe göre bunları hatırlayan tek kişi ben değildim.

Başını salladı. "O hafta sonunun her anını hatırlıyorum," dedi sessizce.

Ninova

Öne eğilip yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarını öptüm. "Teşekkür ederim."

Tatlıdan sonra tekrar sıcak jakuziye girdik. Şarap ile çıplak ve ıslak Grace'in birleşimi beni birçok yönden sarhoş etmişti.

Islak bedenlerimiz birbirine dolanmış halde yatağa düştük. Grace üzerime çıkıp beni becermeye başladığında kendimi onda kaybettim. Başını geriye atmıştı, memeleri yüzümün önündeydi. Onları emip yaladığım sırada çıkardığı sesler neredeyse aklımı kaybetmeme neden olacaktı. Kendimi sıcaklığının içine ittim ve öyle güçlü bir şekilde boşaldım ki bilincimi kaybedeceğimi sandım.

Prezervatifi çıkardığım anda onu kendime çektim. Göğsüme sokulup başını kalbime yaslarken gülümsediğini hissettim. Birkaç dakika sonra, nefeslerinin derinleşip yavaşladığını fark ettim ve rüya dünyasında ona katıldım.

"Carson. Uyan, bebeğim," diye fısıldadı bir ses. "Rüya görüyorsun."

Hızla yataktan fırladım. "Ne?" Etrafıma bakınırken yönümü bulmaya çalışıyordum.

Grace tekrar, "Rüya görüyordun," dedi ve başımı yastığa itti.

Yastığa uzanıp elimi terli saçlarımda gezdirdim. *Annem. Ara.* Yine o lanet rüyayı görmüştüm.

Yanıma sokulup yanağını göğsüme yasladı. "Ne hakkındaydı?"

"Annem... sonra da Ara. Son zamanlarda bu rüyayı görüp duruyorum. Tam olarak neden olduğunu bilmiyorum."

Dudaklarını göğsüme bastırarak, "Anlat bana," dedi. Ardından ellerini çenesinin altına yerleştirerek bana baktı. Karanlıkta onu güçlükle seçebiliyordum, gün ışığında masmavi olan gözleri şimdi karanlık odada derin, uçsuz bucaksız havuzlar gibi görünüyordu.

Yine de sıcaklığını hissedebiliyor, kokusunu alabiliyor ve sesindeki endişeyi duyabiliyordum. Bu beni rahatlatmış, gecenin karanlığında gelen acıyı paylaşmak için istekli hale getirmişti.

Ona rüyamı, arka odadan gizlice çıkışımı, annemin *performansını* ve onun aniden Ara'ya dönüşmesini anlattım.

Dudaklarını tekrar göğsüme bastırdı. "İkisi de senin için travmaydı, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet," diye onayladım. Haklı olduğunu biliyordum. Onları zihnimde birleştirmemin, birinin diğerine dönüşmesinin nedeni buydu. Annemin istismar edildiğini düşünmüştüm. Gördüklerimi şiddet diye yorumlamıştım ve daha sonra olan biteni anladığımda bile, içimdeki savunmasızlık hissi kaybolmamıştı. Onu hâlâ korumak *istiyordum.*

Birkaç dakika boyunca ikimiz de sessiz kaldık. Rüyamı anlatmış olmam ve Grace'in beni rahatlatışı kalbimi hafifletmişti. "Senden sonra kimseyle olmamamın nedenlerinden biri de bu," dedim kısık bir sesle.

Hareketsiz kaldığını hissettim. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldım. "Vegas'taki hafta sonumuzdan sonra eve döndüğümde her şeye farklı bakmaya başladım. Daha önce seksi sadece fiziksel değil, aynı zamanda duygusal bir şey olarak da deneyimlememiştim. Bu durum bazı şeyleri kendim için daha önce hiç tanımlamadığım bir şekilde tanımlamama ya da en azından tanımlamaya başlamama yardımcı oldu. O zamanlar cevabını bilmediğim bir sürü soruyu gündeme getirdi. O hafta sonu benim için her şeyi değiştirdi, Grace."

Belimin etrafındaki tutuşu sıkılaştı, devam etmemi beklediğini anlayabiliyordum.

"Annemle ilgili kafamı en çok karıştıran şey, setten eve her zaman... parçalanmış gibi görünerek dönmesiydi. Her seferinde. Ona karşı şiddetli bir koruma içgüdüsü beslerdim ama sadece çocuktum. Ayrıca acı çektiği belliydi ama daha fazlası için oraya geri dönmeye devam ediyordu. Yaptığı şey uğruna kendi ruhundan vazgeçti. Herkes için böyle olduğunu söylemiyorum ama annem için öyleydi. Bunu görebiliyordum ve elimden bir şey gelmiyordu.

Acıtıyordu. Ve ben bunu anlamıyordum. Daha sonra, belki de geçmişte kontrol edemediğim bir şey üzerinde kontrol kazanmanın bir yolu olarak porno sektörüne girdim. Sebebinden tam olarak emin değilim. O zamanlar kendime bunun önemli olmadığını, bunun sadece kolay para kazanmanın bir yolu olduğunu söyledim ama içten içe bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Çünkü seninle bir hafta sonu geçirdim ve inandığım her şey yerle bir oldu."

"Seks hakkında karmaşık fikirlerin olmalı, Carson."

"Evet, öyleydi ve ben bunun farkında bile değildim." İç çektim. "Her neyse, senden sonra artık bu konuda kendime yalan söylemeye devam edemedim. Ayrıca eski halime geri dönmek istemediğimi fark ettim. Sadece işten değil, isimsiz olan tek gecelik ilişkilerden de uzaklaşmıştım. Her türlü yakınlığa aynı şekilde yaklaştığımı fark ettim. Tek fark, bunların bir kısmının kamera önünde olması, bir kısmının da olmamasıydı."

Kişisellikten uzaktı, hepsi sadece bir *performanstan* ibaretti. Grace'le geçirdiğimiz hafta sonu, seksin böyle olmaması gerektiğini açıkça ortaya koymuştu. Ayrılığımızın acısına rağmen o hafta sonu içimi bir kadında bulmayı ummadığım bir tatmin duygusuyla doldurmuştu. Tüm o sahte meydan okumalarımın ardındakileri görmüş, ruhumu çırılçıplak bırakmıştı. Bu da bana gerçekte kim olduğumu bilmediğimi fark ettirmişti. Bir nefes verdim. "Her neyse, daha sonra gemiye binip çöldeki mağaralarda birkaç yıl geçirdim. Bu da istesem de istemesem de bekâret yemini etmemi oldukça kolaylaştırdı." Aslında istemiştim. Gerçekten istemiştim. Kendimi tanımak için zamana ve mesafeye ihtiyacım vardı.

Grace'in tenime yaslı dudakları yukarı kıvrıldı ve bir süre dudaklarının orada oyalanmasına izin verdi. "Bu kafa karışıklığının bir kısmını da Ara ile olanlar ortaya çıkarmış olmalı."

"Evet," dedim bir nefesle. "Çocukken yaşadığım o duyguları tekrar ortaya çıkardı. Açıklaması zor." Seks ve şiddetin garip, korkunç bir şekilde iç içe geçmesi bazen beni hâlâ rahatsız ediyordu.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye fısıldadı.

O anda İngilizcede bu dördünden daha güzel ve rahatlatıcı kelimeler olup olmadığını düşündüm. Cevabın hayır olduğundan emindim.

"Bence bu acıyı bir amaca dönüştürmüş olman çok güzel," dedi Grace.

Saçlarını öptüm ve birkaç dakika sessizce yattık. Tenime yaslı kalbinin ritmik atışlarını hissedebiliyordum.

Sessizce, "Son zamanlarda annenle konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır, orduya katıldığımı bildiğini bile sanmıyorum. Umursayacağından da değil. Ev arkadaşım Dylan, birkaç ay önce Vegas'a taşınana kadar Los Angeles'ta paylaştığımız dairede yaşıyordu. Annem beni aramak için onunla hiç iletişime geçmedi."

Kendini iyice bana yasladı. "Neler kaçırdığının farkında bile değil." Devam etmeden önce duraksadı. "Yaptığı şeye neden bu kadar uzun süredir devam etmiş olabileceğine dair bir tahminin var mı?"

"Hayır, tam olarak bir fikrim yok. Bir keresinde kafası güzelken bir adamdan bahsetmişti. Ona bir şey yaptığı hissine kapıldım ama bu konuya girmedi. Belki de bir nedeni yoktu. Belki de sebep uyuşturucuydu. Bilmiyorum." Tek bildiğim, onu değişmeye ikna etmek için yeterli olamadığımdı. Belki de hiçbir şey yeterli değildi.

Kısa bir süre sessiz kaldı, dudakları tenimde gezinen bir tüy gibiydi. Yüzünü göremiyordum ama kafasında dönen çarkların sesini duyabiliyordum. "Ne düşünüyorsun?"

Konuşmadan önce ellerinin üzerine eğildi ve gözleri karanlıkta benimkilerle buluştu. "Düğünçiçeklerini ve senin de nasıl parladığını düşünüyordum, Carson. Bana göre... sen de parlıyorsun."

Titrek, minnet dolu bir şekilde gülümsedim ama hiçbir şey söylemedim. Sadece onu kendime çekip kollarımda olduğu için sessizce şükrettim.

BÖLÜM 32

GRACE

Kulağımın kenarındaki bir ses, "Uyan bakalım, uykucu şey," diye fısıldadı.

"Grrrhmmph," diye anlamsız bir ses çıkararak inledim ve başımı rahatsız edici sesten uzaklaştırıp yastığıma geri sokuldum. Alçak, seksi bir gülüş duyduğumda tepki olarak kan akışım biraz hızlandı. Yine de kendimi uykudan koparmam için yeterli değildi. Isınmıştım ve bu yatak çok güzel kokuyordu. Yüzümü yastığa çevirip derin bir nefes aldım. *Carson.* Tanrım, çılgıncaydı. Carson'ı yıllardır görmemiştim. Onu, kokusunu ve dokunuşunu özlemiştim. İşte bu yüzden bu hayal dünyasında biraz daha kalacaktım. Carson o dünyadaydı ve ben de ondan ayrılmak istemiyordum.

Bir deprem hissiyle birlikte yatak şiddetle salladı ve cıyaklayarak ayağa fırladım. Dehşetle kirpiklerimi kırpıştırarak odayı taradım.

"Hâlâ sabahları sevmiyorsun. Öyle değil mi, Buttercup?" Carson yatağın üstünde durduğu yerden sırıttı. *Yatağın. Üstünde. Durduğu. Yerden.*

"Yatakta mı zıplıyordun?" diye sordum. "Bu, bir insanı uyandırmak için fazla vahşi bir yol," derken başımı yastığa bıraktım. "Deprem oluyor sandım."

Ninova

Yataktan inmeden önce, "Evet," diye onayladı. "Seni uyandırmak bir ölüyü uyandırmak kadar zor."

Homurdandım. "Saat kaç?"

"Sabahın beşi. Hadi, güneş doğmadan kayak alanında olmak istiyorum. Ayrıca senin için de ekipman kiralamamız gerekiyor."

Gereğinden biraz daha fazla homurdansam da sonunda kendimi yataktan dışarı attım ve Carson'ın peşinden banyoya ilerledim. O benim için suyu açtığı sırada dişlerimi fırçaladım. İşim bittiğinde tuvaleti kullanmak için biraz mahremiyet istediğimi söyleyerek onu dışarı yolladım. Sonra da kendimi suyun altına atarak zihnimi uyandırmaya çalıştım.

Kapıyı arkasından kapatırken keyifli bir şekilde, "Gidip kahve yapacağım," diye seslendi. Bazı insanlar sabahları gerçekten sinir bozucu derecede neşeli oluyordu ve onları sevmemi zorlaştırıyordu.

Sıcak suyun altına girip vücudumu sabunlamaya başladım. Evet, sabah insanlarını sevmek zordu. Geniş omuzları ve sert karın kasları olanları bile. Hatta kalbinizin hızlı atmasını sağlayan ve sırtınızdan aşağı kıvılcımlar gönderen gülümsemeleri olanlar da bu gruba dahildi. Altdudağının hemen altında güzel, küçük bir gamzesi olanlar da... *Tanrı'nın Carson Stinger gibi bir şaheseri yaratırken eklediği o son dokunuş.*

Ne kadar riskli olduğunu önemsemeden kadınları kurtarmayı kendilerine görev edinen sabah insanlarını da unutmamak gerekiyordu.

Vücudum sabunlu halde duşun altında öylece durdum ve birkaç dakika boyunca bu gerçeği sindirmeye çalıştım. ***Kadınları kurtarıyordu.*** Arka sokakta yer alan genelevlerde yaşamaya mahkûm kadınları, bir yerlerde sefil bir odada hasta bir turistin oyuncağı olacak küçük kızları kurtarıyordu. İnsan kaçakçılığı konusunda çok bilgisi olan biri değildim ama yeterince şey biliyordum. Buna rağmen anlattıklarını düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Ninova

Tanrım, Carson ve arkadaşlarının ne yaptığını hâlâ aşabilmiş değildim.

Tamam, bazı sabah insanlarını sevmek hiç de zor değildi. Aslında... kendi sabah insanımı gerçekten çok seviyordum. Demek istediğim olağanüstü biriydi. *Bir kahramandı.*

Duştan çıkıp vücudumu bir havluya sardım ve yatak odasına dönüp üzerime hızlıca bir kazakla kot pantolon geçirdim.

Çoraplarımı giyerken Carson elinde buharı tüten bir fincan kahveyle geri döndü. "Şimdi uyanık mısın?"

"Hımm," diye mırıldandım. Uykum açılmıştı ve düşünme yetimi kazanabilmiştim ama henüz konuşma kabiliyetim yerine gelmemişti. Bunun için biraz kafeine ihtiyacım vardı.

Carson eşyalarımızı toplarken ben de mutfakta kahvemi bitirdim. İşi bittiğinde yanıma gelip botlarımı giydirdi. "Benimle ilgili kötü şeylerden biri de bu," dedim. "Sabahları huysuz oluyorum."

Alçak sesle güldü. "Bunu zaten biliyordum." Göz kırptı. "Yine de daha fazlasına tanık olmak istiyorum."

Kollarını belime dolayıp beni bar taburesine oturttu. "Hadi gidip birlikte bir gün doğumu daha izleyelim, Buttercup," diye fısıldadı. "Bu birlikte izleyeceklerimizden sadece biri olacak."

Kayak pistinin tepesinde güneşin doğmasını beklerken Carson'a yaslandım. Kollarını etrafıma dolayıp boynumun yan tarafına nazik bir öpücük bıraktı. *Tıpkı yıllar önce birlikte izlediğimiz ilk gün doğumunda olduğu gibi.*

Omzumun üzerinden ona baktım. Bereli ve kayak gözlüklü bir adamın bu kadar seksi olabileceğini bilseydim, uzun zaman önce yamaçlarda kamp kurmuş olurdum.

"Neye sırıtıyorsun?" diye sordu Carson.

"Böyle görünmen çok hoşuma gitti. Hayır, aslında bu görünüme bayıldım. Özellikle de kayak gözlüklerine."

Ninova

"Öyle mi? İstersen daha sonra yatakta da takabilirim. Kayak gözlükleri dışında tamamen çıplak bir şekilde."

Göğsüm bir kahkahayla sarsıldı. "Aslında kulağa biraz ürkütücü geliyor." Başımı kaldırdım. "Ama aynı zamanda seksi de."

Gülerek beni kendine çekti.

Bir ışık huzmesinin gözüme çarpmasıyla, "Şşt," diye fısıldadım. "Güneş doğuyor."

Kulağıma eğildi. "Fısıldamamızın güneşin doğuşuna etki etmeyeceğine eminim, Buttercup."

Dirseğimi karnına geçirdim. "Ha-ha. Sadece, ona hak ettiği saygıyı gösterelim demek istemiştim."

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Haklısın."

Sabah güneşinin ufuktan yükselişini ve etrafımızdaki karlı tepeleri parlatıp sarı ışıkla sarmasını izledik. Hemen ardından Carson elimi tuttu ve böylece ilk kayak dersime başlamış oldum.

Berbattım.

Hayır, kelimenin tam anlamıyla berbattım. Bir tepeden düşmeden kayabilecek noktaya ulaşana kadar kollarımla kendimi geri itmek zorunda kaldım. Acı o kadar dayanılmazdı ki, ayakta kalmamı sağlayan tek şey kararlılığımdı.

Daha önce kendime hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum. Yine de Carson sabırlıydı, komikti ve *çok fazla* gösteriş yaparak bana kendimi kötü hissettirmedi. Dürüst olmak gerekirse, bunu umursamadım. Dağın eteğinde öylece dururken bile tapılası bir güzelliği vardı. Ayağı bir tahtaya bağlı halde karda kayarken, sanki otoparkta yürüyormuş gibi rahattı. Birkaç kez daha beni yüksek bir noktaya çıkardı ve ben dengemi sağlamaya çalışırken birkaç kez kaydı. Sonrasında dersimize devam edebilmemiz için tekrar yanıma geldi.

En sonunda vücudum daha fazla dayanamadığında, Carson sırıtarak elimi tuttu. "Sen bir savaşçısın. Bugün gerçekten iyi iş çıkardın."

"İyi mi?" İnledim. "Berbattım. Kıçımın üstünde olduğum zamanlar ayakta olduklarımdan daha fazla."

"Herkes böyle başlar. Tekrar deneyeceğiz."

"Hiç sanmıyorum. Bu işte harikasın ve buraya tekrar gelmeyi çok isterim. Ama sen kayak yaparken ben de kulübedeki jakuziyi sıcak tutmakla uğraşsam daha iyi olabilir."

Güldü. "Göreceğiz."

"Hımm. Evet, kesinlikle. Bu arada, eşyalarımı teslim etmeden önce nasıl sıçradığını görmek istiyorum."

Tek kaşını kaldırdı. "Emin misin? Başka bir tepeden aşağı inmen gerekecek."

Kol kaslarımın çığlıklarına rağmen, "Fedakârlık yapacağım," diye karşılık verdim.

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Hadi gidelim."

Bir teleferikle daha yüksek bir piste çıktık. Carson dağın yaklaşık yarısına kadar indikten sonra sol tarafa geçip sıçrayışını izlememi söyledi.

Aşağıya inip kayak pistinin kenarında durdum ve onu izledim. Artık öğlen olmuştu, kahvaltıda sadece kahve içtiğimiz için açlıktan ölüyordum. Yine de daha önce Carson'a kayakta en sevdiği kısmın hangisi olduğunu sorduğumda, bana tarif ettiği atlayışlardan bazılarını gerçekleştirdiğini görmeden pistlerden ayrılamazdım. Buna *havaya sıçramak* adı verildiğini söylemişti.

Noel'den önceki gündü ve pistler neredeyse bomboştu. Kalabalık olmadığı için hareketlerini takip etmem kolaydı.

Bir dakika sonra Carson'ın kendini sıçrama için nasıl hizaladığını, ardından hızlı ve emin adımlarla yamaçtan aşağı ilerleyişini gördüm. Neredeyse kalbim teklemişti. *Tanrım, muhteşemdi.*

Uçurumun kenarından süzülüp dizlerini büktükten sonra havada tam bir dönüş yapmasıyla keskin bir nefes aldım. Ağzımdan bir çığlık kaçtı ve beklenmedik bir şekilde gözlerim doldu. Bu, bir insanın olağanüstü ve inanılmaz bir şey yaptığına tanık olduğunuz

Ninova

o nadir anlardan biriydi. Kalbiniz yerinden fırlayacak gibi olur, karşınızdaki manzaranın güzelliği boğazınızda bir yumru oluştururdu. Ve benim durumumda, karşımdaki insanın bana ait olduğu gerçeğinden duyduğum yoğun gurur da vardı.

Carson dizlerini büküp darbeyi mükemmel bir şekilde karşıladı. Yere inişi dengeli ve sağlam olmuştu. Yamacın altına döndüğünde yüzünü zar zor seçebiliyordum ama gülümsediğini anladım.

Eğer başım belada olsaydı ya da bir kahramana ihtiyaç duysaydım, onun ortaya çıkmasını umut ederdim. Benim için *o* adamdı. Benim adamımdı. Eldivenli elimi kalbimin üzerine koydum. "Hanımlar ve beyler," diye fısıldadım kendi kendime. "İşte âşık olmak böyle bir şey." Söz konusu Carson Stinger olduğunda tamamen kaybolmuş durumdaydım. Ve bununla hiçbir sorunum yoktu.

CARSON

Grace'in saçlarını köpürterek parmak uçlarımla kafa derisini ovaladım ve şampuanı yaydım.

"Hımm." İnlemesiyle aletim seğirdi. Yine de şimdilik görmezden gelecektim. Düğünçiçeğim o kadar acı çekiyordu ki, kendi saçını şampuanlamak için ellerini başının üzerine bile uzatamayacak durumdaydı. Elbette konu Grace'in akan suyun altında çırılçıplak kalması olduğunda ona hizmet etmekte bir sakınca görmüyordum. Fakat vücudunu o kadar zorlamıştı ki, güçlükle hareket edebiliyordu.

Başını eğebilmesi ve saçlarını akan suyun altında durulayabilmem için onu döndürdüm. Sırtını hafifçe arkaya yasladığımda dudaklarında miskin bir gülümseme belirdi.

"Daha iyi misin?" Ona verdiğim Advil'den sonra sıcak suda yıkanmanın ağrıyan kaslarına iyi gelip gelmediğini merak ediyordum. Başını salladı ve su başından vücuduna doğru süzülürken gözlerini kapattı.

Kayak pistinden ayrıldıktan sonra eşyaları kiraladığımız dükkânın bulunduğu alandaki bir restorana gitmiş, sıcak çorba ve sandviçlerin tadını çıkarmıştık.

Ardından Grace gidip küçük bir ağaç bulmamız konusunda ısrar etmişti. Ertesi gün Noel'di. Grace, birbirimiz için bir hediye olduğumuzu ve çoktan paketleri açmış olduğumuzu söyleyerek güldü. Yine de bir ağaca ihtiyacımız olduğu konusunda ısrarcıydı. Ağaç benim için o kadar önemli değildi ama onu mutlu etmek için her şeyi yapardım, bu yüzden bir ağaç bulmaya gittik.

Öğle yemeğini yediğimiz restorana ağaç bulabileceğimiz bir yer olup olmadığını sorduğumuzda şehrin hemen dışında bir Noel ağacı arsası olduğunu söylemişlerdi. Biz de oraya gidip kalan ağaçlardan bir tanesini seçtik. Çoğu satıldığı için çok fazla bir seçeneğimiz de olmamıştı. Ancak Grace'in gözleri kapının yanında duran çelimsiz, çirkin bir ağaca takılınca güldüm ve orada çalışan adama onu alacağımızı söyledim.

Kasabadaki hırdavatçıya uğradık -erken kapanmayan tek dükkânlardan biriydi- ve birkaç dizi ışık aldık. Ellerindeki tek şey büyük dış mekân ışıkları olsa da dekorasyon olarak işe yararlardı. Grace bundan son derece memnun görünüyordu.

Bu noktada, ağrıları artmaya başlamıştı ve giderek daha yavaş hareket ediyordu. Bu yüzden onu eve götürüp bir ağrı kesici içmesini sağladım ve sıcak bir duş almasını söyledim.

Acı içinde inlediğini duyunca her şeyi içeri taşımıştım ve ağacı standına yerleştiriyordum. Ne olduğunu anlamak için içeri girdiğimde kollarını başının üzerine kaldırmış, saçlarını yıkamaya çalışıyordu. Ağlamak üzereydi ve yardımıma ihtiyacı olduğu ortadaydı.

Bundan pek şikâyetçi olduğum söylenemezdi.

Saçları durulandıktan sonra onu tekrar çevirip omuzlarına ve kollarına masaj yaptım. Başını döndürürken, "Tanrım, bu cennet gibi," diyerek inledi.

İnlemelerini ve küçük mırıltılarını duyan aletim neler olduğunu anlamak için harekete geçti. Fakat onu görmezden geldim. Acı çekiyordu ve birbirimizi her şekilde keşfetmek için dünya kadar vaktimiz vardı. Kahretsin, bu düşünce hoşuma gitmişti.

Yıkanmasına yardım etmeyi bitirdikten sonra, hüzünlü ve küçük ağacımızın ışıklarını dizmek için duştan çıktık. Şömine-de yanan ateş eşliğinde birlikte kanepeye oturduk ve birbirimize sokulduk. Gözlerimi aşırı büyük, bahçe ışıklarıyla süslenmiş, yarı çıplak ve eğik duran ağacımıza çevirdim. O anda hayatımda daha güzel bir Noel ağacı görmediğimi düşündüm.

Grace'i kendime doğru çekerken aklımda hiçbir şüphe olmadan onu sevdiğimi anladım. Kollarımdaki kadına âşıktım. Ve onu sevmenin verdiği his, pencerenin dışında usulca yağan kar kadar huzur vericiydi. Belki de onu çok uzun zamandır seviyordum. Belki de ne zaman, nasıl ya da neden olduğu önemli değildi. Belki de aşk karmaşıkken bile tüm dünyadaki en basit şey olabiliyordu.

Kollarını etrafıma doladığında kelimeler boğazımda düğümlendi. Kısa bir süre sonra bana döndü ve gözlerimin içine baktı. "Mutlu Noeller, Carson," diye fısıldadı.

Ona gülümsedim. "Mutlu Noeller, Buttercup."

BÖLÜM 33

GRACE

Odada yankılanan kuş sesleriyle uyandım. Güneş ışınları kapalı perdelerin etrafından içeriye girmiş, odayı aydınlatıyordu. Bugün Noel'di! Tembelce dönüp gerindikten sonra Carson'ın sıcak sırtına sokuldum. İç çektiğinde pürüzsüz omzunu öptüm, dudaklarım küçük yarasının üzerinde oyalanırken kokusunu içime çektim.

"Günaydın," dedi uykulu bir sesle. Tanrım, güne başlamak için ne kadar da muhteşem bir sesti.

"Selam," diye fısıldadım. "Demek her zaman sabahın köründe kalkmıyorsun, ha?"

Güldü. "Hayır, her zaman değil. Özellikle de sıcacık, yumuşak bir düğünçiçeğine sarılmışken."

Yüzünü bana çevirdiğinde birkaç dakika daha birbirimize sokulu halde kaldık, ellerimiz birbirimizin teninde dolaşırken göğsümü bir sıcaklık kaplamıştı.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyiyim." Hâlâ biraz ağrım vardı. Yine de dün hareket halindeki bir trenin altına atlamış gibi hissediyorken bugün öyle

Ninova

değildim. Daha çok zor bir antrenmanın ardından kaslarım isyan ediyor gibi hissediyordum.

Bununla birlikte Carson yavaşça üzerime çıktı ve benimle nazikçe sevişti. Boğazımdan hayal kırıklığıyla dolu bir inilti yükselene kadar kalçalarını üzerimde oynattı ve omzuma doğru gülümsedi. Ve artık dayanamadığım noktada hızını artırdı.

İkimiz de aynı anda boşaldık. Ben çığlık atarken Carson boynuma doğru inledi. Tüylerinin ürperdiğini hissedebiliyordum.

"Tanrım, çığlık atışını duymaya bayılıyorum." Kulağımdaki nefesi sıcak ve kesikti, bu yüzden sözlerini zar zor anlayabiliyordum. Hafifçe yana yuvarlanarak içimden çıktı.

Yumuşak bir kahkaha atarken, "Bunu kontrol altına almaya çalışacağım," dedim. Yine de kendimi bırakmak, onun içinde tamamen kaybolmak çok güzeldi.

Başını bana çevirdi. "Asla olmaz. Gerekirse şehrin dışında bir ev alırız ve komşuları rahatsız etmeyiz."

"Ev mi?" Gözlerim irileşti. "Gerçekten mi?"

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Evet. Bir gün birlikte bir evimiz olacak. Eve, senin yanına gelmek istiyorum, Grace. Prensesimizi ve prensimizi doğurmanı istiyorum." Söyleyecek bir şey bulamadığımda bakışları biraz daha ısınmıştı ve bir parça da hassasiyetle doluydu. "Seni seviyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Kesik bir nefes verdim. Bir gece önce ateşin önünde oturup çirkin Noel ağacımıza bakarken onu sevdiğimi fark etmiştim. Şu anda onun umutlu bakışlarına tanık olmak, bir kez daha bundan emin olmama neden oldu. "Ben de seni seviyorum," dedim. Bunu söylemek çok doğal hissettirmişti. Sanki bu zamana kadar hep kaderimde o varmış gibiydi. Sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibiydi. Carson'ın kollarındaydım ve ona sevgi sözcükleri fısıldıyordum.

Yüzünü kaplayan gülümseme çarpıcı ve hızlıydı. "Öyle mi?"

Başımı salladım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Evet, seviyorum," diye karşılık verdim. "Gerçekten seviyorum. Üstelik prens ve prensesi hatırlamana da bayıldım."

"Çocuklarımızı asla unutamazdım, Buttercup."

Gülerek burnumu çektim. "Mutlu Noeller, Carson."

"Mutlu Noeller, Grace. Hadi gel, sana vermem gereken bir şey var."

Doğrulup bunu akıl edebilecek kadar uyanık olduğu için banyoya ilerledi ve elindeki prezervatifi çöpe attı. Onunla birlikte harekete geçtim. "Ne? Bana bir şey mi vermen gerekiyor? Nasıl?"

"Önemli bir şey değil," diye seslendi koridordan. "Sadece benimle mutfakta buluş."

Üzerime Carson'ın *boxer*larından biriyle kendi kapüşonlumu geçirdim. Banyodaki işlerimi hallettikten sonra mutfağa ilerledim. Carson'ın kahve yapmasını fırsat bilerek krep ve domuz pastırması için gerekli malzemelerini çıkardım. Sonra da pişirmek için hazırlamaya başladım.

Carson arkamdan gelip kollarını belime doladı. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum." Boynuma doğru gülümsedi. "Bunu söylemeyi seviyorum."

Gülümseyip onu öpebilmek için başımı çevirdim. "Hımm... Bunu duymayı seviyorum. Seni seviyorum."

Birkaç dakika boyunca öyle durduk. "Keşke Vegas'taki her şey sihirli bir şekilde düzeltilse ve burada sonsuza kadar kalabilsek," diye fısıldadım hüzünle.

İç çekti. "Keşke ama ne yazık ki işler bu şekilde ilerlemiyor, Buttercup. Ama her şey yoluna girecek. Bir şekilde halledeceğiz ve gelecek yıl Noel'de buraya geri döneceğiz. Yanımızda tüm arkadaşlarımız ve ailemiz de olacak. Her şeyi geride bırakışımızı kutlayacağız."

Ninova

Tanrım, bu kulağa gerçek olmasını istediğim bir rüya gibi geliyordu. Kollarında tamamen dönüp yüzümü onunkiyle aynı hizaya getirdim. "Söz mü?"

Başını salladı. "Evet, söz veriyorum." Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Şimdi bana kahvaltı hazırla, kadın."

Onu iterek kendimden uzaklaştırdıktan sonra kıçına bir şaplak attım.

"Uzaklaş, Carson Stinger. Hayatında yediğin en güzel krepleri tatmak üzeresin."

"Pekâlâ, hanımefendi." Alçak sesle gülerek kahve makinesine geri döndü.

Yemek için mutfak adasına oturduğumuzda Carson krepten bir ısırık alıp inledi. "Yüce Tanrım, kadın. Bir kâse hamurla ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Güldüm. "Kesinlikle biliyorum. Evde Noel sabahı kreplerini hep ben yaparım," dedim ve bir parça domuz pastırması alıp şuruba batırdım.

Carson kahvesinden bir yudum aldı ve bardağını tezgâha koymadan önce gözlerini bana çevirdi. "Bugün onlarla birlikte olmamak senin için bir sorun değil mi?" diye sordu.

"Onları özledim ve birazdan da aramam gerek. Ama burada, senin yanında olmayı hiçbir şeye değişmem."

Gülümsedi. Kahvaltımızı bitirdikten sonra birer fincan kahve daha alıp salona geçtik. Ağacın altında küçük bir hediye duruyordu. Duraksayarak Carson'a döndüm. "Cidden, bunu nasıl başardın?" Başımla ağacın altındaki hediyeyi işaret ettim.

"Botlarını ve montunu alırken kasabadan bir şey aldım."

Ellerimi kalçalarıma yerleştirdim. "Hımm, çok sinsice." Kaşlarım çatıldı. "Ama bu hiç adil değil çünkü benim sana verecek bir şeyim yok. Ve sen bana bir şey aldın. Üstelik bu bizim ilk Noel'imiz."

Carson bardağımı alıp kendininkiyle birlikte sehpaya bıraktı ve hemen ardından beni kendine çekti. "Grace, beni çok iyi anladığını sanmıyorum. Benim için nişan attın, ailenle Noel planlarını değiştirdin, havaalanında uçağını değiştirdin, bir araba ödünç alıp altı saat araba kullandın. Daha sonra karda yürüdün ve benimle birlikte olmak için neredeyse donmayı göze aldın. Sana hukuk kariyerinde pek de hoş karşılanmayacak faaliyetlerde bulunduğumu söylediğimde bana güvendin ve gözünü bile kırpmadan kabul ettin. Sana Josh'tan bahsettiğimde bunu nasıl halledeceğimizi sordun ve sen... şey, yatakta da oldukça harikasın." Gülümsedi, gözlerinde muzip pırıltılar olsa da çoğunlukla şefkatli ve sevgi doluydu. Göğsüm bir kahkahayla yükseldi fakat gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyordu. "Bana o kadar çok hediye verdin ki bunların altında ezildim."

Paketi işaret ederek, "O halde," diye fısıldadım. "Asıl sorum şu, bana sadece *bunu* mu aldın?"

Güldü. "Evet, seneye daha iyisini yapmaya çalışacağım." Kanepeye geçip kahvemi yudumlarken şöminedeki ateşi harlamak için yanımdan uzaklaştı. Geri döndüğünde elinde hediyem vardı. Kâğıdı yırtarken gülümsedim.

Bir müchever kutusuydu. Carson'a baktığımda onun da dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. Gerginliği gözlerinden okunuyordu.

Kapağı kaldırdığımda beni oldukça güzel görünen gümüş bir şans bilekliği karşıladı. "Çok güzel," diye fısıldadım.

"Böyle bir şeyin var mıydı?"

"Hayır, yoktu," diyerek bileğimi uzattım. "Takabilir misin?"

Bilekliği ters çevirerek, "Bekle, tılsıma bakmadın," dedi.

Diğer taraftaki küçük, gümüş paraya baktım. Bakışlarım bir süre üzerinde gezindikten sonra onun ne olduğunu anlayabilmiştim. Yaşlarla dolu gözlerimi ona çevirdim. "Hedefi tuttur ve sırrı al."

Ninova

Başını salladı. "İşte her şey burada başladı." Ayağa kalkıp kollarımı ona doladım. Yüzünün her bir noktasını -dudaklarını, yanaklarını, gözlerini ve alnını- öptüm. "Bayıldım. Bu, şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

"Güzel. Beğenmene sevindim. Üzerine başka semboller eklemek için sabırsızlanıyorum."

Carson bilekliğimi takarken burnumu çekerek başımı salladım.

Onu son bir kez daha öpüp, "Ailemi aramalıyım," dedim.

"Tamam. Telefonun çekmesi için kasabaya gitmemiz gerekecek. Üzerine sıcak tutacak bir şeyler geçir. Aramayı benim kamyonetimden yapabiliriz."

"Tamam." Yatak odasına geri dönüp üzerime kalın bir şeyler giydikten birkaç dakika sonra şehre doğru yola çıktık. Çantamdan telefonumu çıkardım, artık çekiyordu. Şehirdeyken birkaç kez kontrol etmiş, Utah'a vardığımı bildirmek için kız kardeşlerime bir kez mesaj atmıştım. Şu anda telefonda sadece Julia'dan gelen bir yazılı bir de sesli mesaj vardı.

Carson arabayı sokaktaki bir park yerinde durdurup bana döndü. "Sen ailenle konuşurken dışarıda olmamı ister misin?"

Gülümsedim ama başımı hayır anlamında salladım. Önce babamın numarasını çevirdim ve derin bir nefes alarak cevap vermesini beklerken dizimi salladım.

Telefonu kendine özgü o kaba tonlamada açtığında, "Mutlu Noeller, baba," diyerek onu selamladım. Sesimdeki gerginliği gizlemeye çalışıyordum.

"Grace?" Sesi yumuşamıştı.

"Merhaba, baba!" dedim neşeyle. "Güzel bir sabah geçiriyor musun?"

"Evet, hayatım. Ama en büyük kızımı özlüyorum. Görünüşe göre bir adamla kaçıp yaşlı babasını ve kız kardeşlerini ortada bırakmış."

Derin bir nefes aldım. Hayatım boyunca babamı gururlandırmak için uğraşmış, büyük ölçüde de başarılı olmuştum. Planlarımı değiştirdiğimde bile, toplum tarafından kabul görebilecek bir şey yapmaya çalışmıştım. Fakat bu? Bu tamamen farklı bir şeydi. Hayatımda ilk kez sadece planlarımı değiştirmekle kalmamış, aynı zamanda babamın arkadaşlarına açıklamakta zorlanabileceği bir şey yapmıştım. Aniden ve beklenmedik bir şekilde nişan atmış, başka bir adamla birlikte olmak için kaçmıştım.

Carson'a baktım. O da gergin görünüyordu. Çenesi kenetlenmiş bir halde pencereden dışarıyı izlerken benim gibi dizini sallıyordu. Kendi dizimi hareket ettirmeyi bıraktım. Onu seçmiş olmamın bedelinin ailem olmasından endişe ediyordu. Duruşumu dikleştirdim, ona olan sevgim göğsümü inançla dolduruyordu. Yaptığım şeyden gurur duyuyordum. Bir planı takip etmek yerine kalbimin sesini dinlemiştim. Ve lanet olsun, bunu binlerce kez yapmaktan da çekinmezdim. "Hayır, baba," dedim. "Sizi asla yüzüstü bırakmayacağımı biliyorsun. Ama bu acil bir durumdu ve hızlı hareket etmem gerekiyordu. Bana önce harekete geçip soruları sonra sormayı senin öğrettiğini biliyor musun? Tıpkı öğrettiğin gibi yaptım." Carson'ın dizinin hareketinin durduğunu gördüm.

Telefonun diğer ucunda bir süre sessizlik oluştu. "Buna karşı çıkamam. Sanırım onu seviyorsun?"

Bir nefes verdim. "Evet, baba. Onu seviyorum ve..." Duraksadım. "Senin de seveceğine eminim." Carson'a baktığımda gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim, dudakları nazik bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı.

"Eğer senin sevgini hak etmiş biriyse, o halde iyi bir adamdır, Gracie. Vegas'ta birlikte yemeğe gittiğimiz adama ne oldu? Şu anda adı aklıma gelmiyor."

Güldüm, Alex'in adını unutmadığını çok iyi biliyordum. Ya da onunla nişanlı olduğumu. "Arkadaşken daha iyi olduğumuza karar verdik."

Ninova

"Sanırım bunu düğünden önce fark etmen daha iyi oldu. Demek istediğim, iyi iş çıkardın. Beni bir gemi dolusu boşa harcanan paradan kurtardın." Kısa bir süre hatta sessizlik oldu. "Seni seviyorum, Gracie."

"Ben de seni seviyorum. Mutlu Noeller. Sana yolladığım paketi aldın mı?"

"Evet, sen aradığında onu açmak üzereydim. Sanırım sen Noel hediyeni ancak Paskalya'da alabileceksin."

Benim hediyem sensin, baba. Tüm hayatım boyunca da öyle oldun. "Anlaştık."

"Pekâlâ, Gracie. Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller. Hoşça kal, baba."

Hem burnumu çekerek hem de gülümseyerek telefonu kapattım. Ardından Julia ve Audrey ile olan grubumuza bir mesaj attım.

Mutlu Noeller. Sizi özledim! Ayrıca sizi çok sevdiğimi de unutmayın! EN KISA SÜREDE konuşmamız gerek! Xxoo

Telefonumu kapattım ve gülümseyerek Carson'a yaslandım. Kolunu omzuma dolarken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu kısık bir sesle.

"Evet, her şey yolunda."

Tam dudaklarını benimkilerle buluşturmak üzereyken telefonu çaldı. Geri çekilerek telefonunu çıkarması için ona alan açtım.

"Merhaba?" dedikten sonra birkaç saniye karşı tarafı dinledi. "Tamam," dedi boğuk bir sesle. "Şimdi yola çıkacağız." Bana döndüğünde yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Kulübeye geri dönüp toplanmamız gerekiyor. Otelde halledilmesi gereken bir durum var. Gitmemiz gerek."

Duş aldığım sırada Carson kulübeyi hızla toparlamış ve neler olup bittiğine dair kısa bir özet geçmişti. Görünüşe göre Dylan, Josh'a tuzak kuran adamın yerini tespit etmeye yaklaştığını

düşünüyordu ve her ihtimale karşı ekipteki herkesin yakınlarda olmasını istiyordu.

Ayrıca kırk beşinci kattaki bir kadınla ilgili bir sorun vardı. Kadın hamileydi ve tam tarihleri bilmemekle birlikte, onu ilk muayene eden doktor yaklaşık sekiz buçuk aylık hamile olduğunu düşünüyordu. Herkes, bebeği doğurmadan önce onu eve götürebileceklerini düşünmüştü ancak sabah doğum başlamıştı. Muhtemelen düşündüklerinden daha ileri bir aşamadaydı.

Maaşlı çalışan iki doktorları vardı ama ikisi de Noel için şehir dışındaydı. Gerekirse onu hastaneye götüreceklerdi ama bu da bazı soruları ortaya çıkarabilirdi. Daha iyi bir seçenek olarak Josh'ı getirmeyi düşünmüşlerdi çünkü ordudayken sağlık hizmetleri birimindeydi. Herhangi bir komplikasyon olmadığı sürece bir bebeği doğurtmaya yetecek kadar bilgisi vardı.

İki aracımız olduğu için Vegas'a ayrı ayrı dönmek zorundaydık. Bu biraz moral bozucuydu çünkü Carson ile Josh'ın durumu hakkında daha ayrıntılı konuşmak için bu zamanı kullanmak istemiştim. Öte yandan, yeniden bir araya gelmemizin tadını çıkarırken davayı hiç düşünmeden arka plana atmıştım. Şu anda yalnız olmak, Josh'a karşı olan kanıtları ve onu aklamak için kullanılabilecek herhangi bir gevşek ipucu olup olmadığını zihnimde netleştirmeme yardımcı oluyordu. Her bir parçayı gözden geçirdim ama hiçbir şey bulamadım. Maalesef, aleyhine çok fazla kanıt vardı ve işin içinde bol miktarda DNA vardı. Yargıç heyeti delil olarak sunulan DNA'ları severdi çünkü on dakikada içinde *suçlu* kararı vermelerini sağlardı. Düşündükçe daha karamsar bir ruh haline giriyordum. Yapabileceğim tek şey, davayı oldukça kötü bir şekilde yönetmekti; böylece Josh teknik bir sebepten dolayı kurtulurdu. Elbette, bu kariyerim için bir tür intihar olurdu. Fakat masum bir adamın hayatını hapiste geçirmesine izin veremezdim. Bu, imkânsız bir durum gibi geliyordu.

Konunun üstüne daha fazla düşündükçe, Carson'ın ne kadar tehlikeli bir iş üstlendiğini, sadece can ve mal değil aynı zamanda

özgürlük için de risklerle dolu bir hayat yaşadığını daha iyi anlamıştım. *Operasyonlarından* biri için evden her çıkışında aldığı riskleri bilerek nasıl kendimi nasıl hissedebilirdim ki?

Diğer yandan bu senaryoya zaten aşinaydım. Bir polisin kızıydım. Babamın her rozet takışında aldığı riski biliyordum ve onunla gurur duyuyordum. Tıpkı Carson'la gurur duyduğum gibi. Bu durumla başa çıkabilirdim, babamlayken bunu başarmıştım. Tek fark bu sefer sevdiğim adamın kendini tatmin eden ve gerçekten bir kahramana ihtiyaç duyanlar için onu bir kahraman haline getiren bu işi yaptığını bilmemdi.

Vegas'a yaklaşık iki saat kala Carson beni arayıp otoyoldan çıkmamı ve öğle yemeği yemek için bir yer bulmamızı söyledi.

Dylan'ın SUV'sini, yol kenarındaki Denny's adında bir restoranının otoparkına, Carson'm kamyonetinin arkasına park ettim. Arabadan indiğimde Carson'ın gülümseyerek yanıma yaklaştığını gördüm. Son birkaç adımı koşarak tamamladım ve bacaklarımı beline dolayarak üzerine atladım. "Seni özledim."

Güldü. "Ben de seni özledim."

Onu bir dakika boyunca öptüm, etrafımızdaki insanların bunun bir tür halka açık sevgi gösterisi olduğunu düşündüğünü biliyordum. Muhtemelen bize *kendinize bir oda bulun* der gibi bakıyorlardı. Umurumda değildi. İzleyenlerin bilmediği şey, bunun için neredeyse beş yıl beklemiş olduğumdu ve bundan sonuna kadar yararlandığım için özür dileyecek değildim.

Restorana girip hızlı bir öğle yemeğinin ardından yolumuza devam ettik.

Trilogy'nin garajına girdiğimizde Carson'ı arka tarafa kadar takip ettim. İlk bakışta depo alanı gibi görünen açılır kapanır bir kapıyı açmak için kamyonetindeki uzaktan kumandayı kullanmış olmalıydı.

Kamyonetini içeri sürerken hemen peşindeydim. İkimiz de içeri girdiğimizde kapı kapandı ve bir ışık yandı. Bakışlarımı etrafta gezdirdim, boş alanda bizim dışımızda iki siyah SUV daha vardı.

Carson'a yaklaşırken, "Burası neresi?" diye sordum.

"Kimsenin içeri girip plakalarımızı öğrenememesi için kullandığımız daha özel bir yer. Dylan genelde buraya park etmiyor çünkü onun geçmişiyle ilgilenen kimse yok. Onun dışında geri kalanımız buraya park ederiz ve içeride yedek araç bulundururuz."

Başımı salladım. Bu durum Carson'ın gerçekten gizli bir operasyonda olduğunu daha da gerçek kılmıştı.

Bir kapıdan geçip arka merdivenlerden yukarı çıktık ve önümüzde bir koridor belirdi. Köşeyi döndüğümüz sırada Carson elimi tuttu ve birlikte asansör bekledik.

Asansöre bindiğimizde beni kendine çekerek dudaklarıma sert ve ıslak bir öpücük bıraktı. Geri çekilirken neredeyse sendeleyecek olmam onu güldürdü. "Tanrım, asansörleri seviyorum."

Güldüm, neyle karşılaşacağımı bilmediğim bir duruma adım atmadan önce ortamı neşelendirmesi beni rahatlatmıştı.

Carson'ı gösterişli koridorlardan bir tür ofis kapısına benzeyen bir yere kadar takip ettim. Kapıyı çalıp cevap beklemeden açtı ve elimi tutarak beni içeri çekti. Girdiğimizde içerideki üç adam da bize doğru döndü. İlk adam, uzun boylu, kaslı ve siyah saçlıydı. Kaşları çatık bir şekilde bize bakıyordu. Onu daha önce Carson'ın ofis kapısının önünde görmüştüm. Carson beni duvara dayayıp mükemmel bir orgazm yaşattıktan hemen sonraydı. Yine de adını hatırlamıyordum. O aradan sonra *kendi* adımı bile zar zor hatırlamıştım. Gözlerimi başka yöne çevirdim.

Dylan'ı gördüğüm anda tanımıştım ama birkaç gün öncesine göre biraz daha dağınık görünüyordu. Sarı saçları, sanki elini sürekli onların arasından geçiriyormuş gibi farklı yönlere bakıyordu.

Josh Garner'ı sabıka kaydındaki fotoğrafından tanımıştım. Fotoğrafına bakarken yakışıklı bir adam olduğunu düşünmüştüm

Ninova

ama gerçek hali ona kıyasla hiçbir şeydi. O... eh, Carson Stinger kadar yakışıklı olmasa da göze hoş gelen biri olduğu kesindi. Koyu kahverengi, hafifçe yukarı dikilmiş saçlara ve keskin bir çeneye sahipti. Ayrıca evet, gamzeleri vardı. Bunu fark etmiştim çünkü bize yaklaşırken gülümsüyordu.

Yanımıza geldiğinde omzuyla Carson'a çarptı ve çarpmanın etkisiyle onun yana sendelemesine neden oldu. Josh bunun ardından aramıza girerek elini uzattı. "Merhaba, ben Josh." Yüzündeki gülümsemeyi, kadınları tavlarken kullandığına emindim. *Ömür boyu hapis cezasına çarptırılma ihtimali olan biri için fazla ukalacaydı.* Yine de gülümsemesinin dostane olduğunu kabul edebilirdim, bu yüzden ona karşılık verdim.

Carson yanıma geldi ve Josh'ın eline uzanamadan beni kendine çekti. "Evet, sikik herif; bu Grace Hamilton. Davandaki savcı. Sana yardım etmek istiyordu ama bana işini düzgün yapmasına izin vermenin neden daha iyi bir fikir olabileceğini hatırlattın."

Josh gülerek elini çekti. "Sakin ol, adamım. Sadece hanımefendiye kendimi tanıtıyordum." Bana bakıp göz kırptı. "Ayrıca, onun kalbini kazanmanın işime yarayacağını düşünüyorum."

Carson, "Onun kalbini kazanan tek erkek benim ve bundan daha fazlasına sahip olmazsın," dedikten sonra Josh'a sert bir bakış atarak beni diğerlerinin yanına götürdü. Yanından geçtiğimiz sırada Josh'a tekrar gülümsedim.

Carson, "Grace, Dylan ile tanışmıştın," derken başıyla onun durduğu yeri işaret etti.

"Arabanın benzin deposunu doldurup otoparka bıraktım, Dylan," dedim. "Teşekkür ederim." Gözlerimdeki derin samimiyeti görebildiğini umuyordum. Bakışları Carson'la benim aramda dolaşırken dudaklarında beliren sırıtış samimiyetimi hissettiğini söylüyordu.

Carson uzun boylu adamı işaret etti. "Bu Leland McManus. Trilogy'nin sahibi."

"Merhaba, Leland. Seni tekrar görmek güzel."

Başını salladı. "Merhaba, Grace. Seninle resmi olarak tanıştığımıza sevindim." İfadesinde hafif bir eğlence vardı. Hayatımda gördüğüm en delici mavi gözlere sahipti. "Görünüşe göre ikiniz de iyi bir yolculuk geçirmişsiniz." Gözlerini benden Carson'a çevirdi.

"Evet, öyle de denebilir," derken Carson'a bakıp gülümsedim.

Yumuşak bir ifadeyle gülümsememe karşılık verdi.

"Pekâlâ, aşk kuşları... hepimiz durumu anladık. Snowbird'deki zamanınızı kayak yaparak geçirmemişsiniz." Josh yanımıza geldi ve etrafına bakarken gözlerini devirdi. "Hadi işimize bakalım."

Dylan öksürürken Leland da kahkahasını bastırmaya uğraşıyordu. Carson kaşlarını çatarak Josh'a baktı ama dudağının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı bile.

Leland telefonu çalmaya başladığında cebinden çıkarıp yanıtladı. "Efendim?" Gözleri Josh'a kaydı ve çenesini eğdi. "Tamam, aşağıya geliyor."

Telefonu kapattı. "Hizmetinize ihtiyacımız var, doktor."

Josh, "Pekâlâ," dedi. "Bana yardım etmek isteyen var mı?"

Leland ellerini kaldırıp geriye doğru bir adım attı. "İşletmem gereken bir otel var."

Dylan da onun hareketini taklit etti. "Takip edilmesi gereken verileri işleyen bilgisayar programlarını kontrol etmem gerekiyor..."

Josh tekrar gözlerini devirdi. "Korkak herifler. Carson?"

"Ben yardım edebilirim," dedi Carson. "Grace'in gelmesinde bir sakınca olmadığı sürece?"

"Şey..." Daha önce bir bebeğin doğumuna hiç tanık olmamıştım. Tıbbi yönden çok yardımcı olamayacaktım ama o oda kadınlarla doluydu ve ben de bir kadındım. Böylesine özel bir konuda bir kadının yardımcı olması elbette hepsini daha rahat hissettirirdi. "Memnuniyetle. Sadece bana ne yapacağımı söyleyin."

Leland araya girdi. "Şey, çocuklar... Aşağıda sesler biraz ciddi geliyordu."

Ninova

Bununla birlikte aceleyle Leland'ın ofisinden çıktık. Üçümüz de asansöre doğru koşarken Carson elimi tuttu. Josh anahtarı takıp kırk beşinci katın düğmesine bastı ve birkaç kat aşağı indik.

Asansörün hemen dışında bir güvenlik görevlisi vardı. Josh ile Carson'ı görünce başını salladı. "Selam, çocuklar. İçeride durumlar oldukça karışık gibi görünüyor."

"Karışık durumlar bizim uzmanlık alanımızdır," dedi Josh.

Güvenlik görevlisi güldü.

Koridorda ilerledik ve sağ taraftaki kapıdan yükselen bağrışmaları duyduk.

Josh cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtığında, üçümüz de önümüzdeki manzaraya bakakaldık.

CARSON

Geçtiğimiz son birkaç ay içinde bu odada birçok kez bulunmuştum. Ancak Maria'nın yatağın kenarında cenin pozisyonunda bir yastığa sıkıca sarılmış halde yüksek sesle inlediğini görünce Grace'in ne düşündüğünü hayal etmeye çalıştım. Yoselin alnına ıslak bir bez yerleştiriyor, Gisella ise yatağın kenarında oturmuş, Maria'nın belini ovuyordu.

Odadaki diğer kızlar, on iki yaşındaki Deisy ve Vanessa'ydı. Kanepede birbirlerine sokulmuş oturuyor ve televizyon izliyorlardı. Gözleri her birkaç dakikada bir Maria'ya kayıyordu. Çok fazla korkukları ortadaydı. "Grace, onlarla oturup rahatlamalarına yardımcı olur musun?" diye sorduğumda Grace başını salladı ve kızların yanına yöneldi.

Odada bulunan tüm kadınlar Venezuelalıydı. Belgelerini almakta yaşadıkları bazı sorunlar nedeniyle Noel'den önce onları eve götürememiştik. Şu anda her şeyi halletmiştik ve ayın yirmi yedisinde uçacaklardı. Görünüşe göre fazladan bir yolcumuz daha olacaktı.

C canner ile tarandı

Josh getirdiği ilk yardım çantasını yatağa bırakıp ellerini yıkamak için banyoya gitti. Yoselin'e Maria'nın durumunu sordum. Odadaki tek İngilizce konuşan kişi olduğu için tercümanlık yapması gerekecekti.

"Daha önce birkaç bebeğin doğumuna şahit oldum, Bay Carson. Bence yakında doğacak."

"Tamam. Josh bir saniye içinde onun durumunu kontrol edecek."

Maria'ya baktım, acı içinde inlerken gözlerini sıkıca yummuştu. "Maria, bebeği doğurmana yardımcı olmak için buradayız. Hiçbir sorun olmayacak." Bunu söylerken kendimi aptal gibi hissettim. Sorun olmayacağını nereden bilebilirdim ki? Bebek doğurmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yoselin söylediklerimi ona tercüme etti, sesi yumuşak ve güven vericiydi. Maria cevap vermedi ama her ne kadar sözlerim yetersiz olsa da samimiyetimi hissetmiş olmasını umuyordum.

Grace'e baktım, Deisy ve Vanessa'nın yanına oturmuştu. Çantasından çıkardığı sakızı onlara uzatıyor, kızlar da gülümsüyordu. Görünüşe göre söz konusu çocuklar ve sakızlar olduğunda, farklı dili konuşmanın bir önemi olmuyordu.

Josh banyodan döndüğünde Maria'yı muayene etmeye başladı. Yardımcı olmam gerekirse diye yan tarafa geçtim ama işine engel olmak istemiyordum.

"Açıklığı on santim," dedi Josh bir dakika sonra. "Bebeğin başı aşağı bakıyor. İyi görünüyor. Hadi bu işi bitirelim. Benimle misin, Maria?"

Yoselin, Josh'ın söylediklerini çevirdiğinde Maria başını salladı ama yüzü hâlâ acıyla kasılmış durumdaydı.

Yoselin ve Gisella, Maria'nın bacaklarından birini tutarken Maria da ıkınmaya başladı. Banyoya gidip başka bir soğuk bez ve bir sürü havlu getirdim.

Odaya geri döndüğümde Maria her ıkınışta inliyor, kadınlar da İspanyolca sayı sayıyordu. Gözlerimi Grace'e çevirdim. Kanepede

Ninova

geriye yaslanmış, kollarını kızların omuzlarına dolamıştı. İki kız da yüzünü onun göğsüne bastırıyordu.

Yirmi dakika sonra, son bir çığlıkla birlikte odada bir bebeğin ağlaması yankılandı. Maria kendini yastığa bırakmıştı.

Josh göbek bağını küçük bir makasla keserken, "Bir oğlan," dedi. Bebek birkaç kez daha bağırdıktan sonra susup gözlerini etrafta gezdirmeye başladı. "Bu çılgın dünyaya hoş geldin, küçük adam," dedi Josh bebeği nazikçe silerken.

Dönüp tekrar Grace'e baktım; Josh'ı izlerken kaşları hafifçe çatılmıştı, sanki bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi görünüyordu. Muhtemelen onu anlamaya çalışıyordu. Josh çoğu zaman ukala ve çapkın biriydi ama farklı yanları da vardı. Kurtardığımız kadınlar için kendini tehlikeye atmaktan çekinmezdi. Maria'nın bebeğini doğurmasına yardımcı olurken kullandığı gibi sağduyulu bir tarafı da vardı. Bir gün bir kadının aklını başından alacaktı. *Bir gün.* Bu iki kelime zihnimde yankılandı. *Tanrım, lütfen parmaklıklar ardında olmadan o güne kavuşmasına izin ver. Lütfen ona parmaklıklar ardında olmayan günler ver.*

Grace'le bakışlarımız buluştuğunda iki kızı da kendine çekerek hafifçe gülümsedi.

Gisella ve ben etrafı temizlerken Josh da Maria'yı muayene etmeyi bitirmişti. Yoselin bebeği bir otel battaniyesine sararken bebek sessizliğe gömüldü.

Grace, Deisy ve Vanessa bebeğe bakmak için yanımıza geldiler. Yoselin bebeği Grace'e uzattığında onu sakince kollarına aldı. Bebeğe bakarken Grace'in yüzünde hayalperest bir ifade vardı. Parmakları bebeğin gür, siyah saçları arasında gezindi.

"Oğlun çok güzel, Maria," diye fısıldadı.

Yoselin, Grace'in sözlerini İspanyolca tekrarladı ve hepimiz Maria'ya baktığımızda kaşlarını çatmış pencereden dışarı baktığını gördük.

Grace bebeği ona uzatırken, "Oğlunu kucağına almak ister misin?" diye sordu.

Maria, Grace'e baktı ama başını sallayarak başka tarafa döndü. Hâlâ bebekle ilgili tek bir şey dahi söylememişti.

Grace, Josh ve ben aynı anda birbirimize baktık.

Sessizce, "Yoselin, ona sorunun ne olduğunu sorar mısın?" diye rica ettim. Yoselin, Maria'nın yanına oturarak ona bir şeyler söylemeye başladı.

Yoselin sessiz geçen bir dakikanın ardından hüzünle bize baktı. "Onun şeytanın dölü olduğunu ve ona dokunmak istemediğini söylüyor."

Grace'in gözleri irileşti ve bebeği göğsüne yaklaştırdı. "Şeytanın dölü..." diye tekrarladı. "Bunu neden söylesin ki?"

Yoselin ona baktı. "Maria henüz on yedi yaşında. Ailesi onu Venezuela'daki köyüne gelen ve zengin aileler için ev işleri yapacağını; paranın bir kısmını onlara geri gönderebileceğini söyleyen bir adama sattı. Adam bunun yerine ona tecavüz etmiş. Uzun bir süre işkence görmüş. Sonra da onu Vegas'a getirip aynı şeyi yapmaları için başka erkeklere satmış. İşte o zaman geri kalanımızla birlikte kurtarıldı," dedikten sonra eliyle odadaki diğer kadınları ve kızları işaret etti.

Grace kirpiklerini kırpıştırıp gözyaşlarını kovmaya çalışırken gözleri acıyla irileşmişti. Bunların hepsini, hatta daha kötülerini duymuştum ama tüm bunların iğrençliği ve ahlaksızlığı içimi sızlatmaktan asla vazgeçmemişti. Yaşadıkları dehşet verici şeylere karşı asla duyarsızlaşamazdım. Bu mümkün değildi.

Maria konuşmaya başladı ve Yoselin onu dinlerken bakışları daha da hüzünlü bir hal aldı.

"Annesi ona her zaman kadınların dünyanın bekçileri olduğunu söylermiş. Hangi erkeğin baba olacağına, kimin soyunun devam edip etmeyeceğine sadece *biz* karar veririz diyor. Ve akıllıca seçim yapmamız gerektiğini söylüyor. Çocuğun kötü bir adamın, kötü bir soyun devamı olduğuna inanıyor."

Grace'e baktığımda yüzünde sert bir ifade belirdiğini fark ettim.

Ninova

Yatağın diğer tarafına geçip Maria'nın yanına oturdu ve Yoselin'e döndü. "Benim için söyleyeceklerimi tercüme eder misin?"

"Maria," dediğinde Maria hafifçe irkilse de pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Annene katılıyorum. Ama aynı zamanda yozlaşmış dünyamızda bazen kontrol edemediğimiz ve planlayamadığımız şeyler olduğunu düşünüyorum. Biz kadınların bekçi olması gerektiğine katılıyorum ama aynı zamanda bu dünyanın güçlü, iyi erkeklere ihtiyacı olduğuna da inanıyorum. Özellikle zayıf erkeklerin neler yaptığını gören anneler tarafından yetiştirilen oğlan çocuklarına. Oğlunu babasına benzemeyecek şekilde yetiştirerek adalete hizmet etme imkânına sahipsin."

Yoselin konuşmasını sessizce bitirdiğinde Maria'nın gözleri hızla Grace'e, sonra da kucağındaki bebeğe kaydı.

Nefesim kesilmiş, göğsüm sıkışmıştı. Bunun tek sebebi ise, tanımadığı bir kadına böylesine şefkatle ve inançla yaklaşan bir kadını seviyor olmamdı. Çünkü benim hikâyem de Grace'in kollarında yatan, istenmeyen bu çocukla benzer bir şekilde başlamıştı. Bir hata. Aşkla değil, kazayla yaratılmış bir hata. Grace'in de bunu fark ettiğini, konuşurken gözlerinin tekrar tekrar bana kaymasından, sesinin yumuşak ve sevgi dolu olmasından anlamıştım.

Ve daha önce bilmiyorsam bile artık farkındaydım. O anda yanımda sadece hayatımın aşkı ve partnerim olarak değil, aynı zamanda bu ekibin bir uzantısı olarak da yer alıyordu. Daha iyi bir seçim yapamazdım.

Maria cevap olarak bir şeyler söyledi ama sesi kulağa kararsız geliyordu. "O, *o adamın* bir parçası," diye tercüme etti Yoselin.

Grace, "O *senin* bir parçan," diye karşılık verdiğinde Yoselin söylediklerini çevirdi. Maria şimdi tamamen Grace'in yüzüne bakıyor, onu inceliyordu.

"O çok değerli, çok güzel," dedi Grace yumuşak bir sesle, gözleri benden ayrılmıyordu. "Acıdan gelen bir güzellik, bir tür armağan. Onu tutmak ister misin?" diye sordu. "Oğlunu kucağına almak ister misin?"

Yoselin tercüme ettiğinde Maria başını hayır anlamında salladı ve yumuşak bir sesle konuştu. Yoselin, "Yine de yüzünü görmek istiyor," dedi.

Grace uyuyan bebeği Maria'ya doğru tuttu, böylece Maria onun yüzüne bakabiliyordu. Bir dakika boyunca onu inceledi ve konuşurken yüzü yumuşadı. "Kendi babasına benzediğini söylüyor," dedi Yoselin.

Grace gülümseyerek bebeği kendine doğru çevirdi. Bir dakika sonra Maria kollarını uzattı ve onu kucağına aldı. Biz Maria'yı izlerken uzun dakikalar boyunca bebeğine baktı, ardından onu göğsüne bastırdı ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Grace ayağa kalktığında Gisella yatağa oturdu. Hem o hem de Yoselin Maria'yı iki yanından kucakladılar ve kızlar da yatağa tırmanıp Maria'nın ayaklarının dibine oturarak onları izlediler. Bir dakika sonra Yoselin, Maria'ya bebeği nasıl emzireceğini nazikçe göstermeye başladı.

Josh, Yoselin'e, "Şimdilik belinden aşağısına bir havlu sar," dedi. "Birazdan birileri bebek bezi, giysi ve diğer ihtiyaçlarla geri dönecek." Josh kapıya doğru ilerlerken ben de Grace'in elini tuttum.

Kadınlar başlarını bebekten kaldırıp gülümsediler, hafifçe selam verdiler ve bakışlarını tekrar bebeğin küçük yüzüne çevirdiler. Hepsinin şu anda bebekle aşk yaşadığı belliydi. O, iyi olacaktı.

Üçümüz de asansöre binip Leland'ın ofisine döndüğümüzde Grace gözlerini Josh ile benim aramda gezdirdi. "Bunu nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu üzgün bir sesle.

Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aksini nasıl yapabiliriz ki?"

Josh başını salladı ama bir şey söylemedi, kapılar açıldığında asansörden ilk inen oldu.

Tam da bu sırada Dylan bilgisayar odasından dışarı fırladı. Yüzünde katıksız bir heyecan ifadesi vardı. "Hazırlanın, çocuklar," dedi. "Onu yakaladım."

Ninova

BÖLÜM 34

GRACE

Carson diğer adamlarla birlikte Leland'ın ofisine hızla girerken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. İşleri karıştırmak istemeyerek bir adım geride bekledim. Her şeyin bu ana bağlı olduğunu biliyordum.

Leland bana baktı ve Carson onun hareketini görüp başıyla onayladı. Önümde konuşulmasında bir sakınca olmadığını belirtiyordu. Onu o kadar çok seviyordum ki kalbim acıyordu. Tüm benliğiyle bana güveniyordu.

İlk konuşan Dylan oldu. "Hemen harekete geçmeliyiz, çocuklar," dedi. "Gabriel Bakos şu anda Henderson'daki bir depoda ama bu adamı bilirsiniz, bir yerde uzun süre kalmaz. İlk defa hata yaptı, belki de Noel olduğu için iş başında olmadığımızı düşündü."

"Ailenin yerini de bulabildin mi?" diye sordu Leland.

"Evet, nihayet. Onları saklamakta iyi iş çıkardı ama açığını yakaladım. Pislik, malikâne kapısından bir teslimat kamyonuyla geçti. Fakat o teslimat şirketi Noel Günü'nde teslimat yapmaz. Dikkatsizce bir hamleydi. İçeride olduğunu düşünerek izini Henderson'a kadar sürdüm."

Ninova

"Ayrıca bununla da sınırlı değil," dedi Dylan. "Yanında sadece iki koruma var, diğer üçü Noel sebebiyle izinli olmalı. Oldukça cömert biri."

Bütün adamlar homurdandı.

"Başka ne var?" diye sordu Josh.

"Depo haritasını gözlüklerine dijital olarak aktardım."

"Tamam, bekle," dedi Carson. "Bakos'un peşine düşmek için en az üç adama ihtiyacımız var. Deponun tamamını düzgün bir şekilde boşaltmamız için üç kişiden daha azı çok riskli olur. Bu da demek oluyor ki ailenin videosunu çekmen gerekiyor, Dylan."

Dylan kaşlarını çattı. "Peki sürücü kim olacak?"

Tüm bakışlar bana döndüğünde gözlerim irileşti. Bir anda korkudan beynim uğuldamaya başladı ve hazırladıkları planı idrak etmeye çalıştım. Bu, benim alışık olduğum durumların tamamen dışındaydı.

Carson, "Hayır," dedi sertçe. "Grace'in araba sürmesine asla izin vermem. Bu sefer kendimiz kullanacağız."

"Bir gözcüye ihtiyacımız var, Carson," diye araya girdi Leland.

Carson başını salladı. "Bu sefer sürücümüz ve gözcümüz olmadan halledeceğiz. Grace'in güvenliğini riske atmam. Dışarıda bizi beklerken onun güvenliğinden emin olamazsam size faydam dokunmaz."

"Tamam, bu sefer gözcü yok," diye onayladı Leland. "Bakos'u yakaladıktan sonra Josh arabaya geçebilir ve biz onu sorgularken ihtiyacımız olanı alabiliriz."

"Ah, hayır," dedi Josh. "Bakos ile konuşacak biri varsa o da benim."

Leland duraksadı. "Pekâlâ, kabul. Hadi giyinelim. Dışarısı zaten karanlık. Harekete geçmemiz gerekiyor."

Ninova

Herkes başını sallayıp kapıya doğru ilerlemeye başladı. Görünüşe göre daha ayrıntılı bir plan yapmışlardı ve sadece detayları çözmeye çalışıyorlardı. En azından böyle olmasını umuyordum.

Ofis kapısından çıkarken Leland'ın hafifçe topalladığını fark ettim ve Carson'ın ekibinin pusuya düşürülme hikâyesini hatırladım. Bu her ikisinin de hayatta kalacak kadar şanslı olduklarının bir hatırlatıcısıydı. Sırtımın korkuyla karıncalandığını hissettim.

Carson elimi tuttu ve koridorda diğer adamları takip ederek başka bir odaya geçtik. Leland kapıyı açıp Josh'la birlikte içeri girdi. Odada soyunma kabinleri ve duşlar olduğunu gördüm. Muhtemelen burası hazırlandıkları -bu her ne anlama geliyorsa- yerdi.

Carson kollarını etrafıma dolayarak beni kendine çekti.

Başımı göğsüne yaslarken, "Korkuyorum," dedim.

"Korkma, Buttercup. Josh'a olanlar sadece bir yanlış hesap hatasıydı. Aynı hatayı iki kez yapmayacağız. Ayrıca işimizi iyi yaptığımıza ve iyi bir takım olduğumuza güvenmen gerek. Ne yaptığımızı biliyoruz."

Başımı sallayıp beline sarılı kollarımı sıkılaştırdım. "Lütfen dikkat et, olur mu?"

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bunca yıldan sonra seni tekrar bulduğuma göre, uzun süre seninle olmanın tadını çıkarmadan kaybolacak değilim. Ve bu yıllar sürecek. Hatta asırlar."

Zayıfça gülümsedim.

"Grace, seni seviyorum," derken sesi kulağa ciddi geliyordu.

Bir anlığına gözlerimi yumdum. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsedi. "Şimdi seni bekleyebileceğin bir odaya götüreceğim, belki biraz uyumayı dener-"

"Uyumak mı? Sen ciddi misin? *Uyuyamam.* Bir otel odasında bekleyip kendimi delirtmeyeceğim."

"Bebeğim, bu otelden ayrılamazsın. İşimi yaparken seni düşünmek zorunda kalamam."

"Kadınlarla ve kızlarla bekleyeceğim. Bebeğin beze ve bazı kıyafetlere ihtiyacı var." Onlarla çoktan bir bağ kurmuştum. Ayrıca, benim hayal bile edemeyeceğim daha kötü durumlarda hayatta kalmışlardı. Bana cesur olmam gerektiğini hatırlatacaklardı.

Konuşmadan önce yüzümü inceledi. "Tamam. Seni hediyelik eşya dükkânına götüreceğim. Kapalı ama Leland'ın anahtarı var. Sonra kırk beşinci katta bekleyeceksin. Hiçbir yere gitmek yok."

On dakika sonra, hediyelik eşya dükkânındaki her şeyi bir çantaya doldurmuştum: Bezler, mendiller, beş tane Vegas'ı seviyorum yazılı zıbın, bir emzik ve birkaç önlük.

Carson beni kırk beşinci kata çıkardı ve yanımdan ayrılmadan önce son bir kez daha öptü.

Kanepede çöktüm fakat Yoselin onlara katılmam için işaret etti. Hepsi hâlâ yatakta oturuyordu. Bebek ve Maria derin bir uykudaydı. Yatağın büyük boy olması iyi bir şeydi.

Ve böylece Carson'ı orada bekledim, etrafımda akla hayale gelmeyecek şeylerden kurtulmuş ama yine de ihtiyacı olan başka bir kadın gördüklerinde teselli verebilen insanlarla çevriliydim. Eğer bu en cömertçe hediyelerden biri değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

CARSON

Diğerleriyle birlikte otoparktan çıkarken Dylan da Bakos'un ailesini sakladığı malikâneye ulaşmak için ters yöne sürdü. Tanrı'dan onun iyi olmasını diliyordum. Dylan bu işin fiziksel boyutu için yeterli eğitimi almamıştı ve başarılı olmamız için ihtiyacımız olan videoyu çekmek için konuta mümkün olduğunca yaklaşması

Ninova

gerekiyordu. Özellikle son görevimizde olanlardan sonra rahat davranma lüksümüz yoktu.

Daha fazla ekip üyesine ihtiyacımız vardı. Preacher önümüzdeki yıl bize katılacaktı. Bizimle çalışabilmek için ailesiyle buraya taşınmayı kabul etmişti. Noah da görevi biter bitmez yanımıza gelecekti. Bu, tüm operasyonu çok daha güvenli hale getirecekti. O zamana kadar elimizdekilerle idare etmek zorundaydık, fazla seçeneğimiz yoktu.

GPS'i Dylan'ın bize verdiği yere kadar takip ettik ve birkaç blok öteye park ettik. Sonra da binaların gölgelerini takip ederek depoya doğru birkaç blok yürüdük. Bölge çoğunlukla endüstriyeldi ve tatil nedeniyle bomboştu.

Dylan'ın söylediği gibi dışarıda hiç koruma yoktu. Binaya doğru dikkatlice ve sessizce ilerledik. Bulabileceğimiz her türlü şeyin arkasına saklanarak yürüyorduk.

Sakin ol. Sakin ol. Dikkatli ol. Hata yapmak yok. Eve sana geliyorum, Buttercup.

Josh ile birlikte Leland'ın birkaç adım gerimizde arka kapının kilidini açmasını izledik. Yaklaşık otuz saniye içinde kapıyı açmayı başarmıştı. Hepimiz gece görüş gözlüklerimizi indirdik ve Dylan'ın indirdiği haritayı etkinleştirdik. Saniyeler içinde gözlüklerimizin üst kısmında yazılar belirdi.

Neyse ki bütçemiz elimizdeki en yüksek teknoloji ürünü cihazlara sahip olmamızı sağlıyordu.

Leland önümüzde durduğunda birkaç odayı çoktan kontrol etmiş ama hiçbir ses duymamıştık. Hepimiz dikkatle dinledik. Bu müzik miydi?

Leland'ın emriyle ilerledik. Siktir, gerçekten müzik sesiydi. Noel müziği. Sıradan bir tatil partisine gelmiştik.

Omzumun üzerinden Josh'a baktım. Sırıtarak başparmağını kaldırarak onay işareti verdi.

Ninova

Yaklaştığımızda Leland'a kapının sağına geçmesini işaret ettim. Josh da sol tarafa geçti. Kapı eski ve ahşaptı. Ucuz, kalitesiz bir kilidi vardı. Kilidin takılı olup olmaması beni endişelendirmiyordu.

Parmaklarımı kaldırıp saydım. Üçe geldiğimde Leland ile Josh etrafı incelerken tüm gücümü kullanarak kapıyı tekmeledim. Kapı içeri doğru çöktü, kıymıklar havada uçuştu ve üzerimize düşmesine fırsat vermeden içeri girdik.

Kapıya en yakın nöbetçi dönüp silahını kaldırdı ama Leland çoktan ona doğru hamle yapmıştı. Odadaki diğer iki adam tam olarak bize dönmeden silahını yere düşürerek onu kıskıvrak yakalamıştı. Eskisi kadar hızlı koşamıyor olabilirdi ama Leland McManus hâlâ tehlikeli bir herifti.

Josh nöbetçinin silahını alıp pantolonunun arkasına soktu. Ardından hızlı bir hareketle dizini kaldırıp sandalyeden doğrulmaya yeltenen diğer nöbetçiyi hedef aldı. Adam yere düştü, bayılmıştı.

Üçüncü adamı gördüğüm fotoğraflardan tanıyordum. Hızla yanına yaklaştım. Gabriel Bakos, şeytani bir pislikti. Bana küçümseyici bir bakış attı. "Gel ve beni yakala, küçük çocuk."

Küçük çocuk mu? Şaka mı yapıyordu? Odanın diğer ucuna doğru geri geri gidiyor, pantolonunun kemerindeki bir şeye uzanıyordu. *Ah, bunu düşünüyor olamazsın.* Yanma doğru atıldım ve onu döndürdüm, belindeki silahı alıp kendi silahımı beline bastırırken boğazını kavradım. Silahı yumuşak etine bastırdığım anda homurdandı.

Josh, "Yüce İsa. Bu neredeyse çok kolay oldu," dedi rahat bir sesle.

"Hâlâ doğum günündeyken* İsa'nın adını boş yere anmanın doğru olduğunu düşünmüyorum."

Josh yerde baygın bir şekilde yatan nöbetçiye yaklaşırken duraksadı. "İsa'nın adını boş yere anmıyordum. Onu övüyordum.

* Hıristiyan inancında Noel günü İsa'nın doğum günü olarak kabul edilir.

Ninova

Başka şekilde ifade etmek gerekirse..." Kollarını havaya kaldırdı. "Bunu bu kadar kolaylaştırdığın için teşekkürler, İsa. Tanrım ve kurtarıcım!"

Gözlerimi devirdim. "Çocuklar, buraya odaklanabilir misiniz? Onları ayırmamız gerekiyor." İki nöbetçiyi ve Bakos'u işaret ettim.

"Bu palyaçoları yan odada bir yere bağlayıp kıpırdamadıklarından emin olacağım," dedi Leland. Bunu bakışları Bakos'un bileğine kayıp hızlıca uzaklaşmadan önce söylemişti. Gözlerimi kırpsam kaçırırdım. Ancak Leland, işareti gözlerimi kırpmadığım bir anda verdiğinden emin olmuştu.

Bakos'un ayak bileğinde bir bıçak vardı, tıpkı onunla tanışacak kadar talihsiz olan kadınların söylediği gibi. O bıçağı korkutmak ve sindirmek için kullanmayı severdi.

Duruşumu dikleştirdim. Bakos tamamen etkisiz hale getirilmişti, güçlükle nefes alıyordu ama yine de bir dizi küfür savurmayı başarıyordu. Bacaklarını yoklayarak silahı olup olmadığını kontrol ettim ve bileğindeki bıçağı bilerek *gözden kaçırdım*. Onunla işim bittiğinde masanın ucuna yerleştim.

"Şu sikik şeyi susturabilir miyiz?" Josh müziği kastettiğini anlatmak ister gibi eliyle havayı işaret etti. Köşedeki rafta duran telefondan Bing Crosby'nin sesi yükseliyor, karlı geçen Noel hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

Leland'ın ikinci nöbetçiyi odadan sürüklerken adamın ağırlığı altında topallayışı biraz daha belirgin bir hal almıştı. İleri doğru yürüyüp cihazı kapattım ve cebime koydum.

Üç *shot* bardağının yanında duran yarısı boş içki şişesini işaret ettim ve silahımı yere bırakarak şişeyi kokladım. Yerine geri koymadan önce, "İyi mal," dedim. Gözlerim Josh'a döndü. "Onları alaşağı etmenin çocuk oyuncağı olmasının nedenlerinden biri de bu." Şeytani puştlar bile arada gardlarını düşürürdü ve bizim de ihtiyacımız olan tam olarak böyle bir andı.

Josh, Bakos'a doğru döndü. "Hayal kırıklığına uğradım, ihtiyar. Gerçek hayattaki süper kötü adamdan daha fazlasını beklerdim."

Bakos gözlerini kısarak Josh'a baktı, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Ancak bu adamın tiksintisi bile iltifat sayılırdı. Yüzünü dağıtmak için ölesiye bir istek duyuyordum. Çok fazla acıya sebep olmuştu. Aileleri parçalamış, zayıfları ve masumları kurban etmişti. *Sakin ol, Stinger. Duygularının seni ele geçirmesine izin verme. O zaman hata yapman kaçınılmaz olur.* Derin bir nefes aldım ve bir anlığına Grace'in yüzünü hayal ettim. Onu düşünmek bana huzur vermişti. Bir amaç. Sakin kalmak için bir neden.

Bakos'un elinin ayak bileğindeki silaha doğru adım adım ilerleyişini göz ucuyla izledim ve Leland'ın bana yaptığı gibi Josh'a işaret ettim. Josh'ın bakışları bir süre daha benimkilerde asılı kaldı ve onaylarcasına başını salladı.

Josh birkaç dakika sonra oturduğum masanın kenarına yerleşti, silahını yanına koydu ve kollarını kavuşturdu. Önündeki sandalyeye bağlanmış beyaz bıyıklı şişman adamı incelerken duraksadı. "Bakos, görünüşe göre bu senin için pek de mutlu bir Noel olmayacak. Aslında, muhtemelen gerçekten boktan bir hal alacak."

Bakos sessiz kalmaya devam etti, gözleri aramızda gezinip duruyordu. Her hareket ettiğimizde ya da bir saniyeliğine bile olsa başka tarafa baktığımızda, eli yavaş yavaş aşağıya kayıyordu.

"Şöyle olacak, ahmak herif," dedi Josh. "Bu küçük aletin kayıt tuşuna basacağım ve sen de işlemediğim bir cinayeti üzerime yıkma hikâyeni anlatacaksın."

Bakos gülerek, "Bunu neden yapayım ki?" diye sordu. "Konuşmayacağım. İşimi mahvetmeye çalıştığın için sefil hayatının geri kalanını hapiste geçireceğini bilerek ölmeyi tercih ederim."

Josh gözlerini kıstı. "*İşini* mi?"

"Evet, işimi. Paranın olduğu yerde iş de vardır."

Ninova

"Seni insan kılığına girmiş pisli-"

"Josh," diye uyardım. "Nefesini bununla harcama. Sadece ihtiyacımız olanı alalım."

Josh tekrar Bakos'a döndü ve cebindeki telefonu çıkarmadan önce, "Kendi zavallı kıçını kurtarmak için konuşacağını düşünmemiştik ama belki bu seni ikna eder," dedi.

Hadi, Dylan, diye düşündüm. Eğer başarılı olursa, şu anda Josh'ın telefonunda canlı bir video yayınlanacaktı. Josh telefonunda birkaç tuşa basarken, Bakos'a bıçağı bileğinden kaydırma fırsatı verecek kadar başımı çevirdim. İkimizin de silahları ulaşamayacağımız bir yerdeydi. Bakos hızlı olursa, bizi silahsız olarak yakalayabilirdi. Yine de henüz ellerini çözemediğine emindim.

Josh telefonunu Bakos'a doğru tuttuğunda adamın yüzü soldu.

Haklı olduğumuzu biliyordum. Bakos gibi insan satan hasta bir pislik bile kendi ailesini korumaya çalışırdı. Blöf yapıyorduk ama yüzündeki ifadeye bakılırsa başarılı olmuştuk. Fakat üzerinde hâlâ bıçağı duruyordu. Bu da ona gerçeği paylaşması için fazladan bir neden verecek ve dikkatimizi dağıtacaktı. Sonra da serbest kalıp atağa geçecekti.

Josh devam etti. "Onu tanıdın mı? Sevimli, değil mi? Nereye giderse gitsin hareket eden şu küçük kırmızı noktayı görüyor musun? O bizim keskin nişancımızın silahı. Konuşmaya başla, yoksa onu hemen indirir. Yan odaya yerleştirdiğin adamlar, biz *hepsini* indirmeden önce gözlerini bile kırpamazlar."

Bakos gözlerini kısmış, yüzünde nefret dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. Josh ses kayıt cihazını açtı ve uzun bir duraksamanın ardından Bakos konuşmaya başladı. İpi çözdüğü bile anlaşılmıyordu. Hakkını vermeliydim, adam birçok işi aynı anda yapmakta başarılıydı. Adrenalin onu ayıltmış olmalıydı.

"Geldiğiniz gece o depodaydım," dedi Bakos. "Adamlarımla birlikte sabah malları sevk etme planlarını gözden geçiriyorduk. Sen korumalarımı etkisiz hale getirirken ben de kızlardan birini

rehin aldım ve kapısı olan gizli bir odaya girmeyi başardım. Kaltak ağladığı sırada senin odaya doğru geldiğini duydum. Sen dönene kadar gözetleme deliğinden seni izledim ve sonra kapıyı açtım. Yerde bulduğum bir taşla kafana vurduğum anda işin bitmişti. Seni içeri sürükledim, kızın ağzını kapattım ve adamların gidene kadar bekledim. Sonra kaltağı senin silahınla öldürdüm, kanının bir kısmını elbiselerine sürdüm ve taşı onun eline bıraktım. Seni terk edilmiş bir eve bıraktım. Her şey çok kolay oldu. Neredeyse hiç terlemedim." Bakos sustu, kılını bile kıpırdatmıyordu. Saldırıya hazırlanan bir yılan gibi bekliyordu.

Josh kayıt cihazını kapatırken gözlerini bir an olsun Bakos'tan ayırmamıştı. Ses dosyasını Dylan'a gönderdi. Bir saniye sonra telefon çaldı, arayan Dylan'dı. Dosyanın eline ulaştığını ve yeterli olduğunu söylüyordu. O anda Bakos'un bacağının belli belirsiz hareketini yakaladım ve o daha sıçrayamadan ileri atıldım. Kollarımı vücuduna dolayıp onu tamamen hareketsiz kıldığımda hırlayarak benimle mücadele etmeye başladı, yaşlı ve şişman bir adam için şaşırtıcı derecede güçlüydü. Josh hızlı bir şekilde sandalyenin arkasına geçtiğinde Bakos çığlık attı. Sesi o kadar tizdi ki, bileğinin kırılma sesini neredeyse duyamayacaktım. Birkaç saniye sonra Josh yanımda belirdi, elinde bir bıçak tutuyordu ve silahı Bakos'un şakağına dayamıştı.

Bakos hiddetle nefes alırken hızla geri çekildim, kırılmış bileği serbest kaldığında onu göğsüne doğru hareket ettirdi. Gözleri öfkeyle kararmıştı.

Josh'ın elindeki bıçağı alıp masanın üzerine fırlattım. Ellerini tekrar bağlamak için Bakos'un etrafında dönmeye başladığımda bakışlarım Josh'ın eline kaydı. Elinin yumruk halini aldığını görmeme rağmen onu durdurmadım. Josh bir kez hızla atıldı ve Bakos'un yüzüne bir yumruk indirdi. Adamın başı geriye savrulurken burnundan kanlar fışkırıyordu. Kırık bilekli kolu yan tarafına düştüğü anda bayılmıştı.

Ninova

Josh arkasını döndü, çenesini sıkarak elini salladı. "Tanrım. Gizli odalar ve ruzaklı kapılar mı? Bu ancak Scooby-Doo'da* görebileceğimiz bir şey." Elini saçlarının arasından geçirip küçük, neşesiz bir kahkaha attı.

Başımı salladım. Kurtarmaya geldiğimiz kızın başından vurulduğunu duymanın onu ne kadar etkilediğinden emindim. Ben de aynı durumdaydım. Hafifçe omzuna vurup, "Hadi, Shaggy,"** dedim. "Başsavcıya iletmemiz gereken bir teslimat var. Polisi ara ve bu işe yaramaz herifi bulacakları adresi ver." Baygın yatan Bakos'u işaret ettim ve sessizce, "Hadi," diye tekrarladım.

On dakika sonra caddenin köşesini döndüğümüz sırada, depoya doğru ilerleyen siren seslerini duyduk.

* Popüler bir çizgi film olan Scooby-Doo'ya gönderme yapılmıştır. Bu çizgi filmde, gizemli olayları çözen bir grup genç ve köpekleri Scooby-Doo yer alır. Hikâyelerinde sıkça gizli odalara, ruzaklı kapılara ve beklenmedik sürprizlere rastlanır.

** Aynı çizgi filmde yer alan karakterlerden biri.

BÖLÜM 35

GRACE

İKİ HAFTA SONRA

Elbisemin askılarını omuzlarıma çekerken aynaya bakarak gülümsedim. Son iki hafta bir kasırga gibi geçmişti. Daha çok olumlu bir etkisi olan kasırgalardandı ama yorucu olduğunu inkâr edemezdim.

Ben video kaseti kanıt olarak Larry'ye sunduktan sonra onu hâkime götürmüştü ve birkaç günün ardından Josh'a karşı açılan cinayet davası düşürülmüştü. Bakos, kasette söylediği şeylerin tehdit altında olmasından kaynakladığını ve ailesinin hayatını kurtarmak için yalan söylediğini iddia ederek sözlerini geri almaya çalışmıştı. Fakat depoda bulunan kanıtlar ve el konulan telefonlar karşı konulamayacak derecede güçlüydü. Josh'a iftira attığı cinayet, Bakos'a yöneltilen suçlamalardan sadece biriydi.

Ertesi gün Bölge Başsavcısı olan patronum Larry, yanıma gelerek aklında bir fikir olduğunu söylemişti. Ardından polis departmanında bulunan yüksek mevkilerdeki arkadaşlarına ve bağlantılarına bir fikir sunması için ona güvenip güvenemeyeceğimi sormuştu.

Böylece ocak ayının başlarında -hem soğuk hem de yağmurlu bir pazar günü- Carson, Josh, Leland ve Dylan kapalı kapılar

Ninova

ardında üç saat boyunca otururken, ben de tırnaklarımı kemirip telefonum her çaldığında yerimden fırlamıştım.

Nihayet, sabrımın tükendiği ve bir saniye daha bekleyemeyeceğimi düşündüğüm bir anda kapım çalınmıştı. Kapıyı açtığımda Carson'ı tam önümde durup sırıtırken bulmuştum.

Bir çığlık eşliğinde kollarına atlayıp yüzüne öpücükler kondurmuştum. "Kabul ettiler mi?"

"Evet. Karşında sadece bir üye değil, aynı zamanda Vegas Emniyeti İnsan Ticareti Görev Gücü'nün lideri duruyor. Türünün ilk örneği."

Derin bir nefes alırken gözlerim dolmuştu. Larry kaseti nasıl bulduğuma dair hikâyemi dinlemişti ve Josh dışında grup üyelerinin isimlerini bildiğimi ona söylememiş olsam da, hiçbir şey sormamıştı. Birkaç gün sonra, bir teklif için onlarla iletişime geçip geçemeyeceğimi sormuştu. Larry'nin güvendiği insanlar onlarla konuşmak istemişlerdi.

Polis departmanının kendi özel timini oluşturacak kadar bütçesi olmadığı ortaya çıkmıştı ancak kendi eğitim ve bütçesini karşılayan bir grubu desteklemeye sıcak bakıyorlardı. İnsan ticareti dünyasında daha fazla şey yapmak istiyorlardı ama çok fazla seçenekleri yoktu. Böylelikle Carson ve arkadaşları, polis departmanının yönergelerine sıkı sıkıya bağlı kalmadan, kolluk kuvvetlerinin tam desteğini almışlardı. Bu son kısım tam olarak açıkça ifade edilmese de bunu biliyorduk.

Carson'ın ekibi mağdurları kurtarmaya odaklanıp evlerine dönüş süreçleriyle ilgilenirken, onları otelde ağırlamaya devam edecekti. Fakat artık daha fazla enerji ve çaba harcayarak suçluların yerlerini tespit edebilir, onları soru işaretlerine yol açmadan polise teslim edebilirlerdi. Hâlâ tehlikeli bir işti ama bunun meşru bir operasyon olduğunu ve çok fazla risk olmasına rağmen olası bir hapis cezasının bunlardan biri olmadığını bilmek içimi rahatlatıyordu.

Vegas'taki insan ticareti suç oranının azalmasında Carson'ın ekibinin payı büyüktü. İnsanları mal olarak kullandığınız bir iş yapıyorsanız, Vegas'ın bunun için pek de iyi bir yer olmadığı söylentisi yayılmıştı. Ancak ne yazık ki, bu tamamen durmayacaktı. Para kazanılacak bir yer olduğu sürece, her zaman ruhunu şeytana satacak birilerinin olacağı acı bir gerçekti.

Ama benim kalbim *iyilerden* birine aitti ve onun kalbi de bana aitti.

İşler benim için de ilerlemişti. Gabriel Bakos'u dava etme görevi bana verilmişti. Bu benim ilk gerçek cinayet davamdı ya da en azından mahkemeye gidecek ilk davamdı. İnsan ticareti suçlamaları ortaya çıktığında, dava birdenbire hem yerel hem de ulusal düzeyde ilgi odağı olmuştu. Fazla dikkat çeken bir şeyde yer almak hoşuma gitmiyordu ama insan ticaretinin gündeme gelmiş olmasından dolayı memnundum. İnsanlar bu konuda harekete geçmek istiyorlarsa gerçeği bilmeleri gerekiyordu.

Alex, sonunda San Francisco'daki işi kabul etmeye karar vermişti. Onunla konuşmuştuk ve bana bunun sadece ayrılığımız yüzünden olmadığını ama yine de bunun her ikimiz için de iyi olacağını düşündüğünü söylemişti. Ona sadece mutluluklar dilemiştim. O iyi bir adamdı, sadece benim için doğru adam değildi.

Derin bir nefes alarak düşüncelerimden sıyrıldım ve saçımla makyajımı tamamladım. Şans bilekliğimi takarken kapımın tıklatıldığını duydum.

Kapıyı açtığımda karşımdaydı; tüm erkeksi güzelliğiyle öylece duruyordu. Başımı yana eğdim ve elimi pervaza koyup kapıya yaslandım. Bakışlarımı gri kumaş pantolonunda, siyah ayakkabılarında ve açık mavi gömleğinde gezdirirken iç çektim.

Gülümsedi. "Çok güzel görünüyorsun, Buttercup."

Gülümsemesine karşılık verdim ve geçmesi için kapıyı biraz daha araladım. "Teşekkür ederim, Ajan Stinger."

Ninova

Beni kollarına aldı ve ellerimi saçlarına götürdüğüm sırada dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Saçları artık biraz daha uzundu, tıpkı ilk tanıştığımız zamanki gibiydi. Parmaklarımın altında ipeksi dokusunu hissederken ilk kez beni öptüğü zamanı, üzerinden milyonlarca yıl geçmiş gibi hissettiren asansördeki o anı düşündüm.

Dudaklarımı onunkilerden çekip ela gözlerine baktım. Kim olduğunu ve neye dönüştüğünü düşünürken kalbimde muazzam bir gurur hissettim.

Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Ne oldu?"

Gülümsemem solarken, "Sen," diye karşılık verdim. "Muhteşemsin. Dışın da öyle ama kalbinde çok daha fazlası var. Sen varken dünya daha iyi bir yer, Carson Stinger."

"Senin yanındayken daha iyiyim," dedi. "Anlaşılan dünya bize gerçekten ihtiyaç duyuyormuş, Buttercup." Duraksayıp burnunu benimkine sürttü. "Seni seviyorum, Grace Hamilton."

"Ben de seni seviyorum."

"Kutlama yapmaya hazır mısın?"

"Hem de nasıl."

Yirmi dakika sonra, yıllar önce Heteroseksüel Erkek Oyuncu Carson Stinger'ı arkamda bıraktığım Bellagio'daki bara doğru yürüyorduk. Ne kadar da çılgın ve beklenmedik bir yolculuk olmuştu...

Josh barda oturan iki sarışına asılmakla meşguldü. Leland ve Dylan ise bir masada oturmuş sohbet ediyorlardı.

Masaya yaklaştığımızda bize dönüp gülümsediler ve selam verdiler. Dylan, "Selam, savcı!" dedi yüksek sesle.

İlk içkiler geldiğinde Leland kadehini kaldırdı ve etrafındaki adamlara baktı. "Ara'ya," dedi. "Daima."

Hep bir ağızdan, "Ara'ya," diye onayladılar. Biz de kadehlerimizi kaldırarak hem yaşamı hem de ölümü andık. Bir grup iyi adama, onun gibi başkalarını kurtarmak için radikal adımlar

atmaya ilham veren kızın anısına duyduğumuz saygıyla kadehlerimizi tokuşturduk. Bu onun mirası, dünyaya son armağanıydı. Ve bu, boşuna ölmediği anlamına geliyordu.

O gece güldük, konuştuk ve kutlama yaptık. Tüm başardıklarını, üstesinden geldikleri her şeyi ve her zaman haklarını savunmak için çalışacaklarını kutladık.

Dylan'ın anlattığı bir hikâye arasında Carson'la göz göze geldiğimizde gülümsedim. Aynı şekilde sıcak ve mutlu bakışlarla gülümsememe karşılık verdi. Tam da bu barda yaptığımız ilk konuşmayı ve ondan nefret ettiğimi düşündüğüm anı hatırladım. Şimdi karşımda duran aynı adama, onsuz yaşamayı asla istemediğim adama baktım. Ve kendi kendime düşündüm... *Hayat gerçekten vahşi bir yerdi.*

CARSON

Telefonu kapattım ve masamda oturup az önce yaptığım konuşmayı düşündüm. Houston polis şefiyle konuşmuştum. İnsan ticareti giderek artan bir suç haline gelmişti. Şehirlerinde benzer bir ekip organize etmemizi istiyordu çünkü bu durumu çözmek için yeterli kaynakları yoktu.

Leland ile konuşmam gerekecekti ama orada bir şeyler başlatabileceğimize inanıyordum. Belki sadece Houston'da değil, diğer şehirlerde de başlatabilirdik. Onun bizimkine benzeyen bir operasyonu finanse edebilecek birçok zengin tanıdığı vardı.

Leland bugün yoktu, o yüzden bilgisayarımı açtım ve yarın sabah göreceği bir e-posta yazmaya başladım. Aklımda henüz her şey tazeyken teklifle ilgili tüm düşüncelerimi belirttim.

Tam bitirmek üzereyken kapım hafifçe tıklatıldı. "Girin," diye seslendim.

Grace içeriye göz atarken gülümsedi.

Ninova

"Selam, bebeğim. Bu ne hoş bir sürpriz."

"Öğle yemeği getirdim," derken elindeki yemek poşetlerini kaldırdı. "Sosisli sandviç."

Güldüm. "Tanrım, kulağa harika geliyor. Sosisli sandviç sevdiğimi nasıl bildin?" diye sordum alaycı bir sesle. Poşetleri yere koyup masamın etrafından dolaşarak kucağıma oturdu.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, Carson Stinger." Konuşurken gözleri parlıyordu.

Gülümseyerek, "Öyle mi?" diye sorduğum sırada dudaklarım boynunda gezinmeye başlamıştı bile.

Dilimle kulağını gıdıkladığımda güldü. "Hı-hı," dedi. "Ama..." Duraksadı. "Sen benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Evet. Bir sırrım var."

"Sır mı? Ah, peki, o zaman küçük bir oyun oynamaya ne dersin? Her atış için bir sır?"

Tekrar duraksadı. "Pekâlâ, tamam." Öne eğilip masamın üzerindeki bardaktan kalemleri çıkarıp en uç köşeye yerleştirdi. Ardından yemek torbalarının yanındaki çantasına uzandı ve bir bozukluk çıkardı.

Parayı elinden aldım. "Son seferinde sırrını kazanmak bütün hayatımı değiştirmişti."

Sadece gülümsedi ve başını bardağa doğru eğdi.

Tam olarak ne yapmaya çalışıyordu? Hedefimi belirleyip parayı attım. *Mükemmel atış*. Evet, bu işte hâlâ başarılıydım. "Hadi, dökül bakalım, Buttercup."

Grace derin bir nefes alıp verdi. "Görünüşe göre seninkiler yüzme konusunda oldukça başarılılarmış."

Kafam karışmış bir halde, "Benimkiler mi?" diye sordum.

Bana bakmaya devam etti.

Ninova

Ve sonra bir anda neyden bahsettiğini anladım. Bütün bedenim kaskatı kesilmişti. "Hamile misin?"

Başıyla onayladı, hâlâ endişeli bir ifadeyle beni izliyordu.

Durumu kavramaya çalışarak, "Hamilesin," diye tekrarladım. "Bir bebeğimiz olacak."

"Evet," diye onayladı.

Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım.

"Mutlu musun?" derken yüzündeki endişe yerini rahatlamaya bırakmıştı.

"Evet, Buttercup. Mutluyum," dedim gülümseyerek. "Hem de çok mutluyum."

Güldü ama gülüşünün altından hafifçe hıçkırıyor gibiydi.

"Mutlu olmayacağımı mı düşündün?"

Başını iki yana salladı. "Mutlu olacağını düşündüm ama zamanlamadan... emin değildim. Biliyorum, çok işin var ve biz..."

Gözlerinin içine bakarak, "Grace," dedim. "Mutluyum." Bunun doğru olduğunu anlaması için bakışlarımı ondan ayırmadım.

Başını salladı. Gözleri yaşlarla dolduğunda, "Benimle evlen, Grace. Bugün benimle evlen. Strip'teki şu kiliselerden birine gidelim. Zaten neredeyse birlikte yaşıyor gibiyiz. Hadi bunu resmiyete dökelim," dedim.

Gözyaşlarının arasından güldü. "Hamile olduğum için benimle evlenmeni istemiyorum."

"Seninle evleniyorum çünkü... beş yıldır seninle evlenmeyi bekliyorum, Grace. Belki tam olarak farkında değildim ama bu doğru."

Gülerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra, "Tamam, seninle evleneceğim," dedi. "Ama Strip'teki bir kilisede değil. Arkadaşlarımız ve ailemizin de yanımızda olmasını istiyorum."

"Tamam, sen nasıl istersen, Buttercup."

Bir dakika sonra Grace'ten uzaklaştım ve aklıma gelen şeyle kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" diye sordu.

Elimi karnına yerleştirdim. "Sanırım bu bebeğin erkek olması gerekiyor. Bir kızım olmasını kaldırabilir miyim emin değilim."

Nazik gülümsemesi nedenlerimi anladığını söylüyordu. "Eğer biyoloji derslerinde öğrendiklerimi doğru hatırlıyorsam, bebeğin cinsiyetinden erkek sorumludur."

Derin bir nefes verdim. "Tamam, o halde hallolmuş bil." Karnına doğru eğilip fısıldadım. "Merhaba, oğlum."

Grace gülümseyerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. İkinci kez bana bir sır vererek hayatımı değiştirmişti.

EPİLOG

GRACE

BİR YIL SONRA

Audrey başını eğip ağaca bakarken, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en üzgün ağaç," diye mırıldandı.

Gülerek bir adım geri çekildim, yarı çıplak olan ve dış mekân ışıklarının ağırlığıyla dolmuş, kulübemizin ortasında duran -en azından şimdilik- eğik ağacı hayranlıkla izledim.

"Bayıldım." İç çektim. "Her neyse, bu bizim için gelenek haline gelen ilk şey. Yargılama."

Audrey ağaca hoşnutsuz bir ifadeyle bakmaya devam etti. Hafifçe kıçına vurduğumda bir çığlık attı ve gülerek benden uzaklaştı. "Tamam, tamam. Belki ben de sevmeyi öğrenirim." Başını tekrar eğip ağaca bir bakış attı.

Başımı sallayarak sırıttım. Fırında pişen on kiloluk Noel arifesi hindisini soslamakla görevli olduğum mutfağa dönmek üzereyken aniden kapı çarparak açıldı ve bütün erkekler gürültülü bir şekilde kulübeye daldı.

"Biz döndük, hanımlar," diye bağırdı Josh. "Kim çıplak bir şekilde jakuziye girmek ister?"

Ben güldüm ama Audrey gözlerini devirdi. Audrey'nin bakışlarını Josh'ın arkasındaki Dylan'a diktiğini fark ettim. Dylan onu

Ninova

görüp duraksadı ve gözlüklerini düzeltti. *İlginç*. Bunu ona daha sonra sormam gerekecekti. Bu hafta, o ikisi arasında epeyce ateşli bakışmalar yaşandığını fark etmiştim.

Carson'ın bana bir yıl önce söz verdiği gibi, Noel için Snowbird'e geri dönmüştük. Ancak bu sefer ailemiz ve arkadaşlarımız da bizimle birlikteydi. Üstelik endişelenecek şeyler yerine kutlayacak çok şeyimiz vardı.

Ne yazık ki, aramızda olamayan bir kişi vardı: Abby. Fakat kabul edilebilir bir sebebi vardı... Neredeyse dokuz aylık hamileydi ve uçması yasaktı. Oğlu Kyle ve yeni doğacak bebeği arasında sadece on üç ay olacaktı. Abby'nin kendisinin de söylediği gibi, lohusa döneminde ilk kez dışarı çıkılan gecede üç margarita içince sonucu böyle olurdu. Bu hepimize bir uyarıydı. Buna rağmen hem o hem de Brian inanılmaz heyecanlıydı.

Büyük, on odalı bir "kulübe" kiralamış; haftayı kayak yaparak ve karda oynayarak geçirmiştik. Gerçi ben sadece sonuncusunu yapmıştım. Kaslarım geçen yılki dersleri hâlâ hatırlıyor ve yeniden denemek istemiyorlardı. Herkesin en az bir yeteneği vardı. Benimki kesinlikle kayak değildi.

Leland ceketini asarken, "Carson yamaçlarda epik bir öğleden sonrayı kaçırdı," dedi.

Carson yatak odasından çıkarak, "Çok daha iyi bir şey yapmakla meşguldüm," diye cevapladı. Kızımızı göğsüne yatırmıştı. "Kızlarımla ateşin önünde kucaklaşıyordum." Sırıttı. "Ve ağacımızı süslüyorduk." Bütün erkekler onun bahsettiği ağaca bakarken topluca başlarını eğdiler. Carson bana yaklaşıp bir kolunu omzuma attı. Dudaklarını saçlarıma bastırdığına derin bir nefes verdim.

"Aman Tanrım. Carson spor yerine kucaklaşmayı ve süsleme yapmayı seçiyor," diye mırıldandı Josh. "Erkekler kulübü üyeliğini iptal ettirme zamanı, Carson." Sanki bu durum onu çok üzmüş gibi başını sallamayı da ihmal etmemişti.

Ninova

Carson kaşlarını kaldırdı. "Senin günün de yaklaşıyor, dostum. Bu sözümü unutma. Ve o gün geldiğinde, bedeli sikik derecede ağır olacak."

Babam uyuduğu odadan çıkarken, "Hey, kelimelerine dikkat et. Kızlarım bu odada," diye seslendi.

Carson pişman bir ifadeyle, "Özür dilerim, efendim," dedi. Yine de babam yanından geçerken omzuna hafifçe vurduğunda dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılmıştı.

Doğruyu söylemek gerekirse babam ve Carson çok yakınlardı. Babam her iki damadını da çok severdi ama Carson'la arasında özel bir bağ vardı. Bunun sebebi belki de Carson'ın hiç babası olmaması veya babamın bir oğulda aradığı tarzda özellikleri Carson'da bulmasıydı. Ya da Carson'ın bizi ne kadar çok sevdiğine şahit olmasıydı. Sebebi her ne olursa olsun, birbirlerini seviyor ve saygı duyuyorlardı. Bu bana, babamın istediği her şey olmamın mümkün olmadığını ve bunun baştan kaybedilen bir mücadele olduğunu hatırlattı. Ancak kalbimi dinleyerek, ailemin hayatına kardeşimin bıraktığı boşluğu doldurmaya yardımcı olacak başka bir kişiyi getirmiştim. Kaderin bu şekilde işlemesi komikti. Onları izlemek kalbimi ısıtıyor, gözlerimi yaşlarla dolduruyordu.

Annemi de hafta sonu için davet etmiştik ama kız kardeşlerim ve ben iki kulübe kiralamayı önermemize rağmen reddetmişti. Özellikle kendi kızım olduğunda onunla biraz daha yakın olmayı istemiştim ama bir ilişki kurmak için çaba sarf eden sadece ben olamazdım. Belki bir gün kayba daha fazla kayıpla karşılık verdiğini fark eder ve bıraktığı hasarı onarmak isterdi. Bunun olacağını umuyordum ama muhtemelen aradan çok fazla zaman geçmişti. Bu, en büyük kalp kırıklıklarımdan biriydi. Ancak bunun bana her gün insanları uzaklaştırmak yerine onları yakınlaştırmak için ilham vereceğine dair yemin etmiştim.

Carson, kızımız Ella doğduğunda kendi annesine bir mektup yazmış ve bir fotoğraf göndermişti. Bu, ona hayat veren ama

Ninova

çocukken bundan daha fazlasını yapmayan kadına uzattığı bir zeytin dalıydı.

Annesi de ona cevap yazmıştı, artık mektuplar ve fotoğraflarla haberleşiyorlardı. Carson hâlâ temkinli yaklaşıyordu ama bu da bir başlangıçtı.

Kocama gülümseyip bebeğimize döndüm ve sarı kafasına bir öpücük kondurdum. "Merhaba, küçük hanım," dedim. "Neden uyumuyorsun?"

"Bunun üzerinde çalışıyoruz," dedi Carson. Ardından eğilip fısıldadı. "Ona, bir zamanlar yirmi birinci ve yirmi ikinci katlar arasında âşık olduğum bir kız hakkında çok güzel bir hikâye anlatıyordum."

Kızımıza bakarak, "Ah," diye mırıldandım. "Demek dinlemek istediğin için uyumamışsın. Bu gerçekten harika bir hikâye. Biraz pişmanlık, biraz kalp kırıklığı ve bazı beklenmedik dönüşlerle dolu ama duyabileceğin en mutlu sona sahip." İşaretparmağımla nazikçe burnuna dokundum ve o da bana dişsiz bir gülümseme gönderdi. Ela gözleri bu ilgi karşısında parlamış, sol altdudağının yanındaki o çok sevdiğim küçük gamze belirginleşmişti. Carson da gülümseyerek ikiz gamzelerini gösterdi. *Çifte darbe.*

"Gerçekten harika bir hikâye," diyerek bana katıldı.

"Umarım anlattığın çocuklar için uygun olan versiyonuydu," dedim.

Hafifçe sırıttı, bakışları sıcacıktı.

Julia mutfaktan, "Abla, biraz yardımcı olmaya ne dersin?" diye seslendi.

Julia, Evan'la birlikte patates püresi yapmakla meşguldü ve mutfaktan gelen çarpma sesleriyle hafif küfürleri dinlerken kahkahamı bastırdım. "Orada işler ciddileşiyor gibi görünüyor. Gitsem iyi olur. İyi uykular, küçük bebeğim," dedim ve kızımı tekrar öptüm. Carson kızımızı portatif beşik kurduğumuz odaya götürmek için döndüğü sırada ona gülümsedim.

Mutfağa doğru yürürken başımı çevirip onların uzaklaşmasını izledim. *Kocam ve kızımız.* Bu dünyada ruhu derinden etkileyen birçok manzara vardı ama âşık olduğunuz adamın, birlikte yaptığınız bebeği tutmasını izlemek kadar derin olanı olduğunu sanmıyordum. Aslında hayır, olmadığına emindim.

CARSON

Küçük kızımı kollarımda tutarken misafir odasındaki büyük, döşemeli sallanan sandalyede sallanıyordum. Onu öylesine çok seviyordum ki, bu sevgi sanki somut bir varlıkmış gibi hissettiriyordu. Burnumu başına koyup tatlı kokusunu içime çektim. Onu korumak, güvende tutmak ve her zaman sevildiğini hissetmesini sağlamak için her şeyi yapardım.

Hayatım boyunca kadınları acıdan kurtarmak için çalışmıştım. Çoğu zaman bu çabada oynadığım rolde kendimi sağlam ve yetkin hissediyordum. Fakat söz konusu kollarımda tuttuğum küçük kızı korumaya gelince, göğsüm korkuyla sıkışıyordu. Sanırım bunun böyle olması gerekiyordu.

Ella bana sokulup gözlerini kapatmaya başlarken, zihnimin adalet arzusuyla içimde bir ateş yakan ilk küçük kıza kaymasına izin verdim. *Ara.* Bir zamanlar birisi onu böyle kollarında tutmuştu. Bir zamanlar, birileri her küçük kızı tam da bu şekilde tutmuştu. Ve eğer tutmadılarsa, bunu yapmalılardı. Gözlerimi kapattım, sallandım ve sallandım. Kızım tatlı bebek nefesini verirken minik, tombul eli tişörtümü sıkıca kavrıyordu.

Kızımın benimle gurur duymasını istiyordum. Annesini nasıl sevdiğimi, ona nasıl taptığımı görmesini ve bir gün kendisi için de bundan daha azını istememesini istiyordum. Tamamen; bedeni, kalbi ve ruhu ile sevilmesini. Anlaşılmasını. *Bilinmesini.*

Ninova

Stinger

Bir gün ona, daha iyisini bilmeden önce yaptığım seçimler hakkında çok zor bir konuşma yapmak zorunda kalacaktım. Bu düşünceyle irkildim ama işin aslı, internet sonsuza kadar var olmaya devam edecekti ve bunu benden duyması daha iyi olurdu.

Grace'le ilk tanıştığımda kim olduğumu ve o zamanlar kendimi nasıl tanımladığımı düşündüm. Bazen biri gelip sizi değiştirene ve daha fazlasını istemenizi sağlayana kadar bir şeylerin yanlış olduğunu bile fark edemezdiniz. Benim durumumda bu kişi, bildiğimi sandığım dünyayı paramparça eden ve planları olan güzel bir kadındı. Ve parçaları yeniden bir araya getirdiğimde, hepsi yeniden düzenlenmiş ve farklı bir hal almıştı. Ben de öyleydim. Grace'ten önce farklı ihtimallere hiç kafa yormamıştım.

Hayatımızda olan bazı insanlar bizi kurtarırdı. Bu hem büyük hem de küçük şekillerde olabilirdi. Kurtarılmak, bazen karanlık ve penceresiz bir odadan ya da yanan bir binadan çıkarılmak anlamına gelirdi. Fakat çoğunlukla bu, kendinizden kurtulmanız ve sonunda birinin sizi sevmesine izin vermeniz anlamına gelirdi. Bunun büyük bir yalan olmadığına inanabilmek anlamına gelirdi.

Grace maskemi görmüş, beni sevilmez bir hale getirdiğini düşündüğüm sırlarımı kabul ettiğini gösteren bakışlarla beni dinlemiş ve beni kurtarmıştı. Bana verdiği armağan kendi parıltısıydı ve benim için öyle bir ışıltı yaymıştı ki, kendi karanlığım tamamen yok olmuştu.

Göğsümde huzur içinde uyuyan kızımızı tekrar öptüm. Kendi hayal dünyasına dalmış bir halde kollarımda uyurken güvendeydi ve fazlasıyla seviliyordu.

YAZAR NOTU

Bu hikâye bir hayal ürünüdür ancak insan ticareti (modern kölelik olarak da bilinir) oldukça gerçektir. Günümüzde 50 milyon kişi bu olayın mağdurudur. Modern kölelik, toplam mağdurların %71'ini oluşturan kadınları ve kız çocuklarını büyük oranda etkilemektedir. Detayları öğrenmek ve nasıl yardımcı olabileceğiniz hakkında bilgi almak için bu adresleri ziyaret edebilirsiniz:

www.ourrescue.org

www.polarisproject.org

www.fbi.gov/investigate/violent-crime/human-trafficking

TEŞEKKÜR!

En özel teşekkürlerimi, tüm kalbimle bir kez daha Executive Editing Committee'sindeki Angela Smith ve Larissa Kahle'a sunuyorum. Bu sefer sadece sert değil, aynı zamanda düşünceli ve Grace ile Carson'ın hikâyesine bağlı olan, çok değerli tavsiyeler verip yorumlar yapan harika bir beta okuyucu grubuna sahip olacak kadar şanslıydım: Elena Eckmeyer, Karleigh Lewis-Brewster, Kim Parr, Nikki Larazo ve Stacey Price... sonsuz sevgi ve teşekkürler! Her zaman olduğu gibi, bu süreç boyunca bana katlanan aileme ve evimizdeki işleri sabırla üstlenen harika kocama minnettarlığımı sunuyorum. Size sahip olduğum için çok şanslıyım.

Bloom'daki editörlere bu hikâyeye ayırdıkları zaman ve gösterdikleri sabır için ayrıca teşekkür ederim. Yazdığım ikinci hikâye bilmediğim pek çok şeyle doluydu. Bu hikâyeyi güzelleştirmeme, gerekli derinliği eklememe ve bugüne getirmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.